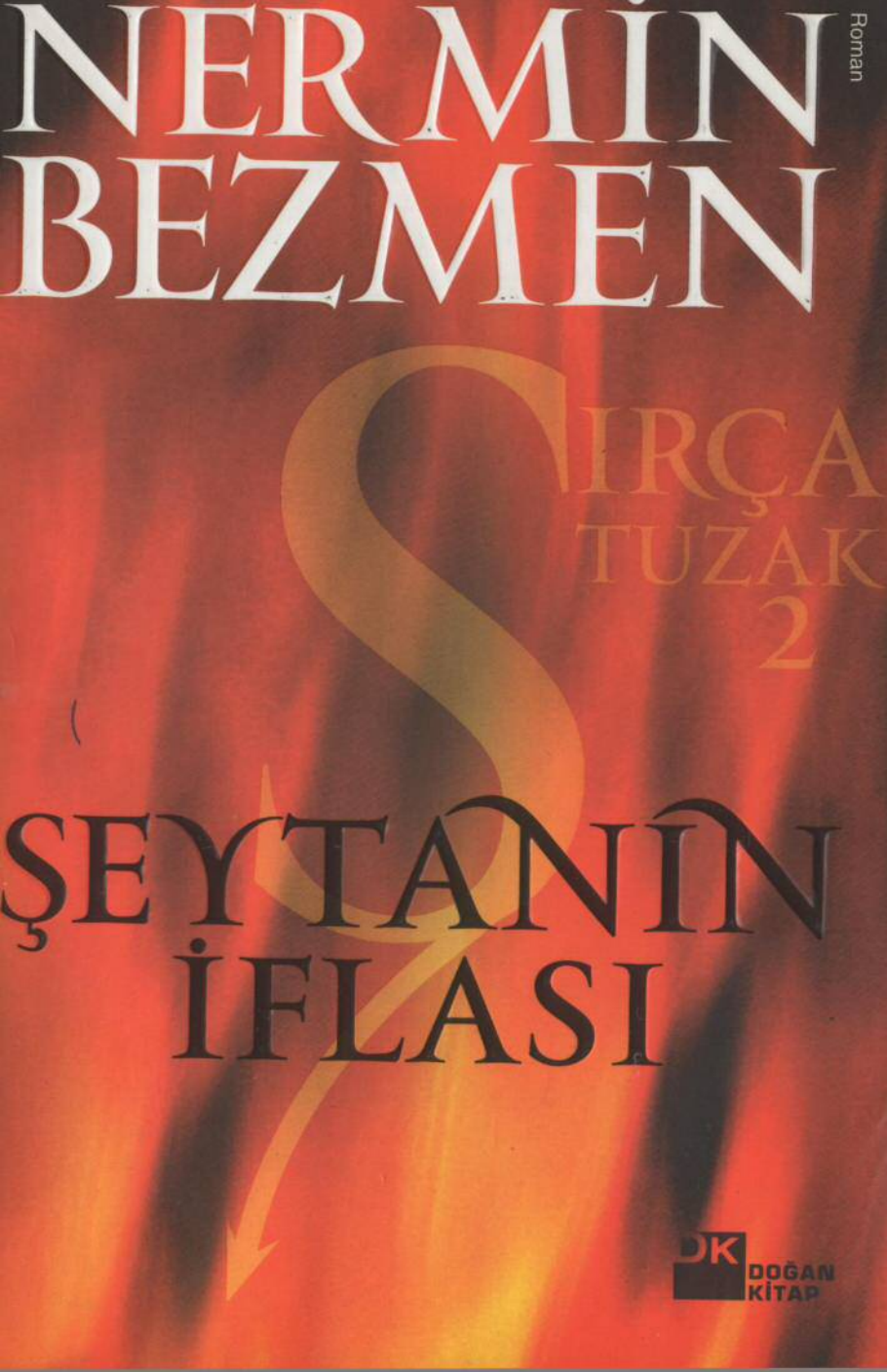
Roman

NERMİN BEZMEN

ŞEYTANIN İFLASI

DK
DOĞAN KİTAP

Minyatür ustası, özgün baskı sanatçısı, restoratör ve yazar **Nermin Bezmen**, uzun zaman sanayi dünyasında yönetici asistanlığı, pazarlama-satın alma görevlerini yaptıktan sonra atölyesinde yetişkinlere ve çocuklara 27 yıl resim dersi verdi.

Yoga eğitmenliği, TRT'de canlı yayın sunuculuğu, çeşitli dergilerde köşe yazarlığı, dizi röportajlar, halkla ilişkiler ve panel-organizasyon yönetimi de yapan Nermin Bezmen roman yazmaya 1991 yılında başladı.

Daha çok uzun süren araştırmalardan sonra yazdığı tarihi romanlarıyla tanınan Nermin Bezmen, roman ve öykülerindeki karakter analizleri, gerçekçi anlatımı ve ustalıklı kurgusuyla kısa sürede azımsanmayacak bir hayran kitlesi edindi; kitapları aylarca çoksatanlar listelerinde kaldı.

Başlıca eserleri:

Uyandıran Aşk (şiir, 1991), *Kurt Seyt&Shura* (roman, 1992, İngilizce ve Türkçe), *Kurt Seyt&Murka* (roman, 1993), *Mengene Göçmenleri* (roman, 1994), *Zihnimin Kanatları* (denemeler, 1995), *Turkuaz'a Dönüş* (derleme roman, 1996), *Bir Gece Yolculuğu* (fantastik roman, 1999), *Bir Duayenin Hatıratı* (derleme anı, 2002), *Sır* (roman, 2006), *Kırk Kırık Küp* (hikâye, 1999, 2006), *Aurora'nın İncileri* (roman, 2007), *Sırça Tuzak* (roman, 2007), *Bizim Gizli Bahçemizden* (anlatı, 2009), *Gönderilmeyen Aşk* (roman, 2010) ve çocuk romanı *Hayal Takımı* (2011).

Ödülleri:

Haliç Rotary Kulübü, "Meslek Ödülleri" 2002.
İstinye Rotary Kulübü, "Üstün Meslek Ödülü" 2009.
Altın Çınar Edebiyat Onur Ödülü, 2010.

Şeytanın İflası

Sırça Tuzak II

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER NERMİN BEZMEN KİTAPLARI

Bizim Gizli Bahçemizden
Gönderilmeyen Aşk

ŞEYTANIN İFLASI
Sırça Tuzak II

Yazan: Nermin Bezmen

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitapta yazım kuralları konusunda yazarın isteklerine bağlı kalınmıştır.

1. baskı / Haziran 2011 / ISBN 978-605-09-0215-0
Sertifika No: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Şefik Basım / Turgut Özal Caddesi
No: 137 İkitelli - İSTANBUL
Tel: (212) 549 62 62

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Şeytanın İflası

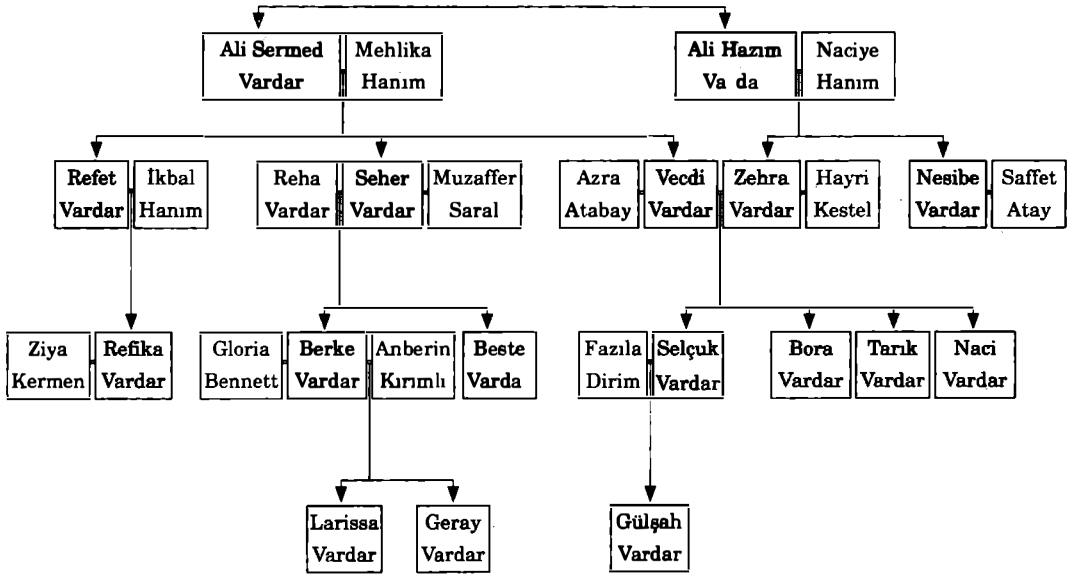
Sırça Tuzak II

Nermin Bezmen

DK DOĞAN KİTAP

Bu bir kurgu romandır. Ama,
yaşamın kendi kurgusu,
çoğu zaman, bir yazarın
yaratabileceğinden daha
zengindir. Dolayısıyla, bu
satırlarda, birilerinin kendi
gerçeklerinden kesitler
bulması çok olağandır.
Şayet okurken böyle bir his
yaşarsanız, benim kurgum,
evrenin boyutları içinde,
zamanın bir yerlerinde,
yaşamın kurgusuyla ortak
parantezler açmış demektir.
Bu da bir yazar için mutlu
bir deneyimdir.

VARDAR AİLESİ

Hâbil'den bu yana
Kâbil'lerin mahvettiği hayatların
iyi ve dürüst kurbanlarına...
ve onların koruyucu meleklerine...

Bütün imparatorluklar hazımsızlıktan ölür.

Napoléon Bonaparte

Teşekkür

Sevgili Gülgün Çarkoğlu'nun yönetiminde Doğan Kitap'a; Yayın Direktörü Deniz Yüce Başarır'a; uyum içinde çalıştığım, sevgili editörüm Handan Akdemir'e; dizgi emektarımız Lerna Adsız Çalgan'a;

... ve her zaman olduğu gibi, bana ve kahramanlarıma yüreklerini hep açık tutan sevgili okurlarıma, teşekkürler!

Önsöz

Dalai Lama'ya çok özel bir teşekkür gönderiyorum. "Düşmanı insanın gurusudur" demişti.

Bu sözün derinliğini çözmek için düşünmeye başladığım zaman yıllar öncesiydi. O tarihlerde, daha henüz, bu kısa ama derin sözün hayatımda nasıl bir yeri olacağını bilmiyordum. Ama içinde, her kızgınlığımda, kin ve nefret duymaya yatkınlığımda, beni yavaşlatan, içimdeki yanardağı patlamadan beklemeye aldıran gizemli bir taraf olduğunu biliyordum. Bu sözcüğün anlamını düşünürken, aslında kendimi dinliyordum, kendimden haberdar oluyordum ve zamanla, yaşadığım, gördüğüm kötülükler arttıkça, bu haberdarlık farklı bir boyuta vardı. Kızgınlıklarımın, kırgınlıklarımın yarattığı, püskürtülmezse beni patlatacak enerjiyi, yaratıcılığa çevirebildiğimi fark ettim. Bir şey daha fark ettim ki, ben bunu, yirmi üç senedir yapıyormuşum.

Her çizdiğim, her yazdığım, benim ve sevdiklerimin hayatına gelen kötülükleri duygularımla yoğurup, içine güzellik katarak bumerang gibi geri gönderdiğim yaratılar... aynen hayatıma uğrayan güzellikleri, sevgileri, aşkları çiçeklendirip, ballandırıp, kanatlandırıp geri bıraktığım gibi...

Anberin'in bahsettiği silahı ben buldum. Benim silahım; kalemim... sabırla, hayâl gücüyle, kendime inançla ve emekle beslediğim kalemim...

Şehir...

Şehir henüz gece karanlığıyla örtülüydü. Boğaziçi'ni, Marmara'yı kucaklayan kıyıların ıssız mahallelerinden sokak köpeklerinin kavgacı sesleri denizin üzerine doğru yayılıp ekolarla karşı tepelerde yankılanıyordu. Gün doğumuna gebe şehirde, nice insan alelâde bir güne uyanmak üzere derin uykudaydı. Ama Tanrı'nın, kimileri için hayatlarını hiç beklemedikleri şekilde değiştirecek plânları vardı... ve o kimilerinin, Tanrı'nın kendileri için hazırladıklarından hiç mi hiç haberi yoktu.

Aynı dakikalarda... Selçuk Vardar evi...

Selçuk, yatağında uzanmış, *Attila the Hun* kitabını okumaktaydı. Kitabın künye sayfasında yazılmış notun üzerini uzun zaman önce karalamıştı. Şayet bir gün biri, ispirtolu kalem lekesinin altında yazılanları okumaya çalışırsa, göreceği şu cümle olacaktı: *"Sevgili kardeşim Selçuk'a, bir gün âdil bir imparatorluk yürüteceğine inancımla, başarılar. Berke."*

Selçuk, kitabın sonuna gelmişti. Dudaklarına bir tebessüm yayılıydı. Attila'nın, düşmanlarına gösterdiği küstah cengâverliğini defalardır okumasına rağmen aynı keyfi alıyordu. Gözleri 233. sayfanın satırlarını aşağıya doğru taradı:

> Doğuya ve batıya, nereye olduğunu önemsemiyorlardı. Tek arzuları diğerlerinin toprakları üzerinde keyifle at koşturmak,

onların şehirlerini yok etmek, tecavüz, talan ve öldürmenin tadını çıkarmak ve geriye karıları için altın ve kıymetli armağanlar getirmekti... Savaş kendi başına savaşmak sebebiydi onlar için...

Şimdilik yerine seçtiği bir veliaht yoktu. O, sadece o, Hunların imparatoruydu ve tüm Hunları aynen at biner gibi sürüyordu...

Selçuk, hoşuna giden tarifi mırıldanarak tekrarladı:

"At biner gibi sürüyordu..."

"Aynen, senin yapmakta olduğun gibi" dedi, mağara derinliğinden gelir gibi bir ses, kulak memesini lâv gibi yalarken.

Selçuk, tatlı bir ürpertiyle titreyerek başını soluna doğru çevirdi. İşte, yine oydu. Sağ kolunu yastığın üzerine uzatmış, başını avucuna yerleştirmiş, alev alev yanan gözlerle onu izlemekteydi. Selçuk'un neredeyse bir kopyasıydı. Ancak, çenesini kaplayan küçük bir sakalı, oldukça koyu tenli ve tüylü bir bedeni vardı. Omuzları daha geniş, kolları, bacakları kaslıydı. Çıplak bedenini biraz daha Selçuk'a yaklaştırırken, sol kolunu uzatıp, tüy kaplı uzun parmaklarıyla onun dudaklarını okşadı.

"Tüm aileni, ortaklarını, hepsini aynen Attila'nın Hunlarını sürüklediği gibi, istediğin yere sürüklemektesin. Artık koskoca holdingin genel müdürüsün. Açık kasayı da ele geçirdin. Kimseye hesap vermiyorsun. Biliyorum, yönetim kurulu sana fazla geliyor. Ama onu da yakında halledersin. Sen her kararı tek başına verebilmelisin. Yönetim kadron seninle tek nefes gibi hareket etmeli, yoluna taş koymamalı" diye devam etti ve ardından, genizden gelen kısa, sarkastik bir gülüş attı. Selçuk, sanki kendi kahkahalarından birini duyar gibi olmuştu. "Az kaldı... çok az kaldı" diye cevapladı, küstah bir tebessümle. Kendini gerçekten çok şanslı hissediyordu. Kaç insanoğlu şeytanı ile yüz yüze konuşup, ondan akıl ve cesaret alabiliyordu ki?

"Biliyorum, biliyorum" dedi, Selçuk'un tüylü, kaslı kopyası. "Sen gerçekten çok şanslısın. Bana bağlı çok adamım var dün-

yada ama onlara görünüp, konuşmam seninle yaptığım gibi."

Şeytanı, parmaklarını Selçuk'un yüzünden çekip elini kendi sırtına doğru götürdü. Avuçladığı tüylü kuyruğunu öne getirip onun bedeninde yukarıdan aşağıya dolaştırırken devam etti:

"Has adamımsın benim. Seninle buluşmuş olmak, yeryüzü ve insanoğlu ile ilgili plânlarımı coşturuyor. Harika bir ekip oluyoruz beraber. Göreceksin. Henüz yolun başındayız."

Şeytanın dokunuşları ilk başta buz gibiydi ama her temas satıhtan derinin alt katmanlarına, vücudun derinliklerine doğru ilerlerken gittikçe ısınıyor, ısınıyor ve Selçuk'un teni buz dokunuşları ile lâv yalaması arasında titremeler geçiriyordu. Her zaman garip fantezileri olmasına rağmen, şeytanıyla tanıştığı günden beri en zevk aldığı duygu hali, bu buzdağı ile yanardağ arası hararet yolculuklarıydı. Tek başına sahiplenmeyi hayâl ettiği koca imparatorluğu düşünmenin verdiği keyifle tatlı bir rehavete kapılmak üzereydi ki, şeytanının sesi yine duyuldu:

"Yalnız, sana daha evvel söylemiş olduğum bir şey var; tekrar hatırlatmak istediğim."

"Neydi o?" diye sordu Selçuk.

"Kinini, arzularını ve heyecanlarını sıraya sokmayı öğrenmelisin. Hâtta öyle bir sıralamalısın ki, tuğla dizer gibi, her biri bir sonrakinin muhakkak işine yarasın. Yoksa kendi hırsının altında kalırsın, demiştim. Hatırladın mı?"

Selçuk, pek de umursamaz bir tavırla, "Ah, evet, öyle bir şey dediğini hatırlıyorum" diye mırıldandı.

"Zira, henüz yeteneklerin tüm açgözlülüğünü karşılayacak kadar gelişmiş değildi, bunu sana söylediğimde. Şimdi de çok farklı sayılmazsın. Onun için ağırdan al. İhtiras, yeteneği aşarsa sonuç felâkettir. Yine o gün söylediğim gibi, tatmin bekleyen o kadar çok hırsın var ki; belki de bunların hepsini gerçekleştirecek kadar büyük bir yeteneğe hiçbir zaman sa-

hip olmayabilirsin. Kazandıklarını hazmetmek için kendine zaman tanımalısın ve asla şefkât, acıma gibi zaaflara düşmemelisin" diye ekledi iblis.

Selçuk sağ avucuyla sakalını sıvazladı. "Merak etme, ben, diğer önemli adamların gibi hayâl kırıklığı yaratmayacağım sende. İnan bana. Hiç yumuşamaya niyetim yok."

"Ah, evet, iyi hatırlıyorsun. Korkunç Caligula, bahçesinde solan bir zambağa ağıt yakmıştı. Neron, mum ışığına düşüp yanan bir pervane için ağlamıştı. Stalin, yediği elmanın içindeki kurtçuğu ısırdığı için hüzünlenmişti. Hitler, Himmler'den aldığı zehri köpeği üzerinde denedikten sonra ölümünü seyredip Eva'nın kucağında deliler gibi ağlamıştı. Velhasıl, hepsi defolu çıktı o koca isimlerin. Hem de üzerlerinde onca emeğimi harcadıktan sonra."

İblis, olduğu yerde doğruldu ve yataktan çıktı. Kollarını göğsünde çapraz yapıp hâkim bir tavırla Selçuk'un gözlerine bakarak devam etti:

"Ama, bir kez daha söylüyorum: Seninle ilgili ümidim yüksek. Senin karakter yelpazende, kıskançlıktan kibre, doyumsuzluktan küstahlığa, yalancılıktan iftiraya, hırsızlıktan megalomaniye; bütün istediğim renkler mevcut. Ve... en önemlisi, aralarında sevgi yok. Yani mükemmelsin. Yeter ki, yelpazeyi açıp kaparken hesaplarını çok dikkatli yap. Yoksa daha önce de söylediğim gibi, kendi rüzgârınla savrulup kalırsın. O zaman ben hiçbir şey yapamam."

Selçuk, yerinde huzursuzca kıpırdandı. Bir şeyler söylemek üzereydi ki, şeytanı görünmez oldu. Yatağın çevresini sanki sıcak bir alev yaladı. Selçuk ürpertiyle omuzlarını kaldırdı. Âniden keyfi kaçmıştı. Kitabını yanı başındaki konsolun üzerine bıraktı. Düşünceleriyle baş başa kalmak üzere arkasına yaslandı. Okuduğu kitabın satırları ona tek başına, sorgusuz, sualsiz hâkim olmayı plânladığı imparatorluğunu bırakacak bir vârisi olmadığını hatırlatmıştı ve bu du-

rum egosunu rahatsız etmişti. Birden çalmaya başlayan kapı zilinin ısrarlı, tiz sesi, sakin, durağan geceyi bıçak gibi böldü. Selçuk irkilerek doğruldu. Saatine baktı. Sabahın ikisiydi. Kapının ziline eklenen yumruk sesleriyle gözleri büyüdü.

* * *

Aynı anda, Vecdi Vardar ve eşi, yatak odalarında, ertesi sabah çıkacakları yolculuk için son hazırlıklarını tamamlamaktaydılar. Vecdi Bey, pasaport ve biletleri iş çantasına yerleştirirken Azra Hanım, pufun üzerindeki valizin kapağını kapamaktaydı ki; kurt köpeklerinin saldırgan seslerini bahçe kapısının ısrarlı zil sesi takip etti. Karı-koca irkilerek birbirlerine soru dolu gözlerle baktılar.

Azra Hanım, "Ne olabilir gecenin bu saatinde?" diye endişeyle mırıldandı.

Kocası, "Bu saatte hayırlı bir şey olmaz. Anlayacağız. Sen burada kal" dedi ve ropdöşambrının kuşağını bağlayarak odadan çıktı. O aşağı kata inerken, eşi de heyecan içinde merdiven başında beklemeye başladı. Giriş katının holünden bahçeye açılan kapının sesi ve ardından Vecdi Bey'in, köpeklerini yatıştırmak için onlara seslendiği duyuldu. Ama, cins kurtlar bahçe kapısının ardındakileri ele geçirseler parçalayacakları belli bir hırsla havlamaya devam ettiler.

O dakikada Refet Vardar, az ötedeki evinde, kendi duygusal âlemi*nin* sesleri ile sarılmıştı. Salonundaki müzik köşesinde, pikapta, 33'lük "son violen" koleksiyonundan bir plâk dönmekteydi. Refet Vardar, Steinway kuyruklu piyanonun yanında ayakta durmuş, sevgili Guarnieri kemanı omuzunda, çenesi kemanın kızıl ahşabında, çalmakta olan Brahms'ın "D opus 77" keman ve orkestra için konçertosunu dinlerken huşu içinde gözlerini kapamıştı. Orkestral girişin ardından, gözlerini açıp önündeki ayaklı tabladaki nota defterine baktı

ve keman partisyonunu çalmaya başladı. Bu, harika bir duyguydu. Tıpkı, dev bir orkestra eşliğinde sahnede icra ediyor tadını veriyordu. Salondan verandaya, oradan denize doğru yayılan Brahms bestesi geceye hâkim olmuştu. Komşu bahçede havlamaya başlayan köpeklerin sesleri Refet Bey'in evinde duyulmadı.

* * *

Aynı anda şehrin bir başka köşesindeki apartman dairesinde bir cep telefonu çalıyordu. Vefa Tan, sabırsız adımlarla salonunu arşınlarken durdu ve heyecanla cevapladı:

"Merhaba!"

"..."

"Başladı mı?"

"..."

"Benden bilinmeyecek değil mi?"

"..."

"Sağ ol. Teşekkür ederim. Bu iyiliğini unutmayacağım."

Vefa Tan telefonunu kapadı ve dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle, "İşte budur!" gibilerinden bir tavırla elini yumruk yapıp salladı. Ödeşme zamanını nasıl da dört gözle beklemişti. Ve nihayet sırası gelmişti. Gün onun günüydü.

Vefa Tan'ın evinden kilometrelerle ötede, ağaçların Boğaz'ı kuşbakışı seyrettiği bahçe gecenin sükûnetiyle sarılmıştı. Asırlık çamların, ıhlamur ve meyve ağaçlarının arasındaki fıskiyeli, kat kat mermer çanaklı Osmanlı havuzu, etrafını çeviren çiçek tarhını serinletirken, iki katlı villanın pencerelerinden sızan ve bahçe lâmbalarının buzlu camlarından yayılan ışık huzmeleri, havuzun, ağaçların, çiçeklerin, kolonların üzerinde gölge oyunları yapıyordu. Tatlı, ılık bir rüzgâr ağaç dallarını, yapraklarını okşayarak villanın üst katında-

ki verandaya uzandı. Açık balkon kapısının üzerindeki tül perde, içeride çalan Vivaldi bestesinin ritminden esinlenir gibi, odanın ışığı ve gecenin karanlığı arasında uçuşup birbirine sarıldı. Odada, Anberin Vardar, üzerinde boya önlüğü, cep telefonunu kapadı ve çalışma masasına bıraktı. Bakışlarını bir an için şövalesindeki tabloya, sonra balkona doğru çevirdi. Gözlerinde heyecanlı bir pırıltı, dudaklarında mutlu bir tebessüm vardı. Rüzgâr, uzun saçlarının birkaç telini alnına doğru uçurmuştu. Sağ elindeki boya fırçasının uzun sapıyla saçını geriye attı. Sonra fırçayı sol elindeki palette yeşil, mavi, sarı, kahve tonların arasında gezdirdi. Biraz geriye çekilip bitmekte olan cennet tablosuna baktı ve Vivaldi'nin kemanları ile birlikte salınan fırça, cennet bahçesindeki hayat ağacının yapraklarını rüzgârlandırdı. Aynı anda balkondan giren yeni bir esintiyle, büyük masanın üzerindeki boş ve üzerinde kurşunkalem eskiz yapılmış kâğıtlar, boya kutuları, fırça kavanozları, tiner, vernik şişeleri arasında hışırtıyla kıpırdandı. Anberin, başını masanın sağ tarafındaki kütüphaneye çevirdi. Sanat kitapları, içki şişeleri, kadehler ve müzik setinin arasında duran çerçeveden Seher Vardar'ın gülümseyen yüzü ona bakıyordu. Anberin, boya fırçasını kadeh kaldırır gibi ona doğru kaldırdı. Sevgi dolu bir tebessümle mırıldandı:

"Huzur içinde ol Seher Anneciğim... Her neredeysen huzur içinde ol..."

* * *

Vecdi Vardar, bahçe kapısına varmıştı. Yatılı yardımcısı kapının iç tarafında hâlâ deli gibi havlayan köpekleri zapturapta almaya çalışıyordu. Ama nafileydi.

"Kimmiş kapıdaki?" diye sordu Vecdi Bey.

"Polismiş beyefendi."

"Polis mi?"

"Malî polis dediler."

"Anlarız şimdi. Bana tasmaları getir bakayım."

Vecdi Bey, senelerdir hayvanlarını kendisinden başkasından talimat almamak üzere yetiştirmişti. Tasmalar geldiğinde, onun bir emriyle, iki Alman kurdu da heyecanlı, sabırsız bedenleriyle önünde oturup, beklemeye başladılar. Dilleri dışarıda hırsla soluyorlardı. Vecdi Bey hayvanlarını kontrole aldıktan sonra kapının dışına doğru seslendi:

"Kimsiniz?"

"Malî şubeden polis!"

"Kimi arıyorsunuz?"

"Vecdi Vardar'ı."

Vecdi Bey, kapının üzerinde baş seviyesindeki sürgüyü çekti ve gözleme penceresinden dışarı baktı. Sivil ve üniformalı bir kalabalık, kapının ardını, kaldırımın üzerini doldurmuştu. Yolun kenarına park etmiş resmî arabaların tepelerinde siren lâmbaları dönerek yanıyor, polis telsizinden kesik, çatlak, hışırtılı sesler duyuluyordu. Köpekler, tedirgin adımlarla kıpırdanarak yeniden hırlamaya başlamışlardı. Vecdi Bey, köpeklerine dönüp, "Otur!" dedi ve tekrar dışarıya baktı. Göz göze geldikleri sivil görevliye sordu:

"Ne için burada olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Arama emri var."

"Arama emri mi?"

"Evet. Kapıyı açın."

"Ne sebeple bu emir? Bana resmî bir evrak gösterebilir misiniz?"

"Vecdi Vardar siz misiniz?"

"Evet."

"O zaman açın kapıyı. Nasılsa gireceğiz."

Vecdi Bey, kapının dışında toplanmış üniformalıların ellerindeki silahları fark ettiği zaman durumun tahmin edebile-

ceğinden vahim olduğunu hissetti. Ayrıca, adamların neden burada olduklarını bilemiyordu ama çok iyi bildiği bir şey vardı ki; o da hayatında korkacağı, saklayacağı hiçbir şeyin olmadığıydı. Kapıyı açmaya karar verdi.

"Bir dakika..." dedi ve köpeklerin tasmasını yardımcısına uzattı. "Kulübelerine kapa bunları."

Adam, isteksiz giden köpekleri çekeleyerek kulübelerine doğru uzaklaşırken Vecdi Bey bahçe kapısını açtı. Ânında, başta sivillerle beraber silahlı kalabalık güruhu içeri doluşuverdi.

Vecdi Bey, soğukkanlı bir tavırla, "Memur Bey, yanlış yerde olmadığınızdan emin misiniz?" diye tekrarladı.

"Siz Vecdi Vardar'sanız doğru yerdeyiz."

"Hakkımda neden dolayı arama çıkarılmış olabilir ki?"

"Kaçakçılık ihbarı var."

Vecdi Bey'in gözleri hayretle büyüdü.

"Kaçakçılık mı? Ben yılların dürüst sanayicisi bir ailenin büyüğüyüm. Ne kaçakçılığından bahsediyorsunuz siz?"

"Selçuk Vardar ile ilgili ihbar aldık."

Adam daha fazla izah gereği duymamıştı.

Selçuk ismi Vecdi Vardar'ın beynini lâv gibi dağlarken sivil yetkili sağ elinin parmaklarını şıklatmıştı bile. Ânında, kalabalığın bir kısmı bahçenin dört bir köşesine dağılırken, bir diğer kısmı da evin içine daldı.

Vecdi Bey telaşla arkalarından eve doğru koştu. Karısı her şeyden habersizdi.

* * *

Selçuk, Hun imparatoru Attila'yı, kendi imparatorluk hayâllerini, düşmanlıklarını, kinlerini, hırslarını, sahiplenmek, aşağılamak tutkularını, seksle ilgili fantezilerini, hâsılı şeytanıyla paylaştığı tüm duygularını, düşüncelerini unutmuştu. Salonunun bir köşesinde ayakta, paralize olmuş, evin

içinde odadan odaya dolaşan, çekmeceleri, dolapları açıp alaşağı eden, her çamaşır yığınını, her kâğıt destesini, kütüphanedeki kitapların her sayfasını didik didik eden kalabalığı izlemekteydi. Sağ dirseği bedenine sarılmış olan sol kolunun üzerinde ve eli sakalında, seyirdeydi. İri açılmış gözbebeklerinde, bir delinin, hesabı ne olduğu bilinmeyen korkmuş bakışı vardı. Hep sorgulamaya, alay etmeye alışmış dili ağzının içinde şişmişti sanki. Tek kelime edemiyordu. Bacakları, kendisini çok önemsediği zamanlardaki gibi durmuyordu. Yaşayacaklarının endişesi ve korkusuyla sarılmış olan herhangi birinin sadeliğinde bir duruş sergiliyordu. İmparator olmak sevdasındayken, birden, dünyadan habersiz ve dünyanın kendisinden habersiz olduğu birine dönüşmek ihtiyacındaydı. Küçülmek, görünmemek, yok olmak istiyordu. Evin arka tarafından gelen gürültü üzerine başını koridora doğru çevirdi ama yerinden kıpırdayamadı. Sadece, elini sakalından çekip bebekliğinden beri her sıkıntılı ânında sürekli emdiği başparmağını ağzını götürdü ve derisini dişlemeye başladı.

* * *

Aynı dakikalarda, Vardar Holding fabrikasının bahçesi polis arabaları ile dolmuştu. Aynen Vecdi Bey'in evinin önündeki gibi, yanıp dönen siren lâmbaları, polis telsizinden gelen sesler, davetsiz misafirlerin kimliğini belli ediyordu. Gece bekçileri, ürkek, çaresiz kenara çekilmiş, şaşkın bakışlarla izlemekteydiler. Fabrikanın içinde ise, yönetici odaları, muhasebe departmanı onlarca sivil ve resmî üniformalı polis tarafından aranmaktaydı. Evraklar, dosyalar, çekmeceleri, rafları dolduran her türlü yazılı evrak darmadağın olmuştu. Kimi yetkililer, merkeze götürmek üzere bazı evrakları çuvallara doldurup ağzını bağlıyorlardı. İdareci kadro-

nun bilgisayarları sökülmüş, aynı yolun yolcusu, binadan çıkarılıyordu.

* * *

Vecdi Vardar, evinin kapısından girdiğinde, eşi çoktan merdivenlerden inmiş, olanlara inanamadığı belli, dışarıya doğru gelmekteydi. Gözleri, dehşet içinde, salonda büfeleri, barı indiren, mutfağa, çalışma odasına girip çıkanları takip ederken sordu:

"Neler oluyor Vecdi?"

"Bir ihbar olmuş. Eminim büyük bir yanlışlık var."

"Ne ihbarı? Kim neyi ihbar etmiş?"

"Kim, bilmiyorum ama Selçuk'la ilgili kaçakçılık ihbarı olmuş."

Azra Hanım daha da bir şaşkın, "Kaçakçılık mı? Ne kaçakçılığı? Bizimle ne alâkası var?" diye, nefes almadan sıraladı.

"Elbette bizimle bir alâkası yok. Yanlış bir şeyler oluyor. Avukatı arayacağım şimdi..."

Vecdi Bey telefona doğru giderken, bahçede bir grup polis memuru kuyuya inmek üzere hazırlık yapmaktaydılar.

* * *

Nişantaşı'ndaki adresten ayrılan polis ekibinin arabası süratle malî şubeye doğru yol almaktaydı. Ancak bu defa, geldiklerinden farklı olarak, arabalardan birinde, arka koltukta Selçuk Vardar oturuyordu. İmparator olmaya hazırlanırken şimdi bir tutukluydu. Sessizce, yıldırım hızıyla yaşanmış son saatin hayatına getirdiği farklılığı algılamaya çalışıyordu. Yaşadıkları gerçek gibi gelmiyordu ona. Gözleri açık, korkunç bir kâbusun içine dalmıştı. O geceyarısı kapısı çalınana kadar içinde olduğu ruh haliyle, sahip olduğu hayâlleri ve hırslarıyla birdenbire yabancılaşmıştı. O adam sanki baş-

ka bir adamdı. Kapısı yıkılır gibi vurulana dek zihnini meşgul eden, hırsını kamçılayan arsız azminden eser kalmamıştı. Şeytanı da görünürlerde yoktu. Gözlerini, konuşmadan arabayı kullanan ve yanında oturan memurların üzerinde gezdirdi. Âniden, zaten emanet taşıdığı güven duygusunu yitirmişti. Kendisini tutuklayanlarla yakınlık kurmaya, onlarla edebileceği birkaç kelimeye ihtiyaç duymaya başlamıştı. Filmlerde izlediği, kendisini kaçıran veya işkence eden adamlara yakınlık, hâtta hayranlık duymaya başlayan, onun varlığında yaşamının garantisini gören esir edilmiş tipleri anımsadı. Ama polislerin ifadesiz, donuk bakışlarından konuşmak için bir cesaret bulamadı. Adamlar sanki onu yok sayıyorlardı. Kelimelerini yutarak dudaklarını ısırırken, başını pencereden dışarıya çevirdi. Hayretle, hiçbir şey görmediğini fark etti. Ne geçtikleri yolu, ne arabanın penceresinin dışında olup bitenleri fark edebiliyordu. Beyin hücreleri bulanmış, gözlerinin gerçekle düş arasında seçemediği puslu bir ışık içinde bilmediği bir yere gidiyordu. Bunun fizikî bir körlük olmadığını biliyordu. Bu, gözünü karartan hırslarının uğradığı hayâl kırıklığı ile kararan düşlerin görüntüsüydü... ve az sonra, onu götürdükleri yerde neyle karşılaşacağını, nasıl bir sorgulamaya tâbi tutulacağını ve nasıl cevaplar vermesi gerektiğini bilmiyordu. Binlerce kanatlı karınca, beyninin loblarında iğneler batırarak uçuşuyorlardı sanki. Bu, bir kâbus gibi gelmesine rağmen, şimdiye kadar yaşadığı en gerçek duyguydu. Kanatları koparılmış, ayakları yere basmış ve ne kadar yalnız ve çaresiz olduğunu ilk kez bu kadar derinden fark etmişti.

Sabaha karşı, Vecdi Vardar'ın evindeki arama son bulmuş, polis raporunu yazmıştı: "İhbar edilen kaçakçılıkla ilgili bir şeye rastlanmamıştır."

Geldiklerinden çok daha nazik bir tavırla ayrılan polislerin ardından kapıyı kapayan Vecdi Vardar köpeklerini tek-

rar saldı ve eve girdi. Azra Hanım, pür telaş, dağılmış olan çekmeceleri, dolapları düzenlemekteydi. "Başımıza gelenlere inanamıyorum" dedi elindeki örtüyü katlarken. "Ne diyorsun Vecdi, seyahati iptâl edelim mi?"

"Ne münasebet" diye cevapladı kocası, "O kadar iş ve doktor randevusunu son anda iptâl etmek olmaz. Gidiyoruz. Ne olup bittiğini telefonla öğreniriz."

Azra Hanım, kolundaki saate baktı, "Bir saat sonra havaalanında olmamız lâzım" diye telaşla mırıldandı.

Vecdi Bey, az önce polisin kontrol ettiği av silahlarını ve ruhsatlarını silah dolabına yerleştirirken, "Bence, ıvır zıvırı yerleştirmekle uğraşma, o işi yardımcın yapar. Özel şeyleri kaldırıp fırlayalım. Ben duşa çıkıyorum."

Azra Hanım, bir kez daha saatine bakıp, uçağa yetişebileceklerinden şüpheyle, "Emin misin?" diye sordu.

Kocası, üst katın merdivenlerini çıkarken seslendi:

"Azra'cığım, yirmi dakika sonra çıkıyoruz."

* * *

Selçuk Vardar, alındığı gözaltı odasını arşınlamaktaydı. Nelerle karşılaşacağını bilememenin getirdiği sıkıntı ve ürküntü dolu bu yalnızlık mı daha iyiydi, yoksa polisin odaya girip sorgulamasının başlaması mı, bilemiyordu. Hekim kontrolünden geçirilip, bu odaya konduğundan beri zaman mevhumunu kaybetmişti. Aslında, kapısını polise açtığı geceyarısından itibaren, beyni zaman oyunları oynamaktaydı. Boşlukta gibiydi. Kendi hazırladığından çok uzak bir oyun oynanmaktaydı. Beyni karıncalanıyordu. Bu oyunu kim yazmış, kim yönlendirmiş olabilirdi?

İlk aklına gelen Berke oldu. Öyle ya, birkaç sene önce Berke'nin yönettiği şirketi batırıp onun hayatını kararmamış mıydı? Ama kin duymak, öç almak Berke'nin karakteri

değildi. Hem zaten o olayın üzerinden seneler geçmişti. İntikam arzusu olsa dahi, onu sakinleştirecek kadar uzun bir zamandı. Üstelik, Berke'nin, holding kârından dağıtılan temettüye muhakkak ihtiyacı olmalıydı. Muzaffer? Pek mümkün değildi. Zira, anlaşıp, el sıkışıp, hisselerini satıp ayrılmıştı yönetim kurulundan. Tarık veya Bora olabilir miydi? Kardeşleriydi ama ne fark ederdi ki? Ağabeylerinin tahakkümüne tahammülleri kalmadığı için zoraki uzaklaşmışlardı. Ama hepsi de, yönetim kurulunda olmasalar bile holdingde ortaklardı. Böyle bir ihbar hepsi için kayıp anlamına gelirdi. O zaman kimdi? Ya da... Anberin... Hırsla sağ eliyle sakalını çekiştirdi, çene kemikleri kasıldı, gözleri kindarlıkla soğuk mavi bilyeler gibi döndü. İç sorgulaması kapının açılmasıyla son buldu. Nefesini tuttu.

* * *

Aynı anda Vecdi Bey ve Azra Hanım havaalanı dış hatlar terminaline girmişlerdi ki, sadece on dakikalık mesafede, malî polis bu kez de Refet Vardar'ın evinin kapısını çalmaktaydı.

Havalimanında, Vecdi Vardar ve eşi uçağa binmişlerdi. Vecdi Bey cep telefonunu kulağında, havalanmadan önce son kez deniyordu. "İkisinin de telefonları kapalı" dedi karısına. "Ne Selçuk, ne ağabeyim cevap veriyor. İner inmez yine ararım."

"Tarık'ı aramış mıydın?"

"Evet. Ama o da benden duydu olanı. Diğer yönetim kurulu üyeleri de, avukatlar da henüz bîhaberler."

"O zaman çok şahsî bir şey olmalı."

Hostes kalkış anonsunu yapmaktaydı. Vecdi Bey telefonunu kapalıya aldı, arkasına yaslandı. Programındaki işe kayıtsız şartsız konsantre olmayı severdi. Selçuk, yaşanan bu tatsız, gurur kırıcı olaya her ne şekilde, her nasıl sebep ol-

duysa, onu anlamanın zamanı da gelecekti elbet. Şimdi, işin selameti açısından İsviçre'deki toplantılarına yoğunlaşmalıydı. Çantasından dosyasını çıkarıp gözlüğünü taktı. Uçak piste doğru ilerlemeye başladı.

"İyi yolculuklar canım" dedi Azra Hanım, elini kocasının eline koyup.

Vecdi Bey, başını dosyadan kaldırıp karısına baktı, "Sana da" dedi, gülümseyerek.

* * *

Anberin, cennet bahçesi tablosuna son kat verniği sürmüştü. CD çalarda Andrea Bocelli'nin sesinden Francesko Ciléa'nın "L'arlesiana"sı çalmaktaydı. Genç kadın, müziğin melodramatik ruhuna uygun, yumuşak, uçucu bir beden diliyle birkaç adım geriye çekilerek eserini alıcı gözle inceledi. Gecenin uykusuzluğuyla gözleri yorgun ama seyrettiğinden mutlu, gülümsedi. Fırçasını masanın üzerindeki tiner kutusuna batırıp çalkaladı. Bir paçavrayla sildi ve fırça dolu kavanozlardan birine yerleştirdi. Önlüğünü çıkarıp iskemlenin sırtına bıraktı. Balkon kapısını kapamadan önce eşikte durdu ve yüzüne, saçlarına vuran sabah rüzgârının tadını çıkardı. Derin bir nefes aldıktan sonra gökyüzüne bakarak mırıldandı:

"Tanrım" dedi, "Bana yaşamı anlamak, tadını çıkarmak ve yılmadan, ağlamadan mücadele etmek gücü verdiğin için, tabiatı hissetmek ve resmetmek imkânı verdiğin için, dolu dolu duyarak, duyumsayarak yaşamak duygusallığı verdiğin için, ailemi her şartta ayakta ve birlikte tutabildiğim için, bana verdiğin sevdiklerim ve tarafından sevildiklerim için sana teşekkür ederim. Verdiklerini esirgeme. Yeni dileklerimin ve hayâllerimin de yolunu açık tut. İlham meleklerimi benden eksik etme..."

Sonra, gökyüzünden olumlu bir cevap almış gibi, rüzgârla sürüklenen bulut kümesine tebessümle, "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Balkon kapısını kapadı ve odadan çıktı.

* * *

"Avukatımla görüşmek istiyorum" dedi Selçuk Vardar. Gözaltı odasında, yıpranmış masanın bir tarafında oturduğu iskemlenin üzerinde huzursuzluğunu, korkusunu çok açık belli ediyordu. Başkalarını ezmek, güvenlerini kaybettirmek için bellediği beden dilinden hiç eser kalmamıştı. Bacakları, kolları, elleri bir yana, bakışları, yüz mimikleri üzerinde dahi kontrol kuramıyordu. Sanki, o gözaltı odasının içinde değildi de, oda bütün hacmiyle, ağırlığıyla onun üzerindeydi.

* * *

Hareket halindeki polis arabasının arkasında oturan Refet Vardar, hayatında hiç yaşamadığı, tanımadığı duygularla sarılıydı. Çok incinmiş, gururu kırılmıştı. Sanayi dünyasının saygın, dürüst duayeni iken şimdi gözaltına nasıl alınırdı? Holdingin yönetim kurulu başkanı olması sebebiyle ihbar konusu kaçakçılıktan sorumlu bulunuyordu. Sabahın köründe evindeki baskınla yaşadıkları, şu an içinde bulunduğu araba, hepsi korkunç bir düş gibiydi. Bu kadar kolladığı, koruduğu ve arka çıktığı Selçuk'un, kendisinden habersiz, yanlış bir şeyler yaptığına inanmak istemiyor ama tamamen şüphesiz de kalamıyordu? Bu kadar ağır bir suçlama nasıl bir sebeple yapılabilirdi? Malî polis ihbarı değerlendirirken muhakkak bir araştırma yapmış olmalıydı. Ama yok, şayet yapmış olsalardı, en azından kendisinin dürüst vatandaşlığı ve idareciliği hakkında bilgi sahibi olurlardı. Zihninde sorduğu sorular ve vermeye çalıştığı cevaplar, atlıkarınca gibi dönü-

yor, dolaşıyor, yine en başa dönüyordu. Birden, sol kolundu ve sırtında bir ağrıyla yüzü buruştu. Sağ eliyle boynundaki ipek fulları gevşetti ve elini kâlbine götürdü. Birileri, yüreğini cendereye almış, sıkıyorlardı sanki... Bu onur kırıcı olayı daha fazla taşıyabileceğini sanmıyordu...

* * *

Anberin, saatin alarmı ile gözünü açtığında, yattığının üzerinden sadece bir saat geçmişti. Ama, yorgunluk bir yana, güne başladığına memnun bir ifadeyle yerinde doğruldu. Berke de uyanmıştı. Kolunu uzatıp karısına sarıldı, onun parlayan gözlerini ve dudaklarındaki mutlu tebessümü izlerken, "İnanamıyorum sana" dedi, "Nasıl bu kadar enerjik olabiliyorsun, bu kadar az uykuyla?"

Anberin, eğilip bir öpücük kondurdu eşinin dudaklarına, "Günaydın canım" dedi, yüzünde genişleyen bir tebessümle. "Yeni gün kendi enerjisiyle geliyor bana."

"Bir saatte nasıl oluyor bu?"

"Çünkü çok mutluyum."

Berke, onun küçük şeylerle nasıl çabuk mutlu olduğunu ve mutluluğu korumak için nasıl emek verdiğini bilirdi ama yine de bu sabah özel bir durum olmalıydı. Karısına bakışları sevgi yüklüydü. Anberin'in yüzü gerçekten ışıldıyordu. Genç kadın, mutluluğu soluyormuş gibi derin bir nefes aldı ve "Son tablomu da bitirdim kocacığım" dedi, "Sergi için hazırım."

"Tebrik ederim! Kaç parça oldu şimdi?"

"Kırk."

"Otuzda da bırakabilirdin. Neden bu kadar zorladın kendini, kısacık zamanda?"

"Hikâye ancak tamamlandı, kırk parçada."

Berke keyifle güldü.

"İlle tamamlaman lâzım hikâyeni değil mi?"

Anberin, kocasının, belindeki kolunu tuttu, onun elini öperek bıraktı, "Evet, hiçbir hikâye yarım kalmamalı" dedi ve yataktan uçar gibi kalktı. O sabahlığını giyerken Berke hayranlıkla izledi. Bunca sene sonra hâlâ daha ona her bakışında, yakınında değilse her düşünüşünde, kâlbi aşkla çarpıyor, içi huzur doluyordu. Uzun süren o zor zamanları nasıl göğüslemişti Anberin. Hiç şikâyet etmeden, surat asmadan, sevgi ve mutluluk dağıtarak destek olmuştu kocasına. Hobisini mesleğe çevirmiş, evleri için yeni ekmek kapısı açmıştı. Bu sergiye de aylardır aynı şevk ve heyecanla, neredeyse uykusuz hazırlanmıştı. Berke yataktan çıktı, onun yanına geldi ve sımsıkı sarılarak kulağına eğildi:

"Seninle gurur duyuyorum karıcığım."

Anberin, sevecenlikle sarılarak onun göğsüne başını dayarken fısıldadı:

"Teşekkür ederim."

Kısa bir müddet, hareketsiz, öylece durdular. İkisi de, ilişkilerinin ilk günlerinden son âna, müşterek hayatlarını izler gibiydiler. Telefonun çalmasıyla birbirlerinden ayrıldılar.

"Hayrola?" dedi Berke, pencerenin önüne yerleştirilmiş çalışma masasına doğru ilerlerken, "Bu saatte kim olabilir?"

Anberin de merakla onun arkasından seğirtti. Berke'nin konuşmasını dinledi.

"Günaydın Tarık. Hayırdır?" Aldığı cevap her ne ise Berke'nin yüz ifadesi değişti.

"İnanamıyorum" dedi, gözleri hayretle açılmış olarak. Anberin, onun tam karşısında durup, sessizce dudaklarını oynatarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

Berke, konuşmayı duyabilmesi için karısını sol koluyla kendisine doğru çekerken sordu:

"Ne zaman olmuş bu olay?"

"Sabaha karşı. Babama da gitmişler ama olayla ilgili bir şey bulamadık diye zabıt tutup ayrılmışlar."

"Nasıl olur böyle bir şey? Refet Dayımın kâlbi dayanmaz, gururu kaldırmaz böyle bir şeyi."

"Biliyorum. Ama maâlesef durum bu. Sanırım, gözdağı olarak ailenin büyüklerinden birini de içeri almak istemiş olabilirler. Babam da tesadüfen seyahate çıkmamış olsaydı, bir ihtimâl onu da almaya geri dönerlerdi."

"Çok üzgünüm. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ben de fazla bir şey bilmiyorum. Öğrenir öğrenmez haber veririm."

Anberin, kulağı telefonda, ciddiyetle kocasının yüzüne baktı. Berke'nin yüzünde canı acımış gibi bir ifade vardı. "Büyük aileyle kaç senedir bağlantımız kalmadı ama böyle bir günde benden istenen bir şey olursa, seve seve yardımcı olurum. Şayet görüşebilirsen Refet Dayıma iletir misin bunu lütfen?" dedi.

"Gayet tabii. Arayacağım seni."

Telefon kapandığında Anberin, başını kaçırmış olduğu olayın merakında, konuşmadan, sorar gözlerle kocasına baktı.

"Selçuk'la ilgili kaçakçılık ihbarı olmuş..."

Anberin irkilerek geriye doğru çekildi ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi:

"Beyimizin bütün hasletlerine bir de bu mu eklendi?"

Berke, karısının iğneleyici sözlerini duymazlıktan gelmeyi tercihle devam etti:

"Selçuk'u gözaltına almışlar..."

Anberin kollarını kavuşturup sırtını balkon kapısının pervazına dayadı. "Hiçbir hikâye yarım kalmaz demiştim, değil mi?"

"Yönetim kurulu başkanı olarak Refet Dayımı da götürmüşler."

Anberin kısa bir an sessiz kaldı. Sonra kocasına yaklaşarak onun gözlerinin içine baktı. "İnan" dedi, "Refet Dayın için çok üzgünüm. Ama Selçuk için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Ailemiz için çok acı ve zor bir durum. Bizim ismimizle bağdaşacak bir şey değil bu. Selçuk için dahi..."

Karısı başını yana eğip, hafif müstehzi bir tebessümle hiçbir şey demeden bakmıştı kocasına. Berke cümlesini tamamlamaktan vazgeçti.

Anberin uzanıp öptü kocasını ve odadan çıktı. Az sonra elinde bir tepside bir fincan kahve, yanında portakal suyu ve gazete ile geri geldi. Berke, telefonda Refet Vardar'ın kızı ve damadına geçmiş olsun dileklerini iletmekteydi. Anberin, tepsiyi kocasının çalışma masasına bırakırken usulca, "Benim de üzüntülerimi ilet lütfen" dedi ve odadan çıktı. Banyoya girmeden önce, koridorda yan yana iki odanın kapılarını vurup seslendi:

"Larissa'cığım! Geray'cığım! Kahvaltınız hazır! Kalkma zamanı."

Odalardan gençlerin uyku mahmuru sesleri duyuldu:

"Teşekkürler anneciğim!"

"Günaydın!"

"Tekrar uyuyup kalmayın sakın."

Anberin banyoya girdiğinde, duş suyunu açtı ve o an gözü aynadaki yansımasına takıldı. Musluğu kapatıp, lâvabonun kenarlarına ellerini dayadı ve aynaya doğru eğilerek kendisine bir yabancıyı tanımaya çalışıyormuş gibi baktı. Yaşanan zorluklara, uykusuz, yorgun senelere rağmen, hâlâ daha gözlerindeki pırıltı sönmemişti. Dinç, enerjik ve mutlu görünüyordu. Sırf böyle görünmek değildi önemli olan, öyle de hissediyordu. İçi coşkuyla doldu bir kez daha. Kendi kendine mırıldandı:

"Tanrım, verdiklerini aratma, aldıklarını da aratma."

Sonra, kendisine gülümseyerek, "Ama alınanların bir kısmını geri verebilirsin" diye ekledi. Duşun altına girdiğinde, gözlerini kapayıp yüzünü sıcak suyun tazyikine teslim etti. Bir yandan da düşünüyordu. Acaba bu son olanlara daha fazla mı üzülmesi gerekirdi diye. Ama "Hayır" dedi iç sesi. "Sen,

kocan, çocukların zaten yıllar evvel size zorlanan üzüntüyü yaşadınız, çöküntüyü, zorluğu sırtladınız. Koca ailenin sırt çevirmesinin üstesinden geldiniz. Şimdiye kadar sizin hayatı nasıl götürdüğünüzü soran oldu mu merak edip? Şimdi, niye, kime üzüleceksiniz?"

İç sesine güvenirdi Anberin. Sorgulamalarına, geleceğe dair hislerine hep içindeki bilinmezden gelen ses cevap verirdi. Yanıldığı çok nadirdi bu derin sesin. Şu an düşüneceği, enerjisini harcayacağı kendi küçük ailesine ait detaylar vardı. Selçuk'un iş batıran, adam harcayan marifetlerinden zaten kendilerine düşen payı almışlardı ve çoktan hem ondan, hem diğer aile bireylerinden uzak yaşamaktaydılar. Huzurlarını korumuş, sevgilerini pekiştirmiş, yollarına devam etmekteydiler. Kolay olmuyordu ama her yorgunluğa değerdi. Şimdi, bu güzel düzene bir kez daha Selçuk hikâyesi eklensin istemiyordu. Banyodan çıktığında giyinir giyinmez, mutfağa, kahvaltıya oturmuş çocuklarının ve kocasının yanına indi.

"Günaydın çocuklar!" dedi, her ikisini de ayrı ayrı öperek.

"Günaydın" diye cevapladı Geray.

"Anneciğim, yine ışıldıyorsun bu sabah" diye hayranlıkla onun yüzüne baktı Larissa.

Berke kahve fincanını masaya bırakırken karısına baktı ve "Hep ışıldar anneniz" dedi, "Allah vergisi."

Anberin tezgâha doğru ilerlerken, "Bu sözler üzerine daha da ışıldayacağım şimdi" diye güldü ve kendisine bir fincan kahve alıp masaya oturdu.

"Bu sabah işe gelmeyip biraz dinlenseydin" dedi Berke, "Sergi sebebiyle neredeyse hiç uyku uyumadın ne zamandır. Birkaç saat uyusaydın gündüz."

Anberin, kahve yudumu ağzında başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Yutkunduktan sonra, "İşe geliyorum Berke'ciğim" diye cevapladı, "O başka iş, o başka. Ben birinden kaçayım diye diğerini yapmıyorum ki."

"Biliyorum sevgilim. Ama yorgunluk vuracak bir gün diye endişeleniyorum."

"Canım, biliyorsun beni mutlu olarak yaptığım hiçbir şey yormaz, hele bu ailem içinse."

Sonra muzip bir gülümsemeyle devam etti:

"Beni nelerin yorduğunu biliyorsun..."

Larissa ve Geray, annelerinden daha önceden defalarla duydukları cümleyi bir ağızdan söylediler:

"Fuzulî insanlar!.."

Anberin, gülen gözlerle, "Tam üstüne bastınız çocuklar" dedi ve başını hafifçe arkaya atarak minik bir kahkaha bıraktı. Sonra iki yanında oturan çocuklarına doğru ellerini uzatıp başlarını okşadı. İç ısıtan bir sesle, "Sizi seviyorum" dedi ve duygularını ayrıca iletmek ister gibi, kocasına baktı.

Berke, memnun, gülümsedi. Aslında, kafasının içi sabah sürpriz gelen haberle bulanmıştı. Ama ailesiyle paylaştığı sevgi seli, şu an ona Selçuk'un bunca hırsla sahiplendiği servet ve koltuk gücüne rağmen, gerçekten böylesine derin, hesapsız, beklentisiz, aldatmacasız bir sevgi yaşama şansını yakalayıp yakalayamadığını sorduruyordu. En büyük umudu, ihbarın yanlışlığının ispatı ve aile adının yeniden temize çıkmasıydı. Üç sene evvel yaşadığı büyük kırgınlığa rağmen, şayet kendisinden bir destek istenirse, seve seve koşacaktı. Gün, kırgınlık günü değildi. Ailenin, nesillerden gelen birikimiydi holdingin varlığı. Sanayi dışında hiçbir yatırımları ve hevesleri olmamıştı. Varları yokları Vardar Holding'di...

Çocuklar izin isteyerek sofradan kalktılar. Anne babalarını öptüler.

Anberin, "Allah zihin açıklığı versin" deyince Geray güldü.

"Bunu her sabah söylediğinde anneannemi hatırlatıyorsun anneciğim."

Anberin, kahvaltı tabaklarını eviyeye koyarken, "Zaten anneannenden öğrendiğim bir dilektir" dedi, "Ben de her

okula, sonra da her işe gittiğim sabah aynı şeyi duydum yıllarca."

"Eko desene" dedi, Geray. Gençler aralarında gülüşerek ayrıldılar. Berke gazetelerin sayfalarında olayla ilgili herhangi bir habere rastlayabilir miyim diye gezinirken Anberin süratle sofrayı topladı, bulaşıkları yıkadı, yerleştirdi. Ellerini kurularken kocasına döndü, "Ben hazırım Berke'ciğim, çıkabiliriz" dedi.

Az sonra arabada, Beşiktaş'taki bürolarına doğru yol almaktaydılar. Berke, Anberin'in, bu konunun açılmasını hiç istemediğini biliyordu. Fakat dayanamadı ve konuştu:

"Bugünkü gazetelerde bir ses yok baskınla ilgili. Ama eminim yarın ortalık kaynayacaktır."

"Bence de" diye kısa bir cevapla, konuyla ilgilenmediğini gösterdi Anberin. Selçuk, iş hayatlarını, hayâllerini, düzenlerini mahvedecek kadar yakınlarında yaşamıştı bir zamanlar. Şimdi ondan uzak durmak zamanıydı ve genç kadın bu konuda hiçbir taviz vermek istemiyordu.

* * *

Selçuk ve Refet Vardar, aynı suçla suçlanan bir grup daha insanla beraber nezarethanedeydiler. Nöbetçi hâkim ilk sorgulamasını yapmış ve serbest bırakılmamışlardı. Refet Bey, polis arabasında gelirken göğsünde, sırtında hissettiği ağrıyla ölmek üzere olduğunu hissetmişti ama doktor kontrolünden geçirildiğinde, bunun sadece sinirsel bir spazm olduğu söylenmiş, dolayısıyla Selçuk'la aynı talihi yaşamak zorunda kalmıştı. Yaşlı adamın ağzını bıçak açmıyordu. Evine polis baskını olduğu, özellikle gözaltına alındığı andan itibaren zaten defalardır ölüp ölüp dirilmekteydi. Bu, hayatında uzağından bile hissetmediği ve hiçbir gün yaşayabileceğini düşünmediği derecede gururunu kıran bir durumdu. Kâlbi, şahsı

için ayrı acıyor, ailenin adına ayrı, cedleri adına ayrı ıstırap çekiyordu. Dik, kendinden emin duruşunu ve olanların yanlışlığına inancını kaybetmemeye çalışıyordu. Fakat suçlamanın ardında gerçekten neyin ve kimin olduğunu bilmemek onu kahrediyordu. Bu cevabın Selçuk'ta olduğundan emindi. Ama, sorup konuşmaya dahi yüreği elvermiyordu. Karşı tarafında, sakalını çekiştirip gözleri sağı solu, koridordan gelen her ayak sesini, avlanılmak üzere bir hayvan gibi izleyen Selçuk'a baktığında, onun kendisi kadar durumdan emin olmadığını, korkularıyla, telaşlarıyla baş başa kaldığını görebiliyordu. Refet Vardar, yeğeninin kendisine söylemediği bazı hesapları olduğunu sezmişti. Bunu fark etmenin endişesi, kendi şahsına, dürüstlüğüne olan güvenine rağmen onu huzursuz ediyordu. Sonuçta, yönetim kurulu başkanıydı ve haberdar olsun veya olmasın yanlışlıklardan sorumluydu. Boynundaki fuları gevşetmek ihtiyacını hissetti. Nerede boş bulunmuştu da Selçuk'a güven ve destek verirken iplerin ucunu kaçırmıştı? Beyni karıncalanıyordu. Favori yeğenine bakan gözlerinde kâlp kırıklığı çok bariz bir şekilde okunuyordu. Bir ara göz göze geldiler. Selçuk, amcasına sunî bir tebessümle baktı. Refet Bey'in şu an en ihtiyacı olmayan şey, sahte bir gülücüktü. Fularını biraz daha gevşetti. Nefes almakta zorlanıyordu. O, burada olmamalıydı. Şayet, babası, Sermed Vardar yukarıdan bir yerden bütün bu olanları izliyorsa, hiç şüphe yok ki, o meşhur bastonunu sallayarak her an aşağıya inebilirdi. Bu düşünce Refet Vardar'ın halihazırda hissetmekte olduğu, kendisine çok yabancı ve rahatsız edici duyguları artırdı. Derin bir nefes aldı. Her şeyin bir kâbus olduğunu, gözlerini açınca kendisini yine, kıyıya vuran dalgaların ve sevgili Guarnieri kemanının sesiyle buluşmuş bulacağını düşündü. Hangisi gerçekti? Geriye dönmeyi beklediği o sakin, huzurlu hayat mı, yoksa bu cehennem mi? Tam da emekli olmaya hazırlanırken...

Ertesi sabah tüm gazeteler, Vardar Holding'in fabrikasına ve yöneticilerinin evlerine yapılan baskından ve gözaltılardan bahsediyordu. Ailenin, sadece sanayicilik tarihlerinde değil, asırlardır sürdürdükleri ticaret hayatlarında da nesiller boyunca korudukları örnek dürüstlük anlayışı, kapkara bir bulutun gölgesine girmişti.

Selçuk, sorgulamalar esnasında kendisine yöneltilen sorulardan, ihbarın çok içeriden biri tarafından yapıldığını hissetmeye başlamıştı. Aranan evraklar, tamamlanmaya çalışılan bilmece, holdingin bire bir günlük işleyişinden haberdar olan birini işaret ediyordu. Bu durumda, Berke, Muzaffer, Tarık ve Bora kesinlikle tanıma uymuyordu. Ne kadar ısrar ederse etsin, ihbarı yapan ismin kendisine bildirilmeyeceğini biliyordu. İçinde olduğu durum kadar, kendisini bu duruma düşüren düşmanının kim olduğunu bilememek de onu delirtiyordu. Büyük bir hırsla sahip olduğu titr, mevki ve paraya hâkimiyet gücünün kendisi için bir korunak olduğunu sanmasının ne kadar büyük bir hata olduğunu görüyordu. Bir ihbar... bir tek ihbar, güç diye bildiği her şeyin anlamını sıfırlamıştı. Şu anda ne holdingin genel müdürlüğü işine yarıyordu, ne açık hesaptan topladığı hisse senetleri, ne bankadaki parası... Birdenbire, hiçbirinin tesiri kalmamıştı. Sarılacağı, medet umacağı, kendisine güven verecek yeni, yepyeni bir güce ihtiyacı vardı. Şeytanı bile onu terk etmiş olmalıydı. Ne görünüyor, ne de sesi duyuluyordu. İblisin o içini titreten, alev alev yakıp sonra buz gibi donduran nefesini bile özlemişti, yeter ki onu içinde bulunduğu yalnızlık ve aciz duygusundan çıkarsın...

* * *

Ziynet, haberi, İstanbul dışında annesini ziyaret ederken öğrenmiş, ilk uçağa atladığı gibi geri dönmüştü. Ona hayâl ettiği her imkânı verebilecek erkekle olan ilişkisinde yüzüp

yüzüp tam kuyruğuna gelmişken, hiç hesapta olmayan bu karmaşa tadını kaçırmıştı. Ama nerede duracağına çok çabuk karar vermişti. En olmadı, çeker gider, şansını bir başka bahara denerdi. Şimdi, şartlar ne olursa olsun, sabrını zorlayacak ve bekleyecekti. Selçuk'a neler olacağı, kendisinin ortada kalıp kalmayacağı konusunda endişeleri büyüktü ama çok daha kötü günler, çok daha belirsiz ilişkiler yaşamıştı. Bu defa, sabra ve azme değecek bir ilişki vardı hayatında. Biraz beklemek ve destek olmak hiçbir şey kaybettirmezdi. Tam aksine, Selçuk şu an gözaltında olmasına rağmen, ona şimdiye dek hiç olmadığınca yakın olabilmek şansını yakalamıştı. Böylesine zor günlerde, ilgi, şefkât göstermek bir erkeği keyifli anlarında olduğundan çok daha fazla etkilerdi ve Selçuk'un da bütün bunlara şu anda dehşetle ihtiyacı olduğundan emindi.

Henüz öğle olmamıştı. Ziynet, Nişantaşı'nın gözde restoranlarından birinde, barın yanındaki koltukta oturmuş sipariş verdiği yemekleri beklerken kafasında yüzlerce tilki dolanıyordu. Restoran şefinin sesi onu düşüncelerinden çekip ânına döndürdü:

"Yemekler hazır Ziynet Hanım."

Ziynet, tebessümle yerinden kalktı, adamın elindeki sefertaslarına göz atarken, "Sağ ol" dedi, "Ama unutma, bunları ben pişirdim. Tamam mı?"

Şef, iş bilir bir tavırla gülümseyerek, "Gayet tabii. Hepsini siz pişirdiniz" dedi, "Bu sır burada kalır." Sonra Ziynet'e kapıyı açarak kenara çekildi ve ekledi: "Buyurun. Arabanız yakında mı, yoksa çocuklar getirsin mi?"

Ziynet, söylemekten çok memnun olduğu belli, "Sağ ol, şoför var. Buralarda bir yerde olmalı" diye cevapladı. Selçuk'a ziyarete gitmek bahanesiyle ilk defa onun makam arabasını ve şoförünü kullanıyordu ve sadece bu imkân dahi ona zenginliğin nimetlerine yaklaştığına dair içini gıcıklayan ümit-

ler veriyordu. Selçuk'un akıbetinin belli olmamasına rağmen, içinde, arzularının gerçekleşmesine çok az kaldığına dair bir his vardı. Başaracaktı... başarmalıydı... başka çaresi yoktu...

* * *

Selçuk, gözaltında beklediği yerde, sinir içinde dudaklarını büzüyor, geriyor, bir taraftan da avurtlarını dişliyordu. Bu tiki, parmağını kemirmesinin kâfi gelmediği en uç gerginlik halinin tezahürüydü. Az önce Refet Vardar'a, damadı aracılığıyla Berke'den gelen iyi niyet teklifini haber almıştı. Şeytanının sesi soluğu çıkmıyordu ama o andan beri cinlerinin hepsi tepesindeydi. "Bana düşen bir görev varsa memnuniyetle yerine getiririm" demişti kuzeni. Berke'yi iş hayatının, ailenin dışına atmak için elinden geleni yapmış, muvaffak olmuştu. Ama şimdi... hiç hesabında olmayan şey olmuş, gözaltına alınmıştı. Berke dışarıda, hürdü ve Refet Dayısından görev bekliyordu. Selçuk, yanağının içini dişlerken, gözlerini kapayıp başını nefretle savurdu. Berke'nin holdingin zorluğunda el vermesi bir yana, şirketin kapısından içeri giriyor olması ihtimâli dahi, onu delirtmeye yetiyordu. Kendisini her zamankinden fazla kapana kısılmış hissediyordu. Bugüne dek, babası hariç, kendi suyunda gidecek, onun dediklerine sorgulamadan imza atacak bir ekibi yönetim kuruluna doldurmuştu ve holdingi neredeyse tek başına idare etmekteydi. Ama şimdi, onu onaylamak için orada bulunan ekibin, böylesine bir zaaf ânında Berke'yi davet etmeleri ihtimâli beynini yakıyordu. Kapı açıldığında, düşünceleri, hakkındaki suçlamaların kendisini nereye götüreceğine yönlendi.

"Ziyaretçiniz var" dedi, polis memuru.

Selçuk'la Ziynet'in gözaltı odasında karşılaşmaları, birdenbire, o âna kadar aralarında yaşanmış ve geçerli olan

ruh halini başka bir duruma taşımıştı. Selçuk şımarık, megaloman, hükmeden, yönlendiren hâkim; Ziynet onun gözüne girmek, batak hayatından çıkıp yükselmek uğruna her türlü sırnaşıklığı kabullenen mağdur iken, şimdi içinde bulundukları şartlar onları bambaşka rollere sokmuştu sanki. Bu, hür olanla mahpus olanı birbirinden ayıran duygu ve düşünce haliydi. Selçuk'un, "karşı dağları ben yarattım" ifadesi, gözaltı odasının daracık dört duvarı arasında sanki bedeniyle beraber çekmiş, küçülmüştü. Ziynet, onun kendi içinde ufalmışlığını göz göze geldiği an algılamış ve tanıştıkları günden beri kendisini ilk defa kendinden bu kadar emin, bu kadar özgüvenli hissetmişti. Ama, bu farkı erkeğe hissettirmeyecek kadar akıllıydı. En azından, erkeklerin acınmaktan nefret ettiklerini ve bunu gurur meselesi yaptıklarını bilecek kadar tecrübesi vardı. Hele ki Selçuk gibi, narsis bir erkek... Onu, becerebildiği kadar yüceltmesi gerekiyordu.

"Allah kahretsin o yalancı ihbarcıyı" dedi, onun gözlerinin içine bakıp, "Koskoca Selçuk Vardar'la dalaşacak cesareti nereden bulmuş o it? İnan, o adam kimse, bir bulursam, senden önce ben ümüğünü sıkacağım."

Selçuk, onun, konuşurken hiddetle parlayan gözlerine, ateş basan yüzüne bakarken, içinden, "Bu karı beni gerçekten seviyor" diye geçirdi. "Gerçekten yapar mısın bu dediğini?" diye sordu.

"Evvvet! Bal gibi yaparım vallahi."

Ziynet'in hiddeti gerçekti. Selçuk'un gördüğü ve hoşuna gittiği kadar öfkeliydi. Gerçekten de o ihbarı yapanı şu an eline geçirse öldürürdü. Ama sebebi, erkeğin şu an algılamakta olduğundan biraz farklıydı. Zira tam lüks bir yaşama doğru yolunu yapmışken, bu imkânı ona yaşatacak erkeğin düşürüldüğü durum her şeyi altüst etmek üzereydi. Onun içinde bulunduğu sefil durumu gördükten sonra morali bozulmuştu. Selçuk'un şahsının hiç bu kadar kaale alınmayacağını, aşağı-

lanacağını tahmin etmemişti. Burada, herhangi bir vergi ve döviz kaçakçılığından suçlananla aynı durumdaydı. İsminden, parasından, titrinden etkilenen kimse yoktu. Selçuk'un buradaki kimliği, kaçakçılık zanlılığından ibaretti.

"Biliyor musun" dedi Selçuk, "Burada insanın dünya görüşü değişiyor."

"Nasıl yani? Hemen mi?"

Selçuk, alışkanlıkla, kollarını oturduğu iskemlenin sırtına doğru sardı ve ânında sanki bedeni bir saldırıya maruz kalacakmış gibi kollarını tekrar öne aldı, göğsünde sıkı sıkı kavuşturdu. Dudaklarını büzüp gerdi ve gözlerini odanın dört bir tarafında süratle gezdirdi. Duvarlarda, tavanda, döşemede içinden geçip kaçabileceği bir delik arar gibiydi.

"Burada zaman farklı geçiyor şişko fasulyem" diye mırıldandı, "Öyle yavaş geçiyor ki... sadece yavaş da değil, aynı zamanda ağır. Ama kütle ağırlığından bahsediyorum. Gördüğün, duyduğun her şey ağırlığı varmış gibi üzerine çöküyor insanın..."

Ziynet için bu söylenenlerin anlamı fazla derindi. Ama teselli etmek için ille de konuyu anlamış olması gerekmiyordu. "Bak göreceksin, paşalar gibi çıkacaksın buradan. Sana harika bir kutlama hazırlayacağım."

Selçuk onun dediklerini duymamış gibiydi. Az önce söyledikleri yarım kalmıştı, devam etti:

"Bütün kavganın, telaşın içinde beni esas kollayacak olanı, en güçlü dayanağımı unutmuş olduğumu fark ettim. Beni bu durumdan da ancak o kurtarabilir."

Ziynet soru dolu bir ifadeyle baktı. Selçuk'un gözleri, karşısındaki duvarın arka tarafında bir şeyleri izler gibi, oradan çok uzaklardaydı. Aslında, yüksek sesle konuşarak, kendi kendine, yaşadıklarının ruh hali üzerindeki tahlilini yapıyordu. Yoksa bu konuda Ziynet'in görüşünü veya fikrini merak ediyor değildi.

"Allah'ı çok ihmal ettim. Neredeyse tanrılaşmak sevdasında, ondan çok uzaklaştım. Bu yaşadıklarım, bunu düzeltmem için bir hatırlatma..."

Ziynet şaşkınlık içinde, "Kendini suçladığını hiç duymamıştım şimdiye kadar" dedi.

"Kendimi suçlamıyorum ki, sadece ihmal ettiğim bir detayı hatırladım o kadar."

Ziynet, getirdiği yorumla Selçuk'un damarına bastığını fark etmişti ve bu hiç istemediği bir şeydi. Hemen çark etmek ihtiyacıyla yerinden kalktı ve elini onun yanağına doğru uzatmak üzereydi ki, vazgeçti. Az önce suçluluk kelimesini hatırlattığı erkeğe şimdi bir de çocuk tesellisi bir okşayış vermek onu daha da gerebilirdi. Mümkün olduğunca lâkayt bir tavırla arkasına yaslandı. Zaten de Selçuk'un yaşadığı ruhsal detaylar onun pek umurunda değildi. Tek derdi, onun güvenini kazanmak ve hayatındaki olmazsa olmazı olmaktı. Bunun, bu tip erkeklerle son derece zor olduğunun farkındaydı ama bu erkek tipi için de bu bağlantıyı sağlamak üzere, Selçuk'un içinde bulunduğu durum en ehven durumlardan biriydi: Zaaf, yalnızlık, köşeye sıkışmışlık hali... Ziynet'in zihninden bütün bunlar bir şimşek süratiyle geçti ve her zaman olduğu gibi, hayâllerini gerçekleştirmek yolunda gurur yapmanın anlamsızlığını tekrarladı iç sesi.

"Tabii canım" dedi, yumuşak bir sesle, "Ben kelimeyi yanlış kullandım. Kusura bakma."

"Aldırma" diye mırıldandı Selçuk, kendisinin aldırmadığını gösteren bir el ve dudak işaretiyle. Sonra, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini çenesinin altında birleştirip devam etti:

"Burada yaşadığım bu hesaplaşma zamanını değerlendirmek istiyorum."

Ziynet, onu taklitle, öne doğru eğilip merakla sordu:

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Var şişkom."

Ziynet, Selçuk'un, nihayet, kendisinden bir şey isteyecek olmasına çok heyecanlanmıştı. "Ne istersen" diye atıldı.

Selçuk, onun bu istekli, heyecanlı halinden etkilenmiş, gülerken, "O kadar büyütülecek bir şey değil canım" dedi. "Bir sonraki gelişinde bana din kitapları toplayıp getirmeni istiyorum. Bir de namaz öğretisi olan bir kitap. Ne bulursan topla, getir."

Ziynet, bu kadar önemsenerek kendisinden istenenin bu kadar basit bir iş olmasına hem şaşırmış, hem de memnun olmuştu. "Gayet tabii" diye cevapladı, "Özellikle istediğin bir kitap var mı?"

"Dedim ya, din konusunda ne bulursan... İslâmiyetle ilgili..."

Ziynet, yüzünde yayılmak üzere olan derin tebessüme hâkim oldu. Zira, Selçuk'un bu hiç beklenmedik merakı ve arzusu ona yepyeni fikirler getirmişti. Hem de şimdiye kadar bu kendini beğenmiş erkek üzerinde hiç tesiri olacağına ihtimal vermediği şeyler. Genzini temizler gibi, kısık bir öksürükten sonra ciddiyetle konuştu:

"Selçuk'cuğum, madem böyle bir konu açtın, ben de daha rahat söyleyebilirim o zaman..."

"Nedir o?"

"Bu başına gelenlerin ardında bir büyü olduğuna eminim ben."

Selçuk kısa, gevrek bir kahkahayla başını arkaya attı, sonra tekrar ciddi bir ifadeyle Ziynet'e baktı. "Ne büyüsü yahu?" dedi.

"Büyü işte. Herkesin bildiği büyü..."

Selçuk, alaylı bakıyordu. Ziynet onu inandırmak için en bilir ve ciddi tavrını takındı. "Büyü diye bir şey var biliyorsun" diye fısıldadı.

"Ben mühendis adamım. Ancak ispatı olan şeylere inanırım. Din ise ruhani bir olgu. Orada kimsenin inandırıcılığına

ihtiyacım yok. O, hissetmekle ilgili. Ama büyü başka bir şey, şarlatan işi..."

"İnan bana, senin üzerinde büyü var. Ben gördüm."

"Gördün mü?"

"Evet. Buraya gelmeden önce, haberi aldığımda annem falıma baktı ve senin büyü altında olduğunu söyledi."

"Senin falında ben mi göründüm?"

Ziynet, Selçuk'un bu büyü olayına çok çabuk dalmayacağının farkına varmıştı, üstelememeye karar verdi.

"Peki" dedi uysallıkla, "Buradan çıkınca annemle arkadaşını eve çağırırsak bana inanırsın, nasıl doğru bilecekler her şeyi, sen de şaşacaksın."

Selçuk, oturduğu iskemleden ayağa kalkarken ellerini pantolon ceplerine soktu ve durduğu yerde ayak parmak uçlarında birkaç kez arka arkaya yaylandı, "Şu anda beni şaşırtmasını beklediğim başka şeyler var" dedi.

Polis memuru kapıda belirmişti. "Görüşme bitmiştir" dedi, itiraz kabul etmeyecek bir sesle. Ziynet için zaten konuşacak başka bir şey kalmamıştı. Görüşme bitmemiş olsaydı, şu andan itibaren her söyleyeceği Selçuk'u biraz daha gerecekti bir ihtimâl. Memurun sözleri içine su serpmişti. Rahatlamış, derin bir nefesle ayağa kalktı, çantasını aldı.

"Canım, içini ferah tut. Aslanlar gibi çıkacaksın buradan."

"Kitaplarımı unutma."

"Unutur muyum? Şimdi ilk iş kitapçıya dalacağım. İstediğin gibi, ne var, ne yok toplayacağım. Ne yemek istersen onu da haber ver."

Sonra oyuncu bir tavırla gülümseyerek ekledi:

"Sana her türlü servisten zevk alırım biliyorsun."

"Ellerine sağlık. Böf straganofla domatesli pilav harikaydı. Bamya da öyle."

"Ne zaman istersen canım. Ne istersen zevkle pişiririm. Şimdilik hoşça kal."

Selçuk onun arkasından bakarken, o güne dek, kısa, uzun zaman dilimlerinde beraber olduğu kadınları düşündü. Şu ânında, şu halinde Ziynet'in hayatında olması enteresandı. Belki de bunun bir sebebi vardı. Belki kaderin bir yazgısıydı. Bu tür, kader, kısmet bağlantılarına hep yabancı kalmıştı ama şimdi ilk defa, gizem barındıran bu düşünceyle birlikte, yaşamında Ziynet'in varlığının anlamını farklı bir yere oturtmaya başlıyordu. Birden, içinde yabancı bir kıpırtı hissederek ürperdi.

* * *

"Senin iyi niyetini yine anlayamadılar, değil mi?"

Anberin, sorusuyla birlikte elindeki viski kadehlerinden birini kocasına uzattı. Barın başında karşılıklı ayaktaydılar. Berke, içkisini alırken düşünceliydi. "Teşekkür ederim sevgilim" dedi. Sonra onun sorusuna cevaben devam etti:

"Acaba mesajım bire bir aktarılmadı mı Refet Dayıma diye düşünüyorum."

Anberin dirseklerini barın üzerine dayadı, kocasının kırgın bakan gözlerini izledi, "Seni bir kez daha yanlış anlamalarına üzgünüm canım. Ama sana bir şey söyleyeyim mi, o cadı kazanına geri dönmeyeceğin için çok mutluyum. Bu, rahmetli anneciğinle ve seninle nasıl bir hesaplaşmadır ki, Selçuk, Astaş'ı göz göre göre batırırken bir Allah'ın kulu senin yanında olmadı. Kim bilir, belki, şimdi de holdingin harcanma zamanı gelmiştir."

Berke, hayretle karısına baktı, "Bunu dilediğini söyleme bana" dedi.

"Berke'ciğim, nasıl böyle bir şey dileyebilirim. Çılgın olma. Senin şahsınla ve geçmişinle ilgili her bağ benim için çok önemli. Bu, holdingin anlamı ve hisseleri için de geçerli. Ama, Selçuk'un ele aldığı her şeyin, buna insanlar dâhil, ruhunu

yitirdiğini görüyorum. Sanki, başkalarının hayâllerini, birikimlerini, maddî-manevî değerlerini ayaklar altına alarak besleniyor... ve bu böyle devam edecek. Ta ki kendisi yok olana dek. Şu anda bu yok oluşa çok da yakın gelmiş olabilir."

"Zaten holdingin tepesinde artık. İstediği gibi yönetiyor. Daha fazla ne isteyebilir ki?"

Anberin, sağ işaretparmağıyla buzları döndürürken gözleri kadehin derinliklerindeydi. "Sevgilim..." dedi, "Benden kuzenini anlamamı bekleme. Ben sadece onu izliyor, düşkün ruhunu, içinde idare lâmbası kadar ışığı olmayan yüreğini, kör vicdanını görüyor ve olacakları hissediyorum. O kadar."

"Görüyor musun, yoksa his mi?"

Anberin, barın arkasında durduğu yerden çıktı, kocasının yanında durdu ve onun gözlerinin içine bakarak açıkladı:

"Hissim o kadar kuvvetli oluyor ki, âdeta fotoğraf karesi kadar net görüyorum. Gördüğüm zaman da, ileride olacakların hisleri ile doluyorum."

Sonra, bir eliyle Berke'nin kolunu sıvazlayarak devam etti:

"Beni kahreden de, bütün bunları hissedebilmeme rağmen, seni, küçük ailemi koruyamamak."

"Astaş'ta yaşadıklarımızı söylüyorsan, sen ne yapabilirdin ki?"

"Senin, Selçuk'a körü körüne inancın karşısında huysuz, ısrarcı bir tavır sergileyebilirdim. En baştan senin ona aile içinde ve yönetim kurullarında verdiğin desteği engellerdim."

Anberin kadehine uzanıp, bir yudum aldı. Gözlerini kapayarak yutkunurken sanki yaşanmış olan acı günleri alkolün içinde boğmak ister gibiydi. "Allah biliyor, karşında hüngür hüngür ağlayıp, seni bu karşılıksız kuzen sevgisinden koparmak için yalvarmak istediğim günler olmadı değil. Ama yapmadım, yapamadım. Kimseye karşı ağlak olmayı, sen dâhil kimse karşısında gözyaşı dökmeyi beceremiyorum."

"Sahi" dedi, Berke gülümseyerek, "Bunca senedir senin hiç-

bir isteğin yüzünden, herhangi bir şeyi kabul ettirmek için, ağladığını görmedim."

Anberin, konunun Selçuk'tan uzaklaşmasından, dağılmasından memnun olmuştu. Çünkü, Selçuk'la ilgili her sohbet onun enerjisini aşağıya çekiyordu. Tebessümle kocasının koluna girdi ve verandaya doğru yürümek üzere onu yönlendirdi. Bir taraftan da, onun kolunu sıkarak güldü, "Hatırlar mısın? Yıllar önce senin önünde kendime bir söz vermiştim."

"Ne sözüydü bu?"

"Bir daha beni ağlarken görmeyeceğini söylemiştim sana."

Berke birden durdu, onun yüzüne bakarak sordu:

"Ağlamış mıydın o zaman?"

Anberin gülümseyerek başını öne doğru "evet" anlamında salladı.

"Neden?"

Anberin, kocasının elinden tutup verandanın önündeki koltuğa oturdu. Berke onun yanına yerleşti.

"Kâlbimi kırmıştın" dedi, eğlenceli bir ifadeyle bakarken.

"Ben? Ben senin kâlbini mi kırmıştım? Yok canım. Ne zaman? Nasıl olur?"

Berke'nin telaşlı ve suçluluk hissettiren bakışları Anberin'i eğlendirmişti.

"Çok çok uzun zaman önce."

"Ben hep senin üzerine titrediğimi hatırlıyorum hâlbuki."

Anberin'in keyfi gelmişti, eğlenceli bir tavırla devam etti:

"Sen öyle hatırlamaya devam et canım. Ben doğrusunu hatırlıyorum."

"Yapma sevgilim... Ne olmuştu ki?"

"Tam evlenmemize on gün kalmışken bana bir şey söylemiştin. İzmir'de restoranda akşam yemeğindeydik."

Berke, merakla, "Eee? Sonra?" dedi.

"Bana öyle bir şey söylemiştin ki, gözlerim dolmuştu, nerdeyse ağlamak üzereydim. Masadan kalkıp tuvalete koş-

muştum, ağlayabilmek için. Sonra geri döndüğümde de, sana, 'Tanrı ölümlerden ırak tutsun ama söz veriyorum ki, bu gördüğün göreceğin son gözyaşımdı' demiştim."

Berke gerçekten meraklanmıştı. "Allah Allah" diye mırıldandı, "Ne demiş olabilirim sana, seni tuvalette ağlatacak kadar."

Anberin tatlı bir kahkahayla beraber başını arkaya attı:

"O tek ağlayışım değildi ki... Tuvalette çok ağladım ben. Ama benim yeminim senin önünde ağlamamak üzerineydi zaten."

"İnanamıyorum. O kadar çok mu üzdüm ben seni?"

Anberin, kocasının saçlarını parmaklarıyla tarar gibi okşarken, munis, sıcacık bir sesle cevapladı:

"Beni üzmek için yapmadın ki... Ben üzüldüm, o başka..."

"Aynı şey değil mi?"

"Hayır, hiç aynı şey değil. Senin bir tarzın ve kendini ifade şeklin vardı ve ben ona alışık değildim. Alınganlık yapıyordum. Hayatına girmiş olan diğer kadınların gibi tecrübeli değildim. Evlenip seninle yaşamaya başlamadan önce tek bildiğim, baba evimin güveni ve müthiş sevgisiydi. Ama senin de beni ne kadar sevdiğini ve beni asla kırmak istemediğini o kadar iyi biliyordum ki, alışana kadar kendi kendime ağlayarak halletmeyi öğrendim."

"Sonra?"

Anberin'in dudakları tekrar tatlı bir tebessümle yayıldı.

"Sonra... seni daha yakından tanıdıkça, alınmamayı ve ağlamamayı öğrendim."

"Peki, neydi söylediklerim, nasıl söylüyordum?"

Anberin, kadehini kocasının kadehine değdirdi, "Hiç önemli değil artık" dedi, "Hepsi geçti, bitti ve en önemlisi tekrarlanmadı..."

Berke, bunca yıllık karısından dinlediği erkeğin kendisi olduğuna bir türlü inanamıyordu.

"Gerçekten... merak ettim" dedi, "Nasıl bir tavrım vardı?"

Anberin, hafızasında kalan Berke'nin bakış ve duruşunu taklit ederek, "Ukalâ, ukalâ bir tavrın vardı" dedi ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Berke, onun saçlarını okşarken, "Özür dilerim karıcığım" dedi, "Bilmeden seni üzdüğüm için özür dilerim."

Anberin, kocasının elini tutup dudaklarına götürdü, öptü ve gözlerinin içine bakarak, "Lütfen dertlenme canım" diye fısıldadı, "Şimdi bana bile komik geliyor o alınganlıklarım. Boşuna üzmüşüm kendimi... Çocukluk işte..."

"Gerçekten de ne kadar küçüktün karıcığım. Nasıl kaldırdın bunca ağırlığı, bunca zoru, bir gün gıkını çıkarmadan, enerjini kaybetmeden ve sevgin azalmadan..."

Berke, karısını kolları arasına aldı, başını onun başına dayadı, saçlarına bir öpücük kondurdu, "Evimin direği, canım karım benim" dedi. Anberin, yaşanmış tüm zorluklara rağmen, verdiği mücadelelerden sonra, sanki zamana karşı kendini ve hayatı kazandığı duygusunu hissediyordu. Başı kocasının göğsünde, mutlulukla tebessüm etti, "Umarım, artık sıkıntılarımızın sonuna gelmişsizdir" diye mırıldandı.

"Umarım" dedi Berke, "Umarım şu kaçakçılık saçmalığı da temize çıkar, aile ve holding daha fazla zarar almadan olay kapanır..."

"Lütfen" dedi Anberin, "Lütfen, bu konuda durum her ne olursa olsun, bizi daha fazla hırpalamasına izin verme."

Sonra cevap beklemeden konuyu tamamen değiştirdi. "Biliyor musun" dedi, "Yarın akşam baş başa yiyeceğimiz yemeği dört gözle bekliyorum."

"Nereye gitmek istersin?"

"Kendini göstermek için gelenlerin olmadığı bir yere."

Berke, gülerek, "Tamam" dedi.

* * *

Tarık, Selçuk'la görüşmek üzere yolda giderken, kafası karmakarışıktı. Üç yıl önce holding bünyesindeki görevinden ayrılmış, kendi işini kurmuş ve şu baskın ve gözaltı olayına kadar, mümkün olduğunca ağabeyinden uzak durmaya gayret etmişti. Ama böyle bir günde, onun yanında olması gerektiğine inanıyordu. En azından her şey normale dönene kadar. Ancak, her şeyin eskisi gibi olacağına dair de şüpheleri vardı. Ağabeyinin oynadığı oyunlara çok yakından, bire bir şahit olmuştu ve onun her türlü işin içinde olabileceğine inanıyordu. Sadece, ailenin ve işin selameti açısından, bu ihbarların yalan, yanlış çıkmasını umut ediyordu.

Tarık, Selçuk'la görüşeceği odaya alındığında, birden içi ürperdi. Üç sene öncesi dün kadar yakınına gelmiş ve karakolda gözaltında geçirdiği, ömür kadar uzun süren o zaman diliminin içine bir kez daha çekilmiş gibiydi. Sanki dün yaşamıştı her şeyi, o kadar yakın, hisleri o kadar tazeydi hafızasında. Kapı açıldığında, yüz ifadesi ağabeyine sadece bir nezaket ziyareti yaptığını çok açık belli ediyordu. Ama Selçuk, gülümseyerek ve büyük bir memnuniyetle kardeşine sarıldı. Tarık, bunca zaman sonra gördüğü bu yakınlıktan şaşkın, elini hafifçe onun omuzuna dokundurdu ve geri çekilmesini bekledi.

"Vay, benim hakikatli kardeşim!" dedi Selçuk, "Demek ağabeyini ziyarete gelirmişsin."

Tarık, sıkıntılı, bir an evvel buradan kurtulmak ihtiyacında, gözlerini odanın içinde gezdirdi. Sonra, dikkatle ağabeyine baktı. "Dünyaları ben yarattım" diyen adamın, şimdi burada, sorgulamada ve çok ağır bir suçla suçlanmasının, üzerinde nasıl bir etki yarattığını anlamaya çalıştı. Selçuk'un sunî neşesinin, ses tonunun tamamen kamuflâj olduğu belliydi. Buzul mavisi gözlerinin iyiden sönmüş feri, gözaltlarındaki morlukları, çökmüş omuzlarıyla, yorgun ve kanatları kırpılmış gibi görünüyordu. Tarık, bu görüntünün, onun içinde olduğu zafiyetten kaynaklandığını, şartlar düzeldiği an-

da yine aslına döneceğini çok iyi tahmin edebiliyordu. Ona ne diyeceğini bilemiyordu. "Nasılsın?" diye sorabildi. Sorusu kendi kulağına bile aptalca gelmişti, sıkıntılı bir ifadeyle dudaklarını kıvırdı. Selçuk, onun omuzuna dostane bir vuruşla, "Aldırma kardeşim" dedi, "Başka ne sorabilirsin ki! Burada olana tek sorulabilecek soru bu zaten."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Selçuk'un dudaklarındaki zoraki tebessüm kayboldu. Aklına çok ciddi bir şey gelmiş olmalıydı. Dudaklarını büzüp yanaklarını sağa sola oynatarak sırasıyla her iki avurdunu da dişledi. Sonra Tarık'a doğru eğilip fısıldar gibi konuştu:

"Aslında var."

"Nedir?"

Selçuk, etrafa bakındı, alnını kaşıdı ve fısıldayarak konuşmaya devam etti:

"Bana ait bir şeyi saklamanı isteyeceğim senden."

Tarık, başını yana eğip, soran gözlerle baktı.

"Kaç gündür kimden isteyeceğimi düşünüp duruyordum."

Tarık, ağabeyinin, ancak kendisinden isteyebileceği özel şeyin ne olduğunu çıkaramamıştı. Selçuk'un, sevgilisini ve holdingdeki hempasını bir kenara bırakıp kendisinden yardım beklemesi enteresan gelmişti genç adama.

"Saklamamı istediğin nedir?"

Selçuk, ondan beklentisinin aslında abartılacak bir önem teşkil etmediğini anlatmak ister gibi, omuzlarını kaldırıp indirdi, "Sadece bir zarf" dedi.

"Sadece bir zarf?"

"Evet, sadece bir zarf. Ama ancak çok güvenebileceğim birinin elinde saklanmalı."

"Ve bu çok güvendiğin biri benim..."

Selçuk, yine o sunî tebessümlerinden birini yerleştirdi dudaklarına. "Gayet tabii kardeşim" dedi, "Sana güvenmeyip kime güveneceğim?"

Sonra özelliği olan sinsi bir ifadeyle devam etti:

"Ne de olsa senin başını beladan kurtaran bendim ve bak bugüne kadar ağzımı açmadım. Seninle paylaştığımız bir sır var ve bu bizi bir şekilde ortak yapıyor."

Selçuk'un sözleri, mimikleri ve ses tonu işin gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştı. Ağabeylik, kardeşlik, sırdaşlık falan değildi aslında konuştuğu. Nefesi bile tehdit kokuyordu.

Tarık, beynine ateş düşmüş gibi hissetti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Selçuk, onun bu halinin korkudan kaynaklandığını zannetti ve yine o sahte korumacı ağabey bakışına büründü. "Hey... korkma. Kimseye ağzımı açıp tek kelime etmedim bugüne kadar. Bugünden sonra da etmem. Sen benim kardeşimsin."

Tarık, gözleri masanın üzerinde kavuşturduğu ellerinde, sessiz, içindeki fırtınanın yatışmasını bekliyordu. Selçuk üsteledi:

"Sana sırrını kimseye söylemeyeceğim diyorum. İnan bana."

Tarık şu an onu duymuyordu. Zihnindeki anı çarkı, şimşek hızıyla dönmeye başlamış, onu üç sene evvel yaşadığı o trajedi ve ardından korkunç travma zamanına geri götürmüştü. O zaman yaşarken yıllar kadar uzun gelen o süreç, şimdi sadece birkaç saniyelik bir film şeridi gibi akmaya başlamıştı:

Tarık, MG'sinin içinde, Maslak Yokuşu'ndan, Tarabya istikametine doğru hızla ilerlemekteydi. Az ilerisindeki kırmızı ışıkları ve geçen yayaları fark ettiğinde hemen frene bastı ve yavaşladı. Henüz tam durmasına fırsat kalmamıştı ki, yayalar için sarı ikaz ışıkları yandı. Tarık, durmaya gerek duymadan, yeniden yeşil yandı. Yol açılmış, Tarık tam gaz vermişti ki, arabasının önünde âniden beliren gölge ve tok bir çarpma sesiyle dehşet içinde frene bastı. Birkaç metre sonra duran arabadan fırladı. Durakta bekleyenler meraklı bir telaşla yerde, yüzükoyun, hareketsiz yatan adamın etrafını çevirmişlerdi. Duyduğu cümleyle beyni alev aldı.

"Ölmüş bu!"

Tarık, sırtında soğuk bir nefes, yüreğinde daralma hissetti. O güne dek karınca incitmemişti ve yaşadıklarına inanamıyordu. Birinin ölümüne sebebiyet vermiş olmanın düşüncesiyle midesi bulanıyor, başı dönüyor, şakakları zonkluyordu. Üzüntüden, korkudan ağzı, dili kurumuş vaziyette, Selçuk'un numarasını çevirdi. Ağabeyinin telefonu meşgul verirken, polis arabası olay yerinde bitivermişti bile. Kendisini cehenneme giden köprünün başında hissediyordu...

Tarık'ın zihni, o gün yaşadığı kazanın ardından karakolda nezarethane saatlerini şu an içinde bulunduğu ortamla birleştirmiş, aklını neredeyse yitirmek üzere olduğu o günü yeniden yaşatmıştı. O gün, hazırladığı yalanla onun intihar girişimine kadar giden süreci hazırlayan ağabeyi şu an karşısındaydı ve onun büyük sırrını saklayacağına dair sözünü tekrarlıyordu. Çarpıttığı otopsi raporuyla onu kâtil olduğuna, özel bağlantılarıyla onu hapisten kurtardığına inandırmış ve aradan geçen bunca zamanda da henüz doğruyu itiraf etmemişti ve şimdi de bu komployu kardeşine karşı bir koz olarak kullanmaktan çekinmiyordu. Ama bilmediği bir şey vardı; Tarık intihar girişiminden sonra Berke ve Anberin'in evinde nekahet dönemini geçirirken, Anberin'in avukatı sayesinde doğru otopsi raporundan haberdar edilmişti. O da bu bilgiyi ağabeyinden saklamayı kendi kozu olarak görmüştü hep... ve işte şimdi... şimdi o fırsatlardan biri gelip çatmıştı.

"Haydi ama nazlanma bu kadar. Bütün yapacağın, bir zarfı yerinden alıp saklamak."

Tarık, Selçuk'un sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Şimdi, hiçbir borcu olmadığını, işin doğrusunu uzun zamandır bildiğini söyleyecek ve çıkıp gidecekti. Ama bu düşünce ona gerçek bir ödeşme duygusu getirmedi.

"Nerede bu zarf?" diye sordu.

Selçuk, kardeşini yola getirmiş olmanın verdiği hisle rahatlamış, gülümsedi:

"İşte benim kardeşim... Senden başka türlüsünü beklemezdim zaten."

Selçuk yerinde kıpırdanıp, odanın içinde sanki görünmeyen birileri varmış gibi gözleriyle kolaçan ettikten sonra, kısa bir öksürükle genzini temizledi ve fısıldar gibi konuşmaya devam etti:

"Zarf holdingdeki kasamda."

"Holdingdeki her şeyi açmadı mı malî polis?"

"Bu kasayı değil. Onu bulmaları zordu, nitekim atlamışlar."

"Nereden biliyorsun?"

"O kasayı açsalardı, içinden çıkanlarla ilgili muhakkak soruları olurdu bugüne kadar."

"Ellerinde koz olarak saklamak istemiş olamazlar mı?"

Selçuk birden irkilerek sordu:

"Ne demek istedin şimdi?"

Tarık sorusunda kendi bilinçaltını yansıtmış olduğunun farkında, hemen toparladı.

"Bilemiyorum... Senin için bu kadar önemli olan bir zarfı zamanla değerlendirmek istemiş olamazlar mı diye sormuştum."

Selçuk dizlerini kırıp, bacaklarını ayakkabılarının burunları üzerinde yaylandırırken, sağ eliyle yanaklarını avuçladı ve avurtlarını çiğnedi. Sonra sakalını sanki çekeler gibi hızlı hareketlerle okşadı. Olmayan huzuru iyiden kaçmıştı.

"Bu hiç aklıma gelmemişti. O zaman bir an önce gidip bakmalısın ki, anlayalım durumu."

"Benim yıllardır holdingle ilgim yok Selçuk. Nasıl girebilirim ki senin odana? Hele kasanı açmam hiç mümkün değil."

"Ayhan' a haber uçururum, o seni karşılar."

Tarık arkasına dayanıp düşündü. Bu gizlilik her neden ise, sırf ağabeyiyle hesaplaşmak adına parçası olmak akıllıca mıydı acaba?

"Tereddüttesin galiba" dedi Selçuk.

"Bunu yapacak başka kimse yok değil mi?"

Selçuk, kardeşinin gözlerinin içine bakarak onu temin etti.

"Bu konuda senden daha fazla güveneceğim kimse yok küçük kardeş. Haydi nazlanma, sırra sır... ödeşmiş olacağız."

Bu tehditkâr hatırlatma, Tarık'ın öç alma duygusunu yeniden harekete geçirmişti. Ama ağırdan almak istiyordu. "İçeriğini sormayacağım, bilmeye niyetim yok. Tek bilmek istediğim, bulunduğu takdirde, başımı belaya sokup sokmayacağı."

Sonra, ağabeyinin, başına kakıp durduğu konudaki zaafını kabullenmiş gibi gösteren bir bakış ve tebessümle, "Hani" dedi, "Beni bir beladan kurtarmışken, bir ikinciyle uğraşma sonra."

Selçuk, onun tamamen avucunda olduğuna ve ona her istediğini yaptırabileceğine inançla rahatlamıştı. Birkaç gündür ilk defa gerçekten gülümsedi, "Merak etme" dedi, "Senin elinde bile bulsalar, sana bir zararı olmaz."

"Tamam... Ne zaman almamı istiyorsun?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Belki de gece gitmende fayda var."

"Çok dikkat çekmez mi?"

"Ofis saatlerinde olmaz. Holding kalabalık. Seni orada ne kadar çok gören olursa, o kadar konuşacak çene var demektir."

"Peki, bu gece giderim o zaman."

"Harika!"

"Ayhan'ı haberdar edebilecek misin bu arada?"

"Merak etme. O seni arar, randevulaşırsınız."

Tarık, onun istediği her ne ise, kendisinden başka kimseye güvenemiyor olmasının nedenini çözmek istiyordu. Ağabeyi ya gerçekten vefa borcunu ödetmek için onu seçmişti ya da daha evvel olduğu gibi, kolay harcayabileceğini düşündüğü o olduğu için... Selçuk'u tanıdığı kadarıyla, bu defa kurtuluşu, geri dönüşü olmayacak bir pisliğin içine onu çok rahat çekebilirdi. Ağabeyini dinlerken, bu düşüncelerinin yüzüne aksetmemesi için gayret harcıyordu. Selçuk yerinde kıpırdanıp,

odanın içinde sanki görünmeyen birileri varmış gibi gözleriyle kolaçan ettikten sonra, kısa bir öksürükle genzini temizledi. Biraz daha öne doğru eğilerek devam etti:

"Şimdi beni iyi dinle. Çalışma odamdaki konsolun üzerinde, içinde teknede çekilmiş fotoğraf olan bir çerçeve var. O çerçeveyi aç, arkasındaki metalle karton arasında minicik bir anahtar göreceksin. Onu al. Çalışma masamın orta büyük çekmecesini çıkar. Masanın arka sınırı gibi duran parçanın sağ üst tarafında köşebende çakılı bir vida var. Gömülü değildir, çek çıkar. Anahtarı o deliğe sok ve sola iki defa çevir. Sonra ahşap parçayı sola doğru it, köşebentten ayrılıp açılacak. Arkasındaki bölmede büyük sarı bir zarf var. İstediğim, o zarfı alıp, ben buradan çıkana kadar saklaman."

Tarık, ağabeyini dinlerken, onun çelik kasasına dahi koymak istemediği bu zarfın içeriğinin gerçekten çok sakıncalı bir konu olabileceğini düşünüyordu. Duyduğu merakı belli etmeden konuyu noktaladı.

"Çok da zor değilmiş. Oldu bil."

"Teşekkürler küçük kardeş. Bu iyiliği yapacağını biliyordum."

"Bugüne kadar kimse kurcalamadıysa, belki de zarfı gizli yerinde bırakmam daha uygun olmaz mı? Ne dersin?"

"Bugüne dek keşfolunmaması, bundan sonra olmayacak anlamına gelmez. Ben burada ve sorgulamadayken, her an yeni bir baskın olabilir. Gazetelerin dilindeyiz. Bundan fırsat, durumdan istifade etmek isteyecek yeni birileri çıkabilir. Bunu göze alamam."

"Tamam... Bu gece o zaman..."

* * *

Akşam olmuş, Anberin ve Berke ofislerinden çıkmaya hazırlanıyorlardı. O akşam, dışarıda baş başa bir yemek yiye-

ceklerdi. Berke'nin cep telefonu çaldı. Berke, ekrandaki ismi gördüğü an, cevap verip vermemekte bir an tereddüt etti, sonra açtı ve "Merhaba Gloria" dedi. Omuz çantasına evraklarını yerleştirmekte olan Anberin, başını çevirmeden yaptığı işe devam etti.

Berke, telefonda, "İşteyiz. Birazdan çıkmak üzereyiz" diyordu. Anberin, makyaj çantasını aldı ve senelerdir Gloria'nın her aradığında yaptığı gibi, odadan çıktı. Banyoda saçını tarayıp, makyajını tazelemiş, çalışma odasına geri dönüyordu ki, ofisin kapı zili çaldı. Saatine baktı, yedi buçuktu. İçeriye doğru, "Ben bakıyorum canım" diye seslendi. Koridorda geri döndü. Antreye varıp, kapının göz deliğinden baktığında şaşkınlıkla irkildi. Gördüğüne bir anlam verememiş gibiydi. Zinciri çekerken Berke de koridordan o yöne doğru gelmekteydi.

"Kimmiş karıcığım?" diye sordu.

Anberin, Berke'ye dudaklarında müstehzi bir gülüşle baktıktan sonra, kapıyı açtı ve "Gloria... merhaba" dedi. Ses tonunda, kocasının eski eşinin bu saatte, burada ne aradığını sorar bir ifade vardı ama yüzünde tebessümü eksik değildi. Berke, Anberin'den daha da şaşkın, sürpriz misafirlerine bakarken sordu:

"Gloria! Daha az önce telefonu kapamadık mı?"

Gloria, davetli bir misafir edasıyla, içeriye girdi. "Zaten aşağıda, taksiden aramıştım" dedi ve Berke'yi yanaklarından öptü. Sonra, Anberin'e elini uzatıp, "Merhaba" dedi. Berke sıkıntı aldığı bu durumdan kurtulmak için, ofisi kapamak üzere olduklarını söylemek üzereydi ki, o cümlesine daha başlarken Anberin onun elini tutup kibarca araya girdi.

"Berke'ciğim, sanırım bir içki içmeye vaktimiz vardır."

Sonra Gloria'ya döndü, "Vaktin vardır değil mi?" diye sordu.

Gloria, aslında hiç kendisine muhatap almaya niyetli olmadığı Anberin'e bir cevap vermek zorunda kaldığını hissetti ve yüzünde sahte bir tebessümle cevapladı.

"Gayet tabii. Memnuniyetle."

Gloria'ya yer gösterdikten sonra mutfağa giden Anberin, ardından Berke'nin gelişiyle gülümsedi. O, kadehlere viski doldururken Berke kulağına doğru eğilip fısıldadı:

"İnanamıyorum. Soracağını sordu telefonda, cevabını da aldı. Neden tekrar buraya geldi, anlamıyorum."

Anberin sessizce güldü.

"Zaten buraya gelmek üzere yola çıkmış ve gelmiş. Bence, burada mısın diye, telefon bahane kontroldü. Bitmeyen bir konu kalmış mıydı aranızda? Her şeyi hallettiğinizi sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum ama aklı halen Antalya'daki kooperatif evinde. Onu istiyor yine."

Anberin, kadehleri tepsiye yerleştirirken, yüzünde hoşnutsuz bir ifade, "Rica etsem, bu tip konuları benim yanımda konuşmasanız" dedi.

"Bunlar zaten hallolmuş, el sıkışılmış konulardı sevgilim, biliyorsun. Şimdi neden tekrar hortlattı, bilemiyorum."

Anberin önce gülerek, "Sıkılmıştır" dedi, ardından, "Belki az sonra anlaşılır" diye ekledi ve tepsi elinde mutfaktan çıktı.

Berke, Anberin ve Gloria'nın bir arada oluşlarında farklı bir elektrik yaşanıyordu ve bu, senelerdir Gloria her sürpriz ziyarette bulunuşunda tekrarlanan bir gariplikti. Bu garip havayı yaşatan, her üçünün de aslında beraber olmaktan keyif almadığı kesin bu durumun, medeni ölçüler içinde zorlanma oluşuydu. Her birinin, bu üçlü sohbetlere dayanmak için farklı sebepleri vardı.

Berke, zaten büyük aşkı uğruna terk etmiş olduğu eski karısına karşı kırıcı olmamak için, onun bu garip, âni ziyaretlerine, geç gelen ve bir türlü lâfı bitmeyen telefonlarına ve ardı ardına sıralanan isteklerine anlayışla yaklaşıyordu.

Gloria, boşanmalarının ardından yıllar geçmiş olmasına rağmen, eşin dostun getirdiği haberlere güvenmeyip, Berke ve karısının ilişkilerinde nerede durduklarını yakından gör-

mek arzusundaydı. Kendisine çok acı vermesine rağmen bu yoklamaları yapmadan duramıyordu. Kocasının âşık olduğu, evlendiği ve iki çocuk paylaştığı eşinden bir gün bıkacağına ve bir şekilde kendisine geri döneceğine dair içinde halen daha sönmeyen bir umut vardı. İnanıyordu ki, hiçbir kadın, kendisi kadar anlayışlı, sabırlı olamazdı. Berke şımartılmaya, el üstünde tutulmaya ve ilgi odağı olmaya alışıktı. Onun şimdi bir kadının ilgisini nasıl çocuklarla da paylaşıp, halen daha mutlu ve keyifli olabildiğine inanamıyordu.

Anberin ise, kocasının, kendisinden önceki karılarından da, eski sevgililerinden de gocunan bir kadın değildi. Berke'nin hayatındaki özel yerinden çok emindi ve ilişkilerini kadifeler içinde beslemek için yıllardır büyük emek vermekteydi. Gloria'nın kızgınlık, kırgınlık, hırs ve umutlarını çok iyi anlıyordu. Ne var ki Anberin'in aklına yatmayan ve tarzı olmayan şey, bir kadının kendisini terk etmiş bir erkekle halen daha bir gelecek hayâl edebiliyor olması ve onun varlığına asılmasıydı. Bunu ne bir kadına, ne bir erkeğe yakıştırabiliyordu.

İşte, üç farklı ruh haliyle harmanlanan bu mecburi beraberlikler, sanki dostça sohbet ediliyormuş gibi yapılmasına rağmen, her biri bir sonra ne duyacağını, ne diyeceğini, nasıl söyleyeceğini düşünerek konuştuğu ve davrandığı için havada bir huzursuzluk olması kaçınılmazdı. Ve işte, Gloria sağ olsun, yine o zaman dilimlerinden biriydi.

Kibarlık gereği kadehlerini "şerefe" kaldırdıktan sonra, Anberin kendisine birkaç kaçış sebebi yaratarak, odanın sunî ahbaplık kamuflâjındaki gergin havasından kurtulmaya çalıştı. İçkinin yanına çerez getirmek için, sonra Gloria'nın ardı ardına tükettiği sigaraların tablalarını dökmek, içkileri tazelemek bahanesiyle, birkaç kez mutfağa gidip geldi ama o kadar. Ondan sonra yapacak bir şey kalmamıştı, mecburi ev sahibeliğini yaşamak üzere kanepeye oturdu. Gloria ikin-

ci kadehten sonra daha rahatlamış, Anberin'e karşı gösterdiği mesafeli tavır nispeten yumuşamıştı. Anberin, bu yakınlığın ne kadar göstermelik olduğunu, ardından sarkazm dolu bir tavrın gelebileceğini bu kadar senedir çok iyi öğrenmişti, tav olmadı, kibarlık sınırları içinde kendi mesafesini korudu.

Gloria, kendisinden beklendiği gibi, herhangi bir istek belirtmiyor, hâtta az önce telefonda söz konusu ettiği Antalya evinden bile bahsetmiyordu. Kendi hayatının gidişini, ne kadar eğlendiğini, arkadaşlarının onun verdiği partilere ne kadar hayran olduğunu anlatıyordu. Oldukça rahat, keyifliydi. Kahkahalar atıyor, mimik ve jestlerle anlattıklarını hararetle destekliyor ve süratli, yorucu bir monologla akşamı esir alıyordu. Anlattığı olayların, insanların hepsi, Anberin bir yana, Berke'ye de yabancıydı. Berke bir ara, şaka yollu, "Tıkanacaksın, arada nefes al" dedi. Anberin, konuşmanın zoraki bir diyalog olmasındansa, sadece Gloria'yı mutlu edecek bir monoloğu dinlemeyi tercih ediyordu zaten. Dudaklarında tebessüm, içkisini yudumlayarak, Gloria'yı ve yorgun bir bakışla onu dinleyen kocasını izledi.

İkinci kadehleri bitmiş, Gloria'nın sözü bitmemiş, tam aksine hararetlenmişti. Çalıştığı şirkette, yeni gelen genel müdürü nasıl etkilediğini anlatıyordu. Berke önce saatine, sonra karısına baktı. Anberin, "Zamanımız geldi" gibilerinden gözlerini yumup açtı. Gloria onların sessiz bakışmalarını fark etmişti ama konuşmasını aynı hararetle sürdürdü.

"Toplantıya herkes sayfalarca dokümanla, notla gelmiş, bende yazılı tek satır yok. Sordu genel müdür, 'Sizin bir hazırlığınız yok mu son konuştuğumuz konuda?' dedi. 'Hazırlığım tabii ki var' dedim. Adam sinirli, 'Ama bana sunacağınız hiçbir şey görmüyorum masada' dedi. 'Gerek görmedim Bay Stein' dedim, 'zira ben size anlatacaklarımı ezbere biliyorum, not almama gerek yoktu...' Ve başladım o an aklıma gelen açılış programını anlatmaya..."

Anberin, Berke'nin sabrının zorlandığının farkında, onun aklından geçenlerin ne olduğunu ismi gibi biliyordu. "Bu aralıksız konuşma yeteneğiyle adamı nasıl sersemlettiğini görebiliyorum" gibilerinden bakıyordu Berke. Anberin gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Gloria'nın içkisinden bir yudum almasını fırsat bilen Berke hemen araya girdi.

"Gloria, bütün bunlar çok heyecanlı ama çıkmamız gerek. Yemek rezervasyonumuz vardı."

Berke cümlesi bitene kadar ayağa kalkmıştı bile. Anberin de yerinde doğrulmaktaydı ki, Gloria çoktan oturduğu koltuktan fırlamıştı. Kadehindeki viskiyi fondip yaptı ve gülümseyerek Berke'nin gözlerinin içine baktı. "Harika! Haydi çıkalım o zaman" dedi. Karı-kocanın bakışları karşılaştı. Anberin, üçlü olarak geceyi devam ettirmek ihtimâlinden son derece rahatsız olmuştu ama bu hissiyatını Gloria'ya inatlaşacağı bir koz olarak vermek istemiyordu. Ama o çoktan geceye katılmaya kararlıydı belli ki, sigarasını söndürüp çantasını omuzuna aldı ve "Eee? Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Anberin, şahsen tavır koymak istemediği bu hassas durumda, kocasının da yüzünün tutmayacağını tahmin ediyordu. Düşünceli, Berke'ye baktı.

"Gloria" dedi Berke, "Bu akşam için özür dileriz. Zira özel bir durum var ve Anberin'le baş başa yemek yemeyi plânlamıştık."

Gloria pes edecek gibi değildi. Cilveli bir tavırla, "Aşk olsun, eski karına bir akşam yemeği ikram edemeyecek misin yani?" diye şakacıktan kırılmış bakışı attı. "Hem esas söyleyeceklerimi daha söylemedim zaten."

"Şimdi anlatsaydın ya Gloria. Bir saattir oturuyoruz beraber. "

"Esas konuşacağım ciddi şeyler var."

"Telefonda hallolmaz mıydı?"

"Aslında sana göstermek istediğim şeyler var. İlgileneceğini sanıyorum."

Gloria'nın sesi, keyifli olmaktan uzaklaşmış, daha ziyade uyarıcı bir tona bürünmüştü. Akşam, Anberin'in hiç içinde bulunmayı arzu etmediği kıvama girmek üzereydi. Yüzünde nahoş bir ifadeyle, kadehleri tepsiye koyup odadan ayrıldı. Kocasının, eski karısıyla rahat konuşması için mutfakta oyalanmaya niyetliydi ama hemen arkasından Berke geldi.

"Bu konuşmalarda yanımda olmanı rica ediyorum" dedi. Anberin'in ifadesi gergindi, "Ben de senden özellikle beni bu tarz konuşmalardan ırak tutmanı rica etmiştim."

"Benim ne cevap verdiğimi duymanı istiyorum."

"Gerek yok canım. Sana inanıyorum ve inan bu tarz hesaplaşmalara şahit olmak istemiyorum. İkinizin arasında yapılan anlaşmaların konuşulduğu görüşmelerde benim yerim yok."

"Olmaz olur mu? Benimle bu hayatı paylaşan sensin."

"Ama şu an onun konuşmak istediği sanırım, sizin ikinizin yaşamış olduğu hayata ait ve benim gerçekten orada yerim yok."

"Niye bu akşam için ısrarcı, anlayamadım."

"Konuşursan anlayacaksın."

"Ne yapacağım yani? Seninle yemeği iptâl edip, onunla mı konuşacağım?"

"Gerekli değil. Baş başa konuşabileceğiniz bir başka gün için randevulaşın ve biz de yemeğimize gidelim. Ben yan odada bekliyor olacağım."

Anberin, asistanının çalışma odasına girip, masaya oturdu. Önce sıkıntılı bir ifadeyle arkasına yaslandı. Yan odadan Berke'nin sesi geliyordu.

"Gloria, seninle ayrılırken yaptığımız sözleşmeye tamamen sadık kaldım. Arada çıkardığın problemleri de anlayışla karşılayıp, protokolümüzde olmayan arzularını da yerine getirdim. Halen daha yaşantının birçok yükünü üstlenmiş durumdayım. Ama özel hayatlarımız konusunda birbirimize saygılı olmamız gerek."

"Ben de bu konuda konuşmak istiyordum" diye Gloria'nın cevabı duyuldu.

"Anlat o zaman. Şimdi anlat, dinliyorum."

Anberin yerinden kalkıp odanın kapısını kapadı ve masaya döndüğünde bilgisayarı açtı. İçeride konuşulanları daha sonra kocasından duymayı tercih ediyordu. Gloria'nın ısrarcı ve oyuncu tarafını artık çok iyi biliyordu ve konuşulacakları dinlemek istemiyordu. Saatine baktı, sekiz buçuk olmuştu ve yan odada yeni bir muhabbet başlıyordu; uzun sürecek ve belki de tartışmaya dönecek bir muhabbet. Romantik bir akşam yemeği için hiç keyfi kalmamıştı. Masanın üzerindeki ofis telefonunu çevirdi.

"İyi akşamlar. Ben Anberin Vardar. Bu akşam için yaptırdığımız rezervasyonu..."

Odanın kapısının açılmasıyla Anberin'in sözü yarım kaldı... Berke, yüzünde keyifli bir tebessümle, "Anberin, gelir misin canım lütfen?" dedi.

"Bir saniye canım. Rezervasyonumuzu iptâl ettiriyordum."

"Gerek yok, ettirtme. Hâtta üç kişi geleceğimizi söyler misin lütfen?"

Anberin, bir an için isyan edecek gibi oldu. Gloria her ne demişse, bir dakika geçmeden kocasını ikna etmişti demek. Hayâl kırıklığı dolu bir sesle, "Berke, kusuruma bakmazsan, ben eve gitmeyi tercih edeceğim canım" dedi.

Berke, masaya yanaştı, telefonu Anberin'in elinden aldı ve Anberin'in cümlesini kaldığı yerden tamamladı:

"Rezervasyonumuzu üç kişiye çıkarıyoruz... On dakikada gelmiş oluruz... Teşekkürler."

Sonra, karısının elinden tutup onu iskemleden kaldırdı, "Harika bir haberi var Gloria'nın. Bunu kutlamamız lâzım" dedi. Anberin, sorarak baktı kocasına. Berke, onu elinden tutarak odadan çıkardı ve yan tarafta Gloria'nın ayakta beklemekte olduğu çalışma odasına girdiler. Berke, kolunu karısı-

nın omuzuna atarak Gloria'ya baktı ve "Haydi Anberin'e de ver haberi" dedi.

Gloria, gülümseyerek, "Evleniyorum" dedi.

Beklemediği bu haber Anberin'i şaşırtmıştı. Samimi bir tebessümle gülümseyerek elini Gloria'ya uzattı, "Çok tebrik ederim" dedi, "Mutluluklar dilerim."

"Şimdi bunu kutlayabiliriz" dedi Berke.

Birden, gerginlik bitmiş, herkes rahatlamış gibiydi ama aslında Anberin, kocasının eski karısının neden bu haberi özellikle bu akşam ve bu şartlarda vermek istediğini henüz çözememişti. Gloria'nın hesapsız hiçbir adım atmadığını biliyordu. Gloria'nın söyleyecekleri burada bitmiş olamazdı. Yemeğe katılmak isteyişinin ardında, muhakkak, bu güzel haberden farklı, en az bir şey daha olmalıydı. Nitekim az sonra yaşayacakları Anberin'in bu hissiyatında yanılmadığını gösterecekti.

* * *

Gloria, aslında birkaç sene evvel bir geceyarısı, hüsranla biten bir başka aşkın üzerine, eski defterleri çıkarıp Berke ile bir kez daha, yeni baştan hesaplaşmaya karar vermiş, ama hemen ardından yaşadığı bir başka aşk serüveni onu bir müddet daha alıkoymuştu. Hayatında bir erkek olduğu müddetçe, terk edilmişliğin verdiği ezik duygudan nispeten kurtuluyor, hâtta zaman zaman, bu yaştan sonra yeniden bir erkeğin onu sevgili seçmesi gururunu öylesine okşuyordu ki, Berke'nin onu terk edişinden intikam aldığını hissediyordu. Şimdi ise, Berke'den ayrıldığından beri bir kez daha evlilik yolunda olmasına rağmen, nedense bu duyguların tatmini kâfi gelmiyordu. Zira bu defaki ilişkisinin daha evvelkilerden büyük bir farkı vardı; o da sadece evlenecek olması değildi. Esas büyük fark, evlenmesiyle beraber Berke'den

aldığı nafakanın sona erecek olmasıydı. Dolayısıyla, bu negatif durumu olabildiğince pozitife çevirmek için son şansıydı. Ne yapıp, ne edip Berke'ye bir kez daha ödetecekti yaşadıklarını. Erhan'la nikâhından sonra artık Berke'den alabileceği tek kuruş yoktu. Onun için, bu akşam yakaladığı fırsatı muhakkak değerlendirmesi gerekti. Aslında, Berke'nin ofisinde konuşmayı plânlamıştı ama restoran fikri daha da cazip gelmişti. Şık bir kalabalığın içinde Berke'nin tartışmadan kaçacağından emindi. Gloria, restoran yolundayken, daha şimdiden kendisini galip hissediyordu. Bir taraftan ilgisiz konularda konuşurken, diğer taraftan beyninin arka köşelerinde, akşam konuyu nasıl açacağını ve nasıl geliştireceğini plânlıyordu.

* * *

Aynı dakikalarda, Anadolu Hisarı'nın üzerinden Boğaz'a bakan eski evin üst katında, Tarık salonunda karanlıkta, beklenti içinde oturmaktaydı. Elindeki kadehten viskisini yudumlarken, baktığı manzarayı görmekten ziyade, üç yıl önce yaşadıklarıyla, bu gece vâkıf olacağı Selçuk'un meçhul sırrı arasında düşünce yolculuklarındaydı.

Deniz gören bir evde oturması uzun zaman almıştı. Sahilde dahi yürüyememişti bunca zaman. Tarabya Koyu'nda demirli teknenin burnundan kendisini dalgaların karanlığına bırakmasının üzerinden üç sene geçmişti ama ancak daha iki ay önce bu restore edilmiş eski Osmanlı evinin dairesine yerleşmişti. Yaşadıklarında denizin bir kabahati olmadığını kabullendiğinden beri onunla yavaş yavaş barışmaktaydı.

Gözü bir ara yanı başındaki cep telefonuna takıldı. Mesajları ve gelen aramaları kontrol etti. İçkisinden bir yudum daha almıştı ki, telefonu çaldı. Yutkundu ve cevapladı:

"İyi akşamlar..."

Karşı tarafı dinlerken ayağa kalktı, kadehini sehpaya bıraktı, kanepenin kenarındaki ceketini aldı ve sokak kapısına doğru yürümeye başladı.

* * *

Nişantaşı'ndaki restoranda Berke, Anberin ve Gloria'nın üçlü grubu, komşu masalarda oturan bazı müşterek tanıdıklarca garip bakışlarla izleniyordu. Berke bu durumu umursamaz görünürken, Gloria hayatından son derece memnun, özellikle dikkat toplamak isteyen heyecanlı el kol hareketleri ve mimiklerle hayatındaki günlük hadiseleri anlatmaya devam ediyordu. Anberin ise içten içe huzursuzluk duymaktaydı. Ama huzursuzluğu çevreden kimin ne diyeceği, ne yorum yapacağı endişesinden değildi. Sezgileri, Gloria'nın evlenme haberinden başka bir sürpriz daha patlatacağına dair işaret veriyordu ve her zaman olduğu gibi, bu sezgi bedeninde öylesine bir sıcaklık yaratıyordu ki, gerçekleşmesine çok az zaman kalmış olmalıydı.

Şef şarap kadehlerini doldururken, Gloria nihayet evliliğiyle ilgili konuya gelmişti. "Berke, kiminle evleniyorum biliyor musun? Söyleyince, şaşıp kalacaksın" dedi.

"Tanıyor muyum?"

"Muhakkak tanırsın."

"Kim?"

"Erhan..."

"Erhan, kim?"

"Erhan Akay."

Berke, hatırlayamadığı belli, tekrarladı:

"Erhan Akay..."

"Selim Akay'ın kardeşi."

"Selim'in kardeşi olduğunu bilmiyordum. Ama, benim tanımam önemli değil. Tebrikler. Haydi şerefine!"

Anberin de kadehiyle kutlamaya katıldı ama şarabını yudumlarken, Gloria'nın gözlerindeki oyuncu ifade gözünden kaçmadı. Geliyordu işte... esas vuruş gelmek üzereydi.

"Nikâh ne zaman?" diye sordu Berke.

"İki ay sonra diye düşündük. Ama, her şey sana bağlı."

Anberin, az önce masaya bırakmış olduğu kadehini tekrar eline aldı. Bir yudum daha içmek ihtiyacındaydı. Konu patlıyordu artık. Kocasının yüzüne baktı. Berke, Gloria'nın söylediklerini şaka yollu almış, gülümsedi:

"Yok canım... Senin evliliğin neden bana bağlı olsun ki?"

Gloria, başını Berke'ye doğru uzatıp, gözlerine baktı ve "Hem de çok bağlı" dedi. Sonra arkasına dayandı ve devam etti:

"Durum şu ki, evlendiğim takdirde, ev kiramı, masraflarımı senden alma hakkım bitecek."

"Anlaşmamız böyle."

"Evet, biliyorum. Ama ne var ki, ben artık evliliğe güvenmiyorum. Sen beni onca sene sonra boşadıysan, bir başka erkek de neden boşamasın ki?"

Sonra bakışlarını Anberin'e çevirip, "Değil mi?" diye sordu ve tekrar Berke'ye döndü. Anberin, hiç parçası, şahidi olmak istemediği bu sohbetin kaçınılmaz bir şekilde içine düşmüş olmaktan son derece rahatsızdı. Ama, kocasını eski karısıyla beraber bırakıp oradan ayrılması da hiç olacak şey değildi.

"Kimse boşanmak için evlenmez" dedi Berke.

"Gayet tabii. Ama boşanılıyor işte. İlk kocam da boşadı beni, sen de... Üçüncü de pekâlâ boşanmak isteyebilir bir gün."

"Onu bilemezsin."

"Bilememek fena işte. Onun için..."

Gloria'nın cümlesi, garsonun yemek tabaklarını getirmesiyle yarıda kaldı. Servisin yapılmasını beklerken üçü de gerilmişti. Anberin o kısacık sessizlik ânının huzuruna sığınmak ister gibi, garsonun servisi biraz daha uzatmasını diledi. Ama Gloria kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı bile.

"Diyordum ki sevgili Berke, bundan birkaç sene sonra bir kez daha yalnız bırakılmak benim için çok zor olur. O gün çalışabilir miyim, hasta mı olurum, bilemem."

"Eşin olacak erkeğin maddî durumu çok iyi olmalı. Aile çok varlıklıdır. Seni zorda bırakacağını sanmam."

"Ama aksinden de emin olamayız değil mi?"

Gloria sorusunu sorduktan sonra, çatal bıçağını eline alıp, etinden bir dilim kesti ve ağzına attı. Berke'nin iştahı kesilmişti. Anberin, sırf bir şeyle oyalanıyor olmak için balığını ayıklamaya başladı. Şu anda söyleyecek o kadar çok lâfı vardı ki... Ama, ilişkilerinin ilk gününden beri kocası ve eski eşinin ne keyifli, ne huzursuz hiçbir görüşmesine, konuşmasına katılmamaya özen göstermişti. Şimdi sırf aralarında kaldığı için bu prensibini değiştirmesine gerek yoktu. Sabır nefesi çekerek, salatasından bir lokma aldı.

"Gloria, bana söylemek istediğin nedir?"

Berke'nin bakışları, ses tonu nezaketini kaybetmeden sertlik kazanmıştı.

"Durumumuzu bir gözden geçirelim istiyorum."

"Durumumuz?"

"Evet..."

Gloria, bilhassa yapar gibi, durdu, içkisinden bir yudum aldı ve devam etti:

"Uzun hikâyeyi kısaca söylemem gerekirse..."

Anberin içinden, "Mümkün mü öyle bir şey?" diye geçirirken sinirlerine hâkim olamadı ve dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Gloria, özellikle bu pazarlığı dinleyip mutsuz olmasını arzu ettiği genç kadının tebessümüne bir anlam veremedi, onun yüzüne hayretle baktı ve dikkatini tekrar Berke'ye yönlendirdi.

"... Benim bundan sonraki hayatımı her halükârda rahat devam ettirebilmem lâzım."

"Gloria, bugüne kadar bütün ihtiyaçların karşılandı. Bit-

mesinin sebebi de, anlaşmamız gereği, evleneceğin için olacak. O zaman da, benden almaya alıştıklarını yeni kocandan isteyeceksin. Durum bu."

"Hayır, öyle olmayacak."

Gloria'nın sesi, isteğinde ve beklentisinde kararlı ve vazgeçirilemez bir ton taşıyordu.

"Anlaşmamız var Gloria. Mâkul ol biraz. Ne kadar zor günler geçirdik ve sana verilen sözlerde hiçbir aksama olmadı farkındaysan. Ama bir sonraki evliliğinin yürümeme ihtimâline karşı ben seni koruyamam."

"Senden devamlı koruma istemiyorum ki..."

"Ya?"

"Bir defalık..."

Anberin, tabağındaki balığa bakarken, sualtı dünyasında, şu an yaşadıkları gibi gariplikler olup olmadığı üzerine bir düşünce geçti içinden. Çipuraların, lüferlerin, ahtapotların boşanmalarını, nafaka peşinde koşmalarını canlandırdı ve yine dudaklarına bir tebessüm yayıldı.

"İzninizle, geliyorum" diyen Gloria masadan kalktı ve tuvalete gitti. Belli ki, Berke'ye düşünme ve yatışma zamanı yaratmak istemişti.

Berke, Anberin'e, "Eğlenebildiğine sevindim" derken, sesinde tatlı bir kırgınlık vardı.

Anberin elini uzatıp kocasının masadaki elini tuttu ve sevgiyle sıktı. "Hiç bana kızma lütfen" dedi. "Kutlama davetini yapan ben değildim." Berke karısının elini dudaklarına götürdü, öptü. Sonra elini avucundan bırakmadan diğer eliyle içki kadehine uzandı. "Ne kutlama ama..." diye mırıldandı ve kadehini Anberin'e kaldırdı. Genç kadın, kocasına karşılık verdi.

Çevre masalardan izleyen tanıdıklar aralarındaki fısıldaşmalarla muhtelif yorumlar getirdi: Demek ki Vardar çiftinin arasında bir problem yoktu. Ama, o zaman Berke'nin

eski karısının orada ne işi vardı? Canım, pekâlâ medeni insanlar gibi, eski eşle de görüşemezler miydi yani? Biraz geniş yüreklilik değil miydi bu? Yok canım, neden olsun? O kadar senelik evlilikten sonra dost kalmak güzel bir şey değil miydi?..

Berke ve Anberin kadeh tokuştururken Gloria geri dönmekteydi. Masaya doğru ilerlerken gözlerinde bir an için şimşekler çaktı, ama çevreden üzerine dönen gözleri fark edince, eğlenceli, umursamaz bakışları geri geldi.

Gloria masaya geldiğinde Berke ayağa kalktı ve nezaketle onun oturmasını bekledi. Gloria, "Teşekkür ederim" diyerek otururken az sonra söyleyeceklerinin yaratacağı sürprizi heyecanla beklediği belliydi. Peçetesini dizlerine yayıp, kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra, Berke'ye bakarak, "Evet, nerede kalmıştık?" diye sordu ama bir cevap beklemeden devam etti:

"Berke, kısaca demek istediğim şu ki, şayet evleneceksem, bana daha sonrası için garanti olacak bir şeyler vermelisin."

"Bu sana âdil geliyor mu?" diye sordu Berke.

Gloria, göz ucuyla Anberin'e bakarak, "Hayatın çok âdil olduğunu söyleyemeyiz, değil mi?" dedi.

Berke, sabrının zorlandığı belli, sıkıntılı bir tavırla, "Üzerinde anlaşıp el sıkıştığımız hiçbir konuda bugüne kadar sana sıkıntı yaşatmadım..."

Burada durdu ve bakışlarını Anberin'den yana çevirip, onunla bir takım olduklarını ifade eder gibi, son kelimeyi yineledi:

"... yaşatmadık..."

Anberin, yemek yemeyi bırakmış, masanın üzerine yerleştirdiği sağ elinin parmakları arasında şarap kadehinin tijini döndürürken, konuşmayı izliyordu. Huzursuzlanmaya başlamıştı. Berke'nin derviş sabrına ve sınırsız iyi niyetine rağmen, emrivâkilerden ne kadar rahatsız olduğunu ve nevrinin

nasıl dönebileceğini biliyordu. Zaten şahidi olmak istemediği konunun, biraz sonra daha da tatsızlaşabileceğinden endişe etmekteydi. Gecenin başında nispeten eğlenceli gelen bu sohbetin tadının kaçmaya başladığı kesindi. Araya girmek ihtiyacı hissetti. Elini kadehinden çekip Berke'nin koluna dokundu ve "Kocacığım, bu görüşmeyi başka bir gün, ikiniz baş başa yapsanız. Bence bu akşam ne zamanı, ne de burası bu tartışmanın yeri."

Berke karısına baktı ve "Sevgilim, bu işi hemen burada çözmemizde fayda var" dedikten sonra tekrar Gloria'ya döndü.

"Kanunen bütün sorumluluklarımı yerine getirdim ve evlendiğin takdirde benim seninle ilgili sorumluluğum kalmayacağı konusu da anlaşmamızda yazılı."

"Olabilir" dedi Gloria, pes etmez bir duruş ve ses tonuyla, "Ama, yine de iyi düşünmeni tavsiye ederim."

Berke hiç konuşmadan bekledi. Eski karısını iyi tanırdı. Nasılsa, sorulmasa bile devamını anlatacaktı. Nitekim Gloria, son söylediğinin merak uyandırıp uyandırmadığını kontrol ettikten sonra kaldığı yerden devam etti:

"Banka hesabıma yüklüce bir miktar para istiyorum. Bir de şu güneydeki kooperatif evini üstüme geçirmeni..."

"Bu son para konusu anlaşmamızda yok. Kooperatif evine gelince, daha taksitleri var ve tapusunu almamız mümkün değil."

"Tapuyu alma zamanı gelince benim üzerime alacağına dair bir protokol imzalarsan, o da olur."

Berke, sabrını kontrol altında tutmaya çalışarak masaya dirseklerini koydu ve öne doğru eğilerek sordu:

"Bunları yapmam için hiçbir sebep yok."

Gloria, dudaklarına geniş bir gülümseme yayılarak, onun gözlerinin içine baktı ve elini uzatıp sevecen bir tavırla Berke'nin kolunu okşadı. "Bir sebep olabilir ama" dedi.

"Nasıl?"

"Hiç evlenmeyebilirim."

"Bu senin özel kararın. Karışamam."

Gloria'nın, eski kocasından beklediği reaksiyon bu değildi. Biraz daha üsteledi:

"Ama o zaman hayatım boyunca bana bakmakla sorumlusun. Sana bir şey olursa da karın ve çocukların..."

Berke, bu konudan artık sıkılmış olduğu belli, arkasına dayandı ve "Anlaşmamızda ne varsa o yerine gelir" dedi. "Evlenmek istemiyorsan, aynen bu dediklerin geçerli olacaktır ve bundan ne ben, ne de Anberin gocunacaktır. Ama evlendiğin takdirde de sen anlaşmamıza uymak durumundasın."

"O zaman evlenmiyorum."

Berke peçetesini masaya bırakırken, "O senin bileceğin iş" dedi ve "Hanımlar, sanırım kalkma zamanımız geldi" diye ekledi. Anberin, gecenin tartışma daha dallanıp budaklanmadan burada bitiyor olmasından memnun, peçetesini masaya bırakıp Berke'nin ardından ayağa kalktı. Gloria, kavgasını bitirememiş ve istediği neticeyi alamamış olmanın sinirini saklamaya çalışarak gülümsedi. Kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra iskemlesinde kıpırdadı ve "Emin misin?" diye sordu.

Berke, karısının iskemlesini çekerek ona yardımcı olurken durdu ve "Benim sözüm sözdür Gloria. Umarım sen de sözlerine ve altına imza attığın anlaşmalara aynı saygıyı gösterirsin."

Gloria çantasını eline alırken, "Bu farklı bir durum" diye cevapladı, "Kendimi, geleceğimi korumam gerek."

Sabrının son demlerindeki Berke bu defa cevap vermedi; sadece, "Haydi artık çıkalım. Afiyet olsun" dedi. Eski karısının da iskemlesini çekip kalkmasına yardımcı oldu ve yürümeleri için hanımlara yol verdi. Gloria önden, Anberin ve Berke onun arkasından yürüyerek restorandan çıktılar. Tanıştıkları diğer müşterilere güler yüzle "iyi geceler" dilediler

ama aslında hepsinin canı sıkkın görünüyordu. Anberin'in gözü restoranın girişindeki saate takıldı. Daha henüz ondu.

* * *

Tarık, MG'sinin direksiyonunda, holdinge giden yola saparken saatine baktı. Ayhan Coşkun ile onda buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Aynı anda arkasından gelen araba flaşörlerini yakıp söndürerek işaret verdi. Zamanlama harikaydı. Tarık yavaşlayarak sağa çekti. Mazda araba selam niteliğinde klâkson sesiyle öne geçti. Holdingin kapısına vardıklarında, kulübeden çıkan korumayla Ayhan muhatap oldu ve iki araba arka arkaya bahçeye girdiler.

Park yerinde arabalarından indiklerinde Tarık ve Ayhan'ın merhabalaşmalarındaki yakınlık, nezaket gereğinin ötesinde değildi. Ayhan Coşkun, Selçuk'un, "kraldan daha kralcı" birkaç elemanından biriydi ve nasıl becerdiyse, Selçuk'un öz kardeşlerini dahi ekarte ettiği krallığında onun yanında gittikçe yükselerek kalmayı başarmıştı. Selçuk'un gözünün içine, dudaklarından dökülecek kelimelere bakarak yaşardı. Maddî imkânlarının ve titrinin buna bağlı olduğunu iyi bildiğinden, holdingin varlığından pay almak isteyen diğer birçokları gibi, gurur kavramını önemsemekten epeyidir vazgeçmişti. Arada bir aşağılanabilirdi, azarlanabilirdi, küfür duyabilirdi ama önemli olan patronun adamı olarak orada kalmak ve yükselmekti... ve bu manen yorucu olsa da, ailesine imkân olarak geri dönenlere ve onlara yaşattığı şıklığa değerdi... Birkaç kez bunun muhasebesini yapmıştı. Ne de olsa muhasebe bilgisinden geliyordu meslekî kökeni. Şehirdeki evi, yazlığı, kendisine ve karısına aldığı arabalar, çocuklarının gittiği kolejler... işte, duyduğu bütün aşağılayıcı cümleler, yüzüne doğru tükürür gibi sarf edilen ağır sözler... hepsini rahatlıkla yutabilirdi. Zira ailesi için bir yaşam standardı kurmuştu ve bundan son-

ra da gurur adına bundan vazgeçmeye niyeti yoktu.

Beraber çalıştıkları yıllar içinde bunları yakından gözlemlemiş olan Tarık için Ayhan'ın kişisel hiçbir saygınlığı yoktu. Ama bu gece, Selçuk'un kendisinden istediğini gerçekleştirene kadar bu adama ihtiyacı vardı. Selçuk'un ofisine kendi başına giremezdi. Hele ki, onun masasındaki özel kasayı açması hiç mümkün değildi... Bunu yapmasını Selçuk şahsen istemiş dahi olsa. Her şeyin gizli kalması gerekiyordu ve bu gizlilikte ona yardımcı olabilecek tek kişi ağabeyinin sağ kolu olan bu yalakaydı.

Kuru bir "İyi geceler" dedi Tarık.

Ayhan, karakteri az önce Tarık'ın kafasından geçen aynı adam değilmiş gibi, mültefit, yumuşak bir sesle, "İyi geceler Tarık Bey. Ne güzel sizi burada görmek" dedi. Bu arada Tarık'ın elindeki iş çantasına göz atmadan edemedi.

Tarık, holding yönetim kurulundan istifasını vermesine sebep olan, katıldığı son toplantıyı hatırladı ve karşısındaki sırıtan yüze tiksintiyle bakarak, sadece, "İyi geceler" diyebildi.

"Selçuk seni odasına götürmemi söyledi."

Tarık, onun "senlibenli" sohbete başlamasından rahatsız olduğu belli, konuyu uzatmadan, "Gidelim" dedi.

Binada, Selçuk'un odasının olduğu ikinci kata çıkarlarken, Tarık, önüne düşmüş, sanki onun bilmediği bir yolu gösteriyormuş gibi yürüyen Ayhan'a için için sinirleniyordu. Kaçıncı nesil ailesinden kalan bir imparatorluğun koridorlarını arşınlamak için, görevi sadece Selçuk'un soygunlarını kolaylaştırmak olan bir adamın ona yol göstermesini hazmedemiyordu. Ama şu an gurur yapmak, hazımsızlık çekmek zamanı değildi. Bir an önce Selçuk'un kasasından, içeriği her ne ise, o dosyayı alması gerekiyordu... ve hâlâ inanamadığı şey, ağabeyinin çevresinde, bu kadar ona sadık gözüken, bütün iş bağlantılarının imkânlarından istifade eden birkaç adam ve bir de sevgilisi varken, yine de kendisine ihtiyaç duyulmasıydı.

Ayhan, koridorun sonundaki odanın kapısını açıp, ışığı yaktı ve kenara çekildi. Tarık odaya girince ilk gözüne çarpan, duvarları doldurmuş, müzayede devşirmesi klâsik yağlıboya tablolar oldu. Belli ki Selçuk, açık kasa hesabını sanata yönlendirmişti. Üzerinde Vardar ailesinin diğer bireyleri ve holding ortaklarının payı da olan bu tabloları Selçuk'un şahsına kaydettirdiğinden ismi gibi emindi. Kütüphaneye doğru yürürken durdu ve olduğu yerde geriye döndü. Ayhan kapının ağzında durmuş, hâlâ bekliyordu. Tarık, onun varlığından rahatsız, "Burada yalnız olmam gerektiğini Selçuk sana söylemiş olmalı" dedi.

"Bir yardım isteyebilirsin diye düşündüm."

"Hiç sanmıyorum. Olursa rica ederim."

"Peki o zaman, ben karşı odadayım."

Ayhan, Selçuk'un kendisinden değil de, kardeşinden istediği şeyin ne olduğuna duyduğu merakla, kapıyı çekerek çıktı. Merakına, hayâl kırıklığı da eşlik ediyordu. Bugüne kadar, patronunun güvenini yüzde yüz kazandığına o kadar emindi ki, şimdi kendisiyle paylaşılmayan bu gizlilik yüreğini burkmuştu. Aklı Selçuk'un odasında, kendi bürosuna doğru yürüdü.

Tarık, koridordaki ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledikten sonra kapıyı kilitledi ve doğru kütüphaneye yöneldi. Yelkencilik üzerine muhtelif mecmua ve kitapların doldurduğu konsolun üzerindeki birkaç fotoğraftan Selçuk'un tarif ettiği çerçeveyi eline aldı ve çalışma masasının arkasındaki koltuğa geçip yerleşti. Ağabeyinin bunca gizlilik içinde saklamasını istediği dosyanın ne içerdiğini deli gibi merak etmekle beraber, kendisine verilen bu görevi gerçekleştirmekte çok acele etmiyordu. İşin esrarengiz yönünün tadını çıkarmak ister gibi, döner koltukta arkasına dayandı, çerçeve elinde, fotoğrafa bakarak biraz oyalanmayı tercih etti. Selçuk'un, *Gülşah* teknesinin dümeninde çekilmiş resmine bakarken zihni bambaş-

ka yerlerdeydi. Belki de boşuna buradaydı şimdi. Baskın sırasında çerçevenin sakladığı anahtarın bulunmuş olma ihtimâli yüksekti. Ama bulunmuş olsa, Selçuk'a anahtarın neyi açtığına dair muhakkak soru sormuş olurlardı. Belki de, sormuş ve gizli kasayı boşaltmışlardı. Belki Selçuk, onunla sadece bir oyun daha oynamak istemişti. Belki, buralarda parmak izinin kalacak olması onu ileride zor durumda bırakacaktı... Bu düşünce karmaşası içinde dalmışken, sağ elinde tuttuğu gümüş çerçeveyi ağır, mihaniki hareketlerle sol avucunun içine vurup durmaktaydı. Düşündükleri onda kararsızlık yaratmıştı. Fotoğrafı tekrar yerine bırakıp buradan çıkıp gidebilirdi. Eğer bu bir oyunsa da, Selçuk oyunuyla baş başa kalmış olurdu. Çerçeveyi masanın üzerine bıraktı. Gözleri fotoğrafta, sağ elinin parmakları masanın üzerinde sinirli vuruşlarda, en baştan sona, zihnini bulandıranları yeniden düşünmeye başladı.

* * *

Anberin, yatak odasında tuvalet masasında küpelerini çıkarırken, giyinme odasında kravatını çözmekte olan kocasını aynadan izledi. Berke düşünceli ve keyifsizdi. Böyle durumlarda konuşmazdı Anberin. Hele ki konu Gloria ve onun bitmez tükenmez istekleri ise, iyiden suskunluğa girerdi. Bu çok hassas bir konuydu. Şayet kocasının sinirine ortak olduğunu gösteren bir tavır koysa, Gloria'nın şahsını ve ona verilen imkânları kıskandığı hissini uyandırabilirdi. Ancak, Berke'yi rahatlatmak için, onun eski eşinden yana bir şey söyleyecek olsa, buna da gönlü razı değildi. Zira, Gloria'nın suiistimâllerinden Berke'nin ne kadar rencide olduğunu beraber yaşamışlardı. Bunu bile bile, onun karşısında durması mümkün değildi. Kaldı ki, bir kadının, hayatının garantisini bir erkeğin omuzlarına yüklemesi, hayat boyu kendisine baktırması fikri ona çok ters ve gurur kırıcı geliyordu. Susmak,

en azından taraflılığını dengeliyor ve kocasını sakin, kendi düşünceleriyle baş başa bırakıyordu. Ta ki, o bir şey söyleyene kadar. Diğer taraftan, restorandan çıktıklarından beri yaşadıkları sessizlik de artık fazla gelmeye başlamıştı. Nitekim, bu karı-kocanın kendi aralarındaki bir problem değildi. Gloria'nın yarattığı negatif enerjiyi bir şekilde dağıtması gerekti. Giyinme odasına girdi ve düşünceli bir tavırla ceketini asmakta olan Berke'nin yanına gitti. Onun yüzündeki ifadeden içindeki kırgınlığı görebiliyordu. Hiçbir şey söylemeden, kocasının arkasında durdu ve ona sarıldı. Omuzunu öpüp sordu:

"Sevgilim bir lokma bir şey yemek ister miydin?"

Berke ona doğru dönüp, avuçlarıyla başının iki yanından kavradı ve gözlerinin içine baktı, "Teşekkür ederim" dedi.

"Ne için canım?"

"Her şey için... Diğer kadınlara benzemediğin için. Olgunluğun için. Anlayışın için. Sınırsız sabrın için. Sınırsız sevgin için... ve daha birçok şey için."

Anberin tatlı, ılık bir gülüşten sonra, "İnanır mısın? Bazen kendim de şaşıyorum kendime. Ama demek ben buyum ki, başka türlü olamıyorum" dedi ve az önceki sorusunu yineledi:

"Akşam yemeğine el sürmedin. Belki şimdi bir şeyler yemek istersin."

Berke, gece yaşamış oldukları sıkıntıyı def etmek ister gibi "uf!"ladı. "Haydi gel, önce bir içki alalım. Ben içtiğimi de anlamadım bu akşam" dedi ve güldü. Sonra ekledi:

"Ne gariptir, gözlerinin içine bakıp sana dokunduğum zaman, şartlar ne olursa olsun, rahatlıyorum. Beni huzura davet ediyorsun sanki."

"Umarım" dedi Anberin ve el ele yatak odasından çıktılar.

* * *

Tarık, masanın üzerindeki çerçeveyi tekrar eline almış, arkasındaki kelepçeyi açmaktayken, kapı vuruldu. Bir anlık tereddütten sonra, "Bir dakika" dedi ve aceleyle koltuktan kalktı. Bir iki adım atmıştı ki döndü ve çerçeveyi masadan aldı, konsolun üzerindeki yerine yerleştirdi. Kilidi çevirdikten sonra kapıyı açtı. Gelen Ayhan'dı. Meraklı bakışları hızla odanın içinde dolaşırken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Tarık, onun kütüphane raflarından süratle geçen bakışlarına hafifçe gülümsemeden edemedi. Az önce fotoğrafı yerine koymakla ne kadar iyi etmiş olduğunu düşündü. Demek ki adamı iyi tanımıştı. Onun bu odada olan her objenin yerini santim santim bildiğini ve eksikleri fark edip meraklanacağını tahmin etmişti. Rahat bir tavırla, "Her şey yolunda" dedi.

"Daha çok işin var mı?"

"Sanmıyorum."

"Peki, bir ihtiyacın olursa ben karşı taraftayım."

"Söylemiştin."

Tarık, Ayhan'ın ne kadar meraklandığının farkında, dudaklarında müstehzi bir tebessüm belirdi. Kapıyı tekrar kapadı, kilitledi ve masaya döndü. Koltuğa oturduğunda artık çerçeveyi ve kasayı açmaya kararlıydı. Çerçevenin sırtını tutan minik kelebek vidaları açtı. Ahşabı yerinden oynatmıştı ki, minicik bir anahtar masanın camı üzerine düşüverdi. Tarık birden heyecanlanmıştı. Bu minicik metal parçası, boyuyla kıyaslanamayacak kadar önemliydi ve az sonra Selçuk'a ait bir bilinmezin kapısını açacaktı.

Tarık, ağabeyinin tarif ettiği gibi, masanın orta çekmecesini çıkardığında, kalan boşluğun masanın derinliğinden daha az olduğunu gördü. Oturduğu yerde başını eğerek elini boşluğa uzattı. Parmak uçlarını ahşabın üzerinde hareket ettirdi ve masanın arka sınırı gibi duran parçanın sağ üst tarafında köşebende çakılı vidayı hissetti. Koltuğundan kalkarak masanın önünde dizleri üzerinde durdu ve vidayı yerinden oy-

nattı. Zaten gevşek takılmış vida hemen eline geldi. Anahtarı masanın üzerinden aldı ve vidanın bıraktığı boşluğa sokup sola doğru iki defa çevirdi. Sonra ahşap parçayı sola doğru itti. Gizli bölme açıldığı anda, sarı, büyük zarf karşısındaydı. Tarık, zarfı yerinden çıkarırken yine kısa bir an tereddüt yaşadı. Onu oradan almasını Selçuk istemiş olmasına rağmen, bir özele el uzatıyor olmaktan rahatsızlık duyuyordu. Bu, zarfı ne yapacağıyla ilgili vermiş olduğu kararın yarattığı bir tedirginlik duygusuydu.

Az sonra zarfı çantasına koymuş, anahtarı çerçeveye, çerçeveyi konsolun üzerine yerleştirmiş ve odadan çıkmıştı. Ayhan'ın çalışma odasının kapısı açıktı. Tarık orada durdu ama içeriye girmedi. Sadece, "Çıkabiliriz" dedi.

Bilgisayarında oyalanmakta olan Ayhan merakı artmış bir bakışla, Tarık'ın elindeki çantaya baktı. Soru sormamak için kendisini tuttuğu belli oluyordu. Zoraki bir tebessümle, "Harika" dedi, "Hiç çıkmayacaksın sanmıştım."

"Zamanını aldım. Teşekkür ederim."

Ayhan bilgisayarının kapama tuşuna basarken, "Rica ederim. Patronun emri" dedi. Aynen, karşılaştıkları an olduğu gibi bakışları bir kez daha Tarık'ın çantasına kaydı. Şimdi, kesinlikle bir öncekinden daha fazla merak duymaktaydı. İskemlesinden kalkıp kapıya kadar geldi. "Sen de çıkıyor musun?" diye sordu Tarık. Ayhan bir anlık suskunluktan sonra, "Sen çık. Benim biraz daha bakmam gereken işler var" dedi. Tarık ona elini uzatıp vedalaştı.

"O halde iyi geceler. Tekrar teşekkür ederim."

"Sana da iyi geceler."

Tarık arkasını döndüğü an, Ayhan'ın merakını saklayamayan sesi duyuldu:

"Selçuk'un istediği her şeyi buldun umarım."

Tarık gülmemek için dudaklarını ısırdı. Ağabeyinin Ayhan'a ne dediğini bilmiyordu ama kendisi, çalışma odasın-

dan alacağının tekil veya çoğul olacağına dair hiçbir ipucu vermediğinden, bu sorunun salt ağzından lâf almak ümidiyle sorulduğundan emindi. Kaldı ki, Selçuk ne istediğini yardımcısına anons ettikten sonra bu gizliliğin anlamı kalmazdı. Tarık, yürümeye devam ederken başını çevirip, "Bir problem yok" anlamında el salladı ve merdivenlere doğru ilerledi. Ayhan sabırsızlıkla onun basamaklardan inişini bekledi ve koşar adımlarla Selçuk'un odasına gitti. Işığı yakıp gözlerini etrafta gezdirdi. Sonra ağır adımlarla odadaki objeleri izleyerek turladı. Her şey yerli yerindeydi. Sanki aradığı cevabı bulacakmış gibi, sağ elinin parmaklarını masanın camı üzerinde dolaştırdı. Orta çekmeceyi çekti. Selçuk'un antetli kâğıtları, zarfları, birkaç ofis malzemesi, her zamanki yerindeydi. Düşünceli bir tavırla iskemleye oturdu. Aynen patronunun yaptığı gibi, ayakkabısının burnuyla iterek iskemleyi olduğu yerde döndürdü ve durdu. Selçuk'un ondan sakladığı her ne ise, birden kendisini özgüvensiz ve önemsiz hissettirmişti. Kalktı, ışığı kapadı ve kapıyı çekti.

Tarık arabasıyla holdingin kapısından çıkmış, anayola dönmüştü. Yanı başındaki yolcu koltuğunda çantası duruyordu. Zarfla ilgili duyduğu heyecanı uzatmayı tercih etmişti. Müziğinin sesini açtı ve arabaya gaz verdi.

* * *

Anberin sofrayı toplamış, salonda çalan fadonun melodisine mırıltıyla eşlik ederken bulaşıkları yıkamaktaydı. Uzun müddettir devamlı yardımcı tutmuyordu. Astaş'ın devrinden sonra ekonomik anlamda çok temkinli yaşamak ihtiyacıyla, kayınvalidesinden miras kalan emektarları Hadiye'yi bir başka arkadaşının evine yerleştirmiş, şoför Celâl'in tazminatını verip emekliye ayırmışlardı. İki sene kadar hiç yar-

dımcısız, ev işlerini üstlenmiş, nihayet sergilerinin ve atölyesinin geliri belli bir düzeye oturduktan sonra haftada iki defa gündelikçi almaya başlamıştı. Bundan hiç gocunmuyordu. Şartlar her ne ise, şikâyet etmeden ayak uydurmak ve yükünün ağırlığı ne olursa olsun altından kalkmak onun karakterinde vardı.

"Karıcığım, geç oldu, sabaha bıraksaydın bulaşıkları."

Anberin, kocasının sesiyle döndü. "Haydi gel, yatalım artık" dedi Berke, mutfak kapısının ağzında. Düşünceli ve yorgun görünüyordu. Anberin ona gülümsedi, "Sabaha kendi kendilerine temizlenmeyecekler" diye cevapladı. Sonra bulaşık süngerini musluğa bırakarak kocasına yaklaştı ve onu dudağından öptü, "Haydi sen yat canım" dedi, "Ben biraz çalışacağım zaten."

Yemekte de Gloria konusunu hiç açmamışlardı ama Berke'nin huzursuzluğu çok belliydi. Karısının saçını okşarken sordu.

"Sen yorulmadın mı?"

"Tuvalin başında dinlenirim şimdi."

Berke, birden kendi iç hesaplaşmasını yüksek sesle söylemek ihtiyacı hissetmiş olmalıydı ki, "Sana bunları çektirmeye hakkım yok" diye mırıldandı, "Benim bir zamanlar yaptığım yanlış bir seçimin ceremesini şimdi sen çekmemelisin."

Anberin, içi sızlayarak baktı kocasına. Bulaşık bekleyebilirdi. Üzerindeki mutfak önlüğünü çıkardı, "Gel canım" dedi ve Berke'nin elinden tutarak mutfaktan çıktı. Beraber, yatak odası katına doğru merdivenlerden çıkmaya başladılar.

"Sevgilim, sen ve ben diye ayrı birileri yok. Biz varız. Hayat ne getiriyorsa beraber yaşayacağız. Ben olanlardan ziyade, olanların seni üzmesine üzülüyorum."

Berke cevap olarak onun, avucundaki elini sımsıkı sardı.

Yatak odasına girdiler. Anberin yatağın örtüsünü açtı, kocasını bir kez daha öptü.

"İyi geceler Berke'ciğim. Lütfen kafanı takma fazla."

"Yarın sakin ve dinlenmiş kafayla çok daha akılcı düşünebileceğim."

"Bir inat uğruna mutluluğuna sahip çıkmayacaksa senin yapabileceğin bir şey yok."

"Gloria'yı tanıdın. Şayet benden biraz daha bir şeyler koparmayı aklına koyduysa, bizi rahat bırakmayacaktır."

"Bence, bu gece o da düşünecektir. İsteklerinin mâkul olmadığını anlamasını dileyelim. Haydi canım, güzel uykular."

"Sen de çok geçe kalma karıcığım. Çok yoruluyorsun."

"Sen beni merak etme."

"İyi geceler."

"Sana da canım."

Anberin yatak odasından çıkarken Berke başucundaki gece lâmbasını söndürdü ve kısa bir süre daha gözünü açık tutacak düşünceleriyle baş başa kaldı. Eski karısıyla ilgili duyduğu sıkıntı onu uyutmayacak zannediyordu ama mutfakta bulaşığı toparlamaya devam eden Anberin'in, CD eşliğinde belli belirsiz mırıldanışı kulaklarına sakinleştirici bir ninni gibi geldi. Karısının, onun üzerinde yarattığı huzur tesiriyle dudaklarında bir tebessüm yayıldı ve gözlerini kapadı. Pencerenin dışında camı okşamaya başlayan ağaç dalları rüzgârın habercisiydi. Uzaklarda bir yerde bir gök gürültüsü duyuldu.

* * *

Tarık salonunda oturmuş, önündeki geniş sehpanın üzerinde duran sarı zarfa bakarken, viskisini yudumlamaktaydı. Anadoluhisarı'nın üzerinde gökte zikzaklar çizen şimşek, bakışlarını Boğaz'ın Karadeniz'e açılan karanlığına çevirtti. Hemen ardından müthiş bir patlamayla gök gürültüsü duyuldu. Balkondaki büyük saksılarda dikili şimşir ağaçla-

rı rüzgârla dalgalandılar. Tarık, viski kadehini elinden bırakmadan ayağa kalktı. Balkon kapısının önünde durup, denizde köpüren dalgaları ve gökyüzünde rüzgârın kovaladığı yağmur bulutlarını izledi. Sonra gözü sehpadaki zarfın camdaki aksine takıldı. Zarfın yansıması, camın diğer tarafında denize düşmüş gibi duruyordu. Tarık, birden yine o unutmak için çabaladığı geceye geri döndü.

Üç sene evvel, o meş'um kazadan sonraki günlerden birinin akşamıydı. Selçuk, Tarık'ı evine bir içkiye davet etmişti. Kazanın davasını takip eden avukatıyla bir toplantı ayarlamıştı. Avukat Murat Arkan, ölen adamcağızın otopsi raporunu getirecekti. Tarık o akşam, yaşadığı talihsizliğin ezikliğinde, kendisine yeşil yanan ışıkta yaşanmış olsa da ölüme sebebiyet vermekten duyduğu vicdan azabı ile kaç gündür uykusuz, yorgun, uyuşmuş gibi, ağabeyinin kapısını çalmıştı. Kapıyı açan Selçuk'un ifadesi ona her şeyi söylemişti zaten. Üzüntülü, bedbin ve sıkıntılı bakıyordu. Tarık onun bu bakışını iyi bilirdi. Bir şeyler ters gittiği zaman yüzünün aldığı ifadeydi bu.

"Bir içki ister misin kardeşim?" diye sormuştu Selçuk. "Yok, teşekkür ederim" demişti Tarık, aklı avukatın getirdiği raporda. Gözlerini Murat'a dikip, direkt sormuştu, "Haberler ne kadar kötü?" diye. Selçuk, avukatın cevap vermesine fırsat bırakmadan, kardeşine koltuğu göstermiş ve onun omuzunu okşayarak karşısına oturmuştu. Son derece dramatik bir ses tonu ve bakışla, ağır ağır konuşmuştu:

"Hiç uzatmayacağım küçük kardeşim. Adamın ölüm sebebi, maâlesef, araba kazası..."

Tarık, başını, ellerinin arasına alıp arkaya atmış ve koltuğa âdeta yığılmıştı. Selçuk yerinden kalkıp ona yaklaşmış ve duruma hâkim olmaya çalışmıştı. "Hey! Hey! Dünyanın sonu gelmedi küçük kardeş. Kendine gel bakayım. Bu işten sıyrılman için tüm imkânlarımı seferber ettim. Bak, Murat da bü-

tün bağlantılarını kullanıyor" demiş, sonra eliyle, Tarık'ın ellerini onun yüzünden çekmiş ve devam etmişti:

"Sen lâfını etmediğin takdirde, bu iş, değil medyada, aile-de bile duyulmadan örtbas edilecek. Anladın mı?"

Ardından, Tarık'ın omuzlarından tutup sarsarak devam etmişti:

"Duyuyor musun beni? Sana hiçbir şey olmayacak. Kimse bu olayı duymayacak. Hayatına bıraktığın yerden devam edeceksin."

Tarık, "Bıraktığım yerden?.." diye mırıldanmıştı, ağlamaklı bir sesle. "Zavallı adamı öldürüp bıraktığım yerden mi? Beni kim kurtarabilir ki?"

Tarık, şu anda o akşamı düşünürken dahi, omuzlarına binen ve ruhunu dibe çeken "kâtil olmak" duygusunu aynen yaşamaktaydı. Kendi kendisine sorduğu bu soruya yine Selçuk cevap vermişti:

"Seni bir tek ben kurtarabilirim ve kurtaracağım."

Tarık, uzanıp minnetle ağabeyinin elini tutmuş ve "Sana hayatımı borçlanıyorum ağabey" demişti.

Selçuk, Murat'a bir bakış atmış ve sonra avuçlarıyla Tarık'ın yanaklarını kavrayıp tane tane konuşmuştu:

"Unutma küçük kardeş... Bunlar senin kendi sözlerin... Unutma olur mu?"

Unutmamıştı Tarık. Hiçbir zaman da unutamayacağını biliyordu. Ama o gün unutmaya vicdanının izin vermediği olayı bugün halen daha bu kadar taze hatırlamasının sebebi farklıydı. Şimdi, öz ağabeyinin bu olayı nasıl kullanıp onu senelerce deniz kıyısından uzak durduracak kadar ruh sağlığıyla oynadığını unutmamak üzere yaşıyordu. Anberin'in, kendi avukatından rica edip ortaya çıkardığı gerçek otopsi raporunu öğrenene kadar, Selçuk'un onu sürüklediği ölümcül macerayı unutmamak üzere yaşıyordu. Arabasıyla bir adamı ezdiği inandırıldığı için vicdan azabıyla ölmek isteğini unutamıyor-

du. En son olarak da, işin doğrusunu öğrendiğini Selçuk'tan sakladığı için, onun hâlâ daha "küçük kardeşi"ni istediği gibi kullanmak istemesini unutmayacaktı. Kaç senedir bu bilgiyi, sadece doğruyu ortaya çıkaran Anberin'le ve Berke ile paylaşmış ve konu aralarında da o günden sonra hiç konuşulmamıştı. Selçuk'un bu ince detayı bilmemesinin bir gün işine yarayacağını düşünmüştü hep... Hayat garipti işte... Ağabeyinin, o kazayı koz olarak kullanıp ondan istediği bir iyilik, avucunun içine bir koca talih kuşu gibi konmuştu kendiliğinden... Şimdi, karar vermesi gereken, bu kocaman sarı zarfla ne yapacağıydı. O konuda halen daha şüpheleri vardı. Ruhunda fırtınalar yaratan anılar onu başka bir tarafa sürüklüyor, sonra, düşüncelerini kendisine ve etik anlayışına yakıştıramıyordu. Kadehinden bir yudum daha içti. Zarfı eline aldı. Hiç açmayabilirdi... Açıp, ağabeyinin bu kadar sakladığının ne olduğunu anlayıp kapayabilirdi... İçindekinin kopyasını alıp yine Selçuk'a devredebilirdi veya kendisinden istendiği gün, açıkça bir düşmanlık göstererek hiç vermeyebilirdi...

Bütün bu ihtimâllerden ona en yakışanı emanete dokunmadan ağabeyi dışarı çıkana kadar saklamaktı. Mantığı bunu söylese dahi, ruh hali ona huzur vermiyordu. Anılar onu yine üç sene evvelinin gecesine taşımıştı.

Gecenin ilerlemiş saatleriydi. Bebek Koyu'nda, sahilin az açığında demirli *cabin cruiser* gecenin serinleyen rüzgârı ve denizin çırpıntısıyla sallanıyor, burnu sudaki yakamozlara dalıp çıkıyordu.

Arada, teknenin gövdesine, zincirine tokat atar gibi çarpan dalgaların sesi, ilerideki çatananın üzerinden atılan havai fişeklerin patlamasıyla duyulmaz olmuştu.

Karşı kıyıdan, Kandilli tepesinden yayılan müzik sesi, rüzgârla koya kadar geliyordu. Bir yerlerde, birileri evleniyor olmalıydı. Mehtap, Bebek sırtlarından, bedeninin yarısını arayan mistik bir dünya gibi yükselmişti.

Tarık, şimdi, o geceyle ilgili zihninde çizilen tablonun içinde kendisini dışarıdan seyrediyor gibiydi. Sürat motorunun kıç tarafında, anorağının yakalarını kaldırmış otururken gördü kendisini. Gökyüzünde birikmeye başlayan yağmur bulutlarının arasında, dağılıp uzayan ve tekrar parçalara ayrılan havai fişeklere doğru başını kaldırıp baktı. Her bir ışık huzmesini ikiye, üçe dağılırken görüyordu. Elindeki viski şişesinden arka arkaya birkaç yudum daha aldıktan sonra gözlerini ovuşturup başını salladı ve tekrar gökyüzüne baktı. Sarı, mavi, kırmızı ışıklar gökkubbeyi kucaklar gibi açılıyor, binlerce oluyor, sonra birbirine sarılıp derin lâciverdin içinde bir yerlere doğru dalıyor, sönüp yok oluyordu.

Tarık'ın gözleri şu an, aynen o gece olduğu gibi yanmaya başlamıştı. Aynen, o zaman yaptığı gibi, gözlerini açıp kapadı. Değişen bir şey olmamıştı o meş'um gecede. Baktığı her şey birbiri üzerine binmiş eş görüntülerden ibaret kalmıştı. Nereye bakarsa baksın, her şeyde, Maslak'ta yaşadığı kaza ve arabasının önünde yerde yatan o adam beliriyordu.

Havai fişekler beyninde patlamaktaydı sanki. Şişeyi bırakıp iki eliyle kulaklarını tıkamış, oturduğu yerde gözlerini kapamış ve bacaklarını karnına çekip başını dizlerinin arasına gömmüştü. Hayatının kontrolünü kaybetmiş olduğunun farkında, Selçuk'un, "Bana hayatını borçlanıyorsun" sözleri kulağında, vicdanıyla beraber ruhunu da ona esir verişinin taşınmaz ağırlığıyla perişandı. Kendisine ve geleceğine en ufak güveni kalmamış, tarifsiz bir acı ve yalnızlık hissiyle dolmuştu. Bununla yaşamasının mümkün olmayacağını hissetmişti. Ağır ağır yerinden kalkmış, parapete tutunarak, teknenin burnuna doğru yalpalayarak yürümüştü. Başının dönmesi, teknenin sallanması yürümesini zorlaştırmıştı. Burunda, bacaklarını iki yana açıp ayakta durmaya çalışırken, karşı kıyıya baktığında ışıklar karışmış, midesi bulanmıştı. Havai fişekler durmuştu. Başını aşağıya çevirdiğinde, küçük, sinirli dalgaların

tepeciklerini aydınlatan yakamozlar dışında deniz, derin bir karanlığı kucaklamıştı. Ürkütücü ama bir o kadar da huzur verici görünüyordu. Sudaki derinliğin, o an yaşamakta olduğu simsiyah ruh halinden daha karanlık, daha kötü olması mümkün değildi. İçini üşüten acıya ve çaresizliğine son verebilirdi.

Tarık, Boğaz manzarasının içinde canlı gibi karşısında izlediği üç sene evvelki Tarık'ın yağmurla ıslanan yüzünü anımsarken, aynı anda balkon camları âniden boşalan sulu sepkenle ıslanmaya başladı. Gerçekleri, sanki onu geçmişindeki o lânetli gecede tutmak istiyordu. Geçmişi ve âni birbirine karışmıştı âdeta. Su damlaları, denizin üzerinde gergef işliyor gibiydi. Teknenin burnunda, yalpalayarak öne bir adım daha attı. Parapetin önüne geçti ve kendisini suya bıraktı. Ondan sonrası ömür boyu kadar sürmüş gibi gelen yavaş bir zaman dilimiydi. Önce yüzünde suyun serinliğini hissetti. Yakamozları gölgeleyen bedeni suya gömülürken suda tok bir ses çıkardı ve tüm ağırlığı ile derine doğru indi...

Tarık, o gece suyun bedenini esir alan serin derinliğini ve onu neredeyse ölümle buluşturmasına ramak kalan uyuşturucu karanlığı, şu an iliklerine kadar hissetmişti, ürperdi. Kızgın bir ifadeyle, elindeki zarfı cama vurdu. Hiddetten gözlerine yaş gelmişti. Bu kızgınlık ve karmaşık ruh haliyle yanlış bir karar vermek istemiyordu. Çalışma masasına doğru ilerledi. Sağ alt çekmeceyi açtı ve zarfı içine bıraktıktan sonra kilitleyip, anahtarı cebinden çıkardığı anahtarlığına taktı. Şu anda, Selçuk'un sırrının ne olduğunu öğrenmekten ziyade, tekrar huzura kavuşması daha önemliydi. Sehpanın üzerindeki kumanda âletlerinden birini aldı, CD çalarına doğru yönlendirip bastı. Boğaz'a karşı kanepeye yerleşirken, müzik köşesinden, "Listen to the rain, listen to it pours..." salona yayıldı, camlarda telaşlı vuruşlarla süzülen yağmur damlalarına doğru uzandı.

* * *

Holdingin idarî kadrosu ve yönetim kurulu diken üzerinde beklemeye devam ediyordu. Baskından sonra gazetelerin neredeyse tamamı, her gün Vardar Holding ve yöneticilerine yapılan suçlamalar hakkında yazdıklarıyla konuyu kamuoyunun zihninde taze tutuyorlardı.

Bu arada bir iyi gelişme, Refet Vardar'ın serbest bırakılması oldu. Gloria'nın Berke'ye şantaj yapışı Tarık'ın, Selçuk'un sır emanetini teslim aldığı gecenin ertesi günüydü. Tam, huzurlu, saygın bir emekliliği düşlediği sırada, yaşamış olduğu bu gurur kırıcı hadise Refet Vardar'ın, bundan böyle kemanıyla, dostlarıyla, teknesiyle geçirmeyi plânladığı zaman dilimini çok kısaltmıştı. Gözaltına alındığından evine tekrar döndüğü âna kadar geçen birkaç günlük sürede yaşamından birkaç senesi çalınmıştı. Bunu sadece moral olarak değil, fizikî anlamda da hissediyordu. Yine de yaşadıklarında Selçuk'un bir payı olduğunu kabullenmek istemiyordu. Onu o kadar kollamış, o kadar destek olmuştu ki, Selçuk'un yükseldiği mevki, titr, güç ve imkânlarının en büyük sebebi olarak kendisini gördüğünden, kontrol edemediği bir çocuğuna sahip çıkar gibi, onun suçsuzluğuna inanmak ve öyle bilmek istiyordu.

Aynı günün akşamüzeri, Vecdi Vardar, Avrupa'daki iş toplantılarını ve doktor randevularını aceleyle tamamlamış, geriye dönmüştü. Havaalanından doğruca ağabeyinin evine gitti.

İki kardeşin karşılaşması, her zamanki buluşmalarından farklı yaşandı. Her ikisinin de bir diğerine söyleyeceği çok şey vardı. Refet Vardar, kendisinin gözaltına alındığı gün kardeşinin aramadan sonra serbest bırakılıp yurtdışına gidebilmiş olmasından, garip bir şekilde, sanki işin suçlusu oymuş gibi bir kırgınlık duymaktaydı. Vecdi Vardar ise, ağabeyine, "Ben sana dememiş miydim?" dememek için kendisini zor tutuyordu. Ama, her ikisi de, kendilerini rahatsız eden konularda tek kelime etmediler. Vecdi Bey, ağabeyine samimi

bir "geçmiş olsun" dileğinde bulunduktan sonra, daha ziyade ihbar konusunun üzerinde durdular.

Refet Bey, olanlar konusunda kendisine göre bir fikre varmıştı.

"Herhalde iş dünyasına gözdağı vermek için bir günah keçisi aranıyordu, piyango bize vurdu" dedi.

"Ağabey, bu kadar sanayici, işadamı varken neden bizi seçsinler harcamak için?"

"İsmimiz daha çok ses getireceğindendir. Nitekim öyle de oldu."

"Şayet Selçuk, Vefa Tan'a intikam fırsatı yaratmasaydı, belki de hiç ismimiz öne çıkmayacaktı."

Refet Vardar, "kim bilir?" gibilerinden baktı.

Vecdi Bey, ayrılmak üzere kalkarken, "Neyse, yaşanan yaşandı, Allah tekrarlatmasın" dedi, "Ağabey, tekrar çok geçmiş olsun."

Sıkı bir el sıkışmasıyla vedalaştılar. Gerçekten, ailenin iki büyüğü olarak, konuşup, çok radikâl kararlar almalarını gerektiren bir durum olmasına rağmen, beraberlikleri bir nezaket ziyaretinden öteye geçememişti. İkisinin de aslında daha çok şeyi vardı konuşacak ama sonunda birçok konuda hemfikir olmayacaklarını bildiklerinden günü tatlı bağlamaya ve tartışma yaratmamaya özen göstermişlerdi.

* * *

Selçuk, içeride günleri uzadıkça, Ziynet'in getirmiş olduğu din kitaplarından daha fazla medet umar olmuştu. Daha önce, megalomanisini besleyen ailesinin adı, yönettiği holding ve gücün verdiği tatmini, şimdi, farklı bir alana yöneltmek ihtiyacındaydı. Bugüne dek önemsediği ve elinin altında garanti gördüğü değerler, onun suçlanmasına ve içeri girmesine engel olamamıştı. Kanatları altına sığınabileceği ve kendisi-

ni farklı maskeleyebilecek başka bir kamuflâja ihtiyacı vardı.

Kitaplarını okurken, okuduklarına inanmaktan ziyade, bugüne dek bilmediği bu derin konuyu benimseyip nasıl kullanabileceğini düşünüyordu. Buradan çıktığı gün, donandığı bu yepyeni bilgilerle etrafındakileri nasıl şaşırtacağını düşünmek dahi ona büyük keyif veriyordu. Dinsel öğretilerde bahsi geçen tüm detayları kendisine adapte etmekte gecikmedi. Okudukça, öğrendikçe, iç hesaplaşma yapmak, bugünlere neden ve nasıl gelindiğini sorgulamak ve hatalarını gözden geçirmek yerine, her gün kendisinin mükemmel olduğuna dair inancı biraz daha kuvvetleniyordu. İçinde olduğu duruma kendince çok gerçekçi bir sebep bulmuştu:

Mükemmelliğinden, üstün yeteneklerinden ve zekâsından dolayı belli ki büyük bir kıskançlık yaratmıştı ve bu yaşananlar tamamen bu kıskanç, haset insanların sebep olduğu bir trajediydi. Selçuk, bu keşfettiği çıkış noktasıyla kendisine şaşıyor, kendi zekâsına duyduğu hayranlık artıyordu. Hak yemek, kötülük etmek, kıskançlık gibi ne kadar negatif olgu üzerine bir ders okuyorsa, ânında her birine çevresinden bir karakteri, bir yakınını yakıştırıyor ve şahsını her türlü yanlıştan, kötülükten ve marazî duygulardan uzak hissediyordu. O yanlış yapamazdı, o mükemmeldi...

Selçuk, her gün din kitaplarından sayfalarca okuduktan sonra, iç huzurunu sağlayacak yorumlar yaratmak için kafa yoruyordu. Burada bulunmasının da bir sebebi vardı muhakkak. Allah'la yeniden tanışması için bir şekilde kendisine yapılmış bir çağrı olmalıydı bu. İhbarla başını yakan o namussuz her kim ise, farkına varmadan, onun ruhani dünyayla buluşmasına sebebiyet vermişti. Buradan bir kurtulsun, tüm marifetlerine, yeteneklerine bir de geniş din bilgisi eklenmiş olacaktı. Öğrenmekten ziyade öğrendiklerini pazarlamak, anlattıklarıyla dinleyeni şaşırtmak, ilgi çekmek meraklısı olduğundan, seçtiği konu tam tatmin yaşatacaktı ona, bundan

emindi. Üstelik, dinin şekilci taraflarını çok güzel uygulayabilirdi. Göstermelik yaşamayı, "gibi" yapmayı çok iyi becerirdi. Tek iş, bütün bu düşündüklerine öncelikle kendisini inandırmasıydı. Bu da çok zor olmadı.

Selçuk, gözaltına alındığı günden beri yaşadığı sorgulamaların sonunun gelmeyeceğine inanmaya başlamıştı. Şirketin maaşlı avukatlarının kanunî açıdan takip süresi, hürriyetine yeniden kavuşması için daha uzun bir zamanı gerektirecek gibi görünüyordu. Bu konuda Murat Arkan'dan yardım istemek hep aklındaydı ama mantığı, daha önce bir iki pis işinde kullandığı karizmatik avukatı, direkt holdingle ilgili bir davada göz önüne çıkarmanın hatalı olacağı yönündeydi. Bu süreç inde, tamamen tesadüf bir gelişme yaşanmıştı.

İsmi yeni parlamış genç bir reklâm ajansı sahibi Can Tüzün kendisini ziyarete geldiğinde, Ankara'da ve uzantılarında kendisine yardım edebilecek bağlantıları olduğunu söylemişti. Önce, bu kadar genç ve ismi henüz duyulmaya başlamış bir adamın, bu kadar ciddi bir konuda nasıl yardımı olabileceğini düşünmüş ve temkinli olmaya karar vermişti. Ama, içerideki günlerin uzamasının getirdiği stres, korku ve sabırsızlık sonunda Selçuk'a Can'la konuşma kararını verdirdi.

Can Tüzün, "gerekli birkaç görüşme"yi sağladıktan sonra Selçuk'a yüklü bir rakam bildirdi. Selçuk, bu rakamın ne kadarının Can'a gideceğini, ne kadarının kimlere dağılacağı konusunu sorgulamadığı gibi, pazarlık da etmedi. Nasılsa şirket hesabından ödenecekti.

Patronunun talimatıyla, personel müdürü Ayhan'ın hazırladığı çanta Can'a teslim edildikten birkaç gün sonra, Selçuk önce tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Vefa Tan'ın, bir Ankara bağlantısıyla içeri aldırdığı Selçuk, bu defa da Can Tüzün'ün aynı tarz ilişkileri sebebiyle yeniden dışarıdaydı. Yalnız, Bir fark, Vefa Tan'ın ihbar için para ödemediğiydi. Geri dönüş ise şirkete epeyi tuzluya mâl olmuştu.

İki ayın sonunda serbest bırakıldığında da, yeni sahiplendiği kimliğine öylesine adapte olmuştu ki, dışarı çıkar çıkmaz doğru Eyüp Sultan'a gitti.

* * *

Saat sabah altı kırk beşti. Anberin, yemek odasında kahvaltı masasını kurmuş, mutfakta çayı demlemekteydi. Ekmek dilimleri tost makinesinde kızartılmayı beklerken, ocaktaki büyük teflon tavada sütlü, sebzeli omlet pişmekteydi. Metal gövdesinin üzerindeki Delph-blue porselenin ağzından, bedenine fokurtuyla dolan kahvenin mis gibi kokusu yayılıyordu. Raftaki minik televizyonun müzik kanalından "Somewhere over the rainbow / Way up high in the sky /..." melodisi, mutfağın sıcak renklerine, kokularına katılıyordu.

Anberin çaydanlığın altını kıstı, bahçeye açılan geniş pencerenin önünde durdu. Uzanıp ispanyoleti çevirdi ve pencereyi ardına kadar açtı. Avuçlarını tezgâha dayayarak, derin bir nefesle, dışarıdan gelen taze bahar yağmuru kokusunu ciğerlerine doldurdu. Kaç gündür deli gibi yağan yağmur nihayet pes etmiş olmalıydı. Bahçedeki erguvanlar, ıhlamurlar, elma, şeftali ağaçları, kışın kesinlikle bittiğine inanmışlardı ki, bir gecede hepsinin dalları pıtrak vermiş, tomurcuklanmışlardı. Anberin, sürekli devinim ve değişiklik içinde olan tabiatın sakin, sessiz yaşam kavgasına hayrandı. En basit çiçekten, ottan, en yaşlı ağaca kadar hepsi, tekrar yaşama dönmek, coşmak, hayattan keyif almak ve keyif vermek için kendilerine tanınan en iyi zamanı nasıl sabırla bekliyordu. Yaşam telaşında, zor, kırılgan anlarda şartları sakin bir tavırla karşılayıp, hiddetlenmeden, düşünme yetisini kaybetmeden bir sonra olacakları bekleyip görmek huyunu, tabiatı izleyerek geliştirmişti Anberin. Tahminî yaşanabilecek dertler, üzüntüler, geleceğe dair endişeler ile zihnini yormaz, ener-

jisini harcamazdı. Her zor, her kötü, yaşanacağı âna kadar sadece bir tahmindi ve o ara sürece sahip çıkarak yaşamayı yeğlerdi. Hayatın içinde bu dengeli akışı yakalamış olmak onun mutluluğunu artırıyordu. Henüz zorlukları atlatmamış olmalarına rağmen, altından kalkıp başarabileceklerine dair güven duygusu da bu mutluluğun beslediği bir güçtü. Yağmurdan sonraki sabah serinliği bedeninde kendisini hissettirmişti. Camı kapadı. Rafta, boy sırasına göre iç içe duran tepsilerden birini aldı ve bir fincan ballı, sütlü neskafe hazırladı. Senelerdir âdeti olduğu üzere, kocasının ilk kahvesini yatağa götürmek üzere mutfaktan çıktı. Merdivenlere yönelmeden önce koridordan sokak kapısına ilerledi ve kapıyı açıp, az önce bırakılmış olan gazeteleri aldı. Kapıyı itti ve gözü, katlanmış gazetenin üzerinde görünen haberlerde, merdivene doğru yürüdü. Birden, gördüğüne inanamayan bakışlarla durdu ve tepsiyi bir eliyle tutup diğer eliyle gazeteyi açtı. "İnanamıyorum" dedi, küçük bir hayret nidasıyla ve dudaklarında alaylı bir gülümseme, kahveyi dökmemeye dikkat ederek, merdiveni koşar adımlarla çıkmaya başladı.

Üst katın sahanlığında yürürken, önünden geçtiği yan yana iki odanın kapılarını vurarak, tatlı bir sesle seslendi:

"Çocuklar, günaydın! Kahvaltı hazır!"

Yatak odasına girdiğinde Berke duşunu almış, sabahlığıyla yatağa uzanmış, kitabını okumaktaydı. Karısı kapıda belirince, gözleri, sanki onu özlediği uzun bir zamandan sonra ilk defa görüyormuş gibi parıldadı. Aynı anda, onun gözlerindeki alaycı ışıltıları da fark etmişti. Yerinde doğruldu ve bu eğlenceli bakışların ardından nasıl bir haber duyacağını merakla baktı. Anberin, tepsiyi kocasının yanındaki konsolun üzerine bıraktıktan sonra gazeteleri aldı ve kolları arasında sarmalayarak, "Gazetede ne haber var, inanamayacaksın" dedi.

"Bu kadar gülümsediğine göre keyifli bir haber olmalı" dedi Berke.

"Detaylarını henüz ben de okumadım ama bence fotoğraf ve başlık yetti gülümsememe."

Onu eğlendiren haberi en üstte tutacak şekilde gazeteyi açarak, kocasının kucağına bıraktı. Berke'nin reaksiyonu, az önce karısının gösterdiğinden farklı değildi. "İnanamıyorum! Şaka mı bu?" derken, fotoğraf başlığının haberini okumak için sayfaları çevirdi. Anberin, yatağın diğer tarafına geçerek, kocasının yanına oturdu ve açılan sayfadaki habere odaklandı. Ön sayfadaki fotoğrafın bir başka açıdan çekileni, içerideki sayfaya, "Allah'a sığındı" başlığı altında yerleştirilmişti. Anberin, gözlerinde alaylı bir hayret, fotoğrafa uzun uzun bakmaktan kendini alamıyordu. "Bu adam inanılmaz" dedi, "Şimdi de inanç pazarlaması yapacak." Berke, bir taraftan gazetedeki metni okurken, "Yine hemen hikâye yazıyorsun karıcığım. Yaşadıklarından sonra gerçekten buna ihtiyaç duymuş olabilir" dedi.

"Kocacığım, senin bu kuzenin bana o deli fıkrasını hatırlatıyor, biliyor musun?"

"Hangi deli fıkrası?"

"Hani, akıl hastanesindeki adamın biri, diş fırçasına ip bağlamış, çekip dolaşıyormuş, 'Haydi gel Bobi' diye. Her ay doktor kontrolüne de köpeği zannettiği diş fırçasını çekeleyerek giriyor ve 'Rahatsızlığı devam ediyor' raporuyla yine içeride kalıyormuş. Ondan bir gıdım daha akıllı bir arkadaşı uyarmış, 'Ne inatlaşıyorsun kuzum? Bobi diyeceğine diş fırçası desen kurtulacaksın buradan.' Bizim deli o ay doktorlar kendisini kontrole çağırdığında yine ipe bağlı diş fırçasını sürükleyerek odaya girmiş. 'Bu çekelediğin nedir?' diye sormuş doktorlar. Sırıtarak, 'Diş fırçası' demiş. Doktorlar memnun, 'Tebrikler! Artık normale döndün. Evine dönmeye hazırlan' demişler. Bizimki teşekkür etmiş ve fırça ardında dışarı çıkmış. Kapıyı kapamış ve yerdeki fırçayı okşayarak fısıldamış: 'Nasıl da atlattık doktorları. Haydi Bobi gidelim.' İşte, senin

kuzen de böyle. Ama bir farkı, o, kendi temize çıkarken bir de doktorlara deli raporu aldırtır."

Berke gülerek, "Bunu yapabilmek de zekâ göstergesi değil mi?" diye sordu.

"Zekâdan ziyade kurnazlık diyelim" dedi Anberin ve gazeteyi okumaya devam etti. Yazı, Selçuk'un dışarı çıkar çıkmaz Eyüp Sultan'a gittiği ve dua ettiği üzerine kısa bir bilgiyle, aslında, baskın ve kaçakçılık suçlamasının tekrar detay olarak anlatıldığı bir metindi. Selçuk'un yaşadıklarından sonra dine sarıldığına dair tek işaret, fotoğraf ve üzerindeki koyu renkli başlıktı.

Anberin yatakta uzandığı yerden kalkarken "Biliyor musun, bu neye işaret?" dedi. Berke kahvesinden bir yudum aldı, "Neye?" diye sordu.

"Hapiste kafasındaki tilkileri koşturmuş olmalı. Kim bilir ne gibi plânlar geliştirmiştir? Eminim, şimdi, bir evvelki Selçuk'tan daha farklı, yepyeni bir kimlik çizmek üzere ne plânları vardır."

Berke, sabahlığını giyerken, karısının bu konuyu bu kadar ciddiye almış olmasını eğlenceli bulmuş olduğu belli, gülümsedi.

"Karıcığım, eminim, senin onun hakkında düşündüklerini bir duysa, Selçuk kendi kendisine şaşar. Fazla abartıyorsun bence. Sen değil miydin, 'Bu adam değişmez' diyen."

"Ben değişecek demedim ki zaten, 'gibi' yapacak. Onu çok iyi becerir hazret. Bir gün kendisini Mesih ilân ederse de şaşmayalım..."

Anberin konuşmasını kesti. Dışarıda, koridordan, Larissa ve Geray'ın neşeli sesleri gelmişti. "Canım, ben mutfağa iniyorum. Çocuklar kahvaltıya hazırlar."

Berke yataktan çıkarken, "Ben de geliyorum sevgilim. Bugün öğlen seni balık yemeğe davet edebilir miyim?"

Anberin tam kapıdan çıkmak üzereydi ki döndü, gülerek,

"Gloria gelmezse ben de gelmem" dedi. Berke, onun, tatsızlıkları alaya alışına keyifle gülerek başını iki yana salladı.

* * *

Selçuk, Anberin'in, onun hakkındaki düşüncelerini bilse çok şaşırırdı. Zira, şu anda kafasında oluşanları sadece kendisinin akıl edebileceğini düşünüyor, zekâsıyla ve manevra kabiliyetiyle iftihar etmek için bir sebep daha doğmuş oluyordu. Şayet, yapmaya hazırlandığı yeni şeytanlıkların, o daha fiiliyata dökmeden bir başkasınca tahmin edildiğini bilse, kendine güveni zedelenir, böbürlenmesi sekteye uğrardı. Ama muhakkak olan bir şey vardı ki; bu, onu düşündüklerini yine de gerçekleştirmekten asla ve asla alıkoyamazdı. Çünkü hapiste olduğu süreçte, bundan sonra ne yapacağına, hayatına, çevresine, işe nasıl yön vereceğine dair geri dönüşü olmayacak bir şekilde şartlanmıştı. Kendisine bundan sonrası için biçtiği role o kadar ısınmıştı ki, daha önceki kimliğini sanki bir elbise gibi, arkasında bırakıp çıkmıştı hapisten. Zaten tam oluşmamış, özgüvensiz, kararsız, yamama karakteri terk edilmekte çok zorlanmamıştı. Onu arzuladığı zirveye ve hükümranlığa taşıyamamış o kimlik, artık sahiplenilmeyi hak etmiyordu onun için. Dolayısıyla, şimdi şekillenmeye başlayacak Selçuk tiplemesi ona heyecan veriyordu.

Sırtını kanepeye dayayarak gerindi, bacaklarını açarak, kollarını başının arkasında kavuşturdu. Sehpanın üzerine meze tabaklarını yerleştiren Ziynet'e bakarak, kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Ben çok önemli bir adamım ya" dedi. Ziynet, son olanların, Selçuk'un hayatında sevgili kalma şansını ne kadar kuvvetlendirmiş olduğunu düşünmekteydi. Düşündükleri yüzüne mutluluk olarak yansımıştı. Bu ifadeye acele olarak bir de hayranlık bakışı katarak konuştu:

"Senin kuvvetine hayranım ben."

Sonra ağır adımlarla Selçuk'un yanına geldi ve onun dizine oturdu. Ellerini onun omuzlarına yerleştirip devam etti:

"Bunu atlattın ya, artık kimse bileğini bükemez senin."

Selçuk kısa bir an onun yüzüne baktı. O kısacık zaman dilimi içinde zihninde uzun bir sürecin tahlili oluştu. Çocukluğu, anne ve babasıyla, kardeşleriyle ilişkileri, hayatına girmiş olan diğer kadınlar, birkaç sene evvel bitirmiş olduğu evliliği, hırsları, hayâlleri, hepsi arka arkaya geçit yaptılar. Sonra, karşısındaki kadına daha dikkatli baktı. Ailesi, yetişme şekli, tahsili (daha doğrusu tahsilsizliği), kültürü (daha doğrusu kültürsüzlüğü), görgüsü (daha doğrusu görgüsüzlüğü) ile o kadar farklı bir dünyadandı ki, hayatının hiçbir zaman dilimine oturmuyordu. Ama, yine de, hayatta kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanların, arsız, müdanasız tavrına sahip bu kadın, bütün uygunsuzluklarına rağmen ona hitap ediyordu. Onun, aynı zamanda, hayattan çok şey bekleyen, istediklerine sahip olmak için elinden geleni ardına koymayacak tarafını da hissediyordu. Plânladıklarını beraber gerçekleştirmek için mükemmel bir hayat arkadaşı olabilirdi. Üstelik, hapiste olduğu süre içinde kendisini ispat etmişti.

"Ya şişkom, sen çözdün beni" dedi keyifle.

Ziynet, yaşamında kalmaya yeminli olduğu erkeğe hitap edebilmiş olmaktan memnun, gırtlaktan bir gülüş atarken Selçuk'un dizindeki geniş kalçaları hareketlendi. "Şişkon kurban olsun sana" dedi.

Selçuk, az önce vermiş olduğu, henüz kendisinde saklı karardan heyecan duymuştu. Şaşırtmaca başlıyordu. Bu birinci adım olacaktı. İki eliyle Ziynet'in kalçalarını tuttu ve "Kurban olmana gerek yok... karım ol" dedi.

Ziynet, afallamış, inanamaz bir ifadeyle bakakalmıştı. Sevgilisi olarak ne kadar tutunabileceğinin hesabını yaptığı erkek ona evlenme mi teklif ediyordu? Bu, inanılası gelmiyordu kulağına. Başını geriye çekerek, "Şaka mı yapıyorsun?" de-

di. Selçuk onunla alay ediyor olabilirdi. Belki de az önce ettiği lâfa karşı, bir şakaydı. Ziynet, her an rencide olabileceğini düşünerek, çok çabuk sevinç gösterisine girmekten çekindi.

"Sence şaka mı yapıyorum?" dedi Selçuk. Ziynet, onun gözlerinin içine dikkatle baktı. Hayır, erkeğin gözbebeklerinde alay pırıltısı yoktu. Bir şeyler söylemek istedi. Ama heyecandan, genzinden hırıltılı iki kelime çıkabildi:

"Sen ciddisin."

"Evet. Hem de çok ciddiyim."

Ziynet neredeyse ağlamak üzereydi. Bu, hep hayâlini kurmasına rağmen, gerçekleşmesine bir o kadar şüpheyle baktığı bir teklifti. Beraber oldukları zaman diliminde Selçuk'un kadınlarından bıktığı an, hiç beklemeden, sabırsızlıkla onları başından def ettiğini öğrenmişti. Bir gün aynı şeyin başına gelmemesi için, onu en zayıf noktasından yakalamış, megaloman, narsis tarafını, hiç bıkmadan, devamlı beslemişti. Aslında Selçuk için fikirleri, beğenisi dikkate şayan olacak bir birikimden ve statüden gelmiyordu ama egoist, kendisine âşık, arsız, duraksız olan bir erkek için bu eksiklik önemsenmez olabiliyordu.

Ziynet minnetle başını Selçuk'un boynuna gömdüğünde, aklından hızla, buraya kadar nasıl geldiği, bundan sonra yaşamının ne olacağı geçti. Evlenecekti... gelin olacaktı... çok iyi tanınmış ve varlıklı bir ailenin saltanat vârisinin karısı olacaktı. Nereden nereye getirmişti hayat onu? Taşradan İstanbul'un Beauté Pansiyon'una, ajanstan "fasulye" olarak pazarlandığı günlerden bugüne; sosyetenin, varlığın, lüksün, gönlünce harcayıp, dilediğince yaşamanın imkânlarına gelmişti. En güzeli de bundan böyle bu şahane hayatı yaşamak için hiç çalışmak zorunluluğu kalmamış olmasıydı. Bir ev sahibi yapıp rahat yaşatmak istediği annesi, tahsilini tamamlatmak istediği erkek kardeşi geldi aklına. Ama hiçbiri için acele etmeyecekti. Her şey sırayla, adım adım olmalıydı. Yüzüğü

parmağına takana kadar sakin olmalı ve yanlış bir adım atmamalıydı. Selçuk'u, ne kadar sade ve ekonomik yaşayabildiğine, ondan sevgiden başka bir beklentisi olmadığına inandırmalıydı. Gözünün önünde kocaman bir malikâne belirdi. Annesini ve kardeşini belki de yanına alırdı. Yok, yok, olmazdı. Selçuk'la özel hayatları kendilerine kalmalıydı. Annesine bir daire alması daha iyi olacaktı. Kendisini lüks marka kıyafetler ve pırıl pırıl mücevherler içinde gördü. Birden, yıllar önce Kuşadası'nda, ajansı onu Selçuk'un teknesine gönderdiğinde, sabırsızlıkla beklediği ve sonra aşağılandığı saatleri hatırladı.

"Biz boşuna mı vaktinde geldik?" diye terslenmişti kaptana o gün. O da, "Bizde vakit, patronun saatiyle çalışır" diye cevap vermişti.

Buruna doğru yürüyüp, düzenle yerleştirilmiş halatların arasında durmuştu Ziynet ve limandan ayrılan tekneleri, bikinilerini giymiş, kendilerinden emin sere serpe yayılmış, güneşe tapar gibi bronz renkli vücutlarını açmış kadınları kıskançlıkla izlemişti. Duyduğu tasasız bir kadın kahkahası, yüreğini mutsuzlukla tırmalamıştı. İki gün sonra, üzerinde olduğu yelkenliden inip tekrar Beauté Pansiyon'un, saatle çalışan odasına dönmek fikri, sıcağa rağmen içini üşütmüştü. Her ay para göndermek zorunda olduğu annesi ve henüz talebe erkek kardeşi aklına gelmişti.

Az ileride denize açılan *Sunseeker*'ın kıç tarafında, ayakta, elini gözlerine siper etmiş denize bakan kadın dikkatini çekmişti. Bikinisinin üzerine incecik pamukludan, kollu, iki yanı derin yırtmaçlı bir elbise geçirmişti kadın. Teknenin hareketiyle rüzgârlanan eteklerinden, uzun, mevzun bacaklarının yanık amber teni, sürdüğü yağın parıltısıyla bronz heykel gibi parlıyordu. Teknenin limandan ayrılıp göden kaybolması Ziynet'in içini rahatlatmıştı. Hiç tanımadığı, belki de bir daha hiç görmeyeceği heykel gibi kadının, üzerinde olduğu tekneye ve kendine sahip, güzelliğinden emin duruşu içi-

ni burkmuş, onda olmayan ama açlığını çektiği her şeyi bir arada göstererek eksiklerini bir kez daha hatırlatmıştı. Hırs yaşlarını tutmak için gözlerini kapayıp açmıştı arka arkaya. Yutkunarak, "Yemin olsun!" demişti dişleri arasından, "Ben de bu teknenin hanımı olmazsam, Ziynet değilim."

... ve işte o gün gelmişti. Önce Selçuk'un "fasulye"si, sonra uzun zamandır da sevgilisi olarak bindiği *Gülşah*'ta artık patronun karısı olarak gezecek ve onu hiç önemsemeyen o kaptan reziline de haddini bildirecekti. Çok sabretmiş, çok emek vermişti bu yolda ama annesinin ve onun arkadaşının fal ve büyülerinin yardımı da inkâr edilemezdi.

"Cevap vermedin bana" dedi Selçuk.

Ziynet, birden, düşüncelere daldığı sırada Selçuk'un teklifini kaçırmış olduğu korkusuna kapıldı. Kollarını erkeğin boynundan çekip havaya kaldırdı, amigo kızlar gibi sallayarak, "Evet! Evet! Evet!" dedi. Mutluluğundan, "evet" sözcüğü, üç değil de üç yüz üç defa söylenmiş gibi yankılandı kulaklarında. Ama, Selçuk gibi adama kuru bir "evet" yetmezdi. Güzel bir teşekkürü hak ediyordu. Ziynet ayağa kalktı ve bu defa bacaklarını açarak ata biner gibi Selçuk'un dizi üzerine tekrar oturdu. Ellerini onun kemerine yerleştirdi ve gözlerine bakarken diliyle kendi dudaklarını yaladı. Selçuk, keyifle homurdandı, kollarını kanepenin sırtında iki yana doğru uzattı. Arkasına yaslanırken, bedeni biraz daha aşağıya doğru kaykıldı. Avam bir kadınla evlenince ailesini, çevresini ne kadar şaşırtacağını tahmin ediyordu. Sırf insanlara bu şoku yaşatmak için bile evlenmeye değerdi Ziynet'le. Hem, artık kendisiyle hissettiği Allah'ın da hoşuna gidecekti bu evlilik. Bunu düşündüğü an, verdiği kararı kendisince mükemmel kılacak, gerçek ve anlamlı sebebi bulmuş olmuştu. Dudaklarında şeytanî bir tebessümle, müstakbel karısını izlemeye devam etti.

* * *

Selçuk'un, Ziynet'le evlendiği haberi ailede en çok Nesibe Atay'ı şoka uğrattı. Son derece mükemmeliyetçi, şekilci ve snop karakterinin yanı sıra, Selçuk'un teyzesi olması sebebiyle durumdan büyük rahatsızlık duymuştu. Nikâh dairesinde iki şahitle yapılan sade, acil nikâha çağrılmamış olmaya için için içerlemesine rağmen, çok yanlış bulduğu bu evliliğin sessiz sedasız kalmasından da memnundu. Hiç değilse büyük bir düğün falan yapmaya kalkmamıştı Selçuk. Her şeye rağmen, tam, holding ve aile ismi badire atlatmışken, zamanı mıydı evlilikle gündeme gelmenin? Nesibe Hanım için başkalarının, özellikle sosyetenin ve iş dünyasının ağır toplarının nasıl gördüğü, ne düşündüğü çok önemliydi. Şimdiden, Anadolu Kulübü'nde, Büyük Kulüp'te insanların arkalarından neler konuşacağını, yüzlerine gülerken ne dedikodular yapacağını duyabiliyor ve bundan büyük rahatsızlık duyuyordu. Zaten, son hadiseden beri, kendisine gelen "geçmiş olsun" telefonlarına rağmen, arayanların hepsinin aynı derece samimi olmadığını, Vardarların başına gelenden sessiz bir şekilde memnuniyet duyduklarını, hasetlerini biraz olsun yatıştırdıklarını çok iyi biliyordu.

İnsan gerçeğini çok iyi bilirdi Nesibe Atay. İlişkilerin çıkarlar, hasetler üzerine nasıl yerleştiğini, çevreyi elde tutmanın kudretten ve geniş imkânlardan geçtiğini bu yaşına dek çok iyi izlemişti. Bu sebepten, Selçuk'un tutuklu olduğu günler zarfında, aslında elinden gelse tokatlayacak kadar hırslandığı ve kızdığı yeğenini can siperane savunmuş, ailenin diğer fertlerine de bunu sıkı sıkı tembihlemişti. Sıkıntının sebebi her kim ve her ne sebep olursa olsun, aile kenetlenmeli ve dışarıya karşı tek vücut olmalıydı. Diğer taraftan, yine aynı tecrübeler doğrultusunda, Selçuk'un şahsen yanında durması gerektiğine inanıyordu. İnsan idaresizliğinden aileye yaşattığı gurur kırıcı olaya rağmen Selçuk holdingin tek söz sahibi olmak yolundaydı ve bu koca varlığın başında sor-

gusuz sualsiz bir kral gibi oturacaktı. Ona yakın olmak, iyi geçinmek gerekliydi. Selçuk'un uzlaşmayanlara yaşattıkları ortadaydı. Ne yeğen, ne kardeş dinlemişti. Teyze ve enişteseini silmek için de hiç zorlanmazdı; Nesibe Atay, bugüne dek, tanımadığı sıkıntıyı, yokluğu yaşlılık günlerinde çekmeye hiç niyetli değildi. Kocasıyla beraber, holding bünyesindeki kimi şirketlerin yönetim kurulunda üyelikleri olması, temettülerini aksaksız almalarını, yaşam standartlarını düşürmemelerini, hep alışkın oldukları saygınlığı yaşamaya devam etmelerini sağlayacaktı. Sigarasından son bir nefes aldı ve söndürürken, gazetesini okumakta olan kocasına hitaben konuştu:

"Selçuk'la yeni karısı için bir davet vermeliyiz."

Saffet Atay, okumakta olduğu köşe yazısından başını kaldırdı ve merakla baktı karısına. "Hiç tasvip etmemiştin yeni karısını, ne oldu?" diye sordu.

"Madem aileye girdi, en azından yol, yordam öğretilirse bizi mahcup etmez."

Saffet Bey, gülümseyerek cevapladı:

"Sen mi üstleneceksin bu görevi?"

"Biri üstlenmeli."

"Bunu kimse senden istemeden, nasıl gerçekleştireceksin bu eğitimi?"

"Canım, ben de okul eğitimi verecek değilim ya. Yakın olmanın faydası var. O zaman sohbet arasında, ahbaplık yapar gibi, gerekli konularda yol gösteririm. Akıllıysa dinler."

Saffet Bey, karısının inat derecesinde mükemmellik anlayışını iyi bildiğinden, onun, dediklerini yapacağından emindi. Gazetesine dönerken, "Sen bilirsin. Kolay gelsin" dedi. Nesibe Atay, marküteri çalışma masasına geçti ve çekmecesinden boş bir kâğıt çıkardı. "Selçuk'un karısını kabullendiğimizi, ailede çatlak olmadığını göstermeliyiz" dedi. Sağ elinde dolmakalem, sol eli çenesinin altında, ciddi bir tavırla düşünürken eşine sordu:

"Ne dersin? Daveti kulüpte mi yapsak?"

Saffet Bey, davetin nerede verileceği ile ilgilenmediği belli bir tavırla, "Vallahi Nesibe'ciğim, bu iş senin beceri alanın, senin kararın" dedi ve gazetesine döndü.

Nesibe Atay, kâğıdın en üst satırına bir çizgi çekti ve davetli listesinin başlıklarını attı:

"Aile", "Büyük Kulüp grubu", "Anadolu Kulübü grubu", "Diğer arkadaşlar", "Basın".

Aile adına önemli bir iş yaptığının inancıyla kendinden memnun, listeleri doldurmaya başladı.

* * *

Berke ve Anberin için, ne Selçuk'un yeniden evlenmesi, ne de onların onuruna verilen aile yemeğine davet edilmemeleri önemli olmuştu. Anberin, kâfi derecede zararını görmüş oldukları ilişkilerden ne kadar uzak kalırlarsa o kadar güvende olduklarını hissediyordu. Gerçi, büyük aile söz konusu olduğunda, kocasının gönül kırıklığını seziyordu ama bu konuda yapacak bir şey yoktu. Herkes kendi yolunu seçmiş, kimin yanında duracağına, kimi dışlayabileceğine karar vermişti. Şu an, çoğunun ihtiyacı Selçuk'la iyi geçinmekti. Bu duruşun ardında "aile bütünlüğünü korumak" gerekçesi, Berke'ye yapılanlardan sonra pek inandırıcı gelmese de, insanlar birkaç kez üst üste düşündüklerine ve söylediklerine inanmaya başlıyorlardı. Selçuk, artık riske atılamayacak kadar önemli bir yere gelmişti ve uzun zamandır neredeyse tek başına kararlarla yürüttüğü işin içyüzünü pek bilen kimse kalmadığından, bundan sonrası için sorumluluk almak isteyecek kimse de yoktu.

Tarih ve talih, bir kez daha, Selçuk'tan yana çalışıyordu. İçeri girip çıkışı, her ne kadar ailenin ismine o güne dek yaşanmamış bir gölge düşürdüyse de, şeytanın elçisi şahsen bu

durumdan kârlı çıkmıştı... ve uzun zamandır onu sessizce izleyen şeytanın, yeryüzündeki suretini ziyaret günü gelmişti.

Selçuk, tepedeki ağaçların arasından ilerledi. Bahçenin burnunda durdu ve yaz güneşinde ihtişamla pırıldayan Boğaziçi'ni izledi. Olduğu yerde geriye döndü. Ağaçların arkasında, geniş bahçenin içinde yükselen üç katlı, kâgir, aşı boyası renkli binaya baktı. Bahçe düzenlemesi de bitince taşınmaya hazırdı. Memnuniyetle sırıttı. Çok iş çıkarmıştı eski bina ama değmişti. Tam, kendisini içinde yaşarken görmek istediği bir kartal yuvasıydı. Sol elini pantolonunun belinden içeri soktu, başparmağı dışarıda kaldı, dudaklarını gülümseyerek büzdü, yukarıya doğru yuvarlanan çenesindeki sakalı kaşır gibi, sağ elinin parmaklarıyla okşadı.

"Yeni hayatına çok uygun olacak" dedi, boğuk, kısık ses. Selçuk, eli çenesinde, irkilerek döndü. Sesin sahibi, arkasında durmuş, gözleri kor gibi parıldayarak ona bakıyordu. "Sen!" diye mırıldandı Selçuk, hayretle. Hayrete düşmeyecek gibi değildi. Karşısındaki şeytandı ama bu kez her zamankinden fazla ona benziyordu. Üstelik, artık çırılçıplak değildi. Üzerine, aynen Selçuk gibi, bir *blue-jean* ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı beyaz gömlek giymişti. Ayağında Burlington spor ayakkabılar vardı. O ürkütücü kuyruğu pantolonunun içinde gizlenmiş olmalıydı. Görüntüsü aynen insan, aynen karşısında kendisine şaşkın bakan elçisi gibiydi. "Sen!" diye tekrarladı Selçuk. Şeytan, arsız bir gülümsemeyle bedenini belinden arkaya doğru gererek, *jean*'inin belinde duran sol elini biraz daha içeri itti, sağ eliyle çenesindeki sakalı sıvazladı. Yarattığı tesirden memnun olduğu belliydi. "Evet" dedi, "Nasıl buldun yeni halimi? Yeteri kadar benzemiş miyim sana?"

Selçuk, kelimeler dudaklarında kaybolarak, "Çok şaşırdım" diye mırıldandı. "Nasıl olur da bu kadar ben olursun?"

İblisin gırtlaktan gelen kısa kahkahası, ağaçların arasın-

da sıcak bir rüzgâr gibi esti, dallar hareketlendi. Sonra, sağ bacağını solun önüne atıp, ayakkabısının burnunu toprağın üzerinde ileri geri oynatırken konuştu:

"Böyledir bu iş. Sen bana ne kadar benzersen, ben de bir o kadar sana benzerim. İlişkimiz ilerledikçe, giriftleştikçe daha da çok benzeyeceğiz."

Selçuk, karşısında bire bir kendini izliyor olmaktan rahatsız, ellerini olduğu yerlerden çekti, bir an için kollarını nereye koyacağını bilemedi. Sonunda iki elini de pantolonunun ceplerine soktu. Birden farkına vardı ki, kendi bacaklarının duruşu aynen şeytanınki gibiydi. Bacaklarını iki yana açtı. Şeytan güldü yine. "Nasıl? Neredeyse sen beni taklit ediyor gibiydi poz, değil mi?"

"Anlayamıyorum" dedi Selçuk, "Bana bu kadar da benzemen gerekiyor mu ki?"

Şeytan pozunu bozdu, ona doğru yaklaştı, ellerini pantolonunun cebine sokarak cevapladı:

"Bu benzerlik bizi birbirimize daha sıkı bağlayacak. Üstelik, insan içine karışmam için bu harika bir kamuflâj olacak. Şimdi artık, senin olduğun her yerde ben de rahatlıkla boy gösterebilirim."

"Daha önce neden yapamadın bunu?"

"Kuluçka dönemi yaşamamız gerekiyordu. Senin bana hazır olduğundan emindim ama bir de bu dünyanın şartları ve diğer insanlar ve melekler faktörü var. Onları göz ardı edemezdim. Binlerce yıldır edindiğim tecrübeleri hiçe saymak olurdu bu."

"Peki?"

Şeytan sağ elini cebinden çıkarıp onun omuzuna koydu. Bedeninin görüntüsü değişmişti iblisin ama avucunun dokunduğu yerde yarattığı cehennem sıcaklığı, Selçuk'un hep hatırladığı gibiydi. İblis devam etti:

"Şu son zamanlarda hiç görünmedim sana farkındaysan, sesimi de duymadın."

Selçuk, birden, geçirdiği zor anlarda, şeytanının yanında olmayışını ve kendisini ne kadar yalnız bırakılmış hissettiğini hatırlamıştı. Buruk bir sesle sordu:

"Evet... O belalı günlerde neden yanımda olmadın?"

Şeytan, elçisini teselli etmek ister bir tavırla, elini onun omuzuna uzattı ve sırtından dostça bir tavırla sarılarak yüzünü Boğaz'a doğru döndü, ağır adımlarla bahçenin Boğaz'ın Karadeniz tarafına bakan yönüne doğru yürümeye başladı. Selçuk'u yanında yürütürken bir taraftan da bir öğretmen edasıyla tane tane konuşuyordu.

"Olamazdım. Az önce dediğim sebeplerden... Dedim ya, senin ve benim dışımda faktörler vardı, aleyhimize oluşabilecek. İlişkimizin ve işbirliğimizin sağlamca oturması için, talihin de bizden yana işaret vermesi gerekti."

Selçuk, alaylı ve acı bir ifadeyle gülerek, "Yani, benim içeri tıkılmam bir talih eseri miydi?" diye sordu.

İki çınar ağacının arasında durmuşlardı. "Gayet tabii" dedi şeytan, "Gayet tabii. Bazen, şanssızlıklar, yeni şanslar doğurur. Neydi o, siz insanların bir lâfı var, 'Öldürmeyen güçlendirir' diye. İşte öyle bir şeydi senin yaşadığın. Ve yalnız aşman gerekiyordu ki, ben de bundan sonra sana yatırım yapmamın gerçekçi ve yararlı olduğunu görebileyim."

"Peki?"

İblis, Selçuk'un sırtındaki elini arkadaşça bir tavırla birkaç kez üst üste vurdu, "Başardın" dedi, "Daha doğrusu sen şahsen bir şey başarmadın ama şansın da bize yardımcı olacağını gösterdi. Yani, yine sizin deyiminizle, 'Tanrı, yürü ya kulum, dedi.'"

Selçuk'un birden içi ürperdi. Hapisteyken, Allah'la yeni baştan tanışmış olduğunu ve artık sadece ondan medet ummaya hazırlandığını hatırlamıştı. Şeytan yine o boğuk kahkahalarından birini attı, "Merak etme" dedi, "O zamanki düşüncelerinin samimi olmadığını biliyorum. Ben biliyorsam, Allah çoktan

biliyordur. Ne O'nu, ne beni inandıramazsın zaten. Senin bunu göz boyamaca kullanacağını Allah, daha senin aklından geçerken biliyordur. Dolayısıyla, seni baştan kaale almamış olan o ilâhî güce karşı vicdan azabı çekmene gerek yok. Yani, benimle işbirliği yapmakla O'nu aldatıyor değilsin. Senin hırslarını yerine getirmen için diğer insanları inandırman yeterli..."

Selçuk, yüreğine yerleşen korkuyla onun sözünü kesti:

"Ama ben gerçekten Allah'tan başka kurtarıcım kalmadığına inanarak O'na yaklaştım."

Şeytan, kahkahayla, kolunu onun omuzundan çekti, yüksek sesle gülerek avuçlarını birbirine vurdu. Kendisini tutamıyor, kahkahalarla gülüyordu. Selçuk, "Ne oluyor?" gibilerinden onu izledi. Sonunda, iblis, sağ elini göğsüne koyup derin nefeslerle eğlencesini noktaladı.

"Çok komik bir şey mi söyledim?" diye sordu Selçuk, alınmış bir sesle.

Şeytan ciddileşmişti. Onun gözlerinin içine baktı. Gözbeneklerinde korlar yanıp sönüyordu. Selçuk, içinin alev aldığı hissine kapıldı.

"Evet" dedi diğeri, onun kulağına doğru sıcak bir fısıltıyla. "Evet, çok komikti söylediğin. Senin gibileri iyi tanırım... hem de çok iyi. Senin gibiler için hırslarını, kıskançlıklarını, arsız emellerini yerine getirmek için her şey mubahtır. İhtiraslarınızı galibiyete taşıyacak yol, bir cenk yoludur sizler için. Kazanmak uğruna, başka her şeyden vazgeçilebilir, her şey yaşanabilir, her şey söylenebilir, her söz verilebilir... yeter ki bu cenk sizi tepeye taşısın. Her türlü 'gibi' olabilirsiniz, her şeyi 'gibi' yapabilirsiniz..."

Selçuk, huzursuz, onun lâfını yine kesecek gibi oldu ama şeytan, işaretparmağını onun dudaklarına koyarak izin vermedi ve kendisi devam etti:

"... ve senin gibilerin en güzel tarafı nedir bilir misin? Bence, bunun kendin bile farkında değilsindir. Başkalarına inan-

dırmak istediğiniz şeye kendiniz öyle bir inanmış gibi yaparsınız ki... bir müddet sonra gerçekten inanmış olduğunuza inanırsınız..."

Selçuk, onun kelime oyunu içinde anlattıklarında kendini görmeye çalıştı, sorarak baktı.

Şeytan, ağacın arkasındaki mermer bahçe bankına yerleşirken, yanını işaretle onu oturmaya davet etti. Sağ bacağını solunun üzerine attı ve tembelce sallarken devam etti:

"Bu, mücadele yolunda harika bir taktiktir. Zira, senin, yolunda kalmanı sağlar. Vicdan azabı, ruhsal yorgunluk, iç hesaplaşmaları gibi gereksiz duyguları devreden çıkarır. Bunlar, bizim için marazî duygulardır, unutma. Sen, başkalarına pazarlamak istediğin kimliğini haklı çıkaracak, masum, hâtta mağdur gösterecek her yolu sahipleneceksin ki, bu marazlar başarını engellemesin."

"Bu nasıl olacak?" diye sorarken Selçuk'un şeytanının kâlbini kırmaktan çekindiği belliydi. "Nasıl olacak, hem gerçek bir mümin gibi davranıp, hem de seninle çalışmak..."

Şeytan güldü, "İşte!" dedi, "İşte, kendin söyledin..."

"Neyi?"

"Benim söylediğimi tekrarladın işte. Farkında mısın, 'gibi' dedin. Yapacağın zaten bu. Aynen, bilinçaltında inandığın da bu. Gerçek bir mümin 'gibi' davranacaksın."

Selçuk, kendi tuzağına düşmüş olmaktan şaşkın, şeytanına ürküntüyle baktı. İblis, her konuda ondan çok öndeydi. "Öyle mi dedim gerçekten?" diye sordu.

Şeytan memnun, gerinerek arkasına yaslandı. Kollarını başının altında birleştirdi. Selçuk, kanepede otururken kendisini seyrediyor gibi oldu. "Ah, evet, aynen böyle dedin" diye cevapladı iblis, "Şayet, gerçekten yüreğinle inandığın bir şey olsaydı Allah yolunda yaşamak, 'gibi'yi kullanmazdın."

"Lâf gelişi."

"İşte, inancının lâf ola olduğunun bir göstergesi daha. Hiç

konuşma, gittikçe batarsın. Bütün hırslarından, kıskançlıklarından, nefretlerinden, megalomaninden sıyrılabiliyor olsaydın, ne 'gibi'yi, ne de 'lâf gelişi' tanımlamasını kullanırdın. Kâlbin izin vermezdi. Ama unutma, kâlbin seni senden iyi tanır. O sahip olduğu ışığı senden iyi bilir... ve ne mutlu bana ki, senin kâlbinde idare lâmbasınınki kadar bile ışık yok."

Selçuk, daha az önce yeni mülkünü ve manzarasını izlerken duyduğu keyfi çoktan kaybetmişti. "Ne o? Sanki kendini bulmuş da kaybetmişsin. Hiç üzülme" dedi şeytan, "Seninle merhabalaştığımız günden beri değişen ne var ki? Sen hep aynı adamsın. Sadece şimdi elinde çok daha fazla güç var. Her şey senden yana çalışıyor. Arada gelişen bu Allah'a yaklaşmak sevdan da, senin, çaresizlik içinde, mücadelende kullanmak üzere seçtiğin bir kurnazlık. Belki de bu kadar kendinin farkında değildin, onun için söylediklerime şaşırdın. Zaten inan, sen aynı bildiğim adam olmasan burada seninle bu kadar vakit harcar mıyım? Yol göstermemi bekleyen daha nicesi varken. Ama seninle artık bir hukukumuz var ve çok yol kat ettik. Bak, sayende insan gibi görünmeyi başardım. Bu, senin bana ne kadar benzediğinin işareti, bunu da unutma."

Selçuk, cevap veremedi. Bütün duydukları çok ağır gelmişti, hazmetmeye çalışıyordu. Şeytan yavaşça ayağa kalktı, çenesindeki sakalı sıvazlayarak onu izledi ve "Haydi seni biraz yalnız bırakayım artık" dedi.

Sonra bakışlarını bahçede ve devasa binanın üzerinde dolaştırdı. "Çok güzel olacak. İyi bir iş yaptın burayı almakla. Tadını çıkaracağımızdan eminim. Geldiğimde, arkanda durup, hayâllerini izledim seninle beraber. Aile fertlerine, diğer işadamlarına, bankacılara iyi hava atacağız bitince. Sahi, bu arada sana bir sır vereyim..."

Selçuk, merakla bakarak dinledi.

"Ailenle ilgili artık bir engelin kalmadı."

"Nasıl yani?"

"İçeri girişin onları öyle zor durumda bıraktı ki, dışarı çıkman ve tekrar işin başına geçmen onları rahatlatmaya yetti. Hele teyzenin verdiği yemekte herkesin gelmesi seni tam aklamış oldu."

"Biri hariç" diye mırıldandı Selçuk.

Şeytan omuzlarını silkerek, "Ne fark eder ki?" dedi, "Zaten Berke'yi aileden saymıyordun değil mi?"

"Öyle gibi..."

"Ah! Bayılıyorum sana. İşte benim adamım... Haydi, artık silkin şu durgunluktan. Ailen sebep olduğun bir hatadan, bir beceriksizlikten veya kötülükten sonra sorgusuz sualsiz seni aklamışsa, bundan sonra en rahat çalışma zamanıdır. Şimdi yolun her zamankinden daha açık, inan bana."

Şeytan, bugünlük öğretisinin bittiğine karar vermiş olmalı, susarak yüzünü tekrar denize doğru döndü, "Güzel manzara" dedi, "Hem de çok güzel."

Selçuk, aklı hâlâ demin konuşulanlarda, isteksizce, "Ama, ancak bahçenin en ucundan ve evin en üst katından görünüyor manzara" dedi.

"Öyledir" diye mırıldandı şeytan. "Bu, senin için bir örnek âdeta. Hayatın tadını çıkarmak için ya iyice yukarıya çıkmak ya da en uca kadar gitmek gerekir."

"Senin için de öyle mi?"

"Beni karıştırma. Benim varlığım ve zevklerim ancak elçilerimin cesareti ve hırsları kadar gelişir. Seni seçmemin ve sevmemin sebebi de bu zaten. Sayende dünyada çok özel bir yerim olacak."

Şeytan veda anlamında elini kaldırıp uzaklaşmaya başlamıştı ki; birden durdu ve "Ah!" dedi, "Kusura bakma. Bu arada tebrik etmeyi unuttum, evliliğin için."

"Teşekkür ederim."

"Hatırlıyor musun, sana ilk göründüğümde söylediğimi?"

"Hangisini?"

"'Zamanı gelince, spermlerinin karakterine en uygun rahmi bulacaksın, eminim' demiştim, 'Hırslı, arsız ve azimli bir rahim...'"

Selçuk, şeytanının pervasız konuşmasına içerlemişti. Yerinden kalktı.

"Hakkında konuştuğun benim karım."

Şeytan gülümsedi.

"Ben de patronunum ama. Kaldı ki, ben bunları kimseyi yererek söylemedim. İnsanoğlu için basit, avam kabul edilen her şey, benim kompleks yapım için besleyicidir, unutma."

Selçuk, sırtını ona dönüp, ağaçların arasında uzaklaşan benzerini izlerken ensesinde soğuk bir ürperti dolaştı. Kollarını göğsünde çapraz yapıp bedenine sardı. Durduğu yerde, tutunduğu vücudun kendisine ait olduğundan emin olmak ihtiyacı hissetmişti. Zira, gitmekte olan, gerek fiziği, gerekse omuzlarını kısmış yürüyüşü ile kendinin bire bir aynısıydı. Onu izlerken, kendi sırtını dikleştirmek ihtiyacını hissetti. Kendini bu kadar beğenmesine rağmen, demek bu kadar eziklik duygusu taşıyordu bedeni. Eğer şeytanı kopyasıysa, bedenini ilk kez aynadan başka bir yansımada bu kadar net görüyordu. İşin fenası, şeytanî bir güç hissetmesine rağmen, vücut dili olarak çok karizmatik bulduğu duruşunun, yürüyüşünün, tavırlarının, şeytandaki yansımasını izlerken hiç de etkili görünmemişti. O bunları düşünürken iblis yok olmuştu bile.

Selçuk, kapı girişinden birinci kata kadar sarmaşıkların sardığı binanın önünde durdu. Artık içeri girip, katları, odaları dolaşmak ve burada neler yapmak istediğine dair düşünmek için keyfi kalmamıştı. Bir an evvel eve gidip, mümkünse yalnız kalıp, şeytanla konuştukları, daha doğrusu şeytanının ona anlattıkları üzerinde düşünmek ihtiyacı vardı. Toprağı kaplamış yaban otlarını def etmek ister gibi, sağ ayağı-

nı olduğu yerde sert bir hareketle ileri geri oynattı. Sol elini pantolonunun cebine soktu. Sağ eli sakalında, ön bahçede bekleyen şoförlü Mercedes'e doğru yürümeye başladı.

* * *

Güneş batmış, bahar gününün tatlı ılıklığı, puslu bir loşluğun içinde akşamla kavuşmaktaydı. Tuval Sanat Galerisi'nde oturanlar arasındaki sohbet hararetlenmişti. Galerinin iki ortağı, İlkay ve Tuna, heyecanlı bir şekilde, bir diğerinin dediğini tamamlayarak, müşterilerinden birinin, bir başka galerici tarafından, sahte Nazmi Ziya tablosuyla nasıl kandırıldığını anlatıyorlardı. Oyuna getirilen müşteri, tabloyu onlara getirmiş ve ekspertiz yapılmasını istemişti. Tabloda kullanılan malzemenin cinsi, Nazmi Ziya'nın tarihiyle tezat düşüyordu ve sahteliği kesin görünüyordu ama yine de resmî bir ekspertizden geçmesi herkesin içinin rahatlaması açısından gerekliydi. Ne var ki, muhtelif kurumlardan gelen eksperler, resmin muhtelif sebeplerden dolayı gerçek olmadığı konusunu sözle belirtseler bile, her nedense yazılı resmî bir evrak vermek zamanı gelince kendilerini bu sorumluluktan sıyırıveriyorlardı.

Anberin, kulağı anlatılanda, galerinin duvarlarına henüz asılmış kendi tablolarına bakarken, bir gün onun eserlerinin de bu kadar patırtı yaratacak şekilde taklit edilip edilmeyeceğini düşündü. Sonra, düşüncesine güldü. Bunun gerçekleşmesi zordu ama ümitsiz sanat yapılmıyordu işte. Serginin açılışı ertesi gündü ve kaçıncı kişisel sergisi olmasına rağmen, heyecanı her zamankinden daha az değildi. Açılış kokteyline gelen davetliler, ziyaretçiler, koleksiyonerler için bir sanat eserinin anlamı, seyredildiği an verdiği duygudan ibaretti. Oysa, sanatçı için uykusuz, yorgun geçen ayların, bazen senelerin muhasebesiydi. Her bir tuvalde, üzerinde dola-

şan fırçanın, emdiği renklerin yanı sıra, sanatçısının yarattığı süreç içinde belki ilk ve son kez duyduğu, belki defalardır tekrarını yaşadığı duygu ve ruh halleri, desenin, renklerin arasına nakşolurdu. Canlı organizma gibiydi o haller. Tuvalde yaşamaya devam ederlerdi. İzlendikçe, seyredildikçe solurlardı. Bir sanat eseri, ancak, kendisini anlayarak beğenen, içindeki derinliği, anlamı çözmeye çalışan için dillenir, konuşurdu. Sanatçı için de, eserlerinin kaç kişiye konuşacağını, kimin hangisinin dilinden anladığını izlemek büyük ve çok sürprizli bir heyecandı. Yine aynı sebepten, yani çalışırken yaşadığı ruh hallerinin sessiz şahitleri olduğu için, tablolarıyla özel bir yakınlık kurardı Anberin ve onlardan ayrılmak da çok zor gelirdi. Ama sonunda eleştiriye açılmak, beğenilmek ve paylaşılmak için emek vermekteydi ve bir meraklısının duvarında yer alan her bir parça, sevildiği için oraya gidiyordu. Sergi açılışları bu sebepten Anberin için hep midesinde kelebekler uçuşturan bir olaydı. O uzun, sancılı dönemin karnesi, kokteylde, iki saat içinde verilirdi. Genellikle satışların yüzde yetmiş kadarı açılışta yapılır, diğerleri de sergi sürecine yayılırdı. Dolayısıyla, ilk gün yapılan satış, serginin kaderini belirleyici unsurdu ve her kırmızı nokta yapıştırılan tablo sevinç yaratacaktı. Evin, çocukların ihtiyaçları için her kazandığının önemli bir yeri vardı ve ürettikleri üzerinde kıskançlık yapılacak zaman değildi.

Anberin, galeriyi, bu kez yabancı gözüyle bakar gibi dolaşmaya başladı. Bir hikâyeyi tamamlayan kırk parçadan oluşuyordu sergi. Keşke hepsini birden alan biri olsaydı diye düşündü. Tablolarının taklitleri yapılacak kadar meşhur olduğu düşüncesine gülümsediği gibi bunu da eğlenceli bulmuştu. Dudaklarına, bu abartılı hayâline cevap olarak bir tebessüm yayıldı. Ancak bu mutlu heyecan çok uzun sürmeyecekti.

Ertesi sabah, İstanbul güneşle sevişerek cuma gününe uyanmıştı. Tabiat baharı çılgınca kucaklıyor, kuşlar dalda şa-

kımakla, kanatlanıp uçmak arasında kararsız, kâh ağaçlarda konaklıyor, kâh gökyüzüne doğru süzülüyordu. Anberin her zaman olduğundan daha keyifli, yerinde duramayacak kadar enerji doluydu. Ayların yorgunluğunu, uykusuzluğunu o yaşamamış gibiydi. Bir taraftan, bir an önce akşam olmasını, sergi kokteylinin başlamasını iple çekiyor, diğer taraftan da satış yapamayabileceği ihtimâlini de göz ardı edemeyerek midesi buruluyordu. Satış yapamamak, kabul görmemek demekti ve bu ağır gelecek bir durumdu; maddî, manevî...

Anberin, her okul sabahı olduğu gibi, yine çocukların odalarının kapılarını vurup seslendikten sonra aşağı kata indi. Kapıdan gazeteyi alıp mutfağa girdi. Kahvaltı hazırlığını yaparken arada gazeteye göz attı... ve yüzü asıldı. "İnanamıyorum" diye mırıldandı, "Bu şaka olmalı... kötü bir şaka." Elindeki süt şişesini tezgâha bıraktı ve gazeteyi açarak okumaya devam etti. Dolar beklenmeyen oranda tavan yapmış, borsa, piyasa allak bullak olmuştu. Bir gün evvel, galeride dolar üzerinden hazırladıkları satış listesini düşündü. Bu yeni değerle, o rakamlara bir şey satması imkânsızdı. Kaldı ki, parası dövizde olanın bile, harcamak üzere durup düşündüğü bir gün olacaktı muhakkak ki. "İnanamıyorum" diye tekrarladı.

"Neye inanmıyorsun sevgilim?"

Anberin Berke'nin sesine döndü. Kocası onun yüz ifadesini görünce merakla sordu:

"Ne oldu canım?"

"İnanabiliyor musun? Devalüasyon olmuş. Tam benim sergi açılışıma denk..."

Berke, gazeteyi alıp satırlarda hızla göz gezdirdi ve "Kim bilir kaç yeni zengin oldu bugün. Eminim, daha önceden bundan haberdar olmuş ve kalkanını hazırlamış olanlar vardır."

Sonra, karısının yanağını okşadı, "Bu kadar üzülme canım" dedi, "Senin sergine rastladı, bir başkasının kredi ödeme gününe, bir diğerinin ihracat gününe... Bugün, kazançlı

olandan daha çok zarardîde insan olacak ülkede. Allah dolarla borç, kredi almış olanlara kuvvet versin."

Sonra işi biraz şakaya vurmak isteyerek devam etti:

"Sen de perdeleri bir başka bahara yenilersin karıcığım. "

"Perdeler umurumda değil. Esas derdim, şu burs verdiğimiz çocuklar. Biraz ekstra kazanç çok iyi olacaktı. Mezuniyetlerine kadar destek vermeye devam etmemiz gerek. Yarı yolda bırakamayız."

"Bugüne kadar bırakmadık canım."

"Ama gittikçe zorlanıyoruz. Kaldı ki ne o çocuklar, ne de aileleri, bizim nasıl bir sıkıntı yaşıyor olduğumuzu bilemezler. Dışarıdan bakan için Vardar ailesinin fertleriyiz ve varlık içinde yüzüyoruz."

"Varlık içinde değil ama sevgi içinde yüzüyoruz... ve her sıkıntıyı çok güzel aşacağız sevgilim. Hem, sana bir şey söyleyeyim mi, senin bu insancıl duyguların, pozitif enerjin yetecektir bu akşamın muvaffak geçmesine. "

Anberin, birden, şu anda hayıflandığı şeyin daha nice insanın hayatını gerçekten karartmış olduğunu, olabileceğini düşündü ve kendinden utandı. Kocasına sarıldı. "Teşekkür ederim" dedi.

"Neden?" dedi Berke, eğlenceli bir sesle, "Devalüasyonun sorumlusu ben değilim ki...

Anberin, gülerek, daha sıkı sarıldı ona. "Hayır, ama bana derdimin, gerçeğin bütünlüğü içindeki önemsizlik derecesini hatırlattın."

Sonra başını Berke'nin omuzundan kaldırdı ve onun gözlerinin içine bakarak devam etti:

"Mutsuz, ümitsiz ve çaresiz olma duygularını sevmiyorum. Her şartta bunlarla uğraşıp suyun üzerinde kalma gücüm olduğuna inanıyorum. Şayet bu gücümü alacak bir şey olursa ya da biri, işte o zaman kendime küsüyorum."

Yüzüne, her zamanki tatlı gülümsemesi yayıldı ve ekledi:

"Onun için teşekkür ederim canım. Bana gerçekten nerede olduğumu hatırlattı söylediklerin. Bir işaret oldu kendime gelmem için."

Berke, onun omuzuna sarmış olduğu kolunu çekti, parmaklarıyla nazik bir dokunuşla saçlarını okşadı. "Bana teşekkür etme" dedi, "O kadar kolay mutluluğu yakalayabiliyorsun ki, sana her şey bir işaret olabilir mutluluk için... Mutsuzluğun kendisi bile... Bu kadar senedir ben şahidim buna."

Anberin, her nedense gözlerine gelen yaşa kendisi de şaşmıştı. Sağ elini kocasının bedeninden ayırıp, parmaklarını süratle gözkapaklarının üzerinden geçirdi. Berke, onun ıslanmış parmağını eline aldı ve dudakları arasına hapsetti. Anberin gözlerini kapadı ve derin, uzun bir nefesle, sevmenin, sevilmenin, hiç azalmayan sevginin tadını çıkardı.

Davetiyede kokteylin başlangıç saati altı yazmasına rağmen, beşten itibaren galeri dolmaya başladı. Yine enfes bir bahar akşamı olmuştu. Ilık ılık okşayan bir rüzgârla sahilden gelen deniz kokusu, refüjde ekili henüz sulanmış tarhlardan yayılan toprak kokusuyla birleşiyor, akşamın içine tatlı bir rehavetle yayılıyordu.

Arka arkaya tebrikleri kabul etmekte olan Anberin, galeriyi doldurup, dışarıya bahçeye uzanan kalabalığa bakarken, sabahki tasasının gereksiz olduğunu umdu. Belki de resim alıcılarını tahmin ettiği kadar etkilememişti liranın bu kadar dibe vuruşu, kim bilir. Kaldı ki, galeri sahipleriyle hemfikir oldukları üzere, önceden dolar bazında hazırlamış oldukları fiyat listesini öğleden sonra, liraya çevirip düzenlemişlerdi. Bu durumda, tablolar hiç de alınamaz görünmüyorlardı. Ama yine de belli olmazdı. Böyle günlerde, en varlıklı insan dahi, "Ne olacağız?" endişesi duyabilirdi ve satın almaktan vazgeçilecek ilk kalemlerden biri de, maâlesef, sanattı.

Saat yedi olmuş, Tuval'in ne iç mekânında, ne bahçesinde

kalabalıktan adım atacak yer kalmıştı. Garsonlar, tepsilerle, sürekli yenilenen ordövr ve içki servisi yapıyorlardı. Bahar akşamının tatlı davetkârlığını terk edip kimsenin ayrılmaya niyeti yok gibiydi. O âna kadar en büyük ebattaki dört tablo satılmıştı. Larissa ve Geray annelerinin yanına gelip bir tabloya daha kırmızı işaret konduğunu haber verdiler. Anberin, heyecanını paylaşan çocuklarına sevgi ile baktı. Geray, muzip bir tavırla onun kulağına eğilip fısıldadı:

"Tebrikler. Davetiye, kokteyl ve malzeme masrafı çıktı, kâra geçtin bile."

"Perdeleri yenileyebileceksin demektir" dedi Larissa.

Anberin, etraftan duyulacaklarından endişeyle, "Şşşşttt" derken gülümsemeden edemedi. "İş perdeleri yenilemekle bitmiyor ama."

O anda, elinde fiyat listesiyle sergiyi dolaşan ahbaplarının arasında hiç tanımadığı bir erkeği fark etti. Şık giyimli, karizmatik yabancı, İlkay'dan izah alırken, önünde durduğu her bir tabloyu gayet ciddi bir tavırla izliyordu. İlkay'ın yüzünde, yeni bir satış olacağına dair olumlu bir ifade vardı. Ziyaretçi bir şey sormuş olmalıydı; galeri sahibesi, başıyla Anberin'in bulunduğu tarafa bakıp, bir şeyler söyledi. Anberin, davetten ayrılmak üzere vedalaşmak isteyen arkadaşlarından biriyle konuşmaya başlamıştı ki, göz ucuyla yabancının kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Gereksiz yere üstüne alınmış olmamak için ona bakmadı. Ancak İlkay'ın sesiyle, yanından ayrılan arkadaşındaki dikkatini ona çevirmek durumunda kaldı.

"Anberin'ciğim, sana Serhat Arkan'ı tanıştırayım."

Anberin ve Serhat aynı anda birbirlerine el uzattılar. Anberin, karşısındakinin, ilgiye alışmış, kendinden emin ama bir o kadar da etkilemeyi seven erkek tiplerinden olduğunu hemen sezmişti.

"Çok memnun oldum" dedi Serhat Arkan. "Çalışmalarını-

zı hep takipteydim ama ilk kez açılışınıza katılmak fırsatım oldu."

İlkay, samimi bir tavırla erkeğin koluna girdi ve "Serhat bizim koleksiyoner dostlarımızdandır. Senin diğer iki serginden de aldığı resimler var."

Anberin, şimdiye kadar hiç karşılaşmadığı, ismine de yabancı olduğu erkeğe mutlu bir hayretle baktı.

"Gerçekten? Hangi tablolarımı almıştınız?"

"Yalılar-Konaklar serginizden 'Amcazade Hüseyin Paşa Yalısı', Yeryüzü-Gökyüzü serginizden 'Sonsuzluk' adlı eserlerinizi büyük bir keyifle almıştım."

Anberin, etkilenmiş görünmek istememesine rağmen, duydukları hoşuna gitmişti. "Tema başlıklarını unutmamışsınız" dedi.

Serhat, gülümsedi.

"Kolay unutmam."

Belli ki satır aralarına iltifatı rahatlıkla sıkıştırabilen bir erkekti. Anberin onun sözünde bir ima yakaladığını hissettirmemek için buna bir cevap vermedi. Sadece, "Umarım, hâlâ aynı keyfi veriyorlardır size" dedi.

"Aksi takdirde, şu an burada olmazdım" dedi Serhat. "Sizinle tanışıp şahsen tebrik etmek istedim."

"Bir de sorusu var Serhat'ın" diye, sabırsız araya girdi İlkay.

"Buyurun" dedi Anberin.

Serhat, bakışlarını duvarlardaki tablolarda süratle dolaştırırken, serginin tema ismini söyledi:

"Şeytanlar ve Melekler..."

"Evet" dedi Anberin, gülümseyerek, "Şeytanlar ve Melekler."

Serhat Arkan, onun gözlerinin içine baktı, "Melekleri bu kadar güzel resmetmenizi anlayabiliyorum. Kendiniz en güzel modeliniz olmalısınız."

Anberin, "Çok naziksiniz, teşekkür ederim" derken, kendisine sadece kibarlık gereği bir iltifat edilmiş gibi tebessüm etti.

"İltifat değildi. Dediğim gibi, meleği resmetmeniz kolay olmuş olmalı ama şeytan... Şeytanların ifadeleri öylesine güçlü, öylesine derin ki, seyrederken gerçekten cehennem ateşinin içine çekildiğini hissediyor insan. İzleyeni ürkütmeyi başarmışsınız."

"Teşekkür ederim. Sizin gibi koleksiyoner bir resim meraklısından bunları duymak çok mutluluk verici."

Bu esnada, elinde fiyat listesiyle bir başka ziyaretçi yanlarına yaklaşmıştı. İlkay, onun ilgilendiği tablonun önüne gitmek üzere izin istedi ve ayrıldı. Serhat Arkan, az önce uzun uzun izlemiş olduğu tabloya doğru bakarak, "Özellikle şu parça" dedi, 'Şeytanın İflâsı', muhteşem bir ifade... Gerçekten... Gerçekten şeytanın iflâs edeceğine inanıyor musunuz?"

Anberin kollarını göğsünde çapraz kavuşturup, tabloya sanki yapan kendisi değilmiş gibi baktı. Alevlerin bedenini sardığı şeytanın kendi kuyruğu boynuna dolanmış, içinde korlar yanan buz mavisi gözleri dehşetle açılmış, yılan çatallı dili, gırtlağından kopmak üzereymiş gibi dışarıya sarkmış ve kıvrılıp göğüs kafesini delip, içine, nefessiz ciğerlerine doğru uzanmıştı.

"Edecektir... Etmeli" diye mırıldandı Anberin.

Serhat, sanki bildiği bir konuda onu imtihan eder gibi sordu:

"Kimin gücü geçebilir ki şeytana?"

"Şeytanı yok edecek tek güç yine kendisidir."

"Ya melekler? Onlar değil midir şeytanı durdurabilecek olanlar?"

"Melekler ancak bir fanîyi koruyabilirler ama şeytana zarar veremezler."

Anberin, birden hayâlî bir konuyu ne kadar ciddiye döktüklerinin farkında, işi şakaya vurmak istedi. "Yani, en azından benim meleklerim böyle" diye ekledi.

"Anlıyorum..."

Serhat Arkan, İlkay'ın ve yanına gittiği hanım ziyaretçi-

nin, bahsi geçen tablonun önünde durduklarını fark etmişti. Anberin'e dönerek, "O hanım da aynı resimle ilgili sanırım" dedi.

"Olabilir. Henüz satılık."

"Hayır, değil."

Anberin soru sorar gibi baktı. Serhat gülümseyerek devam etti:

"Az önce satıldı."

Anberin, olduğu yerden başını oynatarak kalabalığın arasından çerçevedeki kırmızı noktayı görmeye çalıştı. "Satıldığına dair bir işaret yok" dedi.

"İlkay'dan bilhassa rica ettim. Kırmızı pulu çerçevenin yan tarafına koydu."

Anberin, onun bu garip isteğine bir anlam verememişti. İçinde bir mizah olması gereğine inanarak gülümsedi. Serhat açıkladı:

"Satılmamış olsaydı, benden sonra daha kaç kişinin gerçekten ilgileneceğini anlamak istedim. Çünkü, kırmızı işaret nedense uyarıcı oluyor bazı alıcılar için. Aslında ilgilenmedikleri bir resme dahi, sahiplenilmiş olduğu için bağlanıverirler. Gerçek alıcıları anlamak için işaretimin saklanmasını isterim hep."

Anberin, hiçbir şey almaya niyetli olmayanların bile, hep satılmış olan tabloları gösterip, "Ah canım, şuna bayıldım, ama kapmış biri. Yoksa alacaktım" demelerini hatırlayarak güldü.

"Sizi güldürebildiğime sevindim" dedi Serhat Arkan.

Anberin bir şey söylemek üzereydi ki, kulağının dibinde kocasının sesi, "Merhaba, ben Berke Vardar" dedi. Anberin yana döndü. Serhat, Berke'nin uzattığı eli tuttu ve el sıkışırlarken, "Memnun oldum. Ben Serhat Arkan" dedi, "Karınızın yeteneğini tebrik ediyordum. Gerçekten müthiş bir sergi hazırlamış. Onunla gurur duymalısınız."

Berke, elini uzatarak, karısının saçını okşadı, "Gurur duymak az kalır" dedi. Serhat, birden kendisini orada fazla hissetmişti. Biraz zorlama bir gülümsemeyle, "Şeytanlardan biri de benim artık" dedi.

Anberin, onun tebessümünde sanki şeytanla buluşmuş bir ifade hissetti. Hiçbir sebep yoktu ama nedense içi titredi.

"Sanırım, koleksiyonuma bir de melek eklemem lâzım" dedi Serhat. "İzninizle, sizi daha fazla tutmayayım. İlgileneceğiniz çok misafiriniz var."

Anberin onu kibarca başıyla selamladı, Berke, "Tanıştığımıza memnun oldum" derken, yabancıdan pek hoşlanmadığı çok belliydi. Serhat uzaklaşırken, hissiyatını karısına açmadan edemedi:

"Ne kadar çok meşgul etti seni."

Anberin, onun saklamaya çalıştığı ama bu konuda fazla muvaffak olamadığı kıskançlığından şaşkınlık duymuştu. "Aldığı tablo hakkında konuşmak istiyordu."

"Saygısız bir adam olmalı. Burada bu kadar misafirin var."

Anberin, kocasının böyle bir kıskançlığına ilk defa şahit oluyordu. Onun huzursuzluğuna üzülerek, kolunu okşadı, "Dert etme canım. Saygısızlık etmek istediğini sanmam. Sergi sohbeti işte. Başladığı gibi bitti. Resmimi aldı diye ahbap falan da olmak zorunda değiliz adamla."

"Umarım."

Berke, kendisini yabancının verdiği rahatsızlığa fazla kaptırdığının farkında, "Kusura bakma sevgilim" dedi, "Senin böyle güzel bir gününü piç etmek istememiştim. Sadece... neyse... haydi sen keyfine bak."

Anberin, tatlı bir gülüşle, "Sen de canım" dedi ve kendisine soru sormak için yaklaşan televizyon muhabirine döndü. Onun sorularına cevap verirken, âniden hissettiği bir elektrikle, gözleri salonun diğer ucunda İlkay ile konuşmakta olan Serhat'ın bakışlarına yakalandı ve olduğu yerde ha-

fifçe döndü. Sebebini anlayamadığı bir şekilde kendisini ondan korumak ihtiyacını hissetmişti. Belki de, kocasının huzursuz sözleri ve tavırları onda bu hissi yaratmıştı, bilemiyordu. Dikkatini röportajına verdi.

* * *

Ziynet, aynanın karşısında hayranlıkla kendisini izlemekteydi. Hayranlığı fiziğine değildi. O konuda çok iddialı olamayacağının farkındaydı. Ama önemli değildi. Hep hayâlini kurduğu, imrendiği fakat ulaşabileceğine inanmadığı hayatın içindeydi işte. Üstelik sadece para değildi onu karşılayan. Aynı zamanda çok köklü, çok saygın bir aileye gelin olmuştu. Tahsilinin, kültürünün, görgüsünün ve geçmişinin böyle bir aileye kabul edilmesine ne kadar büyük bir engel olduğunu biliyor ve bu masalsı şansına hâlâ daha zor inanıyordu. Evet, çok sabretmiş, her an kaybedebileceğini bile bile, Selçuk'a bağlanmış, kendisini piyasadan çekmişti. Selçuk, diğer kadınları tepetaklak ettiği gibi onu da pekâlâ bırakabilirdi. O zaman fena halde ortada kalabilirdi ama öyle olmamıştı işte. Hele şu hapis olayı yok muydu, nasıl da işine yaramıştı. İri tek taşın süslediği parmağını aynaya doğru oynatıp, pırıltılarını izledi. Sonra elini elbisesinin üzerinde gezdirdi. İpeğin teması tenini okşuyordu. Selçuk'la beraber ilk kez böylesine şık bir davete katılacaktı. İçi içine sığmıyordu. Artık hesap yapmadan, rahat para harcayabilecek, lüks mağazalardan giysiler alabilecek olmak fikri sevinçle içini titretiyordu. Kocasının banka hesabı ve iş dünyasındaki gücü onu tahrik ediyordu. Bir an için tam aksini; Selçuk'un züğürtlediğini, holdingi kaybedip bir başkasına bırakmak zorunda kaldığını düşündü ve... yok, öyle bir durumda, ona karşı şu an hissettiği duyguları hissetmesi mümkün olamazdı. Gücü ve saltanatı seviyordu. Ona bu tatmini yaşatamayacak bir erkeğe

karılık yapamazdı. Birden, bu negatif düşünceler onu ürküttü. "Deli miyim ben?" diye mırıldandı, "Neler saçmalıyorum?" Koskoca Vardar Holding'in gücü Selçuk'un elindeydi. Ancak bugün olduğundan daha güçlü, daha zengin olabilirdi Selçuk. Aksinin gerçekleşmesi mümkün değildi.

Ziynet için hayâlindeki ilk büyük etap gerçekleşmişti ama iş burada bitmiyordu. Evlilik müessesesinin garantisine girmişti bir kez. Bundan sonra Selçuk onu bıraksa bile öyle bedava bırakamazdı. Her halükârda geleceğini ödetirdi kendisini boşayan erkeğe ama esas önemli olan evliliği sürdürebilmek ve nemasından olabildiğince istifade edebilmekti. Bunu garantilemenin bir yolu da Selçuk'a çocuk doğurmaktı. Hele bir de erkek çocuk doğurursa, sırtı yere gelmezdi. Evet, bunu bir an önce programa almalıydı.

"Hazır mısın şişkom?"

Ziynet, geleceğine yatırım düşüncelerinden sıyrılıp olduğu yerde döndü. Takım elbisesini giymiş Selçuk'a bakarken yüzündeki ifade, sürpriz bir oyuncak almış bir çocuğun duygularını yansıtıyordu. "Hazırım" dedi ve içinden ekledi: "Hem de nasıl." Gerçekten de hayatında hiçbir şeye, hiç bu kadar hazır olmamıştı. Sosyetik ve zengin olmaya, renkli magazin sayfalarında görünmeye, saltanata, ışıldamaya hazırdı. Kendisini, çok yakında taşınacakları malikânenin merdivenlerinden inerken, bahçesinde dolaşırken, havuz başında magazincilere poz verirken hayâl etti. Az kalmıştı, çok az... Bütün bu güzellikler elinin altındaydı artık.

* * *

Anberin'in gözünü uyku tutmuyordu. Uyuyamayacak kadar yorgundu. Sanki, hazırlık sürecinde yaşadığı yorgunluk bir sene beklemiş ve serginin açılmasıyla birlikte bedenine çöreklenmişti. Bu bilmediği bir duygu değildi. Her yoğun dö-

nemden sonra başına gelen bir şeydi. Çalışmaya devam ettiği takdirde farkına varmadığı fizikî yıpranma, dinlenceye geçtiği an ortaya çıkardı. Aslında, temposuna ara vermese, yine aynı enerjiyle devam edebilirdi. Bedeni, zihni, çalışmaya alışmış olduğu uzun saatleri arıyor gibiydi. Yattığı yerde, boşu boşuna dönenmenin bir anlamı yoktu, zaman kaybıydı. Berke'yi uyandırmadan yavaşça yataktan kalktı, babetlerini ayağına geçirdi ve ses yapmadan odadan çıktı. Alışkanlık, önce çalışma odasına gitti. Işığı yaktığında, şövalesinin üzerinde duran, yarım bıraktığı "Son Şeytan" tablosu kendisini karşıladı. Her nedense bu resmini tamamlamak için bir türlü istek duyamamıştı. Siyah zeminin içinde erimiş gibi duran yüzün en belirgin tarafı içinde korlar yanan gözlerdi. Aslında, "Şeytanın İflâsı" ismini vermek üzere başladığı bu resimdi ama bir türlü istediği efekti yakalayamamış ve ardından kaç tane daha şeytan betimlemesi yapmasına rağmen bu tuval defalarla şövaleye konulup kaldırılmıştı.

Anberin, bir an için, bir kez daha tamamlamayı denemeyi düşündü ama bu şeytan tipiyle ilgili bir ham duygu vardı içinde. Sanki, bunu hakkıyla tamamlaması için, yaşanması gereken bir şeyler vardı. Şeytan, kendisini çevreleyen karanlığın içinden talepkâr gözlerle bakmaktaydı ve "Tamamlanmam için bir hikâye lâzım bana" der gibiydi. Anberin, bir anda, fırça darbelerinden ibaret bir şeklin, kendisine gelecekle ilgili endişe vermesinden rahatsızlık duydu. Sezgilerinin gücünü bildiğinden ve güvendiğinden, rahatsızlığı huzursuzluğa döndü. Masanın üzerindeki paçavralardan birini aldı ve tuvalin üzerini örttü. Ama bu onu rahatlatmadı. Örtüyü açtı. En kalın yağlıboya fırçasını aldı ve siyah boyaya batırarak şeytanın önce parıldayan gözlerini, sonra tüm yüzünü acele ci fırça darbeleriyle kapadı. Şimdi sadece koyu bir karanlık hâkimdi tuvale. Büyük bir sıkıntıdan kurtulmuş hissiyle, derin bir soluk alıp bıraktı. Hayatından fuzulî bir şeyi çıkar-

mıştı sanki, enerjisi yeniden yükselmişti. Belki de onu uyutmayan yorgunluğun sebebi, enerjisini aşağıya çeken bu yarım kalmış tabloydu. Şimdi ondan kurtulmuştu ve kendisini çok iyi hissediyordu.

Selçuk'un yaşattığı o acılı ve sıkıntılı günleri temsil eden sergi konusu artık hayatından çıkmalıydı. Duygularını resmetmiş, şeytanların gerçek kimliğini afişe etmeden paylaşmıştı. Tiner kavanozunu açtı, fırçayı içine bıraktı. Masasının düzenini, yeniden çalışmaya hazır hale getirmeye karar verdi. Raftaki müzik setini çalıştırdı, sesini kıstı ve Madredeus'un "Antologia" CD'sini CD çalara yerleştirdi. "O Pastor"un lirik nağmesi odaya yayıldı. Anberin önlüğünü üzerine geçirdi ve işe koyuldu.

Eskizlerini bir araya getirdiği dosyayı yerleştirmek üzere dolabı açtığında, dip tarafta duran siyah deri evrak çantası gözüne çarptı. Selçuk'u simgeleyen şeytan eskizlerinin Muzaffer'in hayatındaki sırrı barındıran çantayla yan yana gelmesi enteresandı. Resim malzemelerinin dolabı, sanki hayatlarındaki iki kötü insanın, iki şeytanın buluşma noktası olmuştu. Anberin, kötülerin kendilerine yaşatmış olduğu günleri asla unutmayacağını, unutamayacağını biliyordu ama hayatlarını esir almasına da izin vermemeye kararlıydı. Dolabın kapısını kapatırken, iki ayrı insan kılığında tanımış olduğu şeytanı mezara kapatıyor gibi hissetti. Gerçekten mümkün olsaydı da ikisini de Alâaddin'in lâmbasına hapsedebilseydi. Ne zaman gerçeküstü bir hayâl kursa hep olduğu gibi, yine dudaklarına kocaman bir tebessüm yayıldı düşündüklerine cevap olarak. Ancak, şövaledeki tuvale gözü iliştiği an tebessümü dondu kaldı, içi üşüyerek titredi. Daha bir saat önce kat kat simsiyah boyayla kapadığı şeytanın gözlerindeki kor pırıltılar, kendilerini örten boyanın esaretinden kurtulmuşlar, kanvasın üzerinde sanki alev almak üzere gibiydiler. Anberin şövalenin karşısındaki sedire çöktü. Dili kuru-

muş, nefesi kesilmişti. Şeytanın gözleri onunla konuşuyordu sanki:

"Daha sizinle işim bitmedi. Beni hayatınızdan öyle kolay kolay defedemeyeceksiniz."

Anberin, şu an hissettiği duyguya hiç yabancı değildi. Bu, çok yakın sevdiklerinin ve kendisinin çok büyük bir tehlikeyle karşılaşmak üzere olduğuna dair algıydı. Üç sene önce, bu hissi bu kadar kuvvetli hissettiğinde Selçuk'un ilk komplosunun kurbanı olmuşlardı. Biliyordu, çok yakında ondan bir haber alacaklardı. Beyni, yüreği ateş almış gibi ısınmıştı. Çok emindi ki, şu anda Selçuk, Berke için bir şeyler plânlamaktaydı. Kâlbi acımaya başlamıştı. Tehlikenin kendisi kadar, ondan korunmak için fazla bir şey yapamayacağını da kuvvetle hissediyordu. Çaresizlik duygusuyla gözlerinden sessiz yaşlar indi...

* * *

Ziynet, elindeki kâğıt mendile burnunu sümkürüp sildi ve ağlamaya devam etti. Salonun ortasında devasa sehpanın iki tarafındaki geniş koltuklarda karı-koca karşılıklı oturmuşlardı. Selçuk, kadehindeki viskiden bir yudum içerken, sabırsız bir tavırla onu izledi. Davetten az önce dönmüşlerdi ve abiye kıyafetleri üzerlerindeydi. Sadece Selçuk ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmişti. "Şurada huzurla bir kadeh daha içip uykuya gidecektik. Nereden çıkardın bu aile birliği palavrasını?"

Ziynet, burnunu silmeye devam ederken üzerindeki ipekli tuvaletin yırtmacından gözüken bacağını altına alıp oturdu. Geniş kalçaları iyice belirginleşti. "Sen kıymet bilmiyorsun" dedi. Selçuk, sağ elini avucundaki kadehle birlikte sağ dizine yerleştirdi, arkasına doğru yaslanırken, sol elinin başparmağını pantolonunun beline asar gibi taktı. "Ben mi kıymet bil-

miyorum?" diye alaylı bir sesle sordu, "Kendinden kıyasla."

Ziynet, onun sesindeki ironiyi sezmişti. Hemen kendini toparladı. Selçuk'un kızmasına ya da alaylarına fırsat verecek olmak onu korkutmuştu. "Ben o anlamda söylemedim ki."

"Başka ne anlamı var ki söylediğinin?"

"Benim gibi dağınık, babamı hatırlamadığım, dağılmış bir aileden gelseydin, ne demek istediğimi anlardın."

Şimdi gözyaşlarına gerçekleri karışmıştı. İçini çekerek devam etti:

"Halbûki sen, kocaman bir aileye sahipsin ama herkes bir tarafta."

Selçuk, içkisini yudumlayarak ses çıkarmadan onu dinlemeye devam etti. Ziynet, altına almış olduğu bacağını uzatıp kanepeden kalktı ve gidip kocasının yanına oturdu. Yakındayken söyleyeceklerinin daha tesirli olacağını düşünmüştü. Selçuk, onun hüzünlenmesinden rahatsızlık duymuştu. Kendisi de şaşmıştı buna ama ilgi göstermek gereği hissetti. Az önce sarf ettiği cümleyi unutturmak isteğiyle, "Sen ne yapardın şişkom?" dedi. Ziynet bu tabire alınmıyordu. Gerçeği yansıtsa bile, Selçuk'un bunu bir sempati ifadesi olarak kullandığını biliyordu. Fikrinin önemsendiğini duymak onu heyecanlandırmıştı. "Şu anda ailede senin kuvvetinde kimse yok. Bütün güç sende. Bütün imkânlar senin elinde. Bence, patronluğunu aileyi bir araya getirmekte ve hepsine sahip çıkmakta kullanabilirsin."

Selçuk, bu fikirlerin Ziynet'ten geldiğine inanamamıştı. Gözlerini açıp, dudaklarını hayretle büzdü ve "Vayyy be! Sende ne cevherler varmış şişkom" dedi.

"Ben ciddiyim."

"Ben de ciddiyim. Senden beklemezdim bu söylediklerini. Ona şaşırdım sadece."

Ziynet, aklının azımsanmasına içerleyebilirdi ama şimdi alınganlığın sırası değildi. Varacağı bir hedef vardı ve hiç-

bir şey o hedefe varmasını engelleyecek kadar gurur meselesi olamazdı.

"Eee? Sonra?" diyerek onu konuşmaya teşvik etti Selçuk. Ziynet, aslında, bu konuyu ne zamandır kafasında hazırlamaktaydı ama kocasına açacağı tamam zamanı bulamamıştı. Ziynet için, "tamam zaman", fikrinin kabul edilme şansının en yüksek olduğu zaman demekti. Zira, hayâllerinin münakaşa konusu haline gelip daha baştan şansını kaybetmeyi göze alamazdı.

"Düşünsene" diye devam etti, "Uzaklaşmış, küsmüş bütün herkesi tek tek davet edip, sonra hepsini bir araya getirdiğin büyük bir piknik yapsak, yeni evin bahçesinde. Herkes yeniden kaynaşsa. Ne kadar önemli bir şey yapmış olacaksın."

"Gidenler de, küsenler de, uzaklaştırılmayı hak etmişlerdi. Hiçbiri yaramaz bana."

"İşte, onları çağırman için daha büyük bir sebep. Saray yavrusu bir evde, yepyeni bir hayatın olduğunu, onlarsız hâlâ daha ilerlemeye, güçlenmeye devam edebildiğini, hiçbirine ihtiyacın olmadığını göstermiş olacaksın. Hem de, her şeye rağmen affedici olduğunu göstereceksin. Düşünsene koca aile, yıllar sonra yeniden bir araya gelecek ve mimarı sen olacaksın. Amcanla baban bunu yapmadı, sen yap."

Selçuk, kemerindeki elini çekip, onun kalçasına küçük bir şaplak vurdu. "Ya şişkom, sen hiç yabana atılacak kadın değilsin. Hiç de fena gelmedi bu fikir bana. Bir düşüneyim bakayım. "

Ziynet, memnun, gülümsedi. Gözyaşları kurumuştu bile. Konuşma harika gitmişti. Kocasının üstünlük zaafını bir kez daha çok iyi yakalamış ve kullanmıştı. Aslında, aileden kopanlar, uzaklaşanlar, küsler falan umurunda değildi. Selçuk'un karısı olarak, onunla paylaşacak olduğu lüksü, ihtişamı herkes görsün istiyordu. Ayrıca, Vardar ailesinin iki duayeni Refet ve Vecdi Vardar yaşamalarına rağmen,

Selçuk'un aileyi bir araya getirmesiyle, karı-koca bütün aile üzerinde koruyucu ve yönetici bir kimlik kazanabilirlerdi. Üstelik, herkesin göz önünde olması, gerçekten neler düşündüklerini anlamak açısından faydalı olacaktı. Ziynet bütün bunların fikir jimnastiğini yapmıştı ama kocasına gerekli gördüğü duygusal kısım dışında bir şey aktarmadı.

Karısı yatmaya giderken Selçuk onun anlattıkları üzerine düşünmeye başlamıştı bile. Kardeşlerini tekrar toparlaması nispeten kolay olacaktı. Tarık'ın zaten ağabeyine küsme gibi bir lüksü yoktu, ölümle sonuçlanan o trafik kazasından beri avucundaydı. Küçük kardeşiyle ilgili düşünürken, birden, ona saklaması için emanet ettiği zarf aklına geldi. Nasıl olup da unutmuştu. Yarın ilk olarak onu aramalı ve emaneti geri istemeliydi.

Bora'ya gelince, ortanca kardeşi, ne zamandır iş açısından tamamen yolunu ayırmasına rağmen, biraz resmî de olsa, hâlâ daha bir merhabaları vardı. Diğer taraftan Berke'nin durumu çok hassas bir konuydu. Ona telefon etmeye cesaret edebileceğini sanmıyordu. Araya birini koyar da, şayet refüze edilirse, aracı kişinin bunu bilmesi hoşuna gitmeyecekti hiç. Berke'ye ulaşabileceği ve geri çevrilmeyeceği bir usul bulmalıydı. Kaldı ki, Berke söz konusu olunca bir de Anberin faktörü vardı.

Selçuk, düşüncelerinin bulandığı zamanlarda yaptığı gibi, ayağa kalkıp, salonda düşünceli bir tavırla, bir eli sakalında, diğeri kemerinde, dolaşmaya başladı. Her şeyi bir kenara bırakıp hayatını altüst ettiği, haksız yere suçlayıp işini, yatırımlarını yok ettiği kuzenini nasıl geri kazanacağını sorgulamaya başladı. Esasında, onu yeniden aile içinde ve çevresinde görmeye tahammülü yoktu. Ona karşı çocukluğundan beri içinde büyüttüğü kıskançlık ve hırs yeniden canlanmıştı. Berke'nin öncelikle büyükbaba ve büyükannelerinin gözbebeği olması, anne ve babasından sürekli sevgi görmesi, popülaritesi, hayatın tadını çıkararak yaşaması hep rahatsız etmiş-

ti Selçuk'u... ve bunlar parayla, titrle satın alınabilecek şeyler değildi. Bu yeri dolmayacak özlemlerinden dolayı, kuzeninin hayatını tepetaklak ettirmesine, onu aileden uzaklaştırmasına rağmen hâlâ daha istediği tatmini bulamamıştı. Onun bunca zamandır, bütün zorluklara rağmen, kendisine veya aileden herhangi birine ihtiyaç duymadan, avuç açmadan yaşamasını, hayretle, uzaktan izlemişti. Maddî anlamda onca zorlanmalarına sanki inat eder gibi, Anberin'le evliliğinin hiç sekteye uğramadan, aksine bağları, sevgileri kuvvetlenerek devam etmesi de ayrı bir merak konusuydu. Kendisine itiraf edemese bile, içten içe, onları takdir etmekteydi. Şu anda, ikilem içindeydi. Her iki kulağında iki ayrı ses duymaktaydı. Biri, kendisinin içinde bulunduğu avantajlı konuma rağmen, Berke'nin olduğu her yerde kendisini rahatsız hissedeceğini söylüyordu. Diğeri ise, Berke'yi ikna edip, yeniden yakınlaşabilirse, belki bir gün onu yeniden ezebilme fırsatına sahip olacağını hatırlatıyordu.

Selçuk, bu hesapçı düşüncelerle salonunu arşınlarken, Boğaz'daki evin resim odasındaki tuvalde şeytanın gözleri alev alev yanmaktaydı. Anberin oturduğu sedirden ayağa kalktı. Siyah yağlıboya tüpünü açtı, kalın fırçayı tinerli kavanozdan aldı. Şeytanın yüzünü bir kez daha boyamak niyetindeydi. Fakat, aklına gelen bir şey onu bunu yapmaktan vazgeçirdi. Resmin üstünü örtmekle başlarına gelecek tehlikeyi önlemesi mümkün değildi. Tam aksine, tablo, enerjisiyle yaşamalı ve kendisini ifade edebilmeliydi. Ancak böyle, yaşanacakların hissini daha kuvvetli ve belki biraz daha önce hissedebilme şansı olacaktı. Bütün çirkinliğine ve iticiliğine rağmen, şeytanın, kendisini tüketene kadar yaşaması lâzımdı. Bu fikirle uzlaştıktan sonra, tablodaki gözlerden daha az rahatsızlık duyduğunu fark etti. Sanki o daha kuvvetli baktıkça, iblisin gözlerindeki korlar hafifliyordu. Malzemelerini tekrar yerlerine yerleştirdi, ne zamandır tekrar tekrar dönmek-

te olan CD çaları, ardından ışığı kapadı ve odanın kapısını çekerek çıktı.

* * *

Aynı saatlerde Tarık, uzun bir İstanbul gecesinden ancak kopmuş ve evine yeni dönmüştü. Soyunmuş, yatmaya hazırlanıyordu ki, cep telefonu çaldı. Saatine bakıp kaşlarını çattı ve az önce konsolun üzerine bırakmış olduğu telefonu eline aldı.

Arayan Selçuk'tu. Tarık, ekranda ismi gördüğü an bu defa gülümsedi ve açmadan biraz daha çalmasını bekledi. Ağabeyinin, ona emanet verdiği zarfı soracağından adı gibi emindi. Zaten, şaşmıştı, hapisten çıktığından beri neden istemediğine. Bu boş vermişlik hiç Selçuk'a göre değildi. Çok şeye boş verebilirdi ama kendine ait bir konuda, kendisine ait bir malla ilgili kesinlikle atlamazdı. Yaşadığı travmadan sonra belki de düşünecek bambaşka şeyleri olmuş ve sarı zarf öncelliğini kaybetmişti. Bu küçük deneyim Tarık için bir şeyi çok netleştirmişti; Selçuk, halen daha, o kazanın sözde, düzenleme otopsi raporundan dolayı küçük kardeşinin kendisine medyun-u şükran olduğunu sanıyor ve bu sebepten onu istediği gibi kullanabileceğine ve zararsız olacağına inanıyordu. Ağabeyince böyle bilinmek şimdilik Tarık'ın işine geliyordu. Olayın arkasındaki gerçekleri bildiğini ondan saklayacak ve söylemesi gerekecek o en son âna kadar bekleyecekti. Telefonun açılmasını beklerken Selçuk'un nasıl sabırsızlandığını görebiliyordu. Şimdi, muhakkak, ayakta, adım sayarak yürüyor ve bir eli kulağındaki telefonunda, diğeri pantolon kemerinde takılı, dişleri yanaklarının içini didikliyor olmalıydı. Telefonuna cevap verilmediği takdirde muhakkak çok sinirlenecekti. Tarık, ağabeyinin tadını kaçıracak olmaktan keyif almıştı. Hâtta, yarın sabah erkenden İstanbul'dan ayrıl-

malı ve emaneti teslimi olabildiğince uzatmalıydı. Bir ay sonraya plânladığı seyahatini erkene alıyordu. Telefonu konsola bıraktı ve yatağa uzandı. Gece lâmbasını söndürdüğünde telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu. Tarık, yüzünde muzip bir ifadeyle başını yastığına gömdü.

* * *

Selçuk, ikinci kez cevapsız kalan telefonu elinde, dudaklarını ısırdı. Tarık'ın ona bilhassa cevap vermemiş olmasını düşünemiyordu. Başka bir sebep olmalıydı. Ama kardeşinin sebepleri değildi onu ilgilendiren. Esas derdi, Tarık'a bu gece vereceği talimatın gecikiyor olmasıydı. Zarf birdenbire aklına düştüğünden beri huzursuzdu. İlk başta düşündüğü gibi kardeşini yarın sabah aramaktan vazgeçmişti. Şayet bu gece onu yakalayabilseydi, emanetini hemen kendisine getirmesini isteyecekti. Şimdi, büyük bir huzursuzluk içindeydi. Bir şey aklına takılıp da ânında yapamamak sinirini bozuyordu. Belli ki sarı zarfı bu gece geri alma ihtimâli yoktu. Şimdi her zaman olduğundan daha önemli, daha tehlikeli olmuştu zarfın içeriği. Hiddetli bir tavırla, ayağını yere vurdu. Başına bela bir iz bırakan geçmiş anıya bir küfür salladı, dudaklarının arasından. En azından, bu unutulası anının izleri Murat Arkan sayesinde eline geçmişti ama kendi elleriyle kardeşine teslim etmişti, sersem gibi. Holdingdeki gizli kasasının bulunabileceğinden o kadar korkması gerekmiyordu belki de. Aynı fotoğrafların Murat'ta kopyaları veya negatifleri olmadığına inanmak zorundaydı. Beş sene evvel, Murat ona teklif getirdiği gün Selçuk şantajın tek ödemeyle hiçbir zaman bitmeyeceğini bildiğinden, bunu sormuştu.

"Müsterih olabilirsiniz" diye cevaplamıştı yakışıklı avukat, alnına düşen kır perçemi ince uzun parmakları ile geriye doğru tararken.

"Bana nasıl bir garanti verebilirsiniz" diye üstelemişti Selçuk.

Murat Arkan, "Benim sözüm garantimdir. Değeri ödenen hiçbir bilgi tekrar gün ışığına çıkmaz, emin olun" demiş, ancak, fotoğrafları kimden satın aldığını asla söylememişti. Bunu meslekî sır olarak kabul ediyordu.

Selçuk'un düşünceleri bu kadar geriye gidince huzursuzluğu ikiye katlandı. Zira, şimdi, şu anda, bilmediği bir yerlerde, Murat'tan hiçbir zaman ismini öğrenemediği, fotoğrafları esas ele geçiren, ona satan biri vardı. "Şantaj değildi amacı, sadece paraya ihtiyacı vardı. Onun için bana sattı" demişti Murat ve izah etmişti; "Buna şantaj demeyin lütfen, bana hakaret etmiş olursunuz ki, bu da hiç hoşuma gitmez. Buna sadece maziyi hatırlatma diyelim."

"Şimdi de sizin mi ihtiyacınız var paraya?" diye sormuştu Selçuk, onun egosunu ezmek arzusuyla. Ama, avukat, o dramatik sesiyle kısa bir kahkaha atmış ve karizmasından en ufak bir ödün vermeden, hafif alaylı, "Hayır, tam aksine" diye cevaplamıştı. "Benim paraya olan ihtiyacımdan ziyade, sizin o fotoğraflara ihtiyacınız var."

Bu çok doğruydu. Çünkü, tam da, Selçuk'un işletme müdürlüğüne getirilmesi için amcasının, yönetim kuruluna teklif vereceği günlerdi. Geçmişiyle ilgili ortaya çıkabilecek sansasyonel her şey, kurguladığı oyunu daha baştan kendisi için trajediye çevirebilirdi. Ama bu detayı, hem aileye, hem şirkete yabancı olan Murat Arkan'ın nasıl bildiği de Selçuk için meçhul kalmıştı. Nitekim, çok daha önceden satın aldığı fotoğrafları, birden tam o hafta ortaya çıkarması anlamlıydı. Ancak... ancak işin veya ailenin içinden biri olabilirdi bu üçüncü kişi ki, Murat'a Selçuk'un zedelenmeyi göze alamayacağı kadar hassas bir dönemde olduğunu bildirebilsin.

Şimdi, seneler sonra, ilk defa, Murat'a fotoğrafları satan ve yönetim kurulu ile ilgili haberi verenin iki ayrı kişi ola-

bileceğini düşünüyordu. Bu tahminin üzerine, Selçuk'un huzursuzluğu üçe katlanıvermişti. Salonun lâmbalarını söndürdü. Işık düşünme kabiliyetini engelleyecekti sanki. Karanlığa gömülür gömülmez, ilk aklına gelen Tarık'ın zarfın içeriğini merak edip etmediği oldu. Beyni karıncalandı. Onu bulup konuşana kadar gece gözüne uyku girmeyecekti. Kardeşinin numarasını bir kez daha çevirdi ve sabırsızlıkla beklemeye başladı. Cevapsız çalmaya devam eden telefonun sesi, gecenin içinde uzayıp gitti...

* * *

Ertesi sabah, Vardar ailesinin fertlerinin her biri yine bir diğerinden farklı ümitler ve beklentilerle uyanmışlardı.

Anberin'in, bir gece evvel yaşadıklarından dolayı enerjisi düşüktü ve ruhen yorgundu. Kâbusla geçen kısa bir uykudan sonra, dün geceyarısı sezdiği tehlikenin her an kapıyı çalabileceğini bekleyerek erkenden yataktan kalkmıştı. Kötü bir şeyi bilerek beklemek tarifsiz sancılı oluyordu. Her ne olacaksa bir an evvel olsun ve bitsindi. Başlarına ne gelecekse yeniden mücadele etmeye, hayatla kavga vermeye hazırdı ama beklerken geçen süreç ruhunu eziyordu. Kocası ve çocukları uyanmadan kendisini toparlaması lâzımdı. Duştan sonra yoga kıyafetini giydi ve özel minderini alıp salona indi, müziğini CD çalara yerleştirdi, verandanın kapısını açıp minderini yere yaydı. Önce, kulaklarını tabiata açtı. Serçelerin, isketelerin, martıların, kargaların seslerini içine aldı. Tüm bu sesler çalmakta olduğu müziğe katıldı. Sonra kanat çırpışlarını, gökyüzünde süzülüşlerini izledi. Yüreği hürriyet hissiyle doldu. Bakışları ağaçların dallarında, yapraklarında, saksılarda ve tarhlardaki çiçeklerde gezindi. Çiçeklerin, çimenlerin arasında su arayan kertenkeleleri, zeminin mermerinde şaşkın zikzaklar çizen karıncaları seyretti. Yeni, yepye-

ni bir zaman diliminin aydınlık saatleri yaşamaya ve yaşatmaya başlamıştı. Tüm fark ettikleri, gördükleri ve hissettikleri için şükran duyarak günün nefesini uzun bir solukla içine çekti.

Beyninin, vücudu üzerindeki hâkimiyeti için gerekli duyguyu yakalamıştı. Bedenini kendisini yukarıya doğru taşır gibi sımsıkı yaylandırıp esnetti. Bacaklarını, ayaklarını yan yana getirip, kalçalarını sıktı. Kollarını önce başının yanında yukarıya doğru gerdi, gerdi ve sonra dirseklerinden kıvırıp ellerini çenesinin altında birleştirdi. Gözlerini kapadı. Sanki alabileceği son solukmuş gibi, derin bir nefesi burnundan içeri alırken, elleriyle çenesini arkaya doğru ittirdi ve başı yavaş yavaş geriye doğru inerken, ağzından nefesini bırakmaya başladı. Öylesine ağır, telaşsız bir üfleyişti ki, sanki az önce seyrettiği ve minnet duyduğu tabiata hayat katmak ister gibiydi.

Berke, henüz uykuda, alışkanlığı üzere, kolunu karısına sarmak üzere uzattığında, eli çarşafta ve yastıkta boşuna onu aradı. Gözlerini açıp merakla bakındı. Yanı başındaki komodinin üzerinden saatini alıp baktı. Henüz altıydı. Yataktan çıkıp, doğru resim odasına giderken salon katından çok alçak bir sesle yayılan müziği duydu ve aşağıya indi. Basamakların dibine geldiğinde karısını verandanın çıkışında, yoga yaparken gördü. Olduğu yerde durup sessizce izledi. Anberin, ayakta, belinden geriye doğru yaylanmış, ağır, uzun soluklu nefeslerle daha da esnemeye devam ediyordu. Berke, rahatsız etmemek için öylece durdu ve onu hayranlıkla seyretti. Anberin'le yaşadıkça, onu izledikçe, bir zamanlar Gloria ile nasıl ve neden evlenmiş olduğuna şaşıyordu. İki kadın o kadar farklılardı ki... Ses çıkarmadan birkaç adım attı ve kanepeye oturup, karısını izlemeye devam etti. Onun şu an ulaşılmaz bir yerlerde yolculuk yaptığını biliyordu. Karısının, hayatı bu kadar derin, anlamlı yaşayıp, bu kadar ai-

lesine sahip ve mücadeleci, verici, paylaşımcı olmasına rağmen, kendi dünyasını bu kadar koruyabilmesine hayrandı. Ona bakarken yüreği ısınmıştı. Ama, az önce Anberin'i eski eşiyle kıyaslamış olmak, birden sanki hiç bitmeyecek bir problemi yanı başına getirivermişti. O yemek gecesinden beri Gloria'dan ses çıkmamıştı. Bugünlerde muhakkak yine keyif kaçıracak bir haber gelirdi.

Tarık, sabahın erken saatlerinde internetten ayarladığı Bodrum yolculuğuna çıkmak üzere evden ayrılmış ve cep telefonunu kapalıya getirmişti. Birkaç gün için plânladığı bu uzaklaşmayı, Selçuk'la telefonda konuştuktan sonra daha ne kadar uzatacağına karar verecekti. Ama, Bodrum'a varana kadar telefonunu açmamaya kararlıydı. Ağabeyinin, ondan istediği bir şey varsa, ki vardı, ne yapıp edip buluşmak üzere onu zorlayacağını çok iyi biliyordu. Kendisine emanet edilen zarfı açıp açmamak konusunda ve içinde bulduğuyla ne yapacağına dair halen daha karar verememişti. Bir taraftan eline geçen bu fırsatı değerlendirmek istiyor, diğer taraftan etik kaygıları buna izin vermiyordu. Bu sebepten zamana ihtiyacı vardı. Her ne yapacaksa, sonradan pişmanlık duymak istemiyordu.

Ziynet için kâh uykuda, kâh uyanıp saati kontrol ettiği bir gece olmuştu. Kocasının sabaha kadar yatağa gelmemesi onu rahatsız etmemişti. Bu, Selçuk'un, beraber konuştukları konu üzerinde halen düşünmekte olduğunu gösterirdi. Henüz bir karar vermemiş dahi olsa, bu kadar uzun süre düşünmesi, en azından karısının söylediklerini cidden kaale almış olması demekti. Yataktan çıkarken düşünceliydi. Beraber olduklarından beri ilk kez dün gece, Selçuk'a, ailesiyle, hayatıyla ne yapacağına dair "akıl" vermişti. Ciddiye alınmak, dinlenmek hoşuna gitmişti ama belki de bu kadar megaloman bir erkek için kabul edilemez bir durum yaratmıştı. Belki de, Selçuk'un yatağa gelmeme sebebi buydu. Birden ola-

bileceklerden ürktü. Bu hayatı o kadar çok istiyordu ki, bir problem yaratmış olmak korkusu içini sardı. Hemen aşağıya inecek ve kocasının nabzını ölçecekti. Şayet, dün gece söyledikleri bir problem olmuşsa, derhal konuyu çevirecekti. Belki de bütün aileyi bir araya getirme konusunda acele etmişti. Öncelikle Selçuk'un kızına yaklaşmalı, sahiplenmeli ve eski karısına kol kanat germeliydi. Az sonra kocasından duyacağı her durum için senaryosu hazır, yatak odasından çıktı ve uzun koridordan salona doğru ilerledi.

Selçuk, geceyi endişeli düşüncelerle, uykusuz geçirmişti. Tarık'ın cebine az önce, geriye araması için bir mesaj çekmişti. Kardeşine ulaşamamasının getirdiği sıkıntı, diğer konuyu sağlıklı düşünmesine izin vermemişti. Karısının, aileyi tekrar bir araya toplamak fikrinde hâlâ kararsızdı. Huzurunu kaçıran konular hem bütün Vardarları bir arada, gözünün önünde tutması gereğine işaret ediyordu hem de diğer taraftan aynı konular, ailenin tüm fertleriyle ilişkisini bitirmesinin çözüm olacağını gösteriyordu. Bundan sonra plânladıklarını gerçekleştirmek için her anlamda dört başı mağmur olmalıydı. Ne kadar çok Vardar ile yakın olursa, yapacakları, harcamaları, şirketi kendi lehine yönlendirme oyunları bir o kadar göz önünde olacak, sorgulanacak, en azından merak uyandıracak ve işlerini yavaşlatacaktı. Yine de, hayatının bu yeni döneminde birleştirici bir aile duayeni olmak fikri hiç de kaçırılacak bir fırsat değildi. Bu konuda amcasının ve babasının önüne geçmiş olacaktı. Üstelik dini, imanı bütün biri gibi görünecekse, böylesine âlicenaplık yakışırdı.

Ziynet salonun kapısında göründüğünde Selçuk oturduğu kanepeden kıpırdamadan ona gülümsedi. Sonra kolunu ileriye doğru uzatarak, "Gel buraya şişkom" dedi. Ziynet içinden derin bir "oh!" çekerek, ağzı kulaklarında ona doğru ilerledi. Selçuk, onu izlerken kendisine tastamam bir eş buldu-

ğunu düşündü. İyi bir takım olacaklardı... Hem de mükemmel bir takım.

* * *

Aynı dakikalarda, Refet ve Vecdi Vardar, Refet Bey'in bahçesinde ferforje masada karşılıklı oturmuşlar, sabah kahvelerini yudumlarken konuşmaktaydılar. Konuşmaları, iki kardeşten ziyade, iki işadamının resmiyet içindeki fikir tartışmasını andırıyordu.

"Ağabeyim olduğun için sana saygım sonsuz. Bu konuda bir kusur etmek istemem. Ama tekrar ediyorum ağabey, Selçuk'u biraz geme almazsan yönetim kurulu başkanı olarak, yaşamış olduklarından daha zor bir durumda kalabilirsin. Şirketi neredeyse kendi başına yürütür hale geldi."

Refet Bey, kardeşine kaşlarını çatarak baktı. Duyduklarından alınmıştı. "Ne münasebet. Nereden çıkardın bunu?" dedi. "Yönetim kurulu muntazam toplanıyor. Sen dâhil, hepimiz oylarımızı kullanıyoruz."

"Ama senin oyların hep Selçuk'un istekleri yönünde pozitif oluyor. Diğer üyeler de sana saygıdan, seni takip ediyorlar. Ha oylama yapmış, ha yapmamış, fark etmiyor ki. Çok şımartıyorsun onu ağabey. Sonra dizginleyemeyeceksin."

Refet Bey kardeşine esefle bakarak konuştu:

"İnanamıyorum Vecdi. Bahsettiğimiz senin oğlun."

"Oğlumun olduğu yeri hak etmesini arzu ederdim."

"Hak ediyor."

"Vardarlara yakışan dürüstlükten uzak. Ne babamın, ne bizlerin idareciliği zamanında özel masraflarımız şirketten karşılanmadı. Hâlbuki Selçuk'un özel zevklerinin hepsi bir bahaneyle şirket kasasından ödeniyor."

"Özel masraflarını şirketten ödettirmiyor Vecdi. Çektikleri avans."

"Ödeyeceğine inanıyor musun?"

"Gayet tabii."

Vecdi Bey, masadaki kahve fincanını ileri iterek ayağa kalktı. "Sen bu kadar güveniyorsan, artık bir diyeceğim yok" dedi, "Ben müsaadeni rica edeyim."

Refet Vardar iskemlesini itip kalktı ve kardeşine elini uzatırken, "Müsaade senin" dedi. Bahçe kapısına kadar beraber, konuşmadan yürüdüler. Kapıda, sade bir "hoşça kal" ile vedalaştılar. İki kardeş de düşünceliydi.

* * *

Tarık, Bodrum'da uçaktan iner inmez, yeteri kadar uzaklaşmanın rahatlığıyla Selçuk'u aradı. Onu daha fazla meraklandırmak istemiyordu.

"Kusura bakma" dedi, "Ancak arayabiliyorum."

Ağabeyi, kendisine o istediği zaman ulaşılmadığından siniri henüz yatışmamış, "Neredesin sen?" diye sordu, "Dün geceyarısından beri arıyorum."

Tarık, geceyle ilgili detaya girmemek için, "Bodrum'dayım" diye kısa kesti.

Selçuk, birden, kardeşini bulmuş olmaktan dolayı huzur duyması gerektiğini düşündü ve sesinin tonunu değiştirip, duyduğundan keyiflenmiş gibi, şakaya vurdu.

"Oooo, sefa pezevengi... Oğlum, işin gücün yok mu senin?"

"Birkaç gün kafa dinleyeceğim."

"Dinle bakalım."

"Ne için aramıştın?"

"Allah Allah, ille bir şey için mi aramam lâzım kardeşimi?"

"Geceyarısından başladığına göre özel bir sebebi olmalı diye düşündüm."

"Haklısın. Şöyle özel bir sebebi var. Sende duran bana özel emaneti soracaktım."

Tarık gülerek, "İyidir, ellerinden öper" dedi.

Selçuk, zoraki bir "Hah hah!" savurdu ve ekledi: "Ne zamandır komik oldun sen?"

"Senin yanından ayrıldığımdan beri."

Tarık verdiği cevabın açıklığına kendisi de şaşmıştı. Şu anda kendisi değil, bilinçaltı konuşmuştu. Söylediğiyle Selçuk'un şimşeklerini üzerine çekeceğinden emin, hemen ekledi:

"Şaka şaka..."

"Öyle olmalı. Yoksa hainsin derdim."

"Bodrum havası işte, fazla rahatlatıyor sanırım."

"O zaman çok uzatma bu gırgırı. Soruma cevap alamadım hâlâ."

"Zarfın bende, emin bir yerde duruyor."

"Onu bana getirmeni istiyorum."

Tarık, yanında çalışırken onun emir verir gibi konuşmasına nispeten dayanmasına rağmen, şimdi ağırına gitmişti.

"Bodrum'da olduğumu söylemiştim sanıyorum."

"Çok uzatma, döner dönmez de getir bana."

"Selçuk, dönünce zarfı vereceğim sana. Ama bu tatile çok ihtiyacım var ve kaç gün kalmak isteyeceğim, bilemiyorum."

Selçuk, ısrarının fayda etmeyeceğini anlamıştı. Daha fazla üstelemedi. "Peki o zaman. Geldiğinde haber ver hemen" dedi.

"Tamamdır."

"Araba kiralarsan dikkatli sür. Tehlikelidir Bodrum yolları."

Tarık, ağabeyinin cümlesinin arkasında yatan hatırlatmanın anlamını biliyordu. Bu, emanete hıyanet etmesi ihtimâline karşı apaçık şantajdı. Anlamamış gibi, sadece, "Sağ ol" dedi.

Telefonu kapadığında, zarfın içeriğini ne yapacağına artık karar vermişti. Valizini alıp terminalin çıkışına doğru ilerledi.

* * *

Kiminin heyecanla, kiminin sinirlenerek, kiminin endişeyle, kiminin ise sadece geçmesini bekleyerek yaşadığı bir haftadan sonra hayat devam ediyordu.

Berke'nin evinde coşkulu bir sevinç yaşanmaktaydı. Üniversite giriş imtihanlarının neticeleri açıklanmış ve Larissa çok yüksek bir puanla istediği üniversiteye girmeye hak kazanmıştı. Kahvaltı masası kutlama yemeğine dönüşmüştü bu sabah. Berke, yanında oturan kızına sarılarak yanağına bir öpücük kondurduktan sonra duygularını söyledi:

"Çalışmanın karşılığını aldın Larissa'cığım. Seninle iftihar ediyorum."

Anberin elinde kızarmış ekmek sepeti masaya gelmişti. Kızının saçını sevgiyle okşayarak, "Evet canım, seninle gurur duyuyoruz" dedi. Sonra, oğlunun yanındaki boş iskemleye otururken, onun da sırtını okşayarak, "Seneye de aynı gururu seninle yaşayacağımızdan eminim canım" diye ekledi.

Geray, sepetten bir ekmek dilimini alırken muzip bir ifadeyle cevapladı:

"Vallahi, benden aynı performansı beklerseniz çok üzülebilirsiniz."

"Yok canım" dedi babası, "Hem başarını bekliyoruz, hem de sana güveniyoruz. Sen de başaracaksın, ben çok eminim."

"Ben de aksini düşünemiyorum."

Anberin'in sesi, oğluna olan inancını çok net belli ediyordu. Küçük tabaklara meyve salatası koyarken, daha önce birkaç defa konuşulmuş bir konuyu gündeme getirmek istedi.

"Üniversite konusunda babanın ne dediğini hatırlıyorsun Geray'cığım. Değil mi?"

Geray, "Türkiye'de üniversite okumamızla ilgili olan mı?"

"Evet, annenin hatırlatmak istediği aynen o canım" dedi Berke. "Ancak mastır için yurtdışında, Amerika'da eğitim almanızdan yanayım. Üniversiteyi burada okumanızı istiyorum. Burada ya kazanırsınız, ki Larissa bu sınavı başarıyla

geçti ve sen de geçeceksin, eminim, ya da ertesi sene tekrar imtihana girersiniz demiştim."

Geray başını salladı.

"Benim zaten yurtdışında okumaya niyetim yok."

"Amerika'da mastır yapmanızı istiyorum ikinizin de. O zamana kadar ülkenizi de, kendi kimliğinizi de keşfedecek, olgunlaşacaksınız. Burada sosyal çevreniz oluşmuş, stajlarınızda iş dünyasını, şartlarını öğrenmiş olacaksınız."

"Ve iş dünyasının kazıklarını da..."

Anberin kendisini tutamamıştı. Geray muzip gözlerle bakarken, "Anneciğim, o dediğini zaten ailece tanımadık mı?" dedi.

Hep beraber güldüler.

Berke, "Allahtan hâlâ gülebiliyoruz" dedikten hemen sonra düşünceli bir tavırla ekledi:

"Şayet Astaş ayakta olsaydı, her ikinizin de tahsilden sonra girip çalışacağınız ve ilerleteceğiniz bir aile işiniz olabilirdi."

Anberin, kocasına içi şefkâtle titreyerek baktı. Hakkında neredeyse hiç konuşmadığı, kimseyi suçlamadığı bir konu olmasına rağmen, şirketinin göz göre göre batırılışından kâlbinin ne kadar kırıldığını çok iyi biliyordu. Onu rahatlatmak isteğiyle konuştu:

"Kocacığım, Astaş'a yapılanlar konusunda kendini sorumlu hissetme lütfen. Ne yapsan engelleyemeyecektin. Çok plânlıydı her şey. Sen Doğu Anadolu'da fabrika, modern işçi şehirleri kurmayı plânlarken, birileri de senin hayatını bitirmek için zaman harcıyordu."

Sonra, günün keyfine kasvet bulaştırmaktan endişeyle, neşeli bir sesle ekledi:

"Üstelik her çocuk da fabrikaları olan bir aileye doğmuyor. Ülkede on binlerce, ihtiyaç içindeki aile çocuğu var, okuyup da yükselen. Kendilerinin ne kadar ne olmak istediğine bağlı her şey."

Berke, "Bunda çok haklısın sevgilim" dedi ve çocuklara hitaben devam etti:

"Bu sebepten inanıyorum ki, ebeveyniniz olarak size sunabileceğimiz en önemli şey, birincisi karakterinizin oluşmasında, ikincisi ise tahsilinizde en iyi imkânları sunmaktı. Bunda da muvaffak olduğumuza inanıyorum. Büyükbabam sizleri tanısaydı iftihar ederdi... İş hayatında ona yakışacak torunlarsınız. En önem verdiği şey güvendi. Bana aile yüzüğünü verdiği gün, 'Unutma; güven çok kırılgan bir duygudur. Bir gün, kendinin kırılacağını dahi bilsen, sana duyulan güvene gözün gibi bak' demişti. Onun bu sözünü hiç unutmadım. Sizin de kulağınızda küpe olsun."

"Sahi, babacığım, o yüzüğü neden takmıyorsun?" diye sordu Larissa.

"Büyükbabamın yüzüğü bana vermesi, zamanında kâfi derecede kıskançlık yaratmıştı. Şimdi, birilerinin bilhassa gözlerine sokar gibi, parmağımda dolaşmak istemiyorum."

"Ama senin hakkın olduğu için vermiş büyükbaban."

"Olsun. Büyükbabam da gösterişi sevmezdi. Bana aile yüzüğünü teslim etmesinin sembolik, çok derin bir anlamı vardı. Bunu ben de, diğer herkes de biliyor. Önemli olan bu. Ayrıca parmağıma takıp şov yapmam gerekmiyor."

"Aslında takabilirsin" dedi Geray, "Nasılsa aileden kimseyle görüştüğümüz yok."

"Haklı" derken güldü Larissa. "Bence sen fazla alçakgönüllü davranıyorsun babacığım."

Anberin tebessümle araya girdi:

"Büyükbabasının babanıza olan sevgisinin bir sebebi de buymuş zaten."

"Acaba, sana olan sevgisinin bu kadar kıskançlık yaratacağını bilse, seni yine bu kadar sever miydi büyükbaban?" diye sordu Larissa.

Berke gülümsedi. "Bilemiyorum" dedi. "Birilerinin beni

kıskandığını da sanmıyorum. Niye kıskanılayım ki? Ailenin bütün torunları aynı imkânlarla büyüdü. Benim diğerlerinden daha ayrıcalıklı bir tarafım olmadı ki."

"Olmaz olur mu?"

Bakışlar Anberin'e döndü.

"Sen, hiçbirinin sahip olmadığı kadar sevgi topuyla büyümüşsün sevgilim. Büyükbaban, büyükannen, annen, baban, hepsi ayrı düşkünmüş sana. Senin, ebeveyninle yaşadığın sevgi dolu ilişki bambaşka. Ama, bunun sebebi yine kendinsin. O kadar sıcak ve sevecensin ki, aksi olması mümkün değil."

"Ama babamın sıcaklığı ve sevecenliği Selçuk'a hiç tesir etmemiş belli ki..."

Geray, ablasıyla yaşları küçük olmasına rağmen, zorluklarını anne ve babasıyla beraber kucakladıkları o kötü günlere gönderme yapmıştı. Çocuklar için "Selçuk Amca"ları, o günlerden sonra sadece Selçuk olarak kalmıştı. Onu amcalık yakınlığından çıkarmışlardı.

Anberin, çatal bıçağını bırakarak arkasına yaslandı.

"Yüreğinde idare lâmbası kadar ışık olmayan adamların sevgiyi fark etmesi mümkün değildir canım."

"Böyle güzel bir günde, niye yine sıkıntılı bir konuyu konuşup duruyoruz kuzum?"

Berke'nin, Selçuk'lu anılardan uzaklaşmak istediği belliydi.

"Haklısın canım" dedi Anberin.

Geray, "Biz paçayı kurtardık. Allah onu yeni sevenlerine mübarek kılsın" deyince bir kez daha kötü anıların üzerini kahkahayla kapadılar. Sevgi, organik bir varlık gibi, aralarında, çevrelerinde, üzerlerinde sıcacık dolanıyordu.

* * *

Tarık az önce evine varmıştı. Valizini bırakıp doğru, çalışma masasındaki zarfı çıkardı. Heyecanlıydı. Emanetiyle ilgi-

li ne yapacağına karar vermiş olmasına rağmen, şimdi elinde tutarken, yine gelgitler yaşamaya başlamıştı. Birden, içeriğini bilmeden saklamış olduğu şeyin kendisine zarar verebileceğini düşündü. Zaten baskından sonra aile farklı bir namla göz önüne çıkmıştı. Yolda herhangi bir durdurmada, soyadından dolayı özellikle incelemeye tabî tutulma olasılığı aklına geldi. O zaman, kendisine sır olan bir şeyin kuryesi gibi ortada kalabilirdi. Yaşadığı olaydan sonra, kaç senedir polis, karakol görünce yolunu değiştirirken, şimdi Selçuk'un nârına böyle bir şanssızlık yaşamak istemiyordu. Sırrı çözmüş olsa, büyük bir ihtimâl, zaten zarfı kendisi taşımayacak, ağabeyinden gelip almasını isteyecekti. Her halükârda, çetrefilli bir işti. Selçuk'un tüm işleri gibi...

Tarık, zarf elinde, mutfağa doğru ilerlerken, hediye paketini açmak üzere olan bir çocuk gibi heyecanlıydı. Çaydanlığın altını yakıp başında bekledi. Su kaynamaya başladıktan sonra zarfın ağzını nazikçe yaklaştırıp, buharın üzerinde sağa sola oynattı. Kâğıdın ve içeriğinin zarar görmemesi için çok dikkat ediyordu. Zamkın eridiğinden emin olunca ateşi kapadı ve zarfı tezgâhın üzerine bırakıp, itinayla açtı. İçindekinin ne olduğunu keşfetmek için kendisine salona gidene kadar tadını çıkarmak istediği bir merak zamanı bırakmayı tercih etti. Masasına yerleşmeden önce kendisine bir kadeh viski koydu. Selçuk'un bu kadar gizlemek istediği her ne ise, onu öğrenmek kutlama gerektiren bir durumdu. Olabildiğince keyfini yaşamalıydı. Kadehini ve zarfı masaya bıraktı. İskemlesine oturdu. Önce, viskisinden bir yudum içti. Sonra, gizemli emanetinin ağzını açtı ve içine baktı. Siyah-beyaz bir grup fotoğraf, yıllardır saklandıkları yerden dışarı çekilirlerken, lâmbadan çıkan cinler gibiydiler. Çok uzun zaman öncenin cinleri konuşmaya başladıklarında, Tarık'ın nefesi tutuldu. Dudaklarından, "Vayyyy!" sözcüğü döküldü. Selçuk bu kadar telaşlanmakta haklıydı. Kimin eline geçse, büyük bir

koz olarak kullanılırdı bu fotoğraflar. Genç adam, yüzünde eğlenceli bir hayret işareti, fotoğraflara bakarken içkisinden arka arkaya iki yudum aldı. Çok keyiflenmişti. Cep telefonunu eline aldı ve Selçuk'un numarasını tuşladı.

* * *

Selçuk cep telefonunu yeni kapalıya almıştı. Karısıyla beraber Swissotel'deki bir antika müzayedesindeydiler. Almak istediklerini çoktan seçmişti. Çok hevesli görünmeden, ama muhakkak sahiplenmek istediği parçalar vardı. Yeni hayatını, yeni evini süsleyecek ama kendisi için de bir anlamı olacak objelerde yoğunlaşmıştı.

Ziynet, ilk defa böyle bir müzayedeye katılıyordu. Üzerinde Chanel tayyör ve ayağında aynı marka ayakkabıları, parmağında hatırı sayılır tek taş yüzüğüyle, ellerindeki listede yazılı rakamlara yakışır bir ziyaretçi olduğunu hissediyordu. İki gün önce açık artırmaya çıkacak değerlerin tanıtımının yapıldığı kokteylde mücevher bölümünün önünde uzun bir zaman durmuş, hayranlık duyduğu pırıltıları sahiplenmek arzusuyla yanıp tutuşmuştu. Fakat ağzını açıp kocasına bir şey dememişti. Her şeyin sırası vardı. Zaten Selçuk da öyle "istiyorum" diye kendinden bir şey istenecek adam değildi. Çok politik olmak gerekti. Durumu öyle bir hazırlamalıydı ki, Selçuk aldığını, tamamen kendi fikriymiş gibi aldığını hissetmeliydi. Ama sırayla... Şimdi zaten, ertesi gün taşınmaya başlayacakları saray yavrusunun ihtişamlı lüksü ile sarhoş gibiydi. Bir an önce yerleşip, kocaman bir davet verecekleri günü sabırsızlıkla bekliyordu. Şu anda sahip olduklarını ve bundan sonra olabileceklerini düşünerek, şimdilik sadece kocasının seçtiği parçalarla yetinecekti. Varlıklı olmanın gücünü hissediyordu. Bütün eksikliklerini, zor geçmişini, Beauté Pansiyon'daki odayı, iki para için ajansların, erkek-

lerin ağız kokusunu çektiği zamanları hatırlamak dahi istemiyordu. Çok iyi biliyordu ki, o düşük hayatı ancak kendisi unutursa, unutturabilirdi. Artık, varlıklı bir işadamının ve saygın bir ailenin gelini olduğunu ezberletmek zamanıydı.

Müzayede bittiğinde, Selçuk, dört elyazması Kur'an-ı Kerim, iki Osmanlı padişahının tılsımlı iç gömleği, 6 tuğralı divit, Kazaskerin iki hilyesini koleksiyonuna katmıştı. Ama şu andan itibaren yatırım yaptığı tüm antika objeler, holding binasına değil, evine gidecekti. Şirket kasasından ödeniyor olsa da, şirketi artık sadece kendisinin malı gibi gördüğünden, her yatırım da onun şahsî malı diye düşünüyordu. Kimseye sormadan, onay almadan harcayabilme gücü ona bir imparatorluğun hâkimi hissini veriyordu. Hâkimiyet duygusunu çok seviyordu. Güç, hayatı boyunca sevgi ve ilgi eksikliğiyle alâkalı duyduğu tüm yoksunluğu tamamlıyordu. Ailenin olabilecek itirazlarını şu an düşündüğü kadar bile düşünmesine gerek kalmayacak günler yakındı. Duyduğu keyifle, arabanın arka koltuğunda, yanında oturan Ziynet'in bacağını sıktı. Bir şey söylemediler ama farklı yerlerden gelmelerine rağmen, hedefi aynı olanların ifadesiyle bir diğerine gülümsediler. Selçuk, birden, cep telefonunu kapalı bıraktığını hatırladı. Açtığında aramış olanların başında Tarık'ın ismini gördü. Geri arayacaktı ki, vazgeçti. Ziynet'in yanında bu görüşme uygun olmayacaktı.

* * *

Yaz bitip sonbahar kışa döndüğünde Anberin, Selçuk'la ilgili endişeli beklentisinde yanılmış olabileceğini düşünmeye başlamıştı. "Şeytanın İflâsı" tablosu, çalışma odasında halen daha tamamlanmamış duruyordu. Odanın dibindeki yedek şövalenin üzerinden, zindanından çıkamayan gözlerle bakıyordu. Anberin, aylardır, iblisin kor gözlerine defalarla bak-

masına rağmen, ona resmi tamamlatacak hiçbir ilham alamamıştı. Üzerinde önlüğü, elinde fırçası, yine onu izlemekteydi.

"Haydi, konuş benimle. Bir şeyler söyle ki şekillendireyim seni" diye mırıldandı.

Şeytan sanki gözü açık derin bir uykudaydı. Anberin, diğer şövaledeki "Aşk için Aşk" tablosuna geri döndü. Helen'in uzun, bal rengi, dalgalı saçlarının arasına Truva'nın güneşinden parıltılar yerleştirirken bir taraftan da düşünüyordu. Belki de gerçekten önsezileri gücünü artık yitirmişti. O bahar gecesinde algılamış olduğu, içini ürperten duyguyu gerçek kılacak hiçbir şey yaşanmamıştı. O güne dek hayatlarına sıkıntı getiren hiç kimsenin sesi çıkmamıştı. Ne Selçuk, ne Muzaffer aramıştı. Gloria da herhalde evlenmekten vazgeçmişti. Onun, sırf masraflarını Berke'ye ödetme inadından, sevdiği bir erkekle evlenmemesini anlayamıyordu Anberin. Ona göre, aşkın çok daha derin, çok da yükseklerde bir anlamı vardı.

Aslında Selçuk'tan tam da habersiz değillerdi. Kendisi gazetelerin iş dünyası sayfalarında, karısı da magazin köşelerinde karşılarına çıkıyordu arada bir. Kaçakçılık suçlamasıyla parmaklıkların arkasında tutulduğu dönemde ve sonrasında şirketin borsadaki hisse değeri, tarihinde hiç olmayan bir şeyi daha yaşamış, dibe vurmuştu. Anberin, o günlerde dahi Selçuk ve Ziynet'in müzayedelerde boy gösterip, antika eserler toplamasını anlayamamıştı. Çok fütursuz olmalıydılar. Mamafih, ailenin diğer fertlerinden de bir itiraz duyulmadığına göre, yapılan masraflar mubah görünüyordu. Anberin, enerjisinin aşağıya çekilebileceğinden endişeyle Selçuk'u hafızasının çöp kutusuna atıverdi. Müziğinin sesini açtı. Eleni Karaindrou'nun *Eternity and a Day* filmine yaptığı müzik ağlayan bir hikâye gibi yükseldi. "Sonsuzluk ve bir gün..." diye mırıldandı, "sonsuzluk ve bir gün..."

* * *

"Sonsuzluğa sahip olmak gibi bir duygu bu."

Selçuk, malikânesinin yatak odasında, tılsımlı iç gömleği üzerinde, *art-deco*, ayaklı boy aynasının karşısındaydı. Sakalı biraz daha uzamış, çenesi sivrilmiş, gözlerinin altında mavi çukurlar belirmişti. Buz mavisi gözlerinde heyecanlı, alevli pırıltılar yanıp sönüyordu. Sırlı camdaki aksine hayranlıkla bakarken ellerini, okşar gibi, gömleğin yakasında, kollarında gezdirip, tenindeki dokusunun keyfini çıkardı. Kumaşın özü değildi Selçuk'a bu zevki veren. Gömleğin kumaşı aslında basit bir pamukluydu ve üzeri sanat işlemesini kolaylaştırmak için aharlanıp kâğıt özelliği kazandırılmıştı. Giysiyi özel ve zengin kılan, Padişah III. Murad'a ait oluşuydu. Bir benzeri Topkapı Sarayı koleksiyonundaydı. Devrinin en ünlü hattatları, nakkaşları, din adamlarının, astronom ve astrologlarının ekip halinde çalışarak yarattıkları emsalsiz örneklerden biriydi. Diğer bütün tılsımlı gömlekler gibi, nakış nakış işlenmiş stilize motifler, semboller ve hat sanatının mükemmel kompozisyonuyla yazılmış ayetler, hadisler arasında çözülemeyen şifreli kodları barındırdığından tarih boyunca gizemini korumuş ve halen korumaktaydı.

Selçuk, gömleğin üzerindeki tılsımın kendisini her türlü kötülükten, nazardan, hastalıktan koruyacağına inanıyordu. Koskoca cihan padişahları, ulemalar buna inanıp giydilerse, o niye inanmayacaktı? Ancak, gömlekle ilgili bir diğer inanca, giyeni zor zamanında görünmez yapacağına pek aklı ermiyordu. Ama var ya, bir de bu gerçekten olursa, o zaman müthiş olurdu. Bir an için, istediğinde görünmez olduğunu düşündü. Arsızca bir keyifle sırıtırken mırıldandı:

"Çok müthiş bir his..."

"Neredeyse orgazm gibi, değil mi?"

Selçuk'un başını çevirmesine gerek kalmadan sözünü kesen sesin sahibi aynada görüntüye girdi. Onun üzerinde de benzer bir iç gömleği vardı. Kollarını göğsünde kavuşturup,

çıplak bacaklarını iki yana açıp durduğunda bacaklarının arasından yere doğru uzayan kuyruğu göründü. Selçuk, her bir araya geldiklerinde gittikçe daha fazla kendisine benzeyen iblisine şaşırarak baktı. Şeytanın gözlerinde, korlar içinde buz mavisi gölgeler peydahlanmıştı. Selçuk, onun üzerindeki tılsımlı gömleğe bakarak, "Nereden buldun bunu?" diye sordu.

Şeytan koltuğa otururken, "Nereden olacak? Beraber almadık mı?" dedi.

Selçuk, kıymetli koleksiyonundaki diğer tılsımlı gömleğe kendisinden başkasının dokunmuş olmasına içerlemişti. Ama, aklından geçenlerin, ânında şeytanın bilgisinde olduğunu bildiğinden, onunla ters düşmemeye özen gösterdi. Yüzünü ona dönerek, zorlama bir tebessümle, "Evet, haklısın, beraber aldık. Ama sen nasıl oluyor da, üzerinde onca dua, tılsım olan bir şeyi giyebiliyorsun? Dokunamaman lâzım" dedi.

Şeytan, başını arkaya atıp, uzun bir kahkaha savurdu. Sonra, "Senin de öyle" dedi. "Senin de dokunamaman lâzım ama bak içindesin işte. Ne farkımız var ki? Sen giyebiliyorsan dualı, tılsımlı gömleği, ben de giyebilirim."

"Ama benim Allah inancım var" derken Selçuk'un sesi fısıltıya dönüştü.

Şeytan alaylı bir bakışla, "Sen de söylediğine inanmıyorsun ya. Israrla bunu tekrarlayıp duruyorsun. Kaldı ki, daha evvel söylediğim gibi, inandırman gereken ben değilim. Ben kendi gördüğüme inanırım ve sana bakınca Allah'ın varlığını değil, kendimi görüyorum. Onun için kendini kandırma."

Şeytan, oturduğu yerden kalktı, üzerindeki gömleği çıkardı ve yatağın üzerine bırakırken kumaşı avucunda sıkıp yoklayarak devam etti:

"Gerçekten, müthiş bir dokuma tekniği bu: Gülistânî kemha."

Selçuk, şeytanının bilgisine şaşkın, baktı. İblis, onun cevapsız bakışlarını görünce, "Bilmiyorsun ne olduğunu, değil mi?" diye sordu.

Selçuk, olumsuz anlamda, başını iki yana salladı.

"Gülistânî kemha tekniği, sekiz bin çözgü ipliği ile gerçekleştirilen dokuma tekniği. Halen daha, o günün şartlarında nasıl başarıldığını bulamıyorlar."

"Bilmiyordum..."

"Bir tılsım gömleğinin hazırlanması, üç, bazen dört sene sürerdi, onu biliyor musun?"

Selçuk, dünya parayla koleksiyonuna kattığı objelerin hikâyesini, şeytanı kadar bilemiyor olmaktan utanmış ve biraz da hırslanmıştı. Kendisini aşağılanmış hissediyordu. Diğeri devam etti:

"Düşün, sen padişah olarak bugün sipariş etseydin, üç dört sene sonra ancak giyebilecektin bir tanesini. Ama şansa bak ki, hazıra konuyorsun şimdi. Daha padişah olmadan gömleklerin hazır."

"Sen bu bilgileri nereden edindin?" diye merakla sordu Selçuk.

"Sarayda."

"Sarayda mı?"

"Evet."

"Nasıl oluyor..."

İblis, ona doğru birkaç adım attı, gelip tam önünde durdu ve bir elini onun omuzuna koyup cevapladı:

"Benim girmek istediğim yerde sınır olmaz. Ha ağaç kovuğu, ha saray, hiç mi hiç fark etmez. Elçim olmaya, benimle birleşmeye hazır bir ruh bulduğum her yere girerim ben. Ben hava gibiyim. Her yerden geçebilirim. Uzar kısalır, yükselir, süzülür, kayar, küçülür, büyürüm şartlara göre."

"Peki Osmanlı Sarayı?.."

"Orada benim elçim olacak adamlar yok muydu zannedi-

yorsun? Kiminde daha az, kiminde daha çok, ama her devirde oldu. Çok dolaştım saraylarda, otağlarda, selamlıklarda, harem dairelerinde, koğuşlarda, hamamlarda..."

Sözünü tamamlamadı. Elini, Selçuk'un omuzundan çekerken dudaklarını bir ibret işareti görmüş gibi büküp başını salladı, "Hey gidi günler... Bazen özlüyorum..." diye mırıldandı. "Saraylı olmak başka bir şey. Üzülüyorum, dünyada içinde yaşanan saray az kaldı. Çoğu müze artık. Mermer bedenlerin benim için hiçbir anlamı yok."

Konuşurken bir taraftan da kocaman yatak odasının dört bir yanında gözlerini gezdirmişti. Kısa bir kahkaha attı, "Neyse, sen de nihayet kendine göre bir saray yaptın. Hoş oldu, çok hoş. Elçilerimin şaşaalı yaşaması pek hoşuma gider. Açılışı ne zaman yapacaksın? Hani şu meşhur aile daveti?"

Selçuk, şeytanının sadece beraber olduklarında aklından geçenleri değil, ortalarda görünmediği zamanlar da karısıyla bile konuştuklarını bildiğini ilk defa fark ediyordu. Huzursuz bir duyguyla kıpırdandı. İblis bunu biliyorsa, diğer her şeyi de duyuyor veya görüyor olmalıydı.

"Endişelenme" dedi şeytan, "ne duyarsam duyayım, ne görürsem göreyim, sana endişe olmasın. İnsanoğlu için ayıp, yasak, günah olan ne varsa benim zaten makbulüm. Kaldı ki her konuştuğunuza da kulak şahidi olmuyorum. Dünyadaki tek elçim sen değilsin, unutma. Uğrayıp, hatır soracağım daha nicesi var. Eee? Davetten bahsediyorduk, vaz mı geçtin?"

"Çağırdıklarım oldu bu arada. Ama bütün aileyi toplamak için henüz yapmam gereken şeyler var."

"Neymiş onlar?"

"Holdingin bünyesini genişletmek için teşebbüslerim var. Onları gerçekleştirdikten sonra yapacağım bir davet daha tesirli olacaktır. Dibe vuran şirketi nasıl ayağa kaldırdığımı görmelerini istiyorum."

"O batış da senin sayende oldu ama, unutma."

Selçuk, şeytanının kendisine böyle bir yorum yapmasından rahatsız olmuştu.

"Sen mi söylüyorsun bunu?" dedi.

"Evet. İnsan idaresizliğinin ve tabii ki aldıklarını daha hazmetmeden hırs kovalamanın kurbanı oldu şirket. Başka birinin katkısı yok bunda."

"Ben öyle görmüyorum."

"Bana anlatma. Kötülük yapmaya hazırlanan baştan mazeretini bulur. Sen, en güzel örneğisin bunun. Ama hep diyorum ya, senin bu yönünü bilmem sana bir zarar vermez. Bu konuştuklarımız, sende sevdiğim hasletlerden bazıları. Ancak, ne var ki, pek tez canlısın. Burada kaybediyorsun. Çevrende sonunu getireceklerin varsa dahi, onların gururlarıyla oynamadan yapmalısın bu işi. Yoksa sen yolun yarısındayken, onların intikamlarına maruz kalırsın. Geçen defa olduğu gibi."

"Şimdi aileyi bir araya getirmek hedefim."

"Biliyorum ama fikrinin ardında yatan sebepleri de biliyorum ve yine uyarıyorum. Adımlarını, kazandıklarını hazmederek ağır ağır at. En sevdiğin kuzeninden ne haber?"

Alaylı bir ses tonuyla, gülümseyerek sormuştu. Selçuk, onun sorusundaki ironiyi fark etmişti. "Onu çok yakında arayacağım" dedi.

"Aramak için bir sebep düşündün mü?"

"Düşündüm..."

İblis onun gözlerinin içine bakarak sözlerinin devamını bekledi. Ama Selçuk daha fazla bir şey demedi.

"Hayret" dedi diğeri, "Çok hayret... Aklını okuyamıyorum. Düşüncelerini göremiyorum şu anda. Sonuçta şeytanca bir şey yapacak olmana rağmen, Berke'yle konuşmak için yaratacağın sebep çok melekvari olmalı."

Selçuk, ne zamandır ilk defa şeytanına karşı kendisini galip hissetmiş, ağzı kulaklarına varmıştı. Kollarını göğsü üze-

rinde kavuşturup bacaklarını iki yana açarak durdu. "Yaa, gördün mü?" gibilerinden baktı iblisin buz mavilerini yalayan korlu gözlerine.

Şeytan, kızacağına, büyük bir keyifle ellerini çırptı, "Bravo!" dedi, "Bravo! Sana bir şey diyeyim mi? Sen, tahmin ettiğimden daha da tehlikelisin. Sadece kötülük düşünmüyorsun. Kötülüğünü kamufle edecek mükemmel bir iyilik oyunu kurgulamış olmalısın. Ben okuyamıyorsam, dokunamıyorsam, düşünceler iyilik kokuyor demektir. Berke ile ilgili hazırlığın, harika bir masum duygu hali belli ki... Ne diyebilirim? Beni aşmak üzeresin... Seni gerçekten tebrik ederim."

Şeytan, Selçuk'a yaklaştı ve ağzını açtı. Ucu çatallı dilini dışarıya uzatıp, onun yanağında dolaştırdı. Selçuk, tiksinti duyması gerekirken, gözlerini kapayarak tenindeki ıslak kayganlığın tadını çıkardı. Her yeni buluşmalarında, iblise has her dokuyu, her kokuyu, her tavrı biraz daha benimsemiş oluyordu. Yüzündeki temas durduğunda gözlerini açtı. Odada tek başınaydı. Aynada kendisine bir kez daha göz attıktan sonra gömleği çıkardı ve dudaklarına götürüp öptü. Anlamını bilmediği ve hiçbir zaman bilemeyeceği şifreli yazıları saran Süleyman mührü alnına, Zülfikâr göğsüne dokundu. İçi titredi. Bunu gömleğe sahip olmaktan dolayı duyduğu heyecana verdi.

* * *

Vecdi Vardar, Selçuk'a inanan ve onu koruyan ağabeyiyle konuşmasının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine inandığından, bir daha onunla dertleşmeyi denememişti bile. Şirket bünyesinde kendi görev sahasında kalan işleri, ilerleyen yaşına rağmen enerjiyle yerine getirmekteydi. Ancak, büyük oğlunun holdingi idare şeklinden, şirkete yüklediği özel masraflarından ve genel gidişattan çok mutsuz ve endişeliydi. Onun-

la baş başa konuşmaya karar vermişti. Şimdi, holding yolunda giderken, soracağı soruları, kafasında sıraya sokmaktaydı. Analiz ve hesap adamı olarak, sohbetleri bile hep belli bir matematik kuralına göre gelişirdi. Sırf iş hayatını değil, hayatın kendisini de matematikle yaşadığı için, kendisine söylenen her kelimenin de denklem, işlem süresinde bir anlamı olurdu. Sadece kendi seçimlerinin sebep ve hâkim olacağı olaylar dışında, başkalarının öyle veya böyle katkısı, etkisi olabilecek her olayda duygusallığı yok olurdu.

Selçuk, yönetimde her ne kadar yükselmiş olursa olsun, babasının hangi sorularla geleceğinin bilincinde, huzursuzdu. Çok insanı söyleyeceklerine inandırabilirdi ama bu babasıydı. Onu bebekliğinden beri bilen, gözünden, sesinin tonundan, mimiklerinden, söyleyemediklerini ve söylemek istemediklerini ve yalanlarını anlayacak kişiydi. Selçuk, kaçışı olamayacak bu görüşmeye kendini pozitif motive etmeye çalışmıştı. Vereceği cevapların samimi görünmesinin tek çaresi, söyleyeceklerine öncelikle kendisinin inanmasıydı. O da öyle yaptı. Babasının tepkisini çektiğini iyi bildiği ve tahmin ettiği tüm uygulamaları için kendisine anlamlı ve kaçamak sebepler buldu. Bunları zihninde birkaç kez tekrarlayarak kendisini, anlatacaklarının duygusuna hazırladı. Bu hazırlık, ona duymuş olduğu bir sözü hatırlatmıştı: "Kötülük yapacak insan önce kendisine mazeret bulur" demişti şeytan. Bu cümle zihninden geçer geçmez, hemen kendini korumaya almak ihtiyacı hissetti. "Kötülük değil ki benim yaptığım. Sadece babamın verdiğim cevaplardan tatmin olmasını istiyorum, o kadar" dedi içinden. Uzaklarda bir yerden şeytanın kahkahası duyuldu.

Holdingde, Selçuk'un odasında buluştuklarında, Vecdi Bey, hiç uzatmadan konuya girdi ve "Neler oluyor?" diye sordu. Çok kısa ve sade ama aslında birçok konuda derin cevaplar bekleyen bir soruydu. Selçuk, babasının zaman gibi kelime-

leri de ekonomik kullandığını bilirdi ve sorusunun neyi ifade ettiğini anlamıştı. Babası tahmin ettiğinden çok daha huzursuz görünüyordu. Lâfı biraz dolaştırmakta fayda vardı.

Babasının karşısındaki koltuğa otururken, "Hangi konuyu merak ediyorsun?" diye sordu.

"Neyi merak etmeliyim?"

"Bana mı soruyorsun baba?"

"Merak ettiklerimi ben biliyorum. Ayrıca meraklanmamı gerektirecek neler olabilir, onu da sen bilirsin."

"Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Senin yönetim şeklin de benim için bilmece Selçuk. Tuğla üzerine tuğla, tezgâh üzerine tezgâh kurduğumuz işin bu hale gelmesini kaldıramıyorum."

Selçuk, dudaklarını büzüp, sağ yanağının içini ısırdı, "Zor günler geçiriyoruz" dedi.

"O çocuğa, o fırsatı vermeyecektin."

"Hangi çocuğa, ne fırsatı?"

"Seni ihbar edene."

"İhbar etti de ne oldu? Yine buradayım işte."

"Ama iş aynı yerde değil. Ailenin ismi aynı yerde değil. Babamın kemikleri sızlıyordur şimdi. "

Selçuk, bütün hazırlığına rağmen, babasının çok net ve sert vuruşlarından rahatsız olmuştu. Oturduğu yerde gerildiğini hissetti. Sağ bacağını diğerinin üzerine atıp sinirle sallamaya başladı. Bu kadar çabuk köşeye sıkıştırılmış olmak, görüşmenin ilerleyen dakikaları için güvenini kaybettirmişti. Derhal baskın çıkacak bir şeyler bulmalı ve babasını bir adım daha öteye geçmekten alıkoymalıydı. Birden, zihninde şimşekler çaktı. Harika bir silah bulmuştu.

"Ben içerdeyken bütün aile dışarıdaydı."

"Dışarıda kalan aile sebep değildi o baskına. Haftalarca, çarşaf çarşaf yazıldı, yerin dibine battı ismimiz. Borsada hisseler battı. Neden? Adam idaresizliğinden."

Selçuk, tam aileyi tekrar bir araya getirmeye hazırlanırken, babasıyla takışmak için yanlış bir zaman olduğunu düşündü. Şu an için alttan almalıydı. Babasının da dışlanacağı zaman gelecekti nasılsa.

"Şahsî masrafların konusunda da rahatsızım. Şato bitti, şimdi yeni bir tekne yaptırıyormuşsun."

Selçuk, şimdilik gizlediği haberin bu kadar hızlı yayılmış olmasına şaşmıştı. Ne diyeceğini düşünürken babası devam etti:

"Duyulmaz mı zannettin? O camiadan uzak sayılmam. Sen doğmadan denizciydim ben. *Gülşah*'ı ne yapıyorsun?"

"Onu Nihat isteyip duruyordu ne zamandır. Ona sattım."

"Onun parası yeni teknenin masrafını karşılar mı ki?"

"Bu tekneyi kendi deniz zevkimin dışında bir amaç için yaptırıyorum. Yoksa, *Gülşah* bana yeterdi."

"Yani?"

"Artık sadece burada değil, yurtdışında da yelken yarışlarına katılmak istiyorum. Bayrağı dalgalandırmak ve holdingin adını duyurmak mükemmel bir propaganda olacak. Pahalı gibi görünüyor ama tanıtım şirketlerine bayıldığımız paraları düşünürsen, bunun getirisi kat be kat olacak."

Anlatırken kendisini öyle kaptırmıştı ki, söyledikleri kendi kulağına da çok gerçekçi gelmeye başlamıştı.

"Hem her yarışa katılıp hem de holdingin genel müdürlüğünü nasıl yapacaksın, anlamadım."

"Ben de hepsine demedim zaten. En çok ses getirecekleri seçeceğim."

"Ben yine de soruma cevap alamadım Selçuk. *Gülşah*'ın getirdiği para bu yeniyi karşılayacak mı?"

"Benim de demek istediğim bu. Şirkete yarayacak bir tanıtım projesi olduğu için şirket kasasından yapılması gerekir diye düşünüyorum."

Vecdi Bey'e kendisiyle alay ediliyormuş gibi gelmişti. İna-

namayarak oğluna baktı. Diğeri, anlattıklarından heyecan duymuş, gözleri parıldayarak bakıyordu.

"Sen ciddisin" dedi, Vecdi Vardar.

Selçuk'un, anlattıkları konusunda kendine güveni gelmiş, babasından çekincesi kaybolmuştu. "Evet" dedi, "Çok ciddiyim."

Vecdi Bey, oturduğu koltukta hafifçe öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine koyup, ellerini kavuşturdu. Oğlunun gözlerinin içine bakarak konuştu:

"Selçuk... Ailemizin tarihinde, hiç kimse, babam dâhil, şahsî masraflarını şirket kasasından görmedi. Herkes, hak ettiği maaşı neye elveriyorsa onunla yaşadı."

"Hani para lâfı konuşulmazdı bizim ailede."

"Aynen, benim söylediğim sebepten dolayı konuşulmazdı. Herkes, hak ettiğini alır, masraflarını onun içinden görürdü. Diğer ortakların haklarına hiçbir yöneticimiz el sürmezdi. İsmi üstünde, 'ortak kasa'. Orada ortakların hepsinin hakkı var."

"O ortakların hiçbiri benim gibi çalışmıyor ama."

"Sen de çalışmanın karşılığını zaten maaş ve prim olarak alıyorsun. Bu arada, maaş artışlarında işçinin hakkını gözetmeni ve yönetici kadronun ücretlerinde de biraz daha mütevazı davranmanı tavsiye ederim. Dün masama gelen rakamlar bana hiç hâkkanîyetli gelmedi."

"Benim de, müdürlerimin de belli bir standartta yaşaması lâzım. Finansçılarla, bankacılarla, gazetecilerle ahbaplık ediyoruz. Şirketin varlığıyla ilgili güven vermeliyiz."

"Benim için ise, işçimizin daha iyi yaşaması, daha fazla güven yaratan bir uygulamadır."

"Baba, beni bulunduğum mevkie şirketin yönetim kurulu getirdi. Bana güvenildi ki, buradayım. Şimdi kalkıp, her yaptığım için benden hesap sormanı anlamıyorum."

"Hesap sormak benim hakkım. Hâtta her ortağın hakkı."

Vecdi Bey'in ses tonu kesin ve net bir ifade taşıyordu ama

bu yadırganacak bir durum değildi. İş konusunda genel karakteristik tavrıydı bu. Dolayısıyla Selçuk özel bir alınganlık göstermedi. Ama, sahip olduğu yetkinin, gücün kabul edilmesi konusunda ısrarcıydı, "Amcam ve sen istediğinizi sorabilirsiniz tabii ki. Buna bir itirazım yok. Ama diğer Vardarlar ellerini taşın altına sokmadıkları için bende hiçbir hakları yok. Halk hissedarlarına gelince, herkes hissesi kadar konuşsun."

Vecdi Bey, oğlunun, aynen tahmin ettiği gibi, bu zor günde bile gücün sarhoşluğuyla ve hırsıyla sarılmış olduğunu görüyordu.

"Senin gibi düşünmüyorum" dedi, "Birincisi, Vardarların eli zaten taşın altında."

Selçuk, "Nasıl yani?" gibilerinden bakarken babası devam etti:

"Bütün hisselerini senin yönetimine teslim etmişler, daha ne yapsınlar. Diğer ortaklar için de geçerli. Selçuk, sana bir şey söyleyeyim mi, hiçbir ortağı küçümseme. En az hissesi olanı bile. O azınlık hisseler toplana toplana sermayemizi oluşturuyor. Aile adımıza ve yarattığımız işe güveni kaybettirme lüksümüz yok. Kasayı kendi özel hesabın gibi kullanamazsın. Böyle giderse, ortaklarımızı sadece zarara ortak edeceksin diye korkarım."

"Abartma baba. Nereden çıkardın zararı? Evet, biraz oynadı hisse değerleri ama göreceksin kısa bir zamanda eskisinden iyi olacağız."

Selçuk, babasına karşı kâfi tavır koyduğuna inançla, gönül almak niyetiyle sesini yumuşattı ve sanki onun fikirlerini çok önemsemiş gibi devam etti:

"Bu yaşananlardan ben de çok huzursuzum baba. Ama çok yakında sana çok güzel sürprizlerim olacak. Holdingin bünyesine katmayı plânladığım büyük şirketler var."

"Şu an kendi hisselerimizin değeriyle dertliyiz, sen neden bahsediyorsun?"

"Ben neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum, merak etme. Biraz taktik ve plânlama istiyor ama atılım yapmanın tam zamanı. Büyüklüğümüzü ve dayanıklılığımızı ortaklara ve piyasaya ispat edecek bir formülden bahsediyorum."

Vecdi Bey, merakla, dinlemek üzere arkasına yaslandı. Selçuk, babasını ikna edip edemeyeceğini bilemiyordu ama en azından kendisini dinletebilecek vakti kazanmıştı. Sakin bir sesle izah etti:

"Detaylarla kafanı şişirmeyeceğim ama bir müddettir ekibimle araştırma yapıyoruz ve çok ehven fiyata satılmak üzere olan ciddi kuruluşlar var."

Vecdi Bey, inanmaz bir tavırla dudak bükerek baktı. "Hangi firmalar bunlar, hem ciddi kuruluş olacak, hem ehven fiyata satılacak?"

"Biri ilâç yan sanayii şirketi; İlsan A.Ş., diğeri ise bir madencilik firması Cevher A.Ş."

"Bunların ikisi de bizim bildiğimiz işler değil Selçuk."

"Öğreneceğiz. Sonuçta yönetim işi."

"Nesillerdir bildiğimiz ve hâkim olduğumuz bir işin gücünü bu kadar farklı alanlara kaydırmak bana gereksiz geliyor."

"Biz, bütün yumurtaları aynı sepette tutuyoruz. Rekabeti gittikçe güçlenen bir dalda işimiz. Tekstilde bir sallantı, bizim elimizi kolumuzu bağlar. Farklı alanlarda yatırımlarımız olursa, en azından biri bizi ayakta tutacaktır."

Vecdi Bey bunları dinlerken, mâkul karşıladığı anlaşılıyordu. "Bu dediklerin tamam olabilir" dedi, "Ama, sanayinin kendi dinamikleri kadar, yöneticilerinin tutumu da çok önemli. Hisselerimizin şu anda değer kaybetmiş olması sektördeki bir krizden falan değil, konuştuğumuz gibi."

Selçuk, babasının dönüp dolaşıp, durumdan onu suçladığını belli eden sözleriyle karşılaşmaktan sıkılmıştı. Bıkkın bir tavırla baktı. Vecdi Bey devam etti:

"Yani, demek istediğim, aynı şey bünyemizde değil üç dört,

on beş şirket de olsa geçerli. Bu defa holdingin şemsiyesi altında kaç kurum varsa hepsinin birden değeri düşecek. Bu sebepten, ben, sadece tekstile yapacağımız yatırımlardan yanayım. Kaldı ki, hangi parayla girmeyi düşünüyorsun bu yatırımlara?"

"Kredi..."

Vecdi Bey, oğlu daha sözünü tamamlamadan, isyankâr bir tavırla onu susturdu:

"Borç yani! İşimizin hiçbir döneminde borçlanmadık biz Selçuk."

"Bugün herkes böyle büyütüyor işini."

"Kim ne yaparsa yapsın, bu bize göre değil. Ne babamız, ne de ağabeyimle ben, bir kuruş borç almadan idare ettik bu şirketi. Hem, bizi en önde tutacak yatırımları yapmaya devam ettik, hem ailemiz iyi yaşadı, vergi rekortmeni oldu, hem işçimiz, personelimiz haklarını aldılar, memnun kaldılar."

"Devir değişti baba. Şayet büyümek istiyorsak, borçlanmamız gerek."

"Gerek mi? Borcun gereği mi olurmuş? Faize girecek paradan hayır mı gelir? İmkânın kadar büyürsün ama sağlıklı büyürsün. Bugüne dek borç almadan, sektörümüzün hep en önünde, yol açan olmayı başardık. Şimdi eksiğimiz ne?"

Selçuk, "Eksiğimiz ne?" sorusuyla, kendisinin yönetimdeki eksikliğiyle ilgili serzeniş sezmişti. Savunmaya geçti.

"Eksiğimiz yok. Tam aksine fazlamız olsun diye uğraşıyorum."

"Ağabeyimle konuştun mu bu konuyu?"

"Biraz bahsettim. Detaylı bir rapor istedi. Tekrar konuşacağız. İkna olacağına inanıyorum."

"Kredi konusunda ağabeyimin de ikna olacağını hiç sanmıyorum. Onunla her konuda ayrı düşebiliriz belki ama borçlanma konusunda benden daha farklı düşünmeyeceğinden eminim. Biz o kafada büyümedik."

"Ben amcama güveniyorum. O senden daha açık görüşlü."

Vecdi Vardar, sıkkın bir ifadeyle yerinden kalktı. "Bakıyorum, her yapacağına kılıf uydurmuşsun zaten. Neyse, benim ne düşündüğümü biliyorsun. Saygı duyarsın, duymazsın, senin bileceğin iş. İşi, aileyi, ortaklarımızı zora sokacak olursan vicdanınla nasıl muhasebe yapacağını şimdiden düşün. Ama ben anlattıklarından tatmin olmadım ve rahatsızım. Bu şartlarda yönetim kurulunda daha ne kadar kalmayı isteyeceğim, bilmiyorum. Haydi eyvallah."

Selçuk, yüksek sesle söylenmese bile, babasının dediklerinde kesin kırgınlık sezmişti. Onun, nasılsa kendiliğinden yönetim kurulundan ayrılacak olması dolayısıyla nispeten rahatlamıştı. Durumu biraz gönül alıcı olmaya elverişliydi. Ona iyi bir şeyler söylemek ihtiyacını hissetti.

"Sana söz veriyorum. Holdingi yönetimini teslim aldığım yerden çok daha iyi bir yere getireceğim. Amcam, sen, yöneticiliğinizde nasıl aşama kaydettiyseniz, ben de bu nesilde bu düsturu devam ettireceğim."

Selçuk, ağzından çıkanların samimi ifadesine kendisi bile şaşırmıştı. Kulağının dibinde şeytanının fısıltısını duydu:

"Bunda tabii ki samimisin. Zira gerçekten istediğin bu. Babana böylece söylemende hiçbir mahsur yok. Ama bir fark var ki, sen bu gelişmeyi kendine yâr etmek için istiyorsun. Ailenin ve diğer ortakların canı cehenneme!"

Vecdi Bey, gitmek üzere yürürken durdu. Oğlunun gözlerinin içine baktı ve "Söz vermekte çabuk davranma" dedi, "Ama şayet bir söz veriyorsan onu tutmakta acele et."

Selçuk, babasının bir cevap bekleyerek konuşmadığını biliyordu. Bir şey demeden onu odanın çıkışına kadar geçirdi. Kapıyı kapadığında, yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. Yönetim kurulunda onu zorlayan bir unsur daha ortadan kalkmak üzereydi ve hiçbir zorlanmaya gerek kalmadan, babasının istifasıyla kendiliğinden hallolacaktı.

* * *

Berke ve Anberin, salonda oturmuşlar, masada yayılı dosyaların arasında hesap yapmaktaydılar.

"Daha nereden kısabiliriz, bilemiyorum" dedi Berke, "Olmazsa olmaz harcamalar var. Çocukların okul taksitleri, emlâk vergileri."

"Hiçbir lüksümüz yok ki. Biz de, çocuklar da gayet mütevazı götürüyoruz hayatımızı."

"Biliyorum sevgilim. Ben de zaten masraf kısabiliriz anlamında söylemedim. Daha fazla ekonomi yapılabilecek bir şey göremediğimden sarf ettim o cümleyi."

"Jüt işinden bir haber çıkmadı mı?"

"Sanırım oradan beklediğimiz gelir gelmeyecek. Aynı zaman diliminde bizden başka birkaç firma daha jüt getirmiş. Şimdi piyasada mal bolluğu var. Fiyatları aşağıya çekiyor."

"O zaman iki şık geliyor aklıma. Birincisi, benim resim dışında gelir getirecek bir iş daha yaratmam."

"Sevgilim, daha ne kadar çalışacaksın ki? Zaten nefes alacak zamanın yok."

"Ne yapalım. Birilerinden yardım isteyecek değiliz."

"Kesinlikle. Kendi yağımızla kavrulmalıyız."

"O zaman dediğim gibi, ya ben bir şeyler daha yaratacağım, ya da..."

Anberin burada, söyleyeceklerinden huzursuz olduğu belli, duraksadı. Berke, "Ya da?" diye sordu.

Anberin, masanın üzerinden elini uzatarak kocasının elini okşadı, "Kocacığım, biliyorum bunu duymak hoşuna gitmeyecek. Ama, inan, benim de söylemek hoşuma gitmiyor. Sadece kimseye muhtaç olmadan, kendimize ait bir birikimi değerlendirmek açısından en çıkar yol görüyorum."

"Neymiş o?"

"Bu ev, şu an masraflarını, bakımını karşılamakta bizi çok zorluyor. Kaç senedir en gerekli bakımları bile yaptıramıyoruz."

Berke, karısının zaten tahmin ettiği gibi, hassasiyetini göstermekte gecikmedi. "Bizden bir şey eksiltmiyor" dedi.

"Bizden bir şey eksiltmiyor tabii ki. Ama kazanca da dönüşebilir pekâlâ."

"Burayı satamayız. Ben burada ölmek istiyorum."

"Berke'ciğim, neden bahsediyorsun Allah aşkına? Şu an, çocuklarımızı rahat okutup, hayat standardımızı yine mütevazı çizgimizi bozmadan ama, midemize kramplar girmeden yaşamamız için kısa bir süre bir fedakârlık yapalım diyorum. Daha küçük, daha mâkul bir yere kiraya geçelim, burayı da kiraya verelim. İki sene kiralansa, hem ekstra bir birikimimiz olur, hem de o arada kuruş hesaplamadan yaşama şansımız olur."

Berke, birden kırılgan bir tavra girmişti. "Halimizden şikâyetçi olduğunu hiç söylememiştin daha evvel" dedi.

"Kocacığım, halimizden şikâyet falan etmiyorum. Ama son iki saattir aynı hesabın üzerinden gidip geliyoruz, değişen bir şey yok. Burada, bir servetin üzerinde oturuyoruz ve iki seneliğine bundan farklı bir şekilde istifadenin yolu var diyorum sadece."

"Benim iki sene içinde ölmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Ölüm nereden takıldı aklına şimdi? Sapasağlamsın."

"Olabilirim ama aynı zamanda ölebilirim de..."

"O hepimiz için geçerli."

"Karıcığım, ben bu evden çıkmak istemiyorum. Nasıl yaşayacaksak burada yaşarız. Sana geçen sene, holding hisselerinden biraz satalım demiştim ve razı olmamıştın. Şimdi buradan çıkalım diyorsun."

"Canım benim, ben burayı satalım demiyorum ki, kiraya verelim diyorum. Sadece iki seneliğine. Bize çok yardımı olur. Hisselere gelince, kaçıncı nesildir oluşmuş, sana armağan kalmış bir birikime hiç dokunmamamız gerektiğine inanıyorum. Ama sonunda hisseler senin canım. İstediğini yaparsın. En zor, yokluk günlerimizde, sırf o hisseleri elde tut-

mak için bu kadar fedakârlık yaptık. Yüzdük, yüzdük, kuyruğuna geldik ve o zaman elden çıkarmak yazık gibi geldi bana. Dediğim oydu."

Berke, "Kuyruğuna mı geldik diyorsun?" derken güldü. Anberin tebessümle ona katıldı. "Elbette" dedi, "Hâlâ sıkıntıdayız ama bu böyle devam edecek demek değil ki. Tam aksine, artık yeniden rahata ulaşmaya yaklaştık demektir."

Berke yerinden kalkıp, karısının yanına geldi ve eğilip dudağından öptü. "Bayılıyorum" dedi, "Senin bu teorine."

Sonra, az önceki infialinden üzgün, onun çenesinin altından tutup, şefkâtle gözlerinin içine baktı, "Özür dilerim sevgilim" diye mırıldandı, "Özür dilerim. Ama anla beni lütfen. Bu evden ayrılmak istemiyorum. Bir şekilde atlatacağız bu günleri?"

"Canım, ben kendi adıma daha fazla ne yapabilirim, bilmiyorum. Ama düşünmeye de devam ediyorum. Elimden gelen bir şeyler daha olmalı muhakkak."

"Sevgilim, sen zaten çok az kadının yapacağı fedakârlığı yapıyorsun. Hâtta, benim tanıdığım hiçbir kadının yapmayacağı kadar... daha fazla parçalanmanı istemiyorum artık. Holdingi arayıp Nihat'a bir soracağım. Şayet şu son olaylar bahane olup da temettü dağıtımından vazgeçmedilerse, o bizi rahatlatacaktır."

Sonra şaka yollu ekledi: "Hem bak, sergi gelirinle bu kadar perde, döşeme yeniledin. Yazık değil mi, tadını çıkaramadan başka bir yere geçmek?"

Anberin ona tebessümle cevap verdi:

"Perdeler her zaman katlanır, kalkar veya yeni adrese adapte edilebilir canım."

Sözlerini, esas konuya dönerek ciddiyetle tamamladı:

"Ben fedakârlık hesabı yapmıyorum Berke'ciğim. Ama, ikimizin de, senelerdir, dürüstlükle, heyecanla bu kadar çalışıp, şimdi bu kadar sıkıntıyla yaşıyor olmamızı hâkkanî göremiyorum."

"Bizden çok çok daha kötü durumda olanlar var canım."

"Onu biliyorum. Bu durum iki sınırı belli bir hal değil ki. Herkesin bir başkasına göre daha iyi, bir başkasına göre de daha kötü durumda olduğu muhakkak. Ben, bize ait hiçbir şey konusunda kimseyle kıyaslama yapmıyorum. Ne daha kötü yaşayanlardan avuntu bulabiliyorum, ne daha iyi yaşayanlara imreniyorum. Ben, durumumuzu, bizim olmamız gereken durumla kıyaslıyorum ve daha fazlasını hak ettiğimize inanıyorum... Ama birileri hak etmediğimizi düşündü belli ki..."

Anberin, kocasının elini tutup bileğini öptü ve ayağa kalktı, onun gözlerinin içine bakarak, "Ama, yemin ediyorum, bu hesabı bir şekilde geri alacağım. İlle de kaybettiğimiz maddiyat anlamında değil, ama hayatımızdan çalınan senelerin, çocuklarımızın paylaşmak zorunda kaldığı o hainliğin bir şekilde hesabını çıkaracağım."

"Hem bu kadar pozitif olup, hem bu kadar ödeşme inadını nasıl bir arada yaşayabiliyorsun, bilemiyorum. Benim için yaşanan yaşandı ve kapandı."

"İşte benim en büyük korkum da bu canım. O kadar affedicisin ki, tekrar tekrar yaralanmaya açıksın."

Berke, tatlı bir hüzünle güldü, "Neyse" dedi, "Astaş gitti, ben holdingden çekildim. Artık benimle uğraşacak bir konusu kalmamıştır Selçuk'un."

"Neden bilmem kocacığım, ben halen daha onun seninle hesaplaşmasının bitmiş olduğuna inanmıyorum."

Anberin, kocasının koluna girdi, konuşarak veranda kapısına doğru yürürlerken, devam etti:

"Bence onun esas derdi Astaş değildi. Astaş, seni batırmak, aileden uzaklaştırmak için kullanabileceği enstrümanlardan biriydi sadece. Şirketin battı, el değiştirdi, sen dışlandın ama Selçuk'un istediği anlamda yok olmadın daha."

Veranda yeni yağmaya başlayan yağmurla ıslanmıştı. Ka-

pının önünde durdular. Berke kolunu karısının beline sardı. "Kaç sene geçti o günden beri. Hiç ilişkimiz olmadı Selçuk'la. Hayatında bir önemimiz kaldığını hiç sanmıyorum. Şimdi başka dertleri var uğraşacak."

"Evet, şimdi lokmaları büyüdü ama ilk rahatladığı anda arkasına yaslanacak ve keyif içkisinin yanına meze arayacaktır. Eminim, holdingdeki hisselerin, aldığın temettü bile onu rahatsız ediyordur."

"Artık çok yetkili olduğu bir konumda; benim hisselerimin onu rahatsız edeceğini sanmam."

Anberin, gülerek,"Kocacığım, Selçuk zaten rahatsız" dedi. "Tatminsiz ve rahatsız. Başkalarını tüketerek besleniyor. Kendi kendisini tüketene kadar da bu böyle devam edecek."

"Ümit ederim ki tüketmez. Şu andaki kontrol gücüyle Selçuk'un tükenmesi, şirketin tükenmesi demektir."

"Selçuk için fark eder mi ki? Kendisi için tamam olduğunu hissettiği gün, ne Vardarlık, ne holding ona bir şey ifade edecek."

"Selçuk, ne aile ismini, ne de aile servetini yok etmeyecek kadar akıllıdır. Onun bütün gücü bunlar."

"Sen ona akıllı diyorsun canım, ben ise kurnaz. Akıllı olduğunu düşündürecek kadar kurnaz..."

Anberin'in sözü çalan cep telefonunun sesiyle kesildi. "Pardon canım" dedi, kocasının kolundan çıkarak ve yemek masasına doğru geri döndü. Dosyaların arasında çalmakta olan telefonunu eline alıp ekrandaki numaraya baktı, bildik bir numara değildi. Cevapladı:

"Alo?"

Hattın diğer ucundaki erkek sesi tanıdık değildi ama bir şeyler hatırlatır gibiydi.

"Anberin Hanım'la mı görüşüyorum?"

"Ben Anberin, buyurun."

"İyi günler Anberin Hanım. Beni hatırlayacak mısınız bil-

miyorum. Son serginizde tanışmıştık. Kadim hayranlarınızdan Serhat Arkan."

Anberin'in yüzünde hayret ifadesi belirmişti.

"Merhaba. Sizi hatırlıyorum, gayet tabii."

"Sevindim. Sizin tarafınızdan unutulmamak çok güzel. Nasılsınız?"

Anberin, bu cümlenin sadece hatır kısmını duymuş gibi davrandı.

"Çok teşekkür ederim, iyiyim. Siz nasılsınız?"

"Şimdi, sesinizi duyunca daha iyiyim. Sizin görüntünüz de, sesiniz de beni çok pozitif etkiliyor."

Anberin, Serhat'ın iltifatlarını, telefon sohbetinin bir geçişi olarak düşünmeyi seçerek sadece kuru bir "Teşekkür ederim" dedi.

"Umarım rahatsız etmiyorum."

"Buyurun, dinliyorum."

"Size bir tablo siparişi vermeyi istiyordum. Böyle bir çalışma yapmanız mümkün mü acaba?"

Berke'nin dikkati karısının telefon konuşmasına yönlenmişti. Göz göze geldiklerinde, "Kim o?" gibilerinden bir mimik yaptı. Anberin, daha sonra açıklayacağını işaretle, diğer tarafı dinleyerek cevapladı:

"Olabilir. Muhtelif defalar sipariş üzerine çalıştım."

"Ben, yeni bir şey istemiyorum aslında. Sergilerinizden aldıklarımın karmasından bir şey yapmanızı rica edecektim."

"Ancak, daha önce yapmış olduğum hiçbir tabloyu kopyalamayı sevmiyorum."

"'Sonsuzluk' serginizle, 'Şeytanlar ve Melekler' serinizin konseptini buluşturacağınız bir çalışmadan bahsediyorum."

"Konu aynı olabilir, birleştirilebilir ama muhakkak farklı bir yorum getirmem ve parçanın kendine ait, özgün olması gerek. Aynı figürler bile olsa bire bir kopyası olmayacaktır. Zira her resim kendi ruhuyla çizilip boyanıyor. Aydıngerden

geçirmiş gibi tam tamına eşini çalışmayı sevmiyorum."

"Sizi çok iyi anlıyorum. Bu benim de hoşuma gidecektir. Karşıdan baktığımda hepsinde ayrı bir ruhu hissetmeyi isterim."

"Yan yana mı asmayı düşünüyorsunuz?"

"Sizden asmalık bir tablo değil istediğim, duvar resmi."

"Duvar resmi mi?"

Anberin'in gözleri, hiç beklemediği sürpriz bir iyi haber almış gibi heyecanla ışıldamaya başlamıştı.

"Evet. Aşağı yukarı beş metre genişliğinde, beş metre yüksekliğinde bir duvardan bahsediyorum."

"Mekân ne olarak kullanılmakta?""

"Ofisim."

"Tüm duvarın resimlenmesini mi istiyorsunuz?"

"Ben sadece size ölçüleri verdim. Alanın ne kadarını nasıl kullandığınıza hiç karışmayacağım. Dediğim gibi, yeter ki, o iki temayı bir araya getiren bir kompozisyon yaratın bana."

Daha konuşurlarken, Anberin'in zihninden, kocaman, bomboş bir duvarın üzerinde, desenleriyle, boyalarıyla nasıl keyifle oynayacağı geçiyor, iskelenin üzerinde, elinde kestirme, tarama, doldurma, kontur fırçaları bir uçtan bir uca duvarda nasıl gezineceğini düşünerek keyifleniyordu. Üstelik böyle özel bir işin gayet güzel bir getirisi olacağı muhakkaktı. Ama, şartları konuşup anlaşana dek bu kadar heyecanlanmasının anlamsız olduğunu düşündü. "Prensipte olabilir. Bu arada boş bir mekândan bahsediyoruz, değil mi?"

"Boş değil. Halihazırda kullanıyorum."

"Yaşayan bir ofiste çalışmak çok zor."

Anberin, Berke'nin, önündeki dosyadan başını kaldırıp, kendisine baktığını görünce ona gülümserken verilen cevabı dinledi:

"Sizin çalışmanızın bana bir sakıncası olmaz."

Anberin, cevabına, "Sizin için sakıncası olmayabilir ama..."

diye başlayacaktı, vazgeçti. Cevaplarının kocasını henüz ne olduğunu bilmediği konuda rahatsız etmesinden çekiniyordu. "Çalışma alanımın kesinlikle bana ait kalması gerek" demekle yetindi.

"Sizin çalışmanızı bölmeyeceğimden emin olabilirsiniz. Toplantılarım için başka bir odayı kullanmaktayım."

Anberin, aksini kabul etmeyeceğini vurgulayan çok kesin bir ifadeyle konuştu:

"Özür dilerim. Bu durum benim çalışma şartlarım için geçerli değil. Resim malzemelerim ve müziğimle yalnız olmalıyım."

Berke, karısının bir ısrarla karşı karşıya olduğunu hissederek rahatsızlık duymuştu. Oturduğu yerden, biraz sinirlendiği belli, sesini hafifçe yükselterek konuştu:

"Kim o, lâf anlamayan Allah aşkına?"

Anberin, kulağı telefondaki cevapta, sağ elini dudaklarına götürerek, Berke'ye susması için işaret etti.

"Peki, o zaman, ofisimi boşaltacağım sizin için. Yeter ki, siz rahat çalışın" diyordu yabancı.

"O takdirde, bana biraz zaman vermenizi rica edeceğim. Nasıl bir çalışma yapabileceğim, ne kadar zaman alacağı konusunda biraz düşüneyim ve maliyeti konusunda size geri döneyim."

"Anberin Hanım, sanat konusunda pazarlık sevmem. Sanatçının emeğinin değeri sanatçının kendisi için belirlediğidir. Ya takdir edersiniz, ya etmezsiniz. Takdir ediyorsanız, hakkını da verirsiniz. Yani, size açık çek veriyorum. Rakamı siz doldurun. Emeğinizin karşılığının ne olduğunu düşünüyorsanız sadece bana bildirin. İstediğiniz kadarını da avans olarak alabilirsiniz."

Anberin, bu cömertlik karşısında memnun ama aynı zamanda bir o kadar da endişeli, karmaşık hissiyatını belli etmeden konuşmaya çalıştı:

"Teşekkür ederim" dedi, "Çok nazik ve anlayışlısınız. Sanat alıcıları ve koleksiyoncular içinde bu anlayışla hareket eden çok az insan var."

"Ben olması gerekeni söyledim."

Anberin, kocasının sabırsızlanmaya başladığını fark etmişti. Ama, bu zor günde ayağına gelen böyle bir iş fırsatını da kaçırmak istemiyordu. Konuşmayı nazikçe sonlandırmak üzere, "İlginize teşekkür ederim. Dediğim gibi, üzerinde düşünüp en kısa zamanda size geri döneceğim" dedi.

"Ben, ricamı kaale aldığınız için teşekkür ederim. Sabırsızlıkla telefonunuzu bekliyorum."

"Cömert teklifinize rağmen, ben yine de size maliyeti bildireceğim. Emrivâki yapmış olmak istemem."

"Sizi daha rahat ettirecekse gayet tabii. Ama, emeğinizin karşılığı açık çek verdiğimi unutmayın."

"Teşekkür ederim. İstifadecilik yapmayacağımdan emin olabilirsiniz. İyi günler diyorum."

"Size de iyi günler. Kendinize iyi bakın."

Anberin telefonu kapadığında, Berke'nin ondan bir izah beklediğinin farkındaydı. Onun oturduğu köşeye doğru ilerledi.

"Kimmiş Allah aşkına?" diye sordu kocası, "Bu kadar tutulur mu insan telefonda?"

"Sevgilim, bir duvar resimlemesi için iş teklifiydi. Yoksa, bu kadar izah gerekmezdi."

Berke, gözlüğünü çıkararak sordu:

"Kimmiş bu?"

Anberin daha cevabını vermeden, kocasının ismi duyduğu ve kim olduğunu hatırladığı an tepkisinin çok keyifli olmayacağını biliyordu ama doğruyu söylemekten başka bir tavrı olamazdı. "Serhat Arkan'dı" dedi, "Hatırlar mısın, Tuval Sanat Galerisi'ndeki son sergimde tanışmıştık. Birkaç tablomu toplamış daha evvel. Şimdi, iki sergimin konseptini birleştirip bir duvar resmi yapıp yapamayacağımı sormak için aramış."

Berke, birden, sergide zaten tanıştığı an sevmediği erkeği hatırlamış, yüzü burulmuştu. "Bu tarz işlere ihtiyacın yok" dedi.

Anberin, kocasının asabi tavrına hayretle baktı. "Kocacığım, ne demek bu tarz iş dediğin? Bugüne kadar az mı yaptım dekoratif resimleme işini?"

"Evet yaptın ama doğru dürüst insanlarla çalıştın. Ya da şirketlerle. Hepsi tanıdıktı."

"Ama bir sanatçıya ille de tanıdığından iş teklifi gelmiyor. Ne yapacağız bu durumda?"

"Sana teklif edilen her işi de yapmak zorunda değilsin."

Anberin, birden, sanki sorgulanan kendisiymiş duygusuna kapılmıştı. Kırgın bir sesle, "Evet, zorundayım" dedi, "Az önce konuştuğumuz sebeplerden, değer yargılarımın, saygınlığımın rencide edilmeyeceği her işi de yaparım. Bir kompleksim yok bu konuda."

"Karımın, bir bekârın ofisinde duvar resmi yapmasını hoş karşılamıyorum, o kadar."

Anberin bir kez daha hayretle kocasına baktı. "Bekâr olduğunu nereden biliyorsun? Benim şahsen böyle bir bilgim yok. Kaldı ki, sadece bekâr erkekler mi tehlikeli?"

"Biliyorum" dedi Berke, daha fazla izahta bulunmadan.

Anberin kocasının tam karşısında durdu, masanın kenarına doğru ilişerek onun yüzüne, saklayacağı bir şeyi olmayan, kendinden emin bir insanın samimiyeti ile bakarak konuştu:

"Kocacığım, lütfen bu huzursuzlukları bırak. Zaten dışarıdan yeteri kadar sıkıntı geliyor. Kendi aramızda böyle tatsızlıklar yaratmanın gereği yok."

"Biliyorum. Onun için böyle bir işi kabul etmemelisin zaten."

"Adamın bekâr olmasının benim bu işi almamla ne ilgisi var, söyler misin?"

"Kâfi yoruluyorsun zaten."

Anberin, başını yana eğip, kocasına tebessümle baktı. "Bunun sebep olmadığını ikimiz de biliyoruz, değil mi?"

Berke, iki elini uzatıp karısının ellerini tuttu, "Bu adam hiç hoşuma gitmedi desem, yeter mi?"

"Berke'ciğim, sergi açılışında da sana aynı şeyi söylemiştim, hatırlarsın. Biri benim resimlerimi alıyor diye onunla arkadaş olacak değiliz. Bu bir ticaret ve şu anda elimin altına gelen bu kadar güzel bir işi geri tepmek istemem."

"Benim istemediğimi bile bile mi?"

Anberin, kocasıyla evliliklerindeki bunca seneden sonra, Selçuk hakkındaki fikir ayrılıklarının ardından ilk kez, herhangi bir konuda tartıştıklarının farkında, durumdan rahatsızlık duymaya başlamıştı. Ama, Berke'nin kapris yapmadığından ve tavrındaki kırgınlığın gerçek olduğundan çok emindi.

"Sevgilim" dedi, yumuşacık bir sesle, "Senin istemediğini bile bile herhangi bir şey yapmayacağımı bilirsin. Ama öncelikle beni, niye istemediğine ikna etmelisin."

"İkna etmeme gerek var mı? O adamdan hoşlanmadım ve karımın o adamın ofisine haftalarca gidip resim falan yapmasını istemiyorum. Bu kadar basit. Bu yetmez mi?"

Şimdi, Anberin alınmış görünüyordu. "Kocacığım, bu kadar şey yaşadık ve ben hep yanındaydım, yanındayım. Birçok kadının kolaya kaçıp kocasını terk edeceği günlerde, yıllarda ben hep burada, seninleydim. Bunu özel olduğum anlamında söylemiyorum. Tam aksine, benim için olması gereken zaten budur. Bu kıyaslamayı yapıp beni taltif eden sensin. Senin söylediklerinle sana geri dönüyorum şu anda. Bütün bunlardan sonra, bu gösterdiğin tavır çok sert geldi. İnanmak istemememe rağmen, neredeyse bana güven duymadığını düşüneceğim... ve bu bana çok ağır gelir..."

Anberin'in sesi olduğundan daha da alçalmış, gözleri yaşlanmıştı.

Berke, onun kırılganlığının farkında, "Sana güvenimin sonsuz olduğunu biliyorsun" dedi.

"O zaman, lütfen bırak, elime geçen bu fırsatı değerlendirip değerlendirmemekte ben karar vereyim. Herhangi bir rahatsızlık hissedersem, işi devam ettirmeyeceğimi bilirsin."

"Senin baştan o duruma düşmeni istemiyorum Anberin."

"Berke'ciğim, çocuk değilim."

"Çocuk değilsin ama çok güzel ve yetenekli bir kadınsın."

"Canım benim, Astaş zamanında bir de Allah'ın dağlarında, ovalarında fabrikalarda dolaşıyordum. O zaman yoktu bu hassasiyetin. Şimdi nereden çıktı birdenbire? O zaman daha da gençtim üstelik."

Berke, bu âni tavrına kendisi de bir izah getirememişti. Biraz düşündü, "Bilemiyorum" dedi, "Sadece seni gözümün önünden ayırmak istemeyecek kadar sakınıyorum. Senin saçının teline bir şey olacak diye yüreğime iniyor."

Anberin, elini uzatıp onun saçını sevgiyle okşadı, "İnan bana sevgilim" dedi, "Şayet yanlış bir sebeple bu işe istendiysem hemen anlarım ve gitmemle gelmem bir olur. Ama korktuğun gibi bir şey değilse de, bu zor günde, iki kuruşluk daha para kazanmak şansım olacak. Daha az önce söylemiyor muydum, para getirecek bir şeyler daha bulmam lâzım, diye?"

Berke, onun ellerini sıkı sıkı tutup avuçlarının içine aldı ve konuyu bağladı:

"Tamam karıcığım. Kusura bakma. Senin bütün çabana, iyi niyetine, bu tatsızlığı karıştırmak istemezdim. Kendini koruyabileceğinden ve gerekirse tavır koyacağından eminim."

Anberin işin tatlıya bağlandığından memnun gülümsedi, "Teşekkür ederim canım" dedi. "Şimdi beni daha iyi anlıyorsun değil mi? Ben seni Selçuk'tan uzak tutmaya çalışırken ne sancılar çekiyordum."

Berke, gülerek, "Çok iyi anlıyorum" dedi.

Gereksiz bir huzursuzluğu aşmış olmaktan mutlu, sarıldılar.

* * *

Selçuk, yaşadıklarını düşündükçe, aslında hak ettiği kadar takdir edilmediğine ve birçoklarının kabul ediyor göründüğünden daha önemli ve vazgeçilmez olduğuna kuvvetle inanıyordu.

Plânladığı lüksten vazgeçememesine rağmen aslında çok huzursuz bir süreç geçirmişti. Ailenin servetini ve halk hisselerinin getirisini tek başına sahiplenmek hayâli, bir ara, neredeyse masal olacaktı. Gözaltında sorgulandığı günler boyunca, medyanın sürekli verdiği haberlerle borsadaki hisselerin acınası değer kaybı karşısında telaşlanmıştı. Kayıtsız şartsız hâkimi olmayı plânladığı imparatorluğun değerinin düşmesi, arzuladığı gücü, daha tam istediği gibi sahiplenmeden kaybetmesi demekti. Piyasada yeniden güven kazanması şarttı. Finansal açıdan bu zaman alacaktı. Ama insanları duygusal olarak yakalamak daha kolaydı. Duygusallık finans açığını kapamazdı fakat olumlu bir reklam unsuru olabilirdi pekâlâ.

Bir müddettir, isimleri önemli bilinen birkaç köşe yazarına arkadaşlık yatırımı yapmaktaydı. Er geç kendisine bir fayda getireceklerine inanıyordu. Köşelerinde doğrudan onun hakkında bir şey yazamasalar bile, en azından gazetelerindeki röportörleri yönlendirebilirlerdi. Zaten köşe yazarının konusu olmaktansa, kendisinin yönlendireceği sorulara cevap verebileceği bir sayfada kendi ağzından mesajlarını aktarmak çok daha ses getirirdi herhalde. Ne de olsa, kimsenin beklemediği çıkışlar yapmakta çok marifetliydi.

Bu ince ayar düşüncelerini karısıyla rahatlıkla paylaşıyordu. Seviyordu kafasından geçenleri Ziynet'e anlatmayı. Hırslarıyla ilgili konularda, hayatında ilk defa bir kadın onu bu kadar can kulağıyla dinliyor, paylaşıyor, destekliyor, beraber heyecanlanıyor ve onu heyecanlandırıyordu. Üstelik Ziynet'in Vardar ailesini bir araya toplaması, eski karısına göz kulak olması ve ondan olan kızına çok yakın alâka gös-

termesi üzerine hep olumlu ve yapıcı düşünceleri vardı. Doyumsuz, arsız hırsları, karısı sayesinde öyle olumlu düşüncelerle öyle güzel şekilleniyor, besleniyordu ki, benzeri anlarda cinsel arzuları bile yükseliyordu. Gün geçtikçe, yaşamının bu yeni döneminde kendisine en uygun eşi seçmiş olduğuna dair inancı artıyordu. Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuştu.

Ne var ki, Ziynet, zihninden geçen hesaplar konusunda o kadar paylaşımcı değildi. Onun da kendine göre, uzun, upuzun bir listesi vardı. Ama zamana yaymayı tercih etmişti. Aslında bir an evvel gardırobundaki kıyafetleri mecmualara, magazin sayfalarına, muhteşem evindeki renkli yaşamının görüntülerini birilerinin gözüne sokmak için sabırsızlanmaktaydı. Eve yerleşir yerleşmez yaşamayı hayâl ettiği bu gösterişi bir türlü gerçekleştirememişti. Birkaç kez sosyetik mecmuadan gelen teklifleri kocasının rızası olmadığından geri çevirmişti. "Zamanı gelince" demişti Selçuk. Ziynet, istediği hayatı elde edebilmek uğruna azimle tutunduğu sabrı hatırlayıp, bundan sonrası için de aynı sabrı, hâtta daha fazlasını gösterebileceğini düşünüyordu. Zira bundan sonra beklentileri çok daha yüksekti. Artık servetin membaına girmişti ve bundan azamî istifade edebileceği şartlar daha henüz oluşmamıştı. Bir an önce hamile kalması gerekiyordu. Selçuk'a bir veliaht doğurduğu takdirde, yerini sağlamlaştıracağından emindi. O zaman kendisini gerçekten kraliçe gibi hissedecekti. Hamile kalabilmek için hiçbir korunma yöntemi kullanmamasına rağmen, her nedense her ay aynı hüsranla neticeleniyordu. Doktor kontrolünde kendisinde bir araz olmadığını öğrenmişti. Kocasının da daha önceki evliliğinden çocuğu olduğuna göre, aslında bir problem olmaması gerekiyordu. Demek ki, bu da sabretmesi gereken konulardan biriydi.

* * *

Refet Vardar, salonunun penceresinden düşünceli bir tavırla denizi izlemekteydi. Sol eli cebinde, sağ elindeki sigarayı dudaklarına götürüp, derin bir nefes çekti. Sadece düşünceli değil, aynı zamanda üzgün bakıyordu. Her zamanki gibi, bakımlı ve şıktı. Beyaz, kolalı gömleğinin üzerine giydiği lâcivert kaşmir yeleğiyle aynı renk boyun fuları, onun ciddi işadamlığıyla sanatçı kişiliği arasında birleştirici bir unsur gibiydi. Olanlardan hiç hoşnut değildi, hem de hiç. Baskında ve gözaltında olduğu süre içinde yaşadığı manevî ve fizikî çöküş, hem gururunu, hem kâlbini çok kırmıştı. Bunun tedavi edilemeyeceğini çok iyi biliyordu, çünkü kendisini tanıyordu. Sadece sanayinin değil, birçok yenilikçi ve toplumu yönlendirici kurumun, derneğin kurucu ve yönetim kurulu üyesi olarak kazandığı saygınlık, güvenilirlik, zaten hem Vardar ailesinin bir bireyi, özellikle de Ali Sermed'in oğlu ve veliahtlarından biri olarak hep tabii bildiği, aksini hiçbir zaman düşünmediği bir kazanımdı. Babaları, onu da, kardeşini de, çok yüksek etik değerlerle büyütmüştü. Refet Vardar, babasının en büyük öğretmeni olduğu sanayicilikte onu çok yakından izlemiş, dürüstlüğünün, şeffaflığının, adam kayırmayan, haktan ödün vermeyen karakterinin iş dünyasında yarattığı güveni ve hürmeti çok iyi bellemişti. Ali Sermed çocuklarına ülke için örneğinin ilki, hem de devrinin çok önünde bir iş bırakmış, aynı zamanda o serveti dürüstlükle büyütecek güçlü vizyon ve etiği de âdeta bir ders kitabı gibi hediye etmişti.

Refet Vardar sigarasının dumanı ardından, gözlerini kısarak baktı. Şu anda gördüğü, ne bahçesi, ne ardındaki kumsal ve denizdi. Birden, çok gerilere gitmişti. Aslında yaşıyla kıyaslarsa çok da uzun bir zaman değildi ama babası olmadan geçen zamanlar birden çok uzun ve yalnız gibi gelmişti. Yüreğinde küçük bir kıymık hissetti. Babasının son yıllarında onun aktif iş hayatından elini eteğini çekmesini istediği aklına gelmişti. Vecdi, babasıyla daha iyi anlaştığı için bu

konuda daha az ısrarcı olmuştu ama şimdi düşününce hiç de hâkkanî gelmiyordu.

Refet Vardar, Selçuk'un yükselişiyle ilgili gösterdiği çabayı, onu olmayan oğlu gibi benimseyip, nasıl desteklediğini hafızasından sinema şeridi gibi geçirdiğinde, bu kadar sahiplendiği yeğeninin kendisinde yarattığı hayâl kırıklığına tahammülsüzlük duymadan edemedi. Aslında isyanı büyüktü ama kimseye diyecek bir şeyi yoktu. En başta, Selçuk'a bir şey diyemiyordu. Zira, onun bütün kararlarını, yaptıklarını onaylamış ve desteğini suiistimâl etmeyeceğine inançla anlattıklarına inanmıştı. Oysa onlar iki kardeş, koca adamlar olmuş, fabrika yönetimini ele almışken bile, babalarının muntazaman çağırıp işin gidişatı hakkında rapor aldığını, tartışma açtığını, fikirlerini vermeye devam ettiğini hatırladı. O zamanlar, babasının kontrol mekanizmasını hep üzerinde hissettiğinden bundan rahatsız olur, gurur konusu yapardı. Hâlbuki esas gurur kırıklığı kontrol edilemeyen Selçuk'un sebep olduğuydu ve bir kez yaşanmıştı, artık tedavisi yoktu. Kendini hiç iyi hissetmiyordu. Epeyidir düşündüğü, yönetim kurulu başkanlığından ayrılma fikrini gerçekleştirmekte geç kalmıştı. Bir an evvel istifasını verecekti. Bundan sonra, değil benzerini yaşamak, yaşamış olduğunun hatırası bile kâbuslar görmesine yetecekti. Ne zamandır arzuladığı gibi, kemanıyla, plâklarıyla, teknesiyle daha çok vakit geçirmek ve huzur bulmak istiyordu. Sigarasından bir nefes daha aldı ve çalışma masasına doğru ilerledi. Piyanonun yanından geçerken, üzerinde, kapağı açık kutusunda duran kemanını parmak uçlarıyla okşadı. Guarnieri'nin kızıl-kahve bedeninden sıcak ışıltılar yayılıyordu. Dayanamayıp eline aldı. Piyanonun diğer ucunda, gümüş çerçevenin içinde, rahmetli kız kardeşi Seher'in ölümünden kısa bir süre önce buraya geldiğinde, bahçede beraber çekilen fotoğrafları durmaktaydı. Resimde, yüzünde muzip bir ifadeyle, ağabeyinin

yanı başında durmuş kameraya gülümseyen Seher, sanki geçen zamana meydan okumaktaydı. Öyle nahif, öyle her bir dertten habersiz bakıyordu ki, Refet Vardar, birden, kız kardeşini yaşarken, hele son günlerinde gerektiği gibi koruyamamış olduğu duygusuyla sarıldı. İçini çekti ve nefesini bırakırken havaya üzüntü ve pişmanlık yayıldı. Uzunca bir zamandır yapmadığı bir iç hesaplaşmaya girdi.

Refet Vardar, oğlu gibi sahiplenmek istediği yeğeninin iş hayatındaki hırsını ve aile içi mücadelesini, büyük bir iyi niyetle, sadece, onun azimli ve yırtıcı bir işadamı olacağına dair işaret gibi görmüş, daha doğrusu öyle görmek istemişti. Diğer yeğeni Berke'nin, yönetim kurulu dışında holding yönetiminde bir yer talep etmemesi, yurtdışındaki tahsilinden geri döndüğünde kendisine sunulan imkânları dahi sahiplenmeyip Selçuk'a yolu açması, zaten holdingle ilişki istemediğinin bariz işaretiydi. Dolayısıyla, Refet Bey, erkek kardeşinin oğlundan yana aldığı tavrın, kız kardeşinin oğluna karşı da olması gerektiği üzerinde pek fazla düşünmek ihtiyacı hissetmemişti. Zira, bunun aslında Berke'nin kendi seçimi olduğunu düşünmüştü. Ama her şey fazla ileri gitmişti. Berke'nin başında olduğu, hayâllerini ve emeğini yatırdığı iş de batırılmıştı. Üstelik hem kazanan, hem yatırımlara yolu açık bir işken...

Duayeni olarak, ailenin her ferdine eşit kol kanat gerebilmiş, yeni nesli de birleştirebilmiş olmayı diledi. Ama olamamıştı işte. Belki, aile bağlarından ötürü Selçuk'u Berke'den daha fazla Vardar görmesi, belki Selçuk'un işi sahiplenmekteki hırsı ve baskısı, bir şeyler onu istediği gibi tavır almaktan alıkoymuştu.

Ama, şu anda en fazla yüreğini acıtan, Selçuk'un elinden tutup ona destek olmak isterken, Seher'in örselenmesine, gururunun kırılmasına nasıl izin verdiğini hatırlamak olmuştu. Artık yapacak bir şey olmaması, vicdanî rahatsızlığını engel-

leyemiyordu. Bu duyguyu hiç bu kadar yoğun yaşamamış olduğunu fark ettiğinde, anıları çoktan o korkunç tatsız günü o günkü canlılığıyla karşısına getirmişti.

Seher, hafta sonunu beraber geçirmek üzere ağabeyini ziyarete gelmişti. İki kardeş harika zaman geçirmekteydiler. Refet Vardar, kendisinden epeyi küçük olan kız kardeşinin rint, bohem ve muzip tarafıyla çok keyiflenirdi. Arada bir, bu karakterinden ötürü ona şaka yollu takılmadan edemezdi ama Seher buydu, başka türlü olamazdı ve olduğu hali ona çok yakışırdı. Büyük yaş farkından dolayı, arkadaşlık kurabilmeleri epeyi zaman almıştı ama bu ilişki kurulduğundan beri de aralarından su sızmamıştı. Diğer kardeşlerine nazaran, sanatla iç içe olmaları onların sohbet konularını başka bir yumuşaklığa ve dinlenceye taşırdı.

Bu ziyaretinde de, bir kısa hafta sonundan, dolu dolu yaşanacak, kaliteli bir zaman dilimi çıkarmaktaydılar. Ya içkileri, sigaraları ellerinde tatlı sohbete, ya Seher piyanoda ağabeyinin kemanına eşlik ederken müziğe doyuyorlardı. Bazen, Seher bahçede oturup, son olacağını henüz kimsenin bilmediği suluboya tablosuna yeni renkler dokunduruyor, ağaçlara, güllere, denize, martılara bakıp eskizler çalışıyordu. Her şey o kadar güzel, o kadar nostalji doluydu ki, ilerlemiş yaşlarına rağmen her ikisi de yine çocukluklarına, gençlik yıllarının heyecanlı günlerine geri dönmüşlerdi. Her ikisi için de âdeta sihirli bir hafta sonuydu. Ta ki, Selçuk boy gösterene kadar...

Selçuk, holding yönetim kurulunda bir koltuk istemekteydi ve Berke'nin senelerdir o hakkı kullandığından şikâyet ediyordu.

"Berke senden önce döndü tahsilden" demişti Refet Bey.

"Ama o makamı hak ediyor mu?" diye sormuştu yeğeni.

Selçuk'un belli ki çok hazırlıklı geldiği görüşmede Refet Bey onu büyük bir temkinle dinlemiş, kafasının arkasındakileri anlamaya çalışmış ama ancak onun anlattıklarına ce-

vap vermekle yetinmişti. Selçuk, amcasının gönlünü almayı bilmiş, "Size hayranlığımı bilirsiniz, bana çok emek verdiniz, oğlunuz yerine koydunuz" diyerek girizgâh yapmıştı. Bu noktada, hep olmak istediği gibi âdil davranmak arzusuyla, "Doğru" demişti Refet Bey, "Çok doğru. Seni, olmayan oğlumun yerine koydum hep. Ama Berke de diğer yeğenim ve onu çok takdir ediyorum" diye cevaplamıştı. Bu cevabı üzerine Selçuk'un gözlerindeki kıskançlık pırıltılarını fark etmesi uzun sürmemişti. Onun oturuşundaki rahatsızlıktan, bacaklarını, kollarını nasıl yerleştireceğini bilememesinden, söyleyeceklerinin daha farklı bir yere varacağını sezmişti. Bu kadar senelik beşerî tecrübesi yanında yeğeninin kurnaz oyunları hafif kalırdı. Nitekim Selçuk kafasındakileri kusar gibi dökmeye başlamıştı:

"Sanırım" diye düşünceli bir tavırla başlayarak, "Onun hakkında size söylemem gereken bir şey var... Bence, Doğu'ya yatırım sebebiyle az temettü dağıtması tamamen palavra. Yönetim kurulunun onayından geçirmeden, Astaş'ın hisselerinden ustabaşlarına ve idarî personeline epeyi pay dağıtmış. Personelinin ve işçilerinin bazılarının çocuklarına da yurtdışında burs veriyor. Bütün bunlar ortaklara dönmesi gereken paralar iken..."

Refet Bey, "Astaş tamamen Berke'nin kendisinin kurduğu ve holdingden bağımsız bir kuruluş. Kendi yönetim kurulu kararları var" diyerek kesmişti onun sözünü.

Ama Selçuk ısrarcıydı. Usanmadan devam etmişti:

"Evet ama, sonunda piyasada bunun lâfı çıkar. Holdinge bağlı olmasa da, ailemizin bireylerinden birinin yönettiği şirketin kasasını kendi arzu ettiğince kullanıyor olması, hepimizi rencide eder. Hem de Astaş'la holding arasında söz konusu olan yüklü kontr garanti mektubu varken..."

Bu şikâyet üzerine Refet Bey, olumlu bir yönde de olsa, bu tip harcamaların gayet tabii ki yönetim kurulundan geçiril-

mesi gerektiğini, Berke'yle konuşacağını belirtmiş ve konunun burada kapanacağını zannetmişti. Ama yok, Selçuk'a bu yetmemiş, Astaş'a, holdingden bir kontrolör koymayı teklifle, arzu edilirse kendisinin dışarıdan birini ayarlayabileceğini söylemişti.

"Astaş'ın idare heyetinde zaten aileden iki birey daha var; Nesibe ile Saffet" diye sabırla cevaplamıştı Refet Vardar. O zaman Selçuk'un dili biraz daha çözülmüş ve esas isteğini iletmişti:

"Ben, yönetici kadroya bir adam yerleştirsek diyordum, günlük gidişatı takip etmek için."

Bunun düşüncesi dahi germişti Refet Bey'i. Ailede o güne dek yapılmayan işlerdi, konuşulan. Bu, apaçık, Berke'nin yanına casus yerleştirmek demekti. Bunu böyle anladığını ifade etmişti hırslı yeğenine ve "Berke'yi suçlu çıkarmak arzun nereden doğdu Selçuk? Neler var kafanda?" diye sormadan edememişti.

Bu soru üzerine bir müddet durmuştu Selçuk. Sıkıntılı, tiklerle dolu bir bekleyiş esnasında, süratle bir şeyler düşündüğü muhakkaktı. Refet Vardar, karşısında gördüğünden son derece rahatsız olmaya başlamış, ama bir taraftan da, Selçuk'un, aklına koyduğu bir güç uğruna böylesine gözü kara olmasından da gizli bir memnuniyet duymuştu. O, kafasındaki bu ikilemi çözmeye çalışırken Selçuk zaten cevabıyla yeniden devreye girmişti. Hiç beklenmedik bir cevaptı dudaklarından dökülen.

"Aile yüzüğü" diye mırıldanmıştı, hafif tereddütle. Belli ki ya daha bu başlığı nasıl kullanacağına henüz tam karar verememişti ya da amcasınca nasıl karşılanacağından emin değildi.

Refet Bey, meraklanmıştı:

"Ne olmuş aile yüzüğüne?"

"Büyükbabam, aile yüzüğünü Berke'ye bıraktığı için, holdingin başında kendisinin olması gerektiğine inanıyor."

Refet Vardar, halihazırda ailenin duayeni ve holding yönetim kurulu başkanı olarak, Berke'den bugüne dek, değil buna benzeyen, andıran bir ifade ve niyet dahi hissetmediği için, inanamaz bir tavırla, "Sana mı söyledi bunu?" diye sormuştu.

Selçuk, artık bu kadar büyük bir yalana, en azından şimdilik, girmeye çekindiğinden, itiraf etmişti:

"Hayır. Böyle bir şeyi söylemeye cesaret edemez ki. Ama, ne kadar yakınız, bilirsiniz. Konuşmalarından, bu gücün kendisinin hakkı olduğuna dair inancını sezdim."

Refet Vardar, içi dışı bir olan Berke'nin böyle bir arzusu varsa bile, ancak ileriye dönük bir istek olabileceğini düşünmüş ve "Holdingin yeni nesil yöneticileri zaten sizler olacaksınız. Bundan tabii ne olabilir? Üstelik, umarım unutmadın, senin holdingde yönetim kuruluna alınman için ne zamandır ısrarcı olan, Berke" diye cevaplamıştı.

Selçuk atılmıştı hemen:

"Ama Berke'nin görev teslimini beklemeye sabrı olacağını sanmıyorum. Anberin gibi becerikli ve hırslı bir karısı var. İyi bir takım oluşturuyorlar. Üstelik, bizim nesilden soyadımızı yürütecek tek erkek çocuk onların oğlu. Bu durum, imparatorluğu tek başına sahiplenmek için Berke'nin iştahını açmıyor mu sanıyorsunuz?"

Refet Vardar, şimdi o günü hatırlarken, o zaman Selçuk'un bu sorusunun bittiği noktada yaşadığı iç sıkıntısını şu anda tekrar hissetti. Kendisini, Selçuk'u susturmak üzere, sigarasını tutan sağ elini havaya kaldırırken hatırlıyordu. Ama, hırslı yeğeni, amcasının bu işaretine, kendisine anlatılanları kabullenmediği anlamını vermiş olmalıydı ki, ısrarla ve bu defa hırsı çok belli sesini kontrol edemeyerek, amcasına iki adım daha yaklaşıp devam etmişti:

"Bir düşünün amca... Berke'nin holding üzerindeki gizli hayâlleri ailemiz için bir tehlike olur. Fazla değil, birkaç sene sonra..."

Ancak, iş buraya geldiğinde Selçuk, amcasının gözlerinin başka bir noktada olduğunu fark edip susmuş ve arkasına dönmüştü.

Seher Vardar, çalışma odasının kapsısında durmaktaydı. Bakışları, her şeyi duyduğunu belli etmekteydi. Elmacıkkemikleri hırsla kasılmış, neredeyse ağlamak üzere olan gözlerinde yaşlar pırıldamakta, dudakları titremekteydi.

Refet Bey, duruma el koymak üzere kız kardeşine doğru yürümüştü.

"Seher..."

Ama Seher, tokat yemiş gibi bir bakışla dönmüş, uzaklaşırken de Selçuk'un ağzından dökülen düşman sözleri duymuştu:

"Tüh! Allah kahretsin! Bu karının ne işi vardı burada? Ne zamandan beri dinliyordu bizi?"

Refet Bey, karşısındaki çerçeveden tatlı bir yaramaz çocuk tebessümü gönderen Seher'e bakarken içi sızlayarak, Selçuk'un çirkin kelimelerinin ardından duyduğu dehşeti hatırladı. Kolunu Selçuk'a doğru uzatıp, hiddetle işaretparmağını sallayarak, "Derhal içeri girip halandan özür dile" demişti.

Şimdi düşünüyordu da, hiç de gerektiği kadar kızmamıştı Selçuk'a. Kızamamıştı. O da, bunun pekâlâ farkında, ellerini pantolon ceplerine sokup olduğu yerde yaylanmış ve çok korktuğu bir şeyden, duyulan itirafiyla artık temize çıkmış duygusuyla rahat, "Burada bizi dinleyemeyeceğini söylemiştiniz amca. Gelip burnunu sokmayacaktı konuşmamıza. Cadı! Özür falan borçlu değilim ona" diye cevaplamıştı.

Refet Vardar, çalışma odasının kapısına doğru ilerleyerek, Selçuk'la görüşmelerinin bittiğine açıklık getirmişti. O gün için ona son sözleri, "O zaman, şimdi burayı terk ediyorsun. Halandan özür dileyeceğin zaman gelirsin" olmuştu.

Sonra, üst kata, kız kardeşinin kaldığı yatak odasına çık-

mış ve onu teselliye çalışmıştı. Ama, şu an çok daha iyi biliyordu ki, o gün, inandırıcı olmaktan çok uzak kalmıştı. Seher, hıçkırıklar içinde, "Kim ekti Selçuk'un yüreğine bu nefret tohumlarını?" diye sormuş, hıçkırıklar arasında devam etmişti:

"Bana, 'Karı' dedi... Düşünebiliyor musun? 'Karı'... Bu ailede, kim, kimin için kullandı bu kelimeyi şimdiye kadar? Berke de, ben de, ona sevgiden başka bir şey vermedik hâlbuki."

Refet Vardar, kız kardeşinin kâlbinin kırılmasına üzülmüş ama bir türlü de fikren Selçuk'tan vazgeçememiş, sadece Seher'i yatıştırmaya çalışmıştı.

"Seher'ciğim, senden özür dileyecektir. Ne çeldi aklını, ben de bilmiyorum. Yaptığı affedilecek halt değildi."

"O zaman benden de onu affetmemi bekleme" demişti Seher Vardar, "Affetmeyeceğim. Hayatımda ilk defa birini affetmeyeceğim."

Sonra bir hatırlatma yapmıştı ağabeyine:

"Biliyor musun, babam yaşarken, ailede kimse kin, nefret kusmazdı birbirine."

Refet Bey, bu söyleneni ister istemez kabullenerek, "Haklısın" demek zorunda kalmıştı, mahcup bir ifadeyle, "Babamdan sonra, onun gibi kuvvetli liderlik yapamadık aileye."

Aslında zor telaffuz ettiği bu itiraftan sonra, kardeşinin omuzuna kolunu atıp, onu ikna etmek isteğiyle konuşmuştu:

"Sana söz veriyorum, her şey hallolacak... Haydi gel, aşağıya inelim. Balkonda birer kadeh bir şeyler içip şu sıkıntımızı atalım."

Ve şimdi düşünüyordu da, aslında o günden beri hiçbir şey hallolmamıştı. Ancak, her şey Selçuk'un plânladığınca gelişmiş ve işte bugünlere gelinmişti. Bahsi geçen özrü Selçuk halasından hiçbir zaman dilememişti. Seher, ağabeyinin evinden ona dargın değilse bile kırgın ayrılmış ve çok kısa bir süre sonra, çok âni olarak hayata veda etmiş, Selçuk'un suçlamaları karşısında Berke'nin, zaten çok iyi bilinen dürüstlü-

ğü ispat edilmiş olmasına rağmen, onun hem iş hayatından, hem aile birliğinden bir yıldız gibi kaymasına izin verilmişti. Geçen zaman süresince Refet Vardar yine Selçuk'un elinden tutmuş ve onun basamakları çıkışını kolaylaştırmak üzere hep yanında olmuştu.

Refet Bey, kız kardeşiyle geçirmiş olduğu son güzel ve özel günün anısı fotoğrafı yerinden alıp, camın üzerinden Seher'e bir öpücük dokundurdu. Ona duyduğu özlem ve vicdan azabı ilk kez bu kadar yoğunlaşmıştı. Her şeyi başa sarmak, yeniden ele almak, daha farklı bir duruş sergilemek isterdi ama yaşanan yaşanmıştı ve yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. Kesin kararlıydı. Bu tip iç hesaplaşmaları onu gittikçe daha sık yoklamaya başlamıştı ve artık tek istediği huzurdu. İstifa mektubunu bu gece yazıp, hemen yönetim kuruluna sunacaktı. Ama hemen geçemedi çalışma masasına. Yaşadığı duygusal anlar ve geçmişin incinmişliğine karşı duyduğu çaresizlik hissi onu yormuştu. Kemanının onu dinlendireceğini biliyordu.

Cebinden mendilini çıkarıp sol omuzuna yaydı. Kemanını yerleştirdi, bacaklarını hafifçe iki yana açtı, yayını tellerinin üzerinde gezdirip akordunu kontrol etti. Hazırdı. Derin bir nefesle gözlerini kapadı ve ve Samuel Barber'ın "Yaylı Çalgılar için Adagio"su hüzünlü bir huzurla havaya yayıldı.

* * *

Selçuk, Tarık'tan geri aldığı sarı zarfı masasındaki gizli bölmeye yerleştirmekteydi ki, masasındaki telefon çaldı. Bölmeyi kapadı, kilitledi ve telefona uzandı. Arayan, sağ kolu Ayhan Coşkun'du. Selçuk, onu dinlerken bir eliyle çekmeceyi iteleyip kapamaya çalışıyordu. "Öyle habersiz mi gelinirmiş? Yok dersin" dedi. Ayhan, bu cevabın geçerli olmayacağını anlatmak ister gibi, "Hasan Ağabey yanımda şimdi patron" diye cevapladı.

Selçuk, Sökeli iplikçiyle konuşmak zorunda kaldığının

farkında, "Ver telefona" dedi. Ânında, diğer taraftan Hasan Sökmen'in lâubali, kaba sesi duyuldu:

"Selam patron!"

Selçuk, az önceki sıkkın ve isteksiz tavrından sıyrılıp, sahte bir neşeyle karşılık verdi:

"Heeyy! Ne haber Hasan Ağa?"

"İyiliğin patron."

"Ne zaman geldin?"

"Azdır buradayım. Biraz piyasayı dolandım da, uğrayayım dedim."

"İyi yapmışsın. Ama keşke haber verseydin ağam. Benim birazdan çıkmam lâzım."

"Ben de zaten çok vaktini almayacağım. Kapından iki dakika uğrasam yeter. Bir diyeceğim olacaktı."

"Telefonda desen."

"Uğrasam daha iyi."

"Bak, merak ettim şimdi. Bekliyorum. Ama çok az vaktim var."

Selçuk, adamın neden orada olduğunu ve neden bilhassa habersiz geldiğini pekâlâ biliyordu aslında. Fabrikaya temin ettiği ham ipliklerden alacağı vardı ve bir müddettir kendisine ödeme yapılmıyordu. Hiç karşılaşmasa daha iyi olurdu ama bu durumda adamı işkillendirmenin de âlemi yoktu. Nasılsa anlaşırlardı.

Az sonra, Ayhan, yanında Hasan Sökmen'le birlikte kapıdaydı. Selçuk, ne zamandır özlediği bir dostmuş gibi sıktı adamın elini. Kendisi masasına geçerken, diğer taraftaki koltuğu gösterdi misafirine. Ayhan Coşkun, Selçuk'u tanıdığı kadarıyla, kendisine yer verilmemesinden, odada fazla olduğunu anlamıştı. "Bana müsaade" dedi ve ayrıldı. Selçuk, döner iskemlesinde arkasında dayanıp, sağ ayakkabısının burnuyla kendisini sağa sola çevirirken konuştu:

"Sadece birkaç dakikam var Hasan Ağa. Hemen lâfa geç.

Ama alacağınla ilgili konuşacaksan, yapabileceğim bir şey yok. Biraz daha bekleyeceksin."

Hasan Sökmen, şişman vücudunu, huzursuz bir şekilde sıkışmış olduğu koltuğun içinde oynattı. Dudağının sinirli hareketi bıyığını kıpırdattı. "Artık bir yolunu bulsak diyordum. Kaç parti sipariş yolladım."

Selçuk, sağ elini sakalına götürüp sıvazladı. Tavrı, sanki karşısındaki ondan borç istemeye gelmiş de, o da dinlemekle lütuf ediyor gibiydi. "Dediğim gibi, şu anda mümkün değil. Biliyorsun, çok zor günler geçirdik..."

"Biliyorum. Geçmiş olsun dileklerimi de iletmiştim."

"Sağ ol. Vardar Holding'in kimseye borcu kalmamış bugüne kadar, merak etme."

"Estağfurullah. Onu demek istemedim zaten. Ama, benim de yeni mal sevkiyatı için finansa ihtiyacım var. Hep verip almamak Allah'a mahsus."

Selçuk, birden, alacaklı tüccara karşı kullanabileceği bir kozu hatırlamıştı. "Ya, Hasan Ağa, namazdan nasıl lezzet alınır, bilir misin?"

Sökeli tüccar, âniden gelen ve konularıyla ilgili olmayan soru karşısında şaşırmıştı. Bakakaldı. Selçuk, onu ince bir taraftan yakalamış olduğunun farkında, keyiflenmişti. Devam etti.

"Sen oruç tutan, camiye giden adamsın ağam, nasıl bilmezsin? Gerçek Müslüman olmak için önce seccadeden, namazdan lezzet almanın yollarını öğrenmek gerek."

Hasan Sökmen, avuçlarını koltuğun kolçaklarına yerleştirip, kendisini biraz öne çekti, genzini temizledi. Bir şeyler söylemek ihtiyacındaydı. Ama, tüccar kurnazlığı, okumamışlığını alt edecek güçte değildi. Selçuk'un bilgisi ve ifade şekliyle başa çıkması mümkün değildi. Dinle ilgili ezberden bildiklerinin, Selçuk Vardar'ın kim bilir kaç kitap karıştırıp öğrendiklerine karşı bir anlamı olamazdı. Komik bir duruma

düşeceğine, hiç cevap vermemeyi yeğledi. Alttan alıp, "Sen benden iyi bilirsin patron" dedi.

Hasan'ı bir düşünce almıştı. Selçuk'un bu âni gelen sorusu, onu alacağı konusunda zorda bırakabilecek bir detay barındırıyor olabilirdi. İşkilli bir tavırla bekledi. Diğeri, daha detaya adamakıllı girilmeden, konuya hâkim olduğundan emin, "Tabii bilirim. Ama sen de öğren" dedi. "Bir sonraki buluşmamızda konuşalım."

Bu, konuşmanın bittiği anlamına geliyordu. Osman Sökmen, bu ziyaretinde de bir şey koparamamıştı, ama ayağa kalkarken, Selçuk'un son cümlesinden istifade ederek sordu:

"Ne zaman buluşacağız?"

"Haber veririm."

Selçuk masasının arkasından çıktı ve elini misafirinin omuzuna koyup devam etti:

"Meraklanma Hasan Ağa. Yenilikler yapmak üzereyim holdingde. Çok büyük yenilikler. Bildiğin gibi değil. Seninle ilgili de bazı düşüncelerim var."

Hasan Sökmen, az önce aşağılanmasına rağmen, birdenbire gururunun okşandığını hissetti. Selçuk Vardar gibi bir adamın düşüncesinde olmak dahi önemli bir şeydi. Gözleri pırıldadı, "Hayırdır?" dedi.

"Hayırlı, hayırlı" diye cevapladı Selçuk, "Ama şimdilik bende kalsın. Daha kafamda pekiştiriyorum düşündüklerimi. Her şey rayına otursun. Sonra sana müjdesini vereceğim. Hiç ne olduğunu anlamaya uğraşma. Hayâlini bile göremeyeceğin bir şeyden bahsediyorum."

Hasan Sökmen, az önce, alacağını kotaramadığından dolayı herhangi bir aksilik yapmadığına ve tavır koymadığına çok memnundu. Selçuk'un vaadi her ne ise, bir ihtimâl, parasını tahsil ettiği zamankinden çok daha büyük bir avantaj sağlayacak bir şey olabilirdi. Pazardan, piyasadan yetişme tüccar kurnazlığı, ona işi oluruna, Selçuk'un kontrolüne bı-

rakması gerektiğini, bundan çok kârlı çıkacağını söylüyordu.

"Peki patron" dedi, "Ben seni rahatsız etmeyeyim artık. Sen ne zaman hazırsan bana bir telefon açarsın."

Hasan Sökmen ofisinden ayrıldığında, Selçuk hem borçlu olup, hem de alacaklısına bu kadar tavır koyabilmesiyle gururlanarak gerindi. Bir de babası onun adam idare edemediğinden bahsetmişti. Az önce şurada olup görseydi, adam nasıl idare ediliyordu.

Hasan Sökmen, park yerinde, kendisini havaalanına götürecek taksiyi beklerken, bu ziyaretten cebine para girmemiş olmasına rağmen, geldiğinden çok daha ümitli geri dönüyordu. Sebebini bilmiyordu ama içgüdülerinin rüzgârı avuçlarını kaşındırmaktaydı. Bir sonraki ziyaretinde Selçuk Vardar'dan önemli bir şey duyacaktı, muhakkak. O arada unutmayıp, "Namazdan, seccadeden nasıl lezzet alınır?" konusunu araştırmalıydı. Ama, bunu Söke'de kimseye soramazdı. Tam ticaret odasına falan kaydolmuşken, alay konusu olmak vardı. Lâf bir yayılırsa, bir daha da çiftçinin, köylünün dilinden kurtulamazdı. Neyse, bir yolunu bulup öğrenecekti.

* * *

Kar fırtınasının İstanbul'u beyaza boyadığı gecenin ertesi sabahıydı. Gün, güneşe hasret, halen geceden kalan gri bulutlarla, soğuk beyazı karşılamaktaydı. Evlerin pencereleri yakılan ışıklarla birer birer aydınlanırken Vardar ailesinin telefonları zincirleme çalmaya başladı.

Refet Vardar vefat etmişti.

Cenaze, iş, politika, bürokrasi ve eğitim dünyasının, basının ve muhtelif derneklerin temsilcileri ile dolmuştu. Camiden sonra mezarlığa yönelen aile bireyleri, Vardarlara yakın akraba olanlarla birlikte başlı başına bir klân kalabalığındaydı. Hava buz gibi, gökyüzü yeniden başlayacak tipinin habercisi kara bulutlarla doluydu.

Ailede Refet Vardar'a duyulan saygı ve ölümünün yarattığı genel üzüntü çok barizdi ama çoğu cenazede olduğu gibi, bazılarının yasla perdelenmiş bakışlarının ardında farklı düşünceler kendini saklıyordu.

Vecdi Vardar, her ne kadar anlaşamadıkları konular da olsa, ağabeyini sadece bir ağabey olarak gömmüyordu bugün. Onun bedeniyle beraber, onunla paylaşılan çocukluk, tahsil, delikanlılık anıları, bu dünyadan çoktan göçmüş olan anne ve babası, iş dünyasındaki yoldaşlıkları, mücadeleleri ve daha nice paylaşım zamanına ait görüntüler, sesler de toprağa gömülüyordu. Elbette ki, hafızasını kaybedene kadar hepsini yine hatırlamaya devam edecekti ama hiçbir zaman aynı olmayacaktı. Çünkü bire bir paylaştıkları ve özellikle artık sadece ikisinin hatırladıkları zamanların iki şahidiydiler ve şimdi biri hayattan ayrılmıştı. Vecdi Vardar, kendisini hiç huyu olmamasına rağmen sanki yalnız hissediyordu.

Nesibe Vardar, kocası Saffet Atay'ın yanında, bambaşka bir düşüncedeydi. Amcaoğlunun ölümünden sonra, duayenlik sırasının yaşça kendisine gelmiş olduğunu düşünüyordu. Bu vasfın öyle özel maddî bir getirisi yoktu ama titri gururlanmaya yeterdi. İlk fırsatta bütün aileyi toplayıp, Vardar ismine sahip çıktığını göstermeliydi. Resmî ve ondan beklenebilecek en sıcak şekilde elini, yanında duran Ziynet'in omuzuna koydu ve "Bundan sonra ben başınızdayım kızım. Ne sıkıntın olursa bana gelebilirsin" dedi. Ziynet, hayatlarını alıştıkları gibi idame ettirmek için hepsinin kocasına muhtaç olacakları günleri düşünerek, içinden alaylı bir kahkaha attığını geçirdi ama şimdilik alttan almalıydı. Olabildiği kadar içten, "Allah sizin eksikliğinizi göstermesin Nesibe Teyze" dedi. Nesibe Atay, yeğeninin eş edindiği bu basit kızı hiç tasvip etmemesine rağmen, kartlarını ondan yana kullanmakta fayda olduğunu hissediyordu. Zafere gidenin yanında durmak her zaman en akıllı taktikti. Üstelik bu kız söz dinlemeye, öğrenmeye, adapte ol-

maya çok hevesliydi. Onu biraz yontabileceğini düşünüyordu.

Berke ve Anberin, epeyidir uzağında oldukları ailenin bu acı gününe katılmaya karar vermişlerdi. Anberin hem kendisi, hem kocası adına çok huzursuzdu. Özellikle bir zamanlar Astaş ve halihazırda holding yönetim kurulunda olan aile bireyleriyle bir arada olmak, o geçmiş ama bir türlü de geçemeyen acı zamanları yeniden yaşatacaktı onlara. Ama aynı zamanda da çok iyi biliyordu ki, kocası, her şeye rağmen hakkında kırgınlık hissedemediği ve şu son birkaç sene öncesine kadar çok sıcak bir ilişkisinin olduğu büyük dayısının son yolculuğunda bulunmak isteyecekti. Bu, ancak saygı duyulacak bir durumdu. Dolayısıyla, aksine dair bir sohbet dahi açmamıştı ve şimdi burada, mezarın başında, diğerleriyle birlikteydiler. Her medeni aile gibi, camide hepsiyle el sıkışmışlar ama bir şekilde Selçuk'tan uzak kalmayı başarmışlardı.

Şimdi mezarın başında, Berke, son senelerde Refet Dayısının onunla ve annesiyle ilgili nasıl bir duygu taşıdığını, olanlara üzülüp üzülmediğini düşünüyordu. Arada, bir zamanlar büyükbabasının etrafında, bütün aile bir araya geldikleri günlerin sıcaklığını, ailenin her şartta kenetli kalabildiği yılların güzelliğini anımsıyordu.

Anberin, kocasıyla el ele dururken, göz ucuyla diğer aile bireylerinin mimiklerini dikkatle izlemekteydi. Refet Vardar'ın kızı Refika, sessiz gözyaşları içindeydi. En derin "kayıp" hissini yaşayanın o olduğu çok belliydi. Yanında duran kocası Ziya Kermen'in, kayınpederine duyduğu saygı ve kaybına üzüntüsü çok barizdi ve bakışlarını sanki de onun bundan sonraki yokluğundan dolayı endişe sarmış gibiydi.

Selçuk, mezarın hemen yanı başında ellerini önünde kavuşturup durmuş, dalgın bir ifadeyle amcasının defnini izlemekteydi. Kendisine kayıtsız şartsız destek vermiş olan en önemli kişinin bundan sonra hayatında olmayacağı düşün-

cesiyle, tamamen çıkarları doğrultusunda bir üzüntüye girmişti. Onun yerine koyabileceği kimse yoktu başka. Babasıyla olan tartışmalarının bundan sonra, şartları eşit olmasa dahi, kendisini zorlayacağını biliyordu. Hemen onayına sığınabileceği büyük güç yoktu artık. Diğer taraftan, babasının, kontrol edemediği bir idarî sorumluluğu almayacağını ve bunu gurur meselesi yaparak kısa bir zaman içinde yönetimden ayrılacağını ümit ediyordu. "Amcanı çok da aramayacaksın" dedi uzaktan uzağa şeytanının sesi. "Aranız ne kadar iyi olursa olsun, ona da bir şeyler anlatmak, tatmin etmek için enerji harcıyordun. Şimdi bu mecburiyetin de kalmadı artık. Göreceksin, çok rahat edeceksin."

Selçuk, ona hak vererek dinliyordu. Onayla başını aşağı yukarı sallarken dudakları, gözleri, "Sahiden de öyle" ifadesini yansıtan mimiklerle hareket etti. Onun bu tavrını gözlemleyen birkaç kişinin her biri kendince farklı yorum yaptı. Biri için, "İşte, hayat dediğin bu kadar"; bir diğeri için, "Bu dünya koca Refet Vardar'a bile kalmadı, biz ne olacağız?" anlamı taşımıştı ifadesi.

Selçuk'u karşı taraftan izleyen Anberin onun maskenin ardında kalan yüzünün gerçekte nasıl bir duygu taşıdığını merak etmekteydi. Bakışlarının karşılaşacak olmasından çekinmeden dikkatle onu seyirdeydi. Göz göze geldikleri takdirde, hiçbir reaksiyon vermeden öylece bakmaya devam edecekti. Kendisini bu sessiz yüzleşmeye hazırlamıştı. Eğer yüz yüze bakmaktan çekinecek biri varsa, o da kötülüğü yapan olmalıydı, hakkı yenen değil.

Anberin, Selçuk'un başını sallayarak, mimiklerini kuvvetlendirdiği anda birden beliren görüntüyle irkildi, nefesini tuttu. Onunla ilgili yıllardır hissettiği duygunun sebebi, kanlı canlı, fizikî olarak karşısında duruyordu. Selçuk'un elleri önünde kenetli, omuzları kısık, hareketsiz duran vücudunu örten kaşmir palto şeffaflaşıvermişti. Sanki bir kozaya gö-

mülmüş gibi bedeni içine yerleşmiş olan şeytan, yerinde duramıyor, bir yılan gibi gövdesinin içinden dışına, tekrar içine kayıyor, göğüs kafesinin, karnının etrafında dolanıyor, tekrar içeri çekilip etrafı izliyordu. Anberin, dehşetle, Selçuk'un bütün yüz ifadelerinin, iblisin dediklerine cevap mahiyetinde olduğunu fark etti. İçi ürpermesine rağmen, sezilerinde hiç mi hiç yanılmadığını görmekten mutluydu. Kocasının kuzeni öyle mecazî anlamda "şeytan gibi" bir adam değildi, şeytanla fizikî olarak beraberdi. Tek beden olmuşlardı ve hiç de yadırgamadığına göre epeyidir bir beraberlikleri olmalıydı.

Anberin, böyle bir tabloyu bir daha göremeyebileceğini düşünerek, bakışlarının yakalanacak olmasına aldırmadan izlemeye devam etti. Çok iyi izlemeli ve ilk fırsatta not düşmeliydi olanları. Şeytan, âniden yine şekil değiştirmiş, Selçuk'un sırtına yapışıp başını başına dayamıştı. Kollarını onun iki omuzundan öne doğru sarkıttı ve sol elinin uzun, kıvrık tırnaklarıyla kâlbinin üzerinden süratle geçti. Selçuk, âni bir acıyla inledi ve gözlerinden yaş geldi.

Nesibe Atay, kocasının kulağına eğilip, "Kırk yıl düşünsem, Selçuk'un cenazede gözyaşı dökeceğine inanmazdım" dedi. Saffet Atay, karısının yeğeninin ağlayıp ağlamadığının kendisine bir fark yaratmadığı belli, cevap vermeden baktı.

Cenaze için Amerika'dan gelmiş olan Bora, Tarık'ın kulağına doğru fısıldadı:

"Timsah gözyaşları."

"Timsah gözyaşı için biraz erken değil mi?" dedi Tarık.

"Yutacağı bir şeyin kokusunu almıştır."

Cenazenin ağır havasına rağmen Tarık gülümsemeden edemedi. Fark edilmemesi için eliyle ağzını kapayıp öksürüyor gibi yaptı. Aynı anda mezar başında, ellerini göğsünün altında birleştirmiş olan hoca efendinin genzini temizleyen öksürük sesi duyuldu. Genç hoca gözlerini kapayıp huşu içinde duaya başladığı an Anberin, şeytanın Selçuk'un bedenin-

den telaş içinde ayrıldığını gördü. Etrafa bakındı. İblis sanki buharlaşmıştı.

* * *

Refet Vardar'ın vefatından sonra Selçuk için süreç çok hızlı çalışmaya başlamıştı. Aslında bu, ailede herkesi beraberinde sürükleyen bir gidişattı ama kurguda payı olmayanlar bunun henüz farkında değillerdi. Vecdi Vardar, büyük oğlunun tam olarak neler plânladığını bilmemekle beraber, fabrikada bir şeyler döndüğünü fark ediyordu. Bir koca ömür boyu, imalâtın içinde olduğu, Selçuk'un getirdiği son parti makinelerin alımına kadar tüm alımlardan sorumlu olduğu ve makine parkını, kapasitesini çok iyi bildiği için, kafasında oluşan sorulara net cevap almak ihtiyacı vardı. İçi rahat değildi. Kendisine gerçekleri söylemediğini bilmesine rağmen, Selçuk'la bir kez daha görüşmeye karar vermişti.

Oğlunun odasının kapısına geldiğinde, içeriden çıkan genç bir adamla yüz yüze geldiler. Delikanlı, kibarca onu selamlayıp kapıyı tuttu. Vecdi Vardar, şirketin yönetimine kim gelirse gelsin, kendisini halen daha babasından kalan bu varlığın emanetçisi gibi hissettiğinden, her yabancıya temkinli yaklaşırdı. Her zamanki müdanasız tavrıyla, "Sen kimsin?" diye sordu. Genç adam, sanki yaramazlığı yakalanmış bir çocuk gibi kızardı, kapının ağzında duran Selçuk'a yardım ister gibi baktı. Cevabı Selçuk verdi:

"Baba, bu Okan" dedi, "Ziynet'in kardeşi."

"Neden hiç görmedim ben seni?"

Bu da tipik bir Vecdi Vardar sorusuydu. "Benim fabrikamda ne arıyorsun?" sorusunun bir başka şekliydi aslında. Okan, bütün bunlardan habersiz, sadece ismini duyduğu ve fuzulî hiçbir lâfa izin vermeyecek tavrını izlediği Vecdi Vardar'ın karşısında sanki boyu kısalıyor gibi hissetmişti.

"Tahsilden yeni döndüm" dedi.

"Bitti mi?"

"Bitti."

"Eh iyi, hoş geldin o zaman."

Vecdi Bey için Okan'la tanışıklık bitmişti. Odaya girdi. Selçuk kapıda, ona elini uzattı, baba oğulun buluşmaları, yine sıcaklıktan uzak, formalite bir el sıkış ve öpüşmeyle başladı. Vecdi Bey, çalışma masasının önündeki koltuğa yerleşti.

"Kahve içmek ister misin?" diye sordu Selçuk.

"Sağ ol, kahvemi kendi odamda içerim."

Vecdi Bey'in, vakit kaybetmeden konuya girmek istediği belliydi. Selçuk, babasının karşısında, hiç bu kadar rahat olacağını tahmin etmezdi. Artık amcasının desteği olmamasına rağmen, kendisini bu kadar kuvvetli hissediyor olması özgüvenini iyice artırmıştı. İçinden, "Demek ki aslında amcama da sandığım kadar ihtiyacım yokmuş" diye düşünürken, babasını, "Peki, sen bilirsin" diye cevapladı. Sonra, "Yine soruların var herhalde" diye ekledi ve onun karşısındaki koltuğa yerleşip, kendisini en duruma hâkim hissettiği şekilde, bacak bacak üzerine attı.

"Sorularım var ama ne kadar tamam cevap alacağım, bilmiyorum açıkçası."

"Niye bu kadar şüphelisin?"

"Tecrübelerimden dolayı. Uzun zamandır hiçbir sorduğuma tatminkâr cevap alamıyorum senden."

"Ama yine de bana soruyorsun."

Selçuk, kendisi, cesaretinin arttığını nasıl fark ediyorsa, babası da onun gittikçe küstahlaşan, fütursuzlaşan tavrının farkındaydı. Yüz göz olmak istemiyordu. Kısa kesip, direkt merak ettiği konuya girdi:

"Dışarıya kaçak parça bez satışı yapılıyormuş."

Selçuk, âniden diken üzerinde gibi kıpırdandı. Belli ki, az önce tahmin ettiği kadar da hâkim değildi duruma.

"Yine dedikodularla mı iş yapıyorsun baba?"

"Dedikodu değil, resmen piyasanın içinden, emin adamlardan duyduklarımı söylüyorum. O kadar miktar kaçak mal nasıl çıkar dışarıya? Kimler var bu işin içinde?"

"Hangi işin içinde?"

"Bu işi kim yapabilir, yönetici olarak bilmen lâzım."

"Ben böyle bir yolsuzluk olduğuna inanmıyorum."

"İnanmak başka, piyasadan duyduğunda araştırıp temize çıkarmak başka. Şu anda bu lâf ortada dolaşıyor. Bu işten zengin olduğunu söyleyenler var. İçeride de birileri zengin oldu diyorlar. Bu kadar lâf boşa çıkmaz."

Selçuk, bir izah bulup savunmaya geçmektense, en iyi yaptığı işi yapmaya karar verdi. Yalan söyleyecekti. Söyleyecekleri için kendisine yeni bir duruş yaratmak istedi. Bacaklarını çözdü ama o anda kendisini alelâde biri gibi hissetti ve hemen yine, bu kez diğer taraftan bacak bacak üzerine attı. "Benim böyle bir şeyi soruşturmam demek, kendi elemanlarımı suçluyorum anlamına gelir. Sen değil miydin bana, adam idaresi üzerine söylev veren. Şimdi kendi seçtiğim has adamlarımı hırsızlıkla mı suçlayacağım?"

Selçuk, kendisine çok iyi bir çıkış bulduğuna inanıyordu.

"Bu bir yalansa, o zaman suçsuzluklarını ispat etmiş olursun, fena mı? Onlar da temize çıkar. İçeri giren mal belli, işlenen belli, satılan belli, stok belli. Kaçağı bulmak çok kolay."

Selçuk, sabırsızlanmaya başlamıştı. Ayağa kalktı, bir elini pantolonunun cebine, diğerini sakalına yerleştirdi. "Yeter baba" dedi, "Zamanını harcayacak daha akıllı işlerin olmalı. Hırsız-polis oynamaktan vazgeç artık. Bak, benim de zamanımı alıyorsun. Amcam böyle şeylerle uğraşmazdı."

"Onun için buradasın."

Vecdi Vardar da oturduğu yerden kalkarken devam etti:

"Yönetim kurulunu ne zaman toplayacaksın? En son toplantıdan beri çok zaman geçti. Bir yığın atılımdan bahsediyorsun. Karar mercii toplanmıyor. Nasıl olacak bu iş?"

"Ben her şeyi hazırlıyorum. İmza için haber vereceğim."

"Oya sunmadan mı?"

"Oyların neticeyi değiştireceğini sanmıyorum."

"Neden?"

"Herkese çok cazip gelecek. Büyüyoruz baba, dev oluyoruz."

"Zaten devdik."

"Ama aynı yerde sayarsan dev kalamıyorsun işte. Bizden çok sonra başlayanlar bize yaklaştı. Ancak yeni hamleler yaparsak, onların önünde kalabiliriz."

"Bu ağırlığı idare edip taşıyabileceğinden emin misin?"

Selçuk, böbürlenerek sırıttı, "Hem de çok eminim" dedi. "Hep büyükbabamın vizyonundan bahsedersin. Şimdi benim vizyonum seni korkutuyor."

"Beni senin vizyonun korkutmuyor Selçuk. Sen korkutuyorsun."

Selçuk, babasının gözünde istediği güveni kuramamış olmaktan kızgın ve kırgın baktı, "Hiç huzur bulmayacaksın değil mi?"

Vecdi Bey buna cevap vermedi, sadece, "Sen bir an önce kurulu topla. Orada konuşulsun her şey" dedi. Sonra kapıya doğru yürümeye başlamışken durdu ve sordu:

"Karının kardeşinin ne işi vardı burada?"

"Bizimle çalışmaya başladı."

"Bizimle mi? Ne iş yapıyor?"

"Pazarlamanın başında."

"Öyle hemen pazarlamanın başına mı gelinirmiş? Kendi kardeşlerini kaçırdın, başkalarının kardeşlerine yer açıyorsun aile şirketinde."

"Başkaları dediğin, benim karım baba. Onun kardeşi de aileden sayılır."

"Ama benim ailem falan değil. Hem aileye bu kadar meraklıysan, neden yönetim kurulunda benden başka Vardar kalmadı?"

Selçuk, babasıyla konuşmalarının bu defa gerçekten ileri koparma noktasına geldiğinin farkındaydı. Ses tonuna olabildiğince hâkim olmaya çalışarak cevapladı:

"Bir hatırlatma yapayım baba. Benimle çalışmak istemeyenler kardeşlerimin kendisiydi."

"Oraya getirdin durumu."

"Arzusu olan çabalar, kalırdı. Tahammül edemediler benim altımda çalışmaya. Kıskanç adamlarla işim yok."

Vecdi Vardar, oğlunun gözlerinin içine bakarken, ironik bir gülüş attı: "Kıskançlık..."

"Merak etme" dedi Selçuk konuyu değiştirerek, "Aslında bütün iş benim elimde. Okan ve diğerleri hamaliyeyi götürüyor, işin takibi bende."

"Umarım... ve umarın bu piyasada dolaşan sözlerin sebebi bu gençlerin başının altından çıkan bir şeyler değildir. Kontrolü kaçırırsan, mal, bir girerken uçar, iki çıkarken. Haberin olsun."

"Baba, dünkü çaylak değilim."

"Umarım. Haydi, toplantının haberini bekliyorum."

"Tamam, görüşürüz."

"Eyvallah."

Ayrılırken sadece el sıkıştılar. Vecdi Bey, yapmış olduğu konuşmanın Selçuk'a hiçbir şekilde tesir etmediğine, boşu boşuna vakit harcamış olduğuna inanıyordu. Ama en azından, içindekileri söylemişti. Daha sonra, "Niye söylemedim?" diye kendi kendini suçlamayacaktı.

Selçuk, kapısını kapar kapamaz masasına yerleşti ve telefondan şirket içi bir numarayı çevirdi.

"Ayhan" dedi, "Parça haberi yayılmış. Çocukların kulağını çek hemen. Yoksa ben çekeceğim. Ağırdan alsınlar biraz."

Telefonu kapayıp, arkasına dayandı. Sakalını kaşırken düşünceliydi.

* * *

Berke, telefonla konuşurken, gözleri masasının karşı duvarındaki fotoğraflarda, sanki şu anda duymakta olduğundan çok daha eski zamanlara ait sesleri dinlemekte gibiydi.

"O fiyata veremem" dedi, ahizenin diğer ucunda konuşanın söylediğine cevap olarak. "Benim için çok büyük manevî değeri var. Şayet söylediğimin anlamını anlayacak ve karşılığını verecek biri varsa ancak satarım. Kendilerine böyle söyleyin."

"Peki Berke Bey, bunu aynen aktaracağım. Ama inanın, İzmir öylesine gelişti ve öyle modern binalar yapıldı ki, Kordon boyu, hepsi çok lüks, her şeyleri yeni... Bilmiyorum, bu eski İzmir mahallesinin nostaljisinin değerini anlayacak ve ille de burada oturmak isteyecek ve bu rakamı verecek kimler olabilir? Bana bu rakama satış, biraz değil, çok zor görünüyor."

"O zaman o dairenin, o sokağın değerini bilen ve ille de orada oturmak isteyen birini bulana kadar satmayacağız bu daireyi."

"Berke Bey, emin misiniz? Şu anda hazır üç alıcım var. Yeter ki bir damla aşağıya inin o fiyattan."

"Mümkün değil, size en baştan söyledim. Satmak istediğim için satmıyorum. Şartlar gerektirdiği için satışa çıkardım ve ancak öyle bir rakama satılmalı ki, satıldığına değsin... hiçbir rakamın değeceğinden değil ya..."

"Anlıyorum Berke Bey, ben de alıcılarla bu doğrultuda konuşacağım ve istediğiniz fiyatı almaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim."

Anberin, kocasının çalışma odasına girdiğinde onu telefonu kapatırken buldu. Onun yüzündeki hüzün ifadesinden endişelenerek, sordu:

"Her şey yolunda mı sevgilim?"

Berke, gözlerinin dalmış olduğu duvardaki fotoğrafın hikâyesinden geri döndü ve karısına sevecenlikle bakarak, "Evet canım, her şey yolunda" dedi.

Anberin, onun yanına geldi. Saçlarını okşarken, "Bana hiç öyle gelmiyor" dedi.

"Nasıl gelmiyor?"

"Her şey yolunda gibi gelmiyor."

"Merak etme, yolunda."

Anberin, kocasının dediğinin kendisini teselli anlamında bir cevap olduğunun farkındaydı. Bu kadar senedir onu tanımıştı. Ama kendisine anlatılmayan hiçbir şeyi zorlayarak öğrenmek huyu yoktu. Anne olduktan sonra, çocuklarını takip edebilmek için onlara sorular sorarken bu huyunu biraz daha zorlama yoluna gitmişti fakat bunu kocasına hiçbir zaman yapmamıştı ve bundan sonra da yapacak değildi. Erkeğinin kendisine söylemek, paylaşmak istediği bir şey varsa, o, kendisine göre en uygun zamanı seçip söylerdi. Yok, kendine saklamak istiyorsa, o zaman da o saklılığa saygı göstermek gerekti.

Burada ince bir çizgi devreye giriyordu. O gizliliğe saygı gösterirken, diğer taraftan, meraktan delirip, hayâl gücünü çalıştırıp, kafasında yarattıklarıyla da kocasının hayatını kâbusa çevirmezdi. Çoğu kadın bunu yapardı. Çevresindeki diğer kadınları izlediği zaman, bu anlamda kadın olmadığına inanası gelirdi. Gerçekten ezilen kadınla ezilmiş gibi görünmeyi seven, mağduru oynamaktan zevk alan kadın kitlesi öylesine birbirine karışmıştı ki, hangisinin gerçekten mağdur, hangisinin oyuncu olduğunu çözmek çok zorlaşmıştı erkekler için. Anberin kadın olarak bütün diğer kadınları çok iyi hissediyordu. Belki de bir kadın olarak, kadınlık genlerinde sahip olduğu için biliyordu bütün bu hisleri ama katılmıyor, parçası olmuyor, bu duyguları kullanmıyordu, o başka. Onun için anlıyor olması yeterliydi.

Bütün bunlar uzun bir süreci içine alan duygulardı. Ancak Anberin'in hafızasından şimşek hızıyla geçmişti. Kocasını zorlamadı, "Peki canım. Madem her şey yolunda, bu hüzün nedir gözlerinde?"

"Hüzün değil karıcığım. Sadece, fotoğraflar üzerinden biraz eskilere daldım, o kadar..."

Anberin, kocasının yanına yaklaştı. Kollarını onun boynuna dolayıp alnını öptü. Gözlerini duvardaki resimlerden ayırmadan, "Şayet bu kadar senedir orada duran resimler sana şimdi bu kadar hüzün verdilerse, muhakkak çok özel bir sebebi olsa gerek" dedi ve devam etti: "Ama bana söylemen gerekmiyor... Sen söylemek isteyene kadar."

Berke, karısının, omuzundaki elini eline aldı, dudaklarına götürdü, öptü ve dudaklarıyla, karısının teni arasında fısıltısı duyuldu:

"Seni bana Allah gönderdi..."

Anberin gözlerini kapayıp, sevdiği erkekten duyduklarının ve ondan aldığı temasın tadını çıkarmaya odaklandı.

* * *

Selçuk, malikânesinin en üst katında, antika namaz seccadesini kıbleye çevirmiş, secdeye durmuştu. Yarın gerçekleşecek olan röportajdan önce, gerçek anlamda, namazla, din ve Allah olgusuyla bütünleşmek, gazetecinin sorularına cevap verirken, olabildiğince inandırıcı olmak istiyordu. Bunu gerçekten diliyordu. Ama şeytanı bir türlü izin vermiyordu ki yalnız kalsın ve kendisini, anlatmak istediklerine inandırsın. En önemli hasletlerinden biriydi hâlbuki. Bir başkasını inandırmak istediği şeye hazırlanırken kendisi öyle inanırdı ki, sonra o bir başkasını veya başkalarını inandırmak çok kolay olurdu. Şimdi de benzeri bir durum söz konusuydu ama şeytanı geçit vermiyordu. Karşısındaki büyük, derin İtalyan koltukta oturmuş, Selçuk'un gözünün içine bakıyordu.

"Çekil oradan" dedi Selçuk.

Şeytan, koltukta biraz daha yerleşti ve alaylı bir sesle konuştu:

"Hâlâ anlamadın değil mi? Sen ve ben, artık beraberiz. Benim sayemde sahip olduğun bir yaşamda bensiz olabileceğini mi düşündün yoksa? Şayet öyleyse, çok yanıldın. Zira biz ortağız. Olduğun yeri bana borçlu olduğun için, sen neredeysen ben de orada olacağım hep. Bu, sadece Vardarlarla, holdingle ilgili değil. Hayatının sonuna kadar artık seninleyim. Kurduğun tüm işlerde, beraber olduğun tüm kadınlarla ilişkilerinde, arkadaşlıklarında, davetlerinde, küvetteki yalnızlığında, hâsılı her şeyinle ve her şeyinde seninle beraberim. Bunu sen seçtin, en başından. Ve bunun geri dönüşü yok."

"Ama ben namaz kılmaya çalışıyorum. Senin burada yerin yok."

Şeytan koltukta kaykılırken uzun bir kahkaha attı ve kahkahası durunca konuştu:

"Sen namaz kılma provaları yapıyorsun ama gerçek anlamda namaz kılamayacağını ben sana söyleyeyim."

"Ne anlarsın ki sen namazdan?"

"İnan, senden çok iyi anlarım."

Selçuk, etrafında herkese yaptığı gibi, şeytanını da biraz da olsa ezebileceğini düşünerek, alaylı bir bakış atarak onun söyleyeceklerinin devamını bekledi.

Şeytan koltuktan kalktı, ağır adımlarla onun tam karşısına geldi. Kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını açıp durdu. Kuyruğu, bacaklarının arasından uzayıp, Selçuk'un seccadesinin ucuna kadar inmişti. Selçuk, sadece hırslarını pekiştirip, arsız hayâllerinin, tutkularının çıkış yolunu bulmakta önderliğini ve korumacılığını yaşadığı şeytanın, özel hayatına böylesine girmişliğinden son derece rahatsız olmuştu. Onu da, diğerlerine davrandığı gibi, istediği zaman kullanıp, istediği zaman da hayatından çıkarıp bir kenara atabileceğini sanmıştı ama belli ki öyle olmuyordu. Buna bir çare düşünmesi gerektiği aklından geçerken, şeytan ona doğru eğildi ve dilini alev almış bir yılan gibi kıvırarak Selçuk'un

yüzüne doğru uzattı, onun dudaklarını, yanaklarını, burnunu, gözkapaklarını yalayarak alnına kadar çıktı ve orada durdu. Sanki sevdiğine son bir öpücük konduruyor gibiydi. Selçuk içi titreyerek bekledi. Şeytanının belli ki, söyleyecekleri vardı. Nitekim iblis konuşmaya başlamıştı.

"Şu an böbürlenerek duruyorsun şu seccadenin başında..."

"Ben böbürlenerek durmuyorum namaza" diye isyan etti Selçuk.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi şeytan, "Kendinle bu kadar böbürlenmesen, ben şu anda seccadenin ucunda ayakta durup sana görünemezdim."

Selçuk, şeytandan duyduklarından huzursuz, yerinde kıpırdandı ama şu anda namaz kılmasının mümkün olmadığını biliyordu. "Sen ne diyorsun?" dedi, hiddetle.

Şeytan kuyruğunu uzatıp, onun alnından geçirdi ve yine geri çekti. "Ne oluyoruz? Biz bir bütünüz. Benimle kavgalaşmaya mı başlıyorsun?"

Bu soruya Selçuk'un cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etti:

"Beni, istediğin zaman alt edebildiğin, küstahlıkla ezebildiğin, yolunu kesebildiğin insanlardan birine mi benzettin yoksa? O zaman çok yanıldın. Seni keşfedip hırslarını yerine getirmek üzere sana gelen, seninle buluşan benim. Kuvvet bende. Ben olmasam, senin içindeki tüm hırslar, doyumsuz arzular, kıskançlıklar, ödeşme ve nefret hisleri, bunların hiçbiri yerini, karşılığını bulmazdı. Sayemde buraya geldin, sayemde daha ileri gideceksin. Ben seni nasıl feda edemeyeceksem, sen de benden vazgeçemezsin. Sanırım, farkında değilsin, sana söyledim, biz gittikçe bütünleşmekteyiz ve tam olacağız yakında. Demiştim ya, dünyada temelli kalmak için senin kadar güçlü bir elçi görmedim şimdiye kadar. Sen beni burada, insanoğlunun arasında, temelli var edecek olansın. Seni bırakmam, bırakamam. Aynen, artık senin de beni bırakamayacağın gibi. Sen

de, ben de bu dünyada, ancak, bir diğerimizin gücüyle yaşayacağız. Onun için bana bu gereksiz tavırları koyma, olur mu?"

Selçuk, bu kesin ve sert söylemden sonra daha yumuşak bir karşılık vermek ihtiyacını hissetti:

"Seninle yaptığım anlaşma ve beraberlik ayrı bir konu. Ama aynı zamanda, gözaltındayken çok düşündüğüm ve kendi kendime söz verdiğim bir konu var ki, o da Allah'la buluşmak."

Şeytan, genizden, sarkastik bir kahkaha attı. Selçuk, kendi kahkahasını bir başkasının ağzından duyar gibi oldu. "Yapma!" dedi iblis, "Yapma! Allah ve sen... Düşüncende Allah varsa, ben nasıl ulaştım sana? Nasıl seninle buluştum? Şayet Allah varsa düşüncende, sen namaza dururken, ben nasıl olur da burada olabilirim? Bilir misin ki, senin dininin hadislerinden birinde yazar, 'Namaz şeytanı kovar' diye."

Selçuk, hâlâ, seccadenin başında, kıpırdamadan, şeytanı dinliyordu. Uyuşmuştu âdeta. Herkesi aldatabilirdi ama bir Allah'ı, bir de anlaşılan oydu ki, şeytanı aldatamayacaktı. Birdenbire, reel dünyasında insanları katakulliye getirebiliyor olmasının ona yetersiz geldiğini hissetti. Evet... evet... insanlar aptaldı, salaktı, beceriksiz ve basitti. Onları aldatmanın artık kendisini tatmin etmeyeceğini fark ediyordu. Kendisinden daha basit yaratıkları alt etmek, onları zedelemek bir marifet değildi. Ama, hele bir Allah'ı, bir şeytanı aldatabilsin, işte o zaman gerçek anlamda zekâsını ispatlamış olacaktı.

Şeytanın kahkahası tekrar duyuldu, "Düşünme bile" dedi. Selçuk, artık zihninden geçenlerin, hâyallerinin, konuştuklarının, hâsılı özel ve genel tüm hayatının şeytanın bilgisi altında ve hâtta gözleniyor olduğunu hatırlayarak, büyük bir rahatsızlık duydu. Her nedense, şeytanının, hayatına getirmekte ve getirecek olduğu kolaylık ve güzellikleri unutmuştu. Daha doğrusu, o güzellikleri ve kolaylıkları hâlâ daha istiyor olmasına rağmen, artık şeytanın fazla geldiğine ve ona

ihtiyacı kalmadığına inanmaya başlamıştı ama her düşündüğünün şeytanına malûm olduğunu bildiğinden bu düşünceyi âdeta yuttu. Ona farklı bir açıdan yaklaşıp uzaklaştırmayı denemeye karar verdi.

"Yarın uzun bir röportaj vereceğim. Kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Şayet plânladıklarımızı gerçekleştireceksem, bana izin vermelisin ki, sorulara hakkıyla cevap verip, istediğimiz efekti yaratabileyim."

Şeytan keyifle dudaklarını büzüp, başını salladı, "Ah!" dedi, "İşte bu çok hoş. 'Biz' diye bahsetmen çok hoş gerçekten. Demek, sen de artık farkındasın, bir bütün olmaya başladığımızın. Bu iyi haber."

Şeytan, bir kolunu bedenine dolayıp, diğerinin dirseğini onun üzerine yerleştirdi ve elini çenesinin altına koyarak, birkaç adım ileri geri yürüdü. Sonra, "Ne yapabiliriz bu konuda, bilemiyorum" dedi. "Çünkü benim seçimim değil sana görünüyor olmak. Senin şeytanî düşüncelerin beni sana görünür kılıyor. Yani, namaz kılmak üzereyken bile ben buradaysam, Allah'la konuşmaya hazır değilsin demektir."

Selçuk hırsla, "Ama mecburum" dedi.

"Mecburiyetten inanç bu kadar olur."

"Sen inançtan ne anlarsın ki?"

"Hop! Hop! Bak yine küstahlaştın. Bana karşı böbürlenmek sana bir fayda sağlamaz, söylüyorum sana. Ama sırf merakını gidermek için cevaplayayım: Ben insanların inançsızlığı üzerine yatırım yaparım, inançsızlıklardan beslenirim. Her türlü inançsızlıktan. Yaradan'a, adalete, hakka, dürüstlüğe, şefkâte, dostluğa... hâsılı her güzel ve tamam bilinen şeye inançsızlık besler beni. Neyle beslendiğimi bilmem için de öncelikle inancın ne olduğunu iyi bilmem gerek. Onun için beni imtihan etmeye kalkma sakın."

Şeytan, kendi etrafında ağır adımlarla düşünerek döndü ve kollarını kavuşturup durdu. "Bak sana ne söyleyeceğim"

dedi, "Sen, şu gerçekten Allah'la konuşmak inadından vazgeç. Sizin tabirinizle, olmayacak işe amin deme. Diğer yaptığın birçok şey gibi, bunu da 'gibi' yap. İnandırıcı olmakta belki biraz daha çaba harcaman gerekebilir ama seni tanıdığım kadarıyla, yine de yutturacağından eminim."

"Bir çekilsen, deneyeceğim."

"Bunu hırs yapmışsın sen. İnan bana, boşuna vakit harcama. O kadar kitap okudun, hatırlamıyor musun, peygamberiniz ne der bir hadisinde?"

Şeytan cevap beklemiyordu, devam etti:

"İbadet ederken, Allah'ı görüyormuş gibi namaza dur. Bunu yapamıyorsan, hiç değilse o seni görüyormuş gibi dur."

Selçuk, bedenine ateş bastığını hissetti. Kendisini mümin tanıtmak üzere plânladığı yolculukta, o kadar okumasına rağmen, şeytanının bilgisine dahi erişememişti henüz. Şu anda, kendisini onun karşısında bir kez daha aşağılanmış hissediyordu. Diğeri aldırmadan devam ediyordu:

"Oysa sen... sen ne Allah'ı görebilirsin, ne de onun seni gördüğünü hissedebilirsin. Bu hissin olsa, zaten namaza durmadan da sende olur ve o zaman ne kâlp kırabilirsin, ne hak yiyebilirsin bu kadar rahatlıkla."

Selçuk, keyfi kaçmış, seccadeden uzaklaşırken, "Ben hak yemiyorum" dedi, "Hakkım olanı alıyorum."

"Bütün hak yiyenler böyle der. İlk değilsin."

"Ama gerçek bu. Şirket batıp gidiyordu. Şimdi ben yeniden bir imparatorluk kuruyorum ve her şey benim hakkım."

Şeytan elini uzatıp onun omuzuna koyarak, ağır ağır konuştu:

"Hep söylüyorum sana. Bana bir özür yaratmak zorunda değilsin. Benim seni seçmek ve sevmek sebebim zaten bu. Kaldı ki, kendini de buna inandırmış olman hoşuma gidiyor. O zaman daha sıkı sarılacaksın, daha azimli kırıp geçeceksin. Yalnız, işte şu inanç, Allah, namaz konusuna falan ken-

dini kaptırma. Orada senin kendini inandırmanın bir faydası yok. Temiz inanç öyle meret bir şeydir ki, imtihanı sırasında insanoğlu su gibi şeffaflaşır. Yaradan'a, 'gibi' yapamazsın. Bırak nazlanmayı, sen egzersiz kabul edip çalış şu namazı. Ezber kabiliyetin var, hadisleri, duaları da ezberleyebilirsin. Ağzın lâf yapıyor, okuduklarını da iyi satarsın. Ama işte o kadar... Seccadenin dibinde ben hep olacağım, onu unutma. Senin namazın, duan beni kovamaz."

Şeytan, elini Selçuk'un omuzundan çekerek, yine koltuğa geri döndü. Yerleşirken, "Haydi" dedi, "Şimdi susuyorum. Sen yarınki gösterine hazırlan."

Selçuk, dünyevî güçlerini şeytanın gücüyle birleştirmiş olmasına rağmen, Yaradan'a karşı, olduğundan daha farklı görünmesinin mümkün olamayacağını anlamıştı. Şeytanını dinlemekten başka çaresi yoktu. Seccadenin başında durdu. Ellerini göğsünün altında birleştirdi, gözlerini kapadı. Ama, şeytan sanki kapalı gözkapaklarının içine yerleşmişti. Öylece bakıp sırıtıyordu. Selçuk Allah'ın adını daha anarken dilinin yandığını hissetti. Bu, şeytanın teninde bıraktığı sıcaklıktan daha keskin, daha kızgındı...

* * *

Köşe yazarı Fikret Çetin'in gönderdiği muhabir malikânenin kapısından girdiğinde nefesi tutuldu. Bu bugüne dek ziyaret ettiği en muhteşem evlerden biriydi. Ne devir, ne mimari, ne antika konusunu bilirdi ama bir saray yavrusunun içinde olduğu kesindi. "Vay be!" dedi içinden, "Demek tekstil böyle para getiriyor adama."

"Ne ikram edeyim size?" diye sordu evin hizmetkârı. Beyaz gömlek, siyah pantolon giymiş, kara yağız, bıyıklı bir Doğulu gençti. Uzun boyuna rağmen, ezik, itaate alışmış bir duruşu, aynı zamanda gözlerinde nahif, keyifli bir ifade vardı.

"Bir kahve alabilirim" dedi muhabir, "Sade lütfen."

Ev çok sessizdi. Zemini kaplayan İtalyan mermerin üzerinde, topuklarının ses çıkarmamasına özen göstererek, antika tablolarla kaplı duvarların önünde gezinmeye başladı. Arada bir, yolunun üzerine mermere yerleştirilmiş kıymetli parça halılar çıkıyor, incecik, nadide dokumaların üzerine basmakla etrafından dolaşmak arasında tereddüt yaşıyordu. Zenginler nasıl rahat yaşıyorlardı böyle kıymetli objelerle acaba? Eşyalarının eskimesinden, yırtılmasından, lekelenmesinden, kırılmasından korkarak, hep tetikte, eli eşyaların üstünde yaşamak herhalde işkence olmalıydı. Kendi iki göz oda evindeki çekyatı, üzeri hiç toplanmayan sehpayı, makine dokuması halıyı düşününce, bir gün bir tesadüf çok zengin de olsa, onlardan vazgeçemeyeceğini düşündü. Belki Allah onun için daha fazlasını vermiyordu ona zaten. Nasılsa aynı hayatı yaşayacaktı. Düşündüklerine, kendi kendine gülümsedi.

"Neyi komik buldun bakalım?"

Muhabir, sanki kaçamak bir şey yaparken yakalanmış gibi, kızararak döndü. Ev sahibi, salon kapısından girmiş, ona doğru gelmekteydi. Genç adam, günlerdir hakkında hazırlık yaptığı, internetten hayatını öğrendiği kadarıyla sorular hazırladığı adamı gördüğü anda, bütün harcadığı zamanın boşa olduğunu düşündü. Selçuk Vardar, hiç de görmeyi beklediği gibi biri değildi. Üzerinde kol ve etek lâstikleri gevşemiş gri bir süveter, dizleri aşınmış, yer yer açılmış bir kot pantolon, ayağında epeyidir giyildiği belli, "Timberland" ayakkabılar vardı. Parmağındaki nikâh yüzüğü ve elindeki tespihten başka bir aksesuarı yoktu. Gazeteci gözüyle hemen bu fotoğrafı çeken delikanlı, mahcup, elini uzattı. "Merhaba Selçuk Bey" dedi, "Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Hoş geldin. Geç otur bakalım" derken, karşılıklı duran geniş kanepelerden birini gösterdi Selçuk. Delikanlı, kanepenin derinliğinden ürkerek, hemen ucuna yerleşti. "Çok vakti-

nizi almayacağım" dedi. Selçuk, istediği kadar detaylı röportaj verememe ihtimâlini düşünerek atıldı:

"Acele etme. Öğleden sonramı bu söyleşiye ayırdım."

Gazetecinin karşısındaki Chesterfield'e yerleşirken, gazete haberine çok ihtiyacı varmış duygusu yaratmış olabileceğini düşünerek hemen çark etti. Yine kendini dünyanın tepesinde gördüğü tavrı yakalamıştı. "Bak bunun kıymetini bil" dedi, "Zamanım kıymetli, herkese böyle vakit ayırmam. Fikret çok dostum, onun için hayır diyemedim."

"Çok teşekkür ederim. Pişman olmayacaksınız. Fikret Bey'le de konuştuk. Bu, benim sorup cevap almamdan ziyade, sizin vermek istediğiniz mesajlara yönelik olacak. Yani, bütün bu yaşananlardan sonra, geldiğiniz noktada neler anlatmak, neler aktarmak istiyorsanız onu anlatın."

Selçuk duyduklarından çok memnun olmuştu. Tam da istediği buydu zaten. Sağ olsun Fikret, ona göre bir muhabir yönlendirmişti.

Hizmetkâr, gazetecinin sade kahvesini getirmişti, önündeki sehpaya bırakıp, Selçuk'a sordu:

"Beyefendi, siz bir şey arzu eder misiniz?"

Selçuk, neredeyse, "Viski" diyecekti ki, ânında diline hâkim oldu ve "Nar suyu" dedi. Sonra, teybini, not defterini hazırlamış bekleyen muhabire döndü:

"Haydi, başlayalım bakalım."

* * *

Anberin, Ayazpaşa'da taksiden indiğinde, elindeki kâğıtta yazılı numarayı tekrar kontrol etti ve 1800'lerden kalma *art-deco* binaların kapı numaralarını takip ederek Taksim istikametine doğru yürüdü. O anda, iki ötedeki apartmanın kapısından Serhat Arkan'ın çıktığını gördü. Kaldırımın kenarında hazır bekleyen şoförlü, özel bir arabaya bindi ve araba

aceleyle trafiğe karıştı. Anberin, o istikamete doğru yürürken, Arkan'ın, randevulaştıkları halde, kendisine haber vermeden ve görüşmelerini iptâl etmeden, aynı saatte bir yere gidiyor olmasını yadırgamıştı. Belki de çok acil bir işi çıkmıştı, belki bir hastası vardı. Her halükârda ofisine gidince durumu anlayacaktı.

Apartmana girdiğinde, zeminde bekleyen asansöre bindi, dördüncü katın düğmesine bastı. Aracın iki asrın izlerini taşıyan cilalı maun gövdesi zamandan yana tasasız, ağır ağır yukarıya doğru çıkmaya başladı. Cam ve ferforjenin ardından, yanından yükselmekte olduğu mermer basamakların ve ceviz tırabzanın görüntüsü yolcusuna yaşanmış eski zaman hikâyeleri sunmak ister gibiydi. Anberin, tüm eski objelerin kendisinde yarattığı etkinin benzeri bir duyguyla, binanın bir zamanlarına ışınlanıvermişti sanki. Asansör âni bir sadmeyle durduğunda, önce içteki camlı kapıyı, ardından süslemeli ferforje kapıyı açıp çıktı ve karşısındaki duvarda, pirinç bir tabelada "Arkan&Arkan Hukuk Bürosu" tabelasını gördü. Tarifte olduğu gibi, koridorun solundaki kapının ziline bastı. Diğer taraftaki kapının üzerindeki özel inisyallerden anladığı kadarıyla, yan yana iki daire de Serhat Arkan'ın şirketine aitti.

Kapıyı, çok sade ama iş hayatı için son derece profesyonel giyinmiş bir genç kız açtı. Anberin, tam ismini söyleyecekti ki, genç kız yüzünde kocaman bir tebessüm ve hayranlık ifadesiyle, "Anberin Hanım, hoş geldiniz!" diyerek elini uzattı ve onu içeriye aldı.

"Teşekkür ederim" dedi Anberin, bu kadar sıcak karşılanmasının sebebini merakla.

"Paltonuzu alayım" dedi resepsiyonist, "Serhat Bey içeride, sizi bekliyor."

Anberin'e bakışından, bir şeyler söylemek istediği belliydi. Dayanamayıp, "Tanışıyor muyuz?" diye sordu Anberin. Genç

kız, paltoyu kollarının arasında sıkı sıkı tutarken, heyecanla dudaklarını ısırdı, "Şahsen tanışmıyoruz ama ben sizi çok iyi biliyorum" dedi.

"Çocuklarımın arkadaş grubundan mı acaba?"

"Hayır. Aslında siz de beni tanıyorsunuz ama ismen."

Anberin meraklanmaya başlamıştı. Gülümseyerek, soru dolu bir bakışla onu izledi.

"Ben size uzun bir teşekkür mektubu yazmıştım geçen sene. Umarım okumuşsunuzdur. Umarım size ulaşmıştır."

"Uzun bir mektup?"

"Evet... Ben Dilfuza Şahin."

Anberin birden dudaklarında kocaman bir tebessüm, sevgiyle genç kızın yanağına dokundu. "Dilfuza!" dedi, "Nasıl hatırlamam, gayet tabii hatırladım. Nasılsın canım?"

Bu defa şaşkınlık Dilfuza'daydı. "Hatırladınız" dedi.

"Gayet tabii, böyle bir ismi nasıl unuturum. Ama fotoğraflarındakine göre çok değişmişsin."

Dilfuza, şakacı bir alayla, "Tabii, o zaman köylü kızıydım, şimdi şehirli oldum" dedi.

"Hep çok tatlıydın ama şimdi çok büyümüş gördüm seni."

"Sayenizde liseyi bitirip üniversiteye girdiğimde size bir teşekkür mektubu yazmıştım. Aldınız mı acaba?"

"Aldım canım ve ben de sana tebrik cevabı yazmıştım."

Genç kız üzülerek, "Hay Allah, o bana ulaşmadı" dedi.

"Burada mı çalışıyorsun?"

"Üniversite bitene kadar, yarım gün."

"Sonra plânın ne?"

"Öğretmen olmak istiyorum."

"Harika!"

Dilfuza, heyecanlanmıştı. Gözlerinde yaşlar pırıldayarak, "Her şey sizin ve Berke Bey'in sayesinde oldu" dedi.

"Abartma canım. Başarının sebebi sen kendinsin. Burs programına girmek kolay iş değil. Bursu kazandıktan sonra

azimle devam ettirebilmek de çok önemli. Hayatının mimarı sen kendinsin. Biz sadece sana omuz verdik, elimizden gelebildiğince."

"Çok şey yaptınız Anberin Hanım, çok şey."

Dilfuza, kolları arasındaki paltoyu unutup, hâmisine sarılıverdi. Anberin, onun narin bedenine sarıldı ve saçlarını öptü. Genç kız hıçkırmaya başlamıştı. Anberin onu sakinleştirmeye çalıştı:

"Şşşşşttt.... Şşşştttt... Üzülecek bir şey yok değil mi?"

"Yok... Yok... Sadece çok duygulandım sizi görünce. Beni köyden, tarladan çekip çıkardınız, nasıl öderim hakkınızı?"

Anberin, kendisi gözlerindeki yaşları zor tutarak, genç kızın saçlarını okşadı ve "Bize ödeyeceğin hiçbir şey yok. Sana verilen borç değildi, unutma. Hak ettiğin bursu aldın. Biz olmasak, bir başkasından kazanırdın bu imkânı. Başarmak senin mayanda var Dilfuza."

Antreden ön salona giden kapı açıldığında, birbirlerinden ayrılıp baktılar. Serhat Arkan, üzerinde siyah kaşmir bir süveter ve siyah yün pantolon, kapının ağzında, hayretle onların samimiyetine bakarak duruyordu.

"Hoş geldiniz Anberin Hanım" derken misafirine doğru ilerleyip elini uzattı. "Ben de gelip gelmeyeceğinizi merak etmeye başlamıştım... Siz tanışıyor musunuz?"

Anberin onunla el sıkışırken, az önce, kapının önünden arabasına binip ayrıldığını gördüğü erkeğin şimdi, içeri odadan çıkmasına şaşırmıştı. Bunu düşünürken, onun sorusunu neredeyse kaçırıyordu. Dilfuza ne diyeceğini bilememiş, Anberin'e bakıyordu. Anberin toparlanıp hemen devreye girdi. "Evet, senelerdir tanışıyoruz. Çok severim kendisini. Ama onu burada görmek büyük bir sürpriz oldu gerçekten."

"Ne güzel" dedi Serhat Arkan, "Farkında olmadan böyle güzel bir buluşmaya aracı olmuşsam ne mutlu bana."

Sonra, salona açılan kapıyı arkasına kadar açıp tut-

tu, Anberin'e hitapla, "Buyurun" dedi, "İçmek için ne arzu ederdiniz?"

"Teşekkür ederim, bir şey almayayım. Çok kalmayacağım."

Salona girdiklerinde, caddenin karşısındaki Alman Başkonsolosluğu'nun muhteşem binasının çatısı ve ardından Marmara görüntüye girdi.

"Mucizevi bir şehir İstanbul" dedi Anberin. "Nerede, hangi manzarayla karşılaşacağınızı bilemiyorsunuz. Sürpriz dolu."

Serhat Arkan, pencerenin önünde durup dışarıya bakarken, "Çok haklısınız" dedi, "Her an beklemediğiniz bir tabloyla karşılaşabiliyorsunuz. Heyecanlandırıyor insanı." Durduğu yerde dönüp, Anberin'e bakarak devam etti:

"Aynen, sizinle karşılaşmam gibi. O da çok beklenmedik ve çok heyecanlı bir andı benim için."

Anberin, iltifatı hiç duymamış gibi davranmayı tercih etti.

"Hangi duvarın resimlenmesini istiyordunuz?"

"Bir şey içmek istemediğinizden emin misiniz?"

"Evet, çok eminim. Sadece çalışacağım alanı görmek için buradayım. Hemen döneceğim."

"Belki bir kadeh..."

Anberin kibarca onun sözünü kesti:

"Teşekkür ederim, bir şey içmeyeceğim."

"O zaman buyurun, bu tarafa geçeceğiz."

Serhat Arkan, iki daireyi birleştiren yüksek, geniş, maun pervazın altından geçerken anlatmaya başladı:

"İlk daire, şirketimizin kurucusu olan babamın işyeriydi. Sonra, yan tarafı da alıp, genişlettik. Benim özel çalışma alanım bu taraftaki dairenin, salamanje bölümü."

Burada durdu, aradaki kapıyı açıp Anberin'in geçmesini bekledi. Oda, dairelerin salonları kadar olmasa bile, oldukça geniş ve ferahtı. Fazla bir eşyası yoktu ama olanlar, kapladıkları alandan daha geniş bir zamanı anlatıyorlardı. Son derece zarif oyulmuş altı pleksiglas ayağın üzerine ya-

tırılmış uzun ahşap parça Anberin'in hemen dikkatini çekti. Yaklaştığında hayranlığını saklayamadı. Gövdesine işlenmiş şifreli desenleri ve İbranice sözcükleriyle binlerce yıllık sırrı barındıran ahşap parçası, kendisini koruyan camın altında, görünür olmasına rağmen anlaşılmazlığın gururunu taşıyor gibiydi.

Anberin nefesini tutmuştu. Altında yatan gizemi çözmek arzusuyla parmaklarını camın üzerinde dolaştırırken mırıldandı:

"Tanrım! Kabala kapısı... Muhteşem bir parça. Bu piyasaya düşecek bir şey değil. Nereden buldunuz?"

Sonra hemen sözünü geri almak ihtiyacını hissetti:

"Pardon, heyecanımı mazur görün. Öylesine sordum. Söylemek zorunda değilsiniz."

Serhat Arkan, "Sorabilirsiniz. Size söylememde bir mahsur yok. İzmir'de bir antikacıda buldum. Daha doğrusu, antikacı beni buldu. Ben de duyduğumda şaşırdım, piyasaya böyle bir parçanın düşmüş olabileceğine. Kabalist bir arkadaşımla beraber gidip baktık ve bana gerçekliğini temin etti."

"Kabala bilir misiniz?"

"Bu kapıyı alana kadar hayır. Ama o günden beri anlamaya çalışıyorum."

"Şayet Kabala bilginiz yoksa böyle bir parçayı sahiplenmenin üzerinize büyük ağırlık getireceği söylenir."

"Aynı şeyi Kabalist arkadaşım da söyledi. Onun için anlamaya çalışıyorum ne olduğunu. Sahip olduğum şeyi hissetmem gerektiğine inanıyorum."

"Her halükârda çok güzel bir parça. Masa olarak kullanmayı düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Oh, hayır. Bu hiç yakışık almazdı. Kâinatın enerjisine, temel doğrularına ulaşmaya, bize sonsuzluğun realitesini vermeye çalışan böylesine mistik bir gizemi ancak hak ettiği şekilde değerlendireceğim. Pencerenin karşısındaki şu du-

vara yerleşecek. Ama sizin diğer duvardaki çalışmanızı bitirmenizi beklemek istedim ve şu anda korunsun diye böyle yerleştirildi."

Anberin dikkatini masadan ayırıp bakışlarını caddeye bakan iki pencerenin arasında yine pleksiglas zarif bir ayağın üzerinde duran lâlik melek heykeline çevirdi. Avucunda uçmaya hazır bir kuş tutan melek, iki yana açılmış muhteşem kanatlarıyla, üzerinde durduğu şeffaf platformdan, kuşla beraber havalanacakmış gibi duruyordu. İki yanında ise, Barok devir örneği iki dinlenme koltuğu duruyordu ve her birinin yanına birer Ming vazo içinde, birkaç kökten türemiş beyaz orkideler yerleştirilmişti.

"Bunlar da çok güzel parçalar" dedi.

"Burası benim sadece kendi başıma kalmak için ayırdığım oda. Bir şekilde meditasyon odası diyebilirsiniz. Şimdi anlıyor musunuz, sizden neden o iki başlıklı konuyu birleştirip resimlemenizi rica ettim. Burada, beni düşündürecek, sorgulatacak, dinlendirecek, hem var olduğumu ama büyük varlığın sadece bir minicik parçası olduğumu hatırlatacak, varlığımdan dolayı gururlandıracak ama böbürlenmemi engelleyecek bir aura yaratmak istiyorum."

"Anlıyorum" dedi Anberin, Kabala kapısının sergilendiği yerin tam karşısındaki yüksek, geniş duvara bakarak.

"Tamamı sizin çalışma sahanız o duvarın. Yirmi beş metrekare kadar bir alan. Ancak, daha önce de dediğim gibi, istediğiniz gibi çerçevelendirebilirsiniz. Kompozisyonunuza hiç mi hiç karışmayacağım."

"Temelli bir duvar resminden sıkılmayacağınızdan emin misiniz?"

"Burada olanları görüyorsunuz. Size ne ifade ediyor?"

"Çok rafine bir zevki."

"Teşekkür ederim. Ve hepsi çok düşünülerek ve çok sevilerek alındı. Ancak hayatım boyunca beraber yaşamak isteye-

ceğim objeleri seçerim. Maymun iştahlı değilimdir. Zor karar veririm ama seçtiğim şeyden ilelebet bıkmam."

"Burada bu kadar özel kıymette eşyanız varken koca duvarda yağlıboya çalışmam çok zor. Bir zarar vermekten korkarım."

"Sizin ayağınızın altından çekilecek eşyalar, merak etmeyin. Hepsini bir köşeye toplarız. O da sırf siz rahat edin diye. Ne zaman başlıyorsunuz?"

"Size henüz bir maliyet çıkarmamıştım. Sanıyorum..."

"Özür dilerim böldüm ama daha evvel de söylemiştim. Sanatta pazarlığı sevmem."

"Ama ben de bir rakam konuşup, el sıkışmadığımız takdirde başlayamam çalışmaya."

"O zaman şöyle yapalım. Ben size baştan bir fiyat teklifinde bulunacağım. Sizin için az ise o zaman söyleyin."

"Ama daha eskizlerimi bile görmediniz."

"Eskizlerinizi görmeye ihtiyacım yok. Belki de çalışırken bambaşka bir duygudan esinlenip eskizlerinizi değiştirebilirsiniz. Onun için sizi bağlamak istemem."

"Kendiniz de sanatçıymış gibi konuşuyorsunuz."

"Amatör olarak diyelim... Fatura kesebiliyor musunuz?"

"Serbest meslek makbuzu kullanıyorum."

"O zaman, size, stopajı ödenmiş net yetmiş bin lira teklif ediyorum."

Anberin, duyduğu rakama inanamamıştı ama şaşkınlığını belli etmedi. Soğukkanlılıkla, "Bunu hangi kritere göre hesapladınız?" diye sordu.

"Az bulmuş olabilirsiniz. Yetmiş beş diyelim mi?"

"Yanlış anlamayın, az demedim. Sadece hangi kritere göre hesap yaptığınızı anlamaya çalıştım."

"Sergideki tuval fiyatlarınızdan yola çıkarak. Tabii, bir de evinizden çıkıp buralara geleceksiniz. Bu arada, her geliş dönüşünüzde size şoförlü vasıta ayarlayacağım, merak etmeyin. Evet, evinizin dışında çalışacak ve üstelik, bir iskele üze-

rinde uğraş verecek olmanızı da hesaba katarsam, bu bana mantıklı gelmişti. Ama yine de..."

Anberin fiyat konusunu daha fazla uzatmak istemiyordu, "Lütfen" dedi, "Bu kadar izah kâfi ve ilk söylediğiniz rakam yeterlidir."

Serhat Arkan elini uzatırken, "O zaman anlaştık" dedi. Anberin olumlu anlamda başını eğerek uzatılan eli sıktı.

"Avans olarak yarısını size hemen bugün banka havalesi çıkarttıracağım. Bana banka hesap numaranızı bırakırsanız, en geç yarın hesabınızda olacaktır."

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz. Ben de diğer işlerimi programa sokup, önümüzdeki hafta başında duvarımı teslim alırım."

Serhat Arkan, onun bu sözüne gülerek, "Çok sevindim" dedi. "Çalışırken müzik dinlediğinizi biliyorum. Burada müzik düzenimiz var. Ayrıca, yemek, içmek için özel olarak istediğiniz bir şeyler varsa lütfen çekinmeden bildirin. Benim burada olmam da şart değil. Dilfuza her isteğinizi yerine getirecektir."

"Çok teşekkür ederim. Öyle çok özel kaprislerim olmayacaktır. Şimdilik müsaadenizi rica edeceğim."

"Müsaade sizin. Geçireyim. Banka hesap numaranız?"

"Mail ile gönderirim size."

"Pekâlâ."

Anberin, odadan çıkmadan önce bir kez daha Kabala kapısına göz attı. Bu mistik obje ile aynı odada günlerce beraber kalacak olmaktan heyecanlanmıştı. Aynen, tılsımlı padişah gömleklerinde ebcet hesabıyla yapılan şifreli dualar, desen ve yazılar gibi, Kabala'nın da sırrı kendisinde hep gizliydi.

Anberin tam ofisin kapısından ayrılmak üzereydi ki; asansörden inen erkek ofise doğru yürümeye başlayınca bu defa kesin bir şaşkınlıkla, dönüp ev sahibine baktı. Serhat Arkan hemen yanı başında durmaktaydı. Ama karşıdan onun

aynen bir kopyası geliyordu. Serhat, Anberin'in bakışlarındaki hayreti fark etmişti. O esnada, kapıya varmış olan benzerini gösterip, "Anberin Hanım, bu benim ikizim, Murat Arkan. Murat'cığım, işte hayran olduğum ressam hanım, Anberin Vardar."

Anberin, Tarık'ın kazasını takip eden avukatın adını dosyadan hemen hatırlamıştı. Onu, kazadan sonra Selçuk'un devreye soktuğunu biliyordu. Değiştirilen otopsi raporunda da muhakkak Selçuk'un maşalığını yapmış olmalıydı. Tarık'ın o zaman anlattığına göre, yalan rapor kendisine gösterilirken Murat Arkan da Selçuk'un evindeydi. Dolayısıyla bu kumpasın bir parçası olduğu kesindi. Şimdi hatırladıkça, Serhat'ın soyadının sergi açılışında tanıştıklarında nasıl olup ona bir şey ifade etmediğine şaşıyordu. Murat Arkan'ın gözlerinin içine bakarak, gerçekten o kadar kötü bir adam olup olamayacağını anlamaya çalıştı.

Murat, kibar bir reveransla Anberin'in elini tuttu, sonra bariz bir hayranlıkla yüzüne baktı. İkiziyle tıpatıp aynı olmalarına rağmen, gözbebeklerinde farklı bir pırıltı vardı, içinde biraz küstahlık, oldukça da sarsılmaz bir özgüven barındıran. "Çok memnun oldum" dedi, Anberin'in elini avucundan bırakmadan. "Hakkınızda çok şey duydum... hepsi methiye dolu..."

Anberin usulca elini geri çekerken, "Teşekkür ederim" dedi, fakat bir türlü, "Ben de memnun oldum" diyememişti.

Asansör aşağıya inmeye başladığında, kapının önünde kendisini geçirmekte olan kardeşlere baktı. Tek yumurta ikizi oldukları çok belliydi ama gözlerindeki ikisini birbirinden ayıran büyük fark, bu mesafeden bile belliydi. Sanki kardeşlerden biri mistik dünyanın melekleriyle, diğeri şeytanla haşır neşirdi. Asansörün halatları aşağıya doğru uzarken, Anberin kendisini bir başka boyuta yolculuğa çıkmış, şimdi geri dönüyor gibi hissetti. "Sonsuzluk" ve "Şeytanlar ve Melekler"

konulu resimleri sanki tam kendilerine uyan bir mekânın içinde yaşama geçeceklerdi. İçi, bilinmeze karşı duyulan merak ve heyecanla ürperdi.

* * *

Anberin eve geldiğinde saat henüz beş buçuktu ama kış karanlığı günü esir almıştı bile. Berke çalışma odasında, telefonda görüşmedeydi.

"Bu hafta içinde hepsini nakden ödeyecek olurlarsa, bu ikramı yapabilirim. Aksi takdirde mümkün değil."

Konuşurken gözü endişeli bir ifadeyle saatine takıldı. O anda merdivende duyduğu ayak sesleri içini rahatlatmış olmalıydı, memnun bir ifadeyle gevşerken konuşmayı bir an önce bitirmek üzere, "Beni haberdar edersiniz. Çok teşekkür ederim" dedi. Ama karşı tarafın bir ısrarı olmalıydı, tekrar cevap vermek durumunda kaldı:

"Söylediğim gibi Nalân Hanım. Alternatif beklemiyorum. Bu ikram bir şartla olur, o da bu hafta içinde tamamını nakit öderlerse."

Anberin kapının ağzında belirmişti. Gülümseyerek kocasına doğru ilerlerken gözlerindeki ışıltıdan yayılan enerji, kış akşamının içine sıcacık akıyordu sanki. Berke, son birkaç saattir onsuz olmanın getirdiği yürek darlığını atmış, yeniden huzur bulmuştu. Telefonu kaparken ayağa kalktı ve karısını karşılamak üzere kollarını açtı. Anberin onunla kucaklaşırken, "Kime ne ikram yapıyorsun kocacığım?" diye sordu, "Yoksa jüt bağlantısı halloldu mu?"

"Yok, sevgilim, maâlesef, o iş umduğumuz gibi parlak bir netice vermedi."

"O zaman, konumuz nedir?"

Berke, söyleyecek olduğunun kendisini çok mutlu etmediği belli, "İzmir'deki daireyi satışa çıkardım" dedi.

"İzmir'deki daireyi mi mi? Neden? Onun senin için çok özel bir anlamı var."

"Bana sorarsan, bu evin de var, onun da var, şunun da var. Ama, bu kadar kıt kanaat geçineceksek, birini gözden çıkarmamız lâzım. Yaşadığımız ev söz konusu olmayacağına göre en akla yatan İzmir'deki daire."

"Buna hiç gerek yok kocacığım. Harika bir iş aldım."

Berke çalışma koltuğuna otururken, biraz huzursuz, sordu:

"Nasıl bir yer?"

"Çok şık, düzgün bir ofis. Ayazpaşa'nın o eski muhteşem apartmanlarından birinde."

"Kendisi de orada mıydı?"

Anberin, kocasının "kendisi" derken Serhat Arkan'dan bahsettiğini biliyordu. Onun, bu yabancıyla ilgili bu kadar tiklenmiş olmasını anlayamıyordu ama bunu problem yapacak değildi.

"Serhat Arkan'ı diyorsan evet, oradaydı. Bil bakalım bir de kimi gördüm? Daha doğrusu kimleri?"

"Parti mi vardı?"

Anberin, kocasının ufak kıskançlık sezilen ironik sorusuna tatlı bir gülüşle cevap verdi, "Hayır canım" dedi, "Parti yoktu. Ama, tamamen sürpriz, iki kişiye rastladım. Biri, burs verdiğimiz talebelerden biri; Dilfuza."

"Orada ne işi varmış?"

"Bu sene üniversiteye gidiyor biliyorsun. Yarım gün çalışıyor. Görecektin Berke'ciğim, o kadar tatlı, o kadar zarifti ki. Kendisini hatırlattı zaten. Yoksa, benim bildiğim fotoğraflarına kıyasla o kadar değişmiş ki; pozitif anlamda. Olgun, kendinden emin bir genç kız olmuş."

"Çok sevindim. Her şeye rağmen bu bursları devam ettirmemiz iyi oldu."

"Hem de çok. Bugün onu görünce yaşadığım mutluluğu, tatmini anlatamam."

"Peki ikinci sürpriz kişi kimdi?"

"Tarık'ın hapse girmesini güya engelleyen avukatın adını hatırlıyor musun?"

"Sanmıyorum."

"Peki, Arkan soyadı desem..."

"İşte, ofisine gittiğin adamın soyadı değil mi?"

"Evet. Ama birinin daha soyadı aynıydı. Ben de bugün karşılaşınca, nasıl o bağlantıyı unutmuş olduğuma şaştım."

"Her kimse, sanırım hayatımızda önemi yokmuş demek."

"Önemi olmamasından ziyade, hiç karşılaşmadığımız ve bir kez kâğıt üzerinde görüp geçtiğimiz bir isim."

"Kim ki bu?"

"Avukat Murat Arkan. Tarık..."

Berke birden seneler evvelinin olayını hatırlamıştı. "Tamam! Tamam!" dedi, "Şu meş'um avukat... Eeee, o da mı oradaydı?"

"Serhat Arkan'la ikiz kardeşlermiş. İnanabiliyor musun? Hiç ilgisiz bir konudan diğerine, insanlar karşılaşıveriyor."

Berke, yine kendisini tutamadı, "Şu Serhat Arkan'la karşılaşmamız da çok ilgisizdi."

Anberin, gülümseyerek, kocasının koltuğunun yanına gitti ve onun omuzunu okşarken, "Berke'ciğim, lütfen huzur bulur musun? Zararsız bir adam. Belki, parasının, işinin verdiği güvenle kendini biraz fazla önemsiyor gibi duruyor ama inan öyle değil."

"Nasıl keşfettin bu kadar zamanda?"

Anberin bu defa yüksek sesle gülmeden edemedi. Kocasının yüzünde, oyuncağı elinden alınmış bir çocuğun yüz ifadesini görüyordu. Evlendiklerinden beri, onu ilk kez bu kadar kıskanç ve fikri sabit görüyordu. Onu rahatlatmaya çalıştı ve ofisteki dakikalarını, gördüğü eşyaları, resmi yapacağı duvarla ilgili fikirlerini arka arkaya sıralamaya başladı. Kocasının, bunun olağan, profesyonel bir iş olduğunu hissetmesini, Ser-

hat Arkan'la ilgili yabancılık hissinden kurtulmasını istiyordu. Berke, onu pür dikkat dinledi. Bu hiç ısınamadığı ve karısı için tehlikeli bulduğu yabancı hakkında bir şeyler duymayı hiç mi hiç istemiyor ama diğer taraftan da merak ediyordu.

"Bu geceden başlayarak eskizlerimi hazırlamaya başlayacağım. Sanırım hayâl gücümü doya doya ortaya koyabileceğim bir çalışma olacak. Mekân ve boyut çok müsait buna."

Berke, düşündüklerini daha fazla kendisine saklayamayacaktı. "Karıcığım" dedi, "Biliyorum, bu iş seni çok heyecanlandırıyor ama bunu iki kuruş daha kazanacağım diye..."

"İki kuruş? Sevgilim, yetmiş bin lira net gelirden bahsediyoruz."

"İki kuruş, yetmiş bin lira... fark etmez... İzmir satılırsa, senin elâlemin ofisinde iskele tepelerinde çalışmana gerek kalmaz."

Anberin, durumu şakayla değiştiremeyeceğinin farkında, yan taraftaki pufu çekip, kocasının dizi dibine yerleştirdi ve oturdu. Onun ellerini tutup, gözlerinin içine bakarak konuştu:

"Canım benim; kimliğime, kişiliğime, adıma, aileme leke getirmeyecek her ne iş olursa olsun, hiçbir kompleks duymadan yaparım. Yaptığım sanat ve ailemizin bütçesine bir dirhem katkıda bulunabiliyorsam ne mutlu... Ve bu, insanın karşısına her zaman çıkmayacak bir imkân. Bunu değerlendirmek ve hakkımı almak istiyorum. Lütfen, bu konuda bana destek ol, her zaman olduğun gibi. Üstelik bu konuyu daha evvel konuşmuştuk ve aramızda hallettiğimizi sanmıştım."

"Bilemiyorum sevgilim..."

"İnan canım, benimle ilgili bilmediğin hiçbir şey yok. Bundan emin ol. Beni rahatsız edecek en ufak bir şeyde, malzememi toplar terk ederim, emin ol."

"Söz mü?"

"Söz... ve senden rica ediyorum, İzmir evini satma. Bu kadar zamandır, bu son aile yadigârlarını elde tutmak için bu

kadar sıkıntı çektik. Şimdi, sırf ben bir iş daha almayayım diye bunu yapma... lütfen... Sonra çok üzüleceksin. Bundan daha çaresiz kalacağımız anlar olabilir, o zaman tamam, satarız. Ama şu anda alacağım avans bize bir 'oh' dedirtecektir."

Berke, zaten kaçıncı kez huzursuzluk yarattığı konuyu artık daha fazla uzatmak istemedi, "Tamam, tamam. Öyle olsun" dedi.

Anberin kocasını dudağından öpüp yerinden kalktı, "Ben yemeği hazırlamaya iniyorum canım. Çocuklar da gelirler az sonra."

Berke, odanın çıkışına doğru yürüyen karısını izlerken, onun bu narin, zarif bedenin içinden nasıl bir mücadele gücü çıkardığını ve inandığı şeye nasıl bir inatla sarıldığını düşündü. Gururla endişe duyguları birbiriyle çarpışıyordu.

* * *

Ve... röportaj bomba gibi patlamıştı. En azından Selçuk öyle düşünüyordu. Sabah kahvaltı masasında karısıyla karşılıklı oturmuş, masaya yığılmış gazetelerin içinden, söyleşisinin yer aldığı gazeteyi seçmiş ve en üstte açıp yaymıştı. Yarım saattir tekrar tekrar okuyor, dönüp baştan bir daha okuyordu. Yarattığı efekti ve verdiği pozları öylesine beğenmişti ki, bir türlü başka bir şey okumaya gönlü razı olmuyordu. Onun anlattıklarından sorular yaratmıştı muhabir ve mükemmel olmuştu. Renkli fotoğraflarıyla süslenmiş bilgece söylemleri terk edip bir başka gazeteye geçemiyordu. Evin salonunda, çalışma odasında, bahçede ağaçların altında, havuz başında, çiçek tarhlarının önünde çekilmiş fotoğraflarında, okuyanlara vermek istediği görüntü gayet net işlenmişti. Muhabir, resimlerin altına, üstüne koyacağı koyu renk yazıları, anlatmış oldukları içinden çok titiz bir elemeyle seçmiş olmalıydı, hepsi yerli yerine oturuyordu.

"Ya şişkom" dedi, gözleri bir magazin mecmuasının renkli sayfasında, ekmeğine koca bir dilim gravyer peyniri yerleştirmekte olan karısına, "Değdi bu röportaj. Fikret iyi adam göndermiş. Pek sünepe bir şeye benziyordu ama Allah için işinin hakkını vermiş. Sayfayı ben düzenlesem bu kadar olurdu."

"Bence de harika olmuş. Ama marifet sende. Hangi işadamı sana benziyor ki? Sen kendine has bir adamsın. Tabii ki haberin de farklı olacak."

Ziynet de, Selçuk da, aylar önce basında çarşaf çarşaf, "kaçakçılık" suçlaması üzerine yayımlanan yazıları unutmuş görünüyorlardı.

"Birçok şey için önce bu haberin yayımlanmasını bekliyordum. Şimdi her şey sıraya giriyor."

Selçuk, büyük bir beğeniyle tekrar fotoğraflarına baktı. Kendisini çok karizmatik buluyordu. Gözlerinin altındaki koyu lekeler bile, yazılanlara inananlar için parmaklıklar arkasında yaşadıklarının ruhunda bıraktığı derin izler olarak kabul görecekti. Şu, dizleri patlak kot pantolon, gerçekten büyük buluştu. Fotoğraflar her ne kadar saray yavrusu bir malikânede çekilmiş olursa olsun, dünyevi varlıkları umursamayan bir adam rolünü yine de iyi oynamıştı doğrusu. Allah'ı bulmak, onunla buluşmak ve onun varlığında huzuru aramak, beş vakit namaz kılıp Allah'a yüreğini açmak, bütün din kitaplarını hatmetmiş olmak, kul hakkını sakınmak konularını hangi işadamı bu kadar bilerek ve bu kadar inanarak konuşabilirdi ki? İşadamlığını bir yana bırak, kaç ismi bilinen adam cesaret edip, yırtık kot pantolonla, dizlerini aşındırana kadar namaz kıldığını ve artık bütünlüğü, mükemmeliyeti Allah'ta bulduğunu ve onunla buluştuğunu ilan edebilirdi? Dinsel anlamda bunu gerçekten inanarak yaşayanlar vardı ama onlar da böyle gazete sayfalarında kendi reklamlarını yapmıyorlardı. Dolayısıyla tekti, tek örnek-

ti ve ona yakışan da buydu. Kimseyi taklit etmeden, kendine ait yeni bir sanayici kimliği çizmekteydi. Daha bunun üzerine işlenecek epeyi konu vardı ve o buna hazırdı. İnsanları şaşırtmak için harika bir niş yakalamıştı. Şimdi bunu doyasıya işleyebilir, kendisini bu anlamda istediği kılıfa sokabilirdi.

Selçuk, röportajını tekrar tekrar okuyor, okuyor, fotoğraflarına bakıyor, bakıyor ama kendini görmeye bir türlü doyamıyordu. Önemli adamdı vesselam... Kendisine benzeyen birini daha tanımıyordu. Çok şey hak ediyordu... ve hepsini alacaktı...

* * *

Zaman, Vardar isminin kaderini şekillendirmeye devam ediyordu. Ne var ki; bundan sonraki yolculuk, nesillerdir olduğu gibi artık tüm ailenin kaderini bir arada tutmuyordu. Vardar ailesi ve Vardar Holding aynı gemide, açık denizde gidiyorlardı ve henüz daha buzdağları ufukta dahi belirmemişti. Tahmin edilen değil, yaşandıkça görülecek, neticelenene kadar da görselliği aldatmaca bir dönem devreye giriyordu.

Etik olarak "aile gücü"nü yönetim kurulunda tek hissettiren isim Vecdi Vardar kalmıştı... ve bugün, onun da artık kontrol edemediği, sorgulayamadığı, dürüst cevaplar alamadığı sistemin içinden çekilme zamanı gelmişti. Buna zaten epeyidir kendisini hazırlamaktaydı ama bir ümit, işi uzatmaya çalışmıştı. Kendi sulbünden birinin, bu kadar megalomanca, küstahça, kimseyi, kimsenin oyunu, fikrini önemsemeden "ben" kavgası vererek şirketi yönlendirebileceğine inanmak istememişti. Duyduğu endişeler sadece hislerinin yarattığı tatsız algılamalar değildi. Piyasayı yakından takip ediyor, o sormasa bile kendisine bilgiler akıyordu. İşin garip tarafı, şirket içinden Selçuk ve adamları tarafından tezgâhlanan oyunlardan para kazananlar bile, çekinmeden ona olan bite-

ni anlatabiliyorlardı. Adamlar haklıydı. Zorla fabrikaya girip bir şey çalmıyorlardı ki. Kendilerine şirketin yöneticileri tarafından özel imkânlar sunuluyor, hediye ediliyordu. Onlar da bu imkânı sağlayanların payını gayet tabii hakkıyla geri ödüyorlardı.

Vecdi Vardar, yönetim kurulu toplantısına girerken kafasında yine cevabını alamayacağını bildiği bin bir soru vardı. Zaten cevaplansa bile, duyacaklarına inancı da kalmamıştı. Kararlıydı, her halükârda bu son toplantısı olacaktı.

Yönetim kurulu odasının kapısına geldiğinde, Selçuk'un üst düzey yönetime getirdiği kayınbiraderi Okan'ı ve diğer bir yakını Şükrü'yü de orada gördü. Az sonra, halihazırda bulundukları yeri tasvip etmediği, aileye yabancı bu iki adamın, Selçuk tarafından yönetim kurulu üyeliğine de yerleştirilmek üzere olduğunu anlamakta gecikmedi. Midesi iyice burulmuştu. Burnuna çok keskin kötü kokular geliyordu.

Toplantı, Selçuk'un, zaten evvelden tezgâhlamış olduğu üzere, Refet Vardar'dan boşalan yönetim kurulu başkanlığına, Okan ve Şükrü'nün üyeliğe seçilmesiyle başladı.

Aslında olması gereken, önce bir kurul toplantısında yeni üyelerin isimlerinin oya sunulması ve onaylandıkları takdirde, ondan sonraki toplantıya davet edilmeleriydi. Ama, Selçuk için artık, bu genel kurallar geçerli değildi. Arzu ettiklerinin gerçekleşmesi doğrultusunda, nasılsa aksini kabul etmeyeceğinden, oylamayı boşuna vakit kaybı olarak görüyordu.

Aynı tavır, holdingin bünyesine katılmasına karar verdiği şirketler ve alınacak krediler için de geçerliydi. Gereken finansın hangi yerli ve yabancı bankalardan alınacağı konusu, Selçuk tarafından danışma amaçlı değil, bilgi mahiyetinde kurula aktarıldı. Zaten bağlantıları yapmıştı bile.

Yeni yönetim kurulu başkanı, baharda ortaklara dağıtılacak olan temettü konusunda da kasadan bir para çıkarmadan maddî sıkışıklığı nasıl çözeceğine karar vermişti: Temet-

tü dağıtmak yerine bedelsiz sermaye artırımına gidilerek, ortaklardan arzu edenlere yeni hisse senetleri dağıtılacaktı. Vecdi Bey'e, aile fertlerinin dışında yatırımını Vardarlara teslim etmiş olan nice insanın, belki de tüm yaşamını bağladığı nakit temettüden istifade edemeyecek olması ters geliyordu. Yatırım yapılacaksa, şirket kendi bünyesinden, ortakların kârları ödendikten sonra kalan rakam kadar yatırım yapmalıydı. Üstelik, elinde hazır nakdi olmayanlar da artırıma katılamayacak ve payları otomatikman düşecekti. Ama bu, Selçuk'u ilgilendirmiyordu.

"Herkes parası kadar konuşur" dedi.

Diğer bir konu da, işçilere ve personele yapılacak zamlardı. Vecdi Bey, önündeki zam listesine kaçıncı kez bakarken isyan etmeden geçemedi.

"Bu hiç hoş değil" dedi, "Bu işçilerle üst düzey yöneticiler aynı bünyenin çalışanları değil mi?"

"Beğenmediğin nedir?" diye sordu Selçuk, cevaba çok da aldırmayacağı belli bir tavırla.

"Her şey... İşçi maaş artışları çok orantısız."

Selçuk, iskemlesinde arkasına dayanırken, çokbilmiş bir tavırla, "Ekonomi yapmalıyız" dedi, "Bu kadar krediyle, yeni yatırıma giriyoruz."

"Şuna borç almak diyelim. Zaten bana uymayan bir yatırım şekli bu. Olmayan parayla büyüme taslayacağız. Ekonomi konusunda ise tamamen sana katılıyorum. Gayet tabii, ekonomi yapmalıyız, hem de çok sıkı bir şekilde. Ama, ekonomiyi işçinin sırtından yapamazsın. Bizim işçimiz hep sanayinin en ferah içindeki işçisi olmuştur. Şimdi bunun gerisine düşemeyiz."

"Baba, bunun getireceği yükü biliyor musun? Ekonomi yapmamız gerektiğini işçimiz de anlayacaktır."

"Ama anlamak zorunda değil. Adam emeğini veriyor, karşılığını almalı."

Selçuk, yönetim kurulunun geri kalanının tamamen kendi peyki olduğunun verdiği rahatlıkla, alaylı bir tavırla, "Ne tavsiye ediyorsun peki?" diye sordu.

"Ekonomi işçinin sırtından yapılmaz Selçuk" diye cevapladı Vecdi Vardar. "Bakıyorum da, kendin dâhil, üst düzey yöneticiler için verilecek maaş ve prim konusunda kesenin ağzını açmışsınız. Bana göre buradan başlayarak ve yöneticilerin masraflarının kısılmasıyla ve yöneticilerin özel masraflarını şirkete ödettirmek için bahane bulmalarının engellenmesiyle ekonomi yapmalısınız."

"Ne yapacak yöneticilerim? Şirkete gelip gittikleri arabanın benzinini kendileri mi ödeyecek?"

"Öyleydi. Herkes kendi öderdi... Hepimiz kendimiz öderdik. Zaten bu yüksek maaşları, bunun için almıyor mu yönetici kadro. Bundan ötesi, diğer ortakların hakkından çalmaya girer."

Selçuk, diğer üyelerin önünde babasının tavrından son derece rahatsız olmuştu. Kızgınlığını göstermemek için kendisini zor tutuyordu. Vecdi Vardar'ın soruları ve yorumları, zaten, diğer üyeler nazarında onun sorgulanabilir olduğu fikrini yaratıyor ve makamının gücü törpüleniyordu. Bunun üzerine bir de hiddet gösterirse, iyiden iyiye zaafa düşmüş olacaktı. Çocukluğundan beri, babasıyla ilişkisinde ağırlığını hissettiği, "kuvvetli adamın oğlu" kompleksini şu an en ziyade hissediyor olması çok garipti. Tam da babası, onun üzerindeki tahakkümünü çekmeye ve uzaklaşmaya bu kadar yakın gelmişken.

Selçuk o anda bir şeyin farkına varmıştı ki, istediği kadar babası işten ve özel hayatından çekilsin, kendisi bu kompleksten hiçbir zaman kurtulamayacaktı. Babasına karşı ezilmişlik duygusu ruhuna kazınmıştı. Ama şimdi, geçmişle hesaplaşmak ânı değildi. Atadığı üyelerine duruma hâkim olduğunu, babasının zırvalıklarına aldırmadığını göstermek zorundaydı. Bakışlarını birer birer hepsinin üzerinde gezdi-

rip, bir şekilde, "Aldırmayın siz" demeye getirdi. Diğerleri, özellikle iki yeni üye, onaylamak üzere onun dudaklarından çıkacak kelimeleri bekliyorlardı. Selçuk'un has adamları olmakla, önlerinde nasıl rahat, parlak bir gelecek olduğunun farkında ve bunun heyecanındaydılar.

"Benimle dirsek dirseğe çalışan kadroyu rahat ettirmeliyim."

Vecdi Bey, sözle, tavırla, oğluna güç geçiremeyeceğinin farkında, son derece üzüntülüydü ama bu son toplantısında içinde bir şey kalmadan, söyleyeceklerini söyleme ihtiyacındaydı.

"Aşağıdakiler de makinelerle dirsek dirseğe çalışıyorlar" dedi.

Değişen bir şey olmadı. Kararlar, Vecdi Bey'in dışında tüm üyelerin oybirliğiyle kabul edildi. Bunun üzerine Vecdi Vardar, elinin altındaki dosyadan bir zarf çıkardı ve masanın üzerine bırakırken, "Kayda geçirilmesini istiyorum: Aldığım cevaplar hiçbir şekilde beni tatmin etmemiştir. Bundan sonra yönetim kadrosu içinde yer almak ve bu hesapsız gidişatın sorumluluğunda katılımcı olmak istemiyor ve istifamı veriyorum" dedi.

Selçuk dudaklarını büzüp, sağ yanağının içini dişleyerek dinledi babasını. Keyiften yanağını öyle bir ısırmıştı ki, dudaklarına yayılmak üzere olan tebessümü acıdan yarım kaldı.

Vardar Holding'de yepyeni bir devir başlamıştı: Selçuk Vardar İmparatorluğu.

Yönetim kurulu toplantısı dağılırken, Vecdi Vardar, tüm anlattıklarının oğluna hiçbir şekilde ulaşmamış olmasından hem şaşkın, hem hiddetliydi. Sulbünden bir evlâdın böylesine bir karakter geliştirmiş olmasından son derece rahatsızdı. Selçuk'un yanına giderek, "Odama gelir misin biraz?" dedi.

Selçuk, babasının, bundan sonra üzerinde yönetimle ilgili bir sorgulama gücü kalmamasından dolayı rahat, âdeta lütfeder gibi, bu görüşmeyi kabul etti. Vecdi Bey, diğerlerinin

arasında oğluna soruyor olmaktan, daha doğrusu onun vereceği cevaptan utanacağı için kendisine sakladığı birkaç soruyu da onunla baş başa kalıp sormak istemişti. Oturmadılar bile. Kapının dibinde, ayakta bir konuşma oldu. Artık, herkesin kartı masada açılmış olduğundan, Selçuk, daha önceleri gayret gösterdiği gibi, lâfı dolandırmaya falan da uğraşmadı. Güçlüydü, yetkiliydi ve ister beğensinler, ister beğenmesinler, tek adamdı. Babasının sorusunu dinlerken, kollarını göğsünde kavuşturmuş, "Diyeceğini de de gideyim" gibilerinden bakıyordu.

Vecdi Vardar, her zaman olduğu gibi, aklındakini hiç oyalanmadan sordu:

"Senin de elindeki hisseler kadar sermaye artırımına katılman mümkün değil. Böyle bir parayı nasıl bulmuş olabilirsin?"

Selçuk, aslında babasıyla karşılıklı birbirlerinin ne sorduğunu ve cevabın ne olduğunu bilmelerine rağmen, biraz eğlenmek istedi ve "Deli gibi çalışıyorum. Rüçhan hakkımı kullanacak param da olmuş olsun" diye cevapladı.

"Bu kadar küstahlık olmaz. Selçuk, hiç değilse, biraz utanarak cevaplamanı beklerdim. Elinde bulunan, sahiplendiğin hisseler zaten senin hakkın değil. Şirketin kasasında duran her şeyi kendi şahsî malın, gelirin kabul etmen olacak bir şey değil. Açık hesaptan şahsî rüçhan hakkını kullanmayı plânlıyorsan, o parada, aynen sahiplendiğin hisseler gibi, tüm ortakların hakkı var. Bunu hangi vicdanla yapıyorsun, bilemiyorum."

"Vicdanımı rahatsız edecek bir şey yok baba. Şirket batıyordu, ben ayağa kaldırıyorum. Ben içerideyken zaten bitmişti Vardarlar. O günden sonra yaşanan her başarı, her atılım, her kâr benim sayemde olmuş olacak ve oturduğu yerde temettü bekleyen Vardarlardan benim bir farkım olması lâzım."

"Sana söyledim daha evvel. Vardarların yatırımları bu şirketin içinde olmasa, sen neyle oynayacaktın ki? Herkes aile

birliği ve sanayiye inancından burada tutuyor varlığını. Sen de bu varlığı yönetmek için zaten maaşını alıyorsun, fazlasıyla. Bütün şahsî masraflarını da şirketin tamamı seninmiş gibi buradan yapıyorsun."

"Kredi aldığımız bankaların sahiplerini, genel müdürlerini, onların kredisine ihtiyacımız yokmuş gibi inandırmam gerek. Ancak yaşadığım gibi yaşarsam onları inandırabilirim."

"Paraya ihtiyacın yok gibi yaşıyorsan, borca ihtiyacın olduğuna nasıl inandıracaksın sonra?"

"Bunları sen anlamazsın baba. İş dünyası böyle dönüyor artık."

"Ne zaman bu kadar değişti iş dünyasının kuralları?"

Selçuk, bu konuşmadan çok sıkılmış olduğu belli, sağ ayakkabısının burnunu, yeri eşeliyor gibi ileri geri oynattı. Sonra olabildiğince sarkazm dolu bir tavırla cevapladı:

"Sen, parça, paçavra hesabı yaparken."

Babası, ona bu defa kızgınlığın ötesinde, acıyarak baktı.

"O hesapları hiç küçümseme" dedi, "Yoksa, bir gün o küçük hesaplar senin hesabını görür. Ama korkarım, zararı senden başkalarına da sıçrar."

Selçuk, daha fazla nasihat dinlememek üzere, kapıya elini attı. Çıkmak üzereyken, babasına dönüp, ders verir gibi konuştu:

"Baba, artık huzur bul. Bak artık emekliye ayırdın kendini. Hayvanlarınla oyalan, gez, dolaş, bırak şu bakkal hesaplarını."

"Emekliliğimde ne yapacağıma bırak da ben karar vereyim" dedi Vecdi Bey. O arada odadan çıkmış, kapıyı kapamak üzere olan Selçuk'a seslendi:

"Ha bu arada, haydi, ailene, ortaklarına saygın yok, bari Allah'ın adını çıkarların için kullanma."

Selçuk, "Haydi baba, haydi..." dedi ve kapıyı çekti. Niye her şeye rağmen, hâlâ daha kendisini galip hissetmiyordu, bi-

lemiyordu. Ağzının tadını kaçıran bir şeyi dışarı diliyle atarmış gibi, dudaklarının üzerine doğru üfledi. Birden, şeytanına ait bir davranış biçimini daha kapmış olduğunu fark etti.

* * *

Anberin, Serhat Arkan'ın ofisindeki duvarın üzerinde çalışmaya başlamıştı. Saçlarını sıkı sıkı atkuyruğu yapmış, üzerine, daha önceden boyadan nasibini almış olan bir kot pantolon, t-shirt ve çalışma önlüğü giymişti. Ayağında, iskele üzerinde rahat hareket edebileceği düz botları vardı. CD çalardan yayılan, Teresa Berganza'nın muhteşem sesinden Vivaldi'nin "Nisi Dominus"u, odadaki mistik objeleri neredeyse canlandırmak üzere notalar dokunduruyordu her birinin üzerine. Kabala kapısı, lâlik melek heykeli, onun elinden uçmak üzere olan kuş, hepsi sanki solumaya başlamışlardı. Dışarıdaki sağanak yağmur damlaları, camlara kendinden geçmiş gibi vuruyor, sonra zikzaklar çizerek pervazlara doğru kayıyorlardı. Sabahtan beri dağılmayan bulutlar, günü hiç güneş doğmadan geceyle birleştirmiş gibiydi.

Anberin, sol elinde, üzerinde muhtelif yağlıboya renk öbekleriyle parıldayan paleti ve sağ elinde desen fırçası, iskelenin üzerinde bir uçtan bir uca, müziğin verdiği ritimle hareket halindeydi. Vivaldi'nin birbirini ustalıkla takip eden hızlı ve yavaş tempoları harika bir bütünlük içinde kaynaşırken "Psalm 136" kutsal olanla, kutsaldan uzak olanı âdeta bir potada eritiyordu. Yerde yayılı şeffaf naylonun üzerinde, duvarı süsleyecek resimlerin eskizleri ve genel yerleşim plânı duruyordu. Ama bu detay Anberin için sadece bir yol göstericiydi. Eskizlerini hiçbir zaman bire bir uygulamaz, çalışma ânında içinde olduğu ruh haliyle, dinlediği müziğin onda yarattığı etkiyle, deseni bambaşka bir yol ve renk düzeni alabilirdi. Hele şimdi, içinde bulunduğu odanın zaman kavramını

yok eden farklı enerjisinde, kendisini, fırçasının dokunduğu renkleri ve duvar üzerindeki işaretlemelerini, tamamen kulağında yankılanan seslere ve içgüdülerine bırakmıştı.

Vivaldi'nin müziğinde "Invicti Bellate" sırasını aldığında Anberin, çoktan duvarın tamamında oluşacak resmi görebiliyordu. Sonsuzluğa açacağı bir çerçevede Dante'nin *İlâhî Komedya*'sındaki dokuz daireyi ve o daireler içindeki her bir bölümde şeytan görüntülerini resimleyecekti. Birden, canlandırdığı resim ve kullanacağı renkler, duvarın arkasında bir tabloda hazırmış gibi gözünün önünde belirmişti. Ona kalan sadece üzerinden gitmekti. Önünde, dev bir boyutta, küçük çocuklara örnekleri verilen boyama kitabı oluşmuştu sanki. Duyduğu heyecandan bedeni ısınmıştı. Elindeki paleti ve fırçayı iskelenin üzerine bırakıp, yere atladı. Malzemelerini dizdiği masanın üzerindeki boş eksiz kâğıtlarından birini çekti, kurşun çizim kalemiyle, ezberinden gün ışığına çıkan Dante'nin dairelerini, bir telaş hemen not etmeye başladı:

Cehenneme giriş...

"Korkaklar Avlusu", Akheron Nehri yerini alacak.

Birinci daire: "Limbus"...

İkinci daire: asıl cehennem... korkunç yüzü ve aç köpek misâli Minos gelen cehennemliğin (iblisin elçisinin) günahlarını inceler.

Üçüncü daire: oburlar... paraya ve unvana oburluk işlenecek.

Dördüncü daire: hasisler, müsrifler.

Beşinci daire: Styx bataklığı öfkeliler ve ek olarak Dite şehri (İblis Dis'in şehri, son dört daireyi içine alır ve aşağı cehennemdir).

Altıncı daire: sapkınlar (alegorik anlamda iblisin elçisinin kadını üzerindeki fantezileri kullanılabilir).

Yedinci daire: saldırganlar, soydaşlarına karşı zor kullananlar (soydaşları aile ve ortaklar temsil edebilir).

Sekizinci daire: hileciler (birinci hendek: başkalarını ve kendilerini aldatanlar).

Sekizinci daire: hileciler (ikinci hendek: dalkavuklar. Şeytanın etrafına bol sayıda yerleştir).

Sekizinci daire: hileciler (üçüncü hendek: rüşvet yiyenler. Burada iblisi, elçisini ve hempasını yerleştir).

Sekizinci daire: (beşinci hendek: rüşvet yiyenler, para aşıranlar. Aynı ekip tam kadro burada olsunlar).

Sekizinci dairenin diğer hendekleri: mürailer, hırsızlar, yalancı müşavirler, arabozucular ve bölücülük yapanlar, parçalayanlar, tahrifçiler, madenlere hile karıştıranlar (varlığın sahipliğine hile karıştırmak burada işlenebilir), kalpazanlar, sözleri tahrif edenler.

Dokuzuncu daire, birinci bölüm: "Caina", hısım ve akrabalarına ihanet edenler.

Dokuzuncu daire, ikinci bölüm: "Antenora", vatan hainleri (ailenin sahip olduklarının sınırları bir vatan sınırı gibi kabul edilebilir).

Dokuzuncu daire, üçüncü bölüm: "Tolomea", konuklarına ihanet edenler (ortaklar, konuk yerine geçebilir).

Dokuzuncu daire, dördüncü bölüm: "Giudecca", velinimetlerine ihanet edenlerin azap çektiği yer ve sonuncu bölüm.

Anberin, notlarında cehennemin son dairesini tamamladığında durdu ve o an fark etti ki, heyecandan nefes dahi almamıştı. Vücut hararet öyle yükselmişti ki, üzerindeki önlüğü çıkarmak ihtiyacını hissetti. Kendisi için hazırlanmış, tepside duran bardaklardan birine buz ve üzerine soda doldurdu, kana kana içti. Üzerinde renkli fırça darbeleriyle, yapılacak desenin ana sınırları hareketlendirilmiş olan duvarın önünde durdu ve az önce notlarını aldığı tüm cehennem dairelerini, hendekleri, alevleri, iblisleri, işbirlikçilerini renkleriyle görüp, seslerini duyarak izledi. Diğer bir tarafta melekler, sonsuzluğun cennete açılan bahçe sınırından itibaren du-

varı saracaklardı. Cennetten kovulmadan önce en güzel melek olan Lucifer, tanrıların attıkları yıldırımlarla vurulun iki dev Tityos ve Typhoeus, kendini beğenmişliğin harika örneğini veren Ephialtes, Arz ile Uranus'un oğulları muhteşem Briareus, suda yüzünün aksini görüp kendisine âşık olan Narkissos, beşinci hendeğin zebanileri kara melekler yani Malebranche'lar ve daha bunlar gibi nice karakter de daireler arasında yerlerini alacaklardı.

Anberin'in, neredeyse kanlı canlı karşısında hareket halinde olan tablonun verdiği ağır duygusallıkla gözüne yaş gelmişti. Onu, eşi ve çocuklarıyla beraber yaşamış oldukları kötülükten, yaratıcılığa geçiren algılama ve duyu kabiliyeti için Allah'a teşekkür etti. Birden, aklına, seneler evvel, *İlâhî Komedya*'yı okurken altını çizip ezberlediği bir cümle geldi. Aslında konuşmadığı bir lisanda ezberine kayıtlı olan bilgi kendisini şaşırtmıştı. Unutmak endişesiyle, hemen yazdı:

"Vexilla regis prodeunt inferni" (cehennem hükümdarının sancakları ilerliyor). Bunu da resmin içinde kullanmalıydı muhakkak. Resmin şifresi çözülmüştü. Bundan sonra ne yapacağını, hangi renkleri kullanacağını hiç düşünmeyecekti bile. Başlangıçta kurguladığından, hayâl ettiğinden çok daha mükemmel bir kompozisyon yaratılmıştı... ve bunun yaratıcılığında ilhamının sadece kendi yetisiyle sınırlı olmadığını, özel bir yardım aldığını hissediyordu. Mistik bir duyguyla içinde tatlı bir ürperti oldu, dudaklarına tatlı bir tebessüm yayıldı. Dışarıda yağmur, Vivaldi'nin notalarıyla birlikte, sonsuzluğu yıkamaktaydı.

* * *

Selçuk'un evinde birkaç kutlama bir arada yaşanmaktaydı. Holding için peşinde olunan son kredi anlaşması da bugün imzalanmıştı.

Vardar adı ve Vardar Holding kimliği bankaların itirazsız kredi verişini kolaylaştırmıştı. Kredi veren bankaların tümü, ailenin o güne dek dürüst, borçsuz harçsız, kazançlı, atılımcı, yenilikçi, devrinin önünde giden iş zihniyetini kendilerine garanti olarak görmüşlerdi. Verdikleri krediyi hakkıyla geri alacaklarına dair en ufak bir şüpheleri yoktu. Üstelik, Vardar Holding'in bünyesinde, sadece halihazırda muhteşem bir ihracat performansı sergiliyor olmasının dışında, Avrupa Birliği norm ve standartlarına bire bir uyan muazzam bir makine parkı vardı. Bu zenginliği ayrıca, çok değerli araziler desteklemekteydi. Kısacası, şartlar nasıl gelişirse gelişsin, Vardarlara verilen krediden zarar edilmesi mümkün değildi.

Selçuk'un kafası da, kendi adına, kredi aldığı bankalarla aynı çalışmaktaydı. Ama şimdilik bunu sadece şeytanı çok iyi biliyordu, henüz kendisi dahi tam farkında değildi.

İşte, şimdi bu akşam, krediyi veren bankaların patronlarını ve Selçuk'un, arkadaşlığına yatırım yapmış olduğu önemli köşe yazarlarını evinde topladığı akşamdı. Ziynet keyiften dört köşeydi. Ucuz muhabirlerin haberlerine konu olmak için paralanırken, şimdi, Selçuk Vardar'ın karısı olarak, gazetelerin ağır toplarını ağırlıyor olmak, muhteşem bir doyumdu. İntikam daha tatlı alınamazdı. O çokbilmiş karılarıyla beraber gelen medya şımarıkları, nasıl da Selçuk'un etrafında pervane oluyorlardı. Ama tavır takınmayacak, her şeyde alttan alacak ve farklı bir taraftan onlara geçmişinden geleni ödetecek sabrı vardı Ziynet'in. Kaldı ki, gelen çiftler içinde, Beauté Pansiyon zamanından ilişkisi olan gazeteciler de vardı. Onlar onu bilirdi, o da onları... Dolayısıyla, bir diğerinin sırrını ifşa edecek değillerdi. Aynı zaafı paylaşmış herkes gibi, aralarında sözsüz bir anlaşma vardı, bir diğeriyle ilgili açık vermeyeceklerdi. Onlar Ziynet'i kocasına, o da onları karılarına karşı kollayacaklardı. Herkes bir diğerini korumaya alacaktı işte, durum bu kadar basitti...

Bu sebepten gece çok sıcak akıyordu. Bir bütünlük vardı beraberlikte. Ziynet'e, seneler boyunca onun bunun çağrısını yerine getiren bir manken ajansı elemanıyken, şimdi esip kükreyen önemli köşe yazarları ve gazete patronlarını, bir sanayi patronunun karısı olarak evinde ağırlamak inanılmaz bir doyum veriyordu. Aslında aşçılığı olmayan aşçısıyla günlerdir mönü denemeleri yapmış, kocasının yönlendirdiği gibi, sunulabilecek en mükemmeli yakalamaya çalışmıştı. Bu akşam, Ziynet için şahsiyetini, artık ait olduğu yeri ve geleceğini ağırlıkla ortaya koymak için mükemmel bir fırsat gecesiydi ve tadını çıkaracaktı... Ve çıkardı da...

Geceye katılan ve Ziynet'in geldiği yeri ve tarzını herkesten iyi bilenler dahi, artık, durduğu ve sahip olduğu yerin farkında, onu daha eskiden bildikleri kimliğiyle değil, saygı duydukları bir sanayi imparatorunun saygın karısı kimliğiyle kabullenmeyi seçtiler.

Yaşam, kabulden ibaretti. Kabul ettiğin kadar yaşamın içinde kalıyordun, inkâr ettiğin kadar dışlanıp yok oluyordun. Bunu en iyi bilenlerden biri Ziynet'ti. Onu tanıdıkları gün sadece kendi halinde köşe yazarlarıydılar, şimdiyse patronlarının Ankara bağlantısı olmuşlardı; günlük yaşam kavgaları, tahsilleri, görgüleri aynı olmasa bile, aynı hesapların insanlarıydılar ve bu onları birleştiriyordu. Aynen, hiçbir geçmiş benzerliği olmadan, Ziynet'in Selçuk'la birleşmesi gibiydi bu ilişkiler...

Gece, hem ev sahipleri, hem de misafirler açısından son derece bereketli geçti. Selçuk'un yönlendirmesiyle, Ziynet, köşe yazarlarının eşleriyle harika bir bağlantı kurmuştu. Birkaçına, Avrupa'ya gitmek üzere kendisine yol arkadaşı aradığından, Selçuk'un yoğun programı dolayısıyla yalnız gitmek zorunda olduğundan ve neticede çok yakın bir arkadaşın masraflarını ödeyerek yanında götürebileceğinden ayrı ayrı bahsetmişti. Bu konuyu tek tek açtığı kadınların ne-

redeyse hemen hepsi bu yolculuğa çok hevesli görünüyordu. Şimdi iş, en çok hangisinin, kocası üzerinde daha etkili olup daha pozitif bir Selçuk ve Ziynet Vardar haberi yaptıracağındaydı. Bu arada Selçuk da, erkek misafirleriyle ayrı bir köşede, holdingin yeni yatırımları üzerine onları bilgilendirmekteydi. Bu gece çok formdaydı. İmzalanan kredi miktarlarını kendi hesabında gibi düşünüyor, çok yakında elini atabileceği bu muazzam miktarın düşüncesi dahi kendisini çok ama çok zengin hissetmesine yetiyordu. Diğer taraftan, libidosu büyük tatmin yaşamaktaydı. Henüz kimseye ilân etmemişlerdi ama Ziynet hamileydi. Bu defa doğacak olanın imparatorluğunun vârisi bir erkek çocuğu olmasını diliyordu.

Aynı saatlerde, holdingin fabrikasında karanlık işler dönmekteydi. Vardiya değişiminden sonra bir müddet içeride kalmış ve henüz çıkmakta olan ustabaşılardan biri bahçenin dışında, yan duvarın dibine çekilmiş sessizce bekleyen kamyonu görünce işkillendi ve yanaşıp kamyonun şoförüne ne olduğunu sordu.

"Mal yüklemeye geldim" dedi şoför.

"Ne malı bu saatte?"

"Ben onu bilmem. Bu saatte burada olmam söylendi. Ne yüklerlerse götüreceğim."

Ustabaşı, "Burası yükleme alanı değil" dedi, endişeyle. "Yükleme saati de değil."

"Dedim ya, ben bilemem. Ben emir kuluyum."

O anda, şoförün cep telefonu çalmıştı. "Peki ağabey, ben bekliyorum. Ama burada biri var, problem çıkarıyor. Kim bilmiyorum."

Adam, dönüp ustabaşına sordu, "Sen kimsin?"

"Ben burada çalışıyorum. Ustabaşıyım."

"Ağabey, ustabaşıymış, öyle diyor. Vereyim kendisini sen konuş."

Şoför, telefonu emektar ustabaşına verdi.

"Alo?"

Telefonun diğer ucundaki ses bu müdahaleden rahatsız olduğu belli, "Kimsin?" diye sordu.

"Ben Ragıp Usta."

"Ragıp Usta, ben Şükrü Akseki. Yüklemeye engel mi oluyordun?"

Adamcağız, müdürlerinden birinin sesini duymayı hiç beklemediğinden mahcup, atıldı:

"Kusura bakmayın efendim. Kamyonun durduğu yer ve bu saatte yükleme yapması garip gelmişti."

"Sen seni ilgilendiren işe bak Ragıp Usta."

"Özür dilerim efendim."

O esnada, bahçe duvarından aşağıya, kamyonun kasasına naylon torbalarda kumaş ruloları atılmaya başlanmıştı. Şükrü, ustabaşının problem çıkarabileceğinden endişeyle eklemek ihtiyacını hissetmiş olmalıydı:

"Bunlar seri sonu ve defolu mallar Ragıp Usta. Başka bir soran olursa diyeceğin budur."

"Üstüme vazife değil efendim" diye mırıldandı ustabaşı, "İyi geceler efendim."

Telefonu tekrar şoföre teslim etti. Az ileride, arka sokaktaki evine doğru yürürken, bir kamyonu dolduracak kadar defolu ve seri sonu malın ne zaman, nasıl biriktiğini düşünmekteydi. Minimum fireyle çalışan ekibin ustabaşı olarak, kendisine söylenenleri aklı almamıştı. Şükrü Akseki'ye, geldiği günden beri ısınamamıştı. İkinci kuşaktır ailenin yanında çalışan birçok işçiden biriydi Ragıp Usta. Neredeyse içine doğdukları ve bünyesinde kendilerini bir büyük aile hissettikleri Vardar Holding'in yönetim tarzı değişmekteydi. Uzaklaşan aile fertlerinin yerine gelenler, sahip oldukları titrlere rağmen, katiyen bulundukları yeri hak etmiyorlar ve dolduramıyorlardı.

Ragıp Usta, "Üstüme vazife değil" demişti ama gördüklerini

düşündükçe rahatsızlık duyuyordu. Bunu vazife edinmesi ve haber vermesi iş ahlâkı açısından tamam olanıydı. Bu konuyu, ismi deşifre olmadan en rahat konuşabileceği kişi Vecdi Bey'di.

* * *

Vecdi Vardar, o pazar Selçuk'un evine yemeğe giderken, oğluna haberini vereceği yolsuzlukları kafasında sıraya koymaya çalışıyordu. Selçuk'un, fabrikadan mal kaçırıldığını öğrendiği zaman nasıl bir tavır alacağını merak ediyordu. Büyük oğlu her şey olabilirdi ama böyle bir tezgâha göz yumamazdı. Şükrü tek başına böyle bir soyguna cesaret edemezdi, mümkün değildi. O zaman ona en yakın isim, Okan'dı. Bu durumda, Ziynet'in ekibi büyük bir suçlama ile karşı karşıya kalacaktı ve kendilerini temize çıkarmaları zor görünüyordu.

Vecdi Vardar, defolu ve seri sonu damgasıyla piyasaya elden verilen malların tespitini yapmaya çalışırken, parça bez satış fiyatlarının da piyasanın çok altında olduğunu görmüştü. Bundan da birilerinin çıkar sağladığından adı gibi emindi. Muhakkak bu büyük indirim karşılığı satışı yapan, alıcıdan yüzdesini almaktaydı. Gerçi, Selçuk'un Belçika'dan aldığı makinelerden kendisine pay aldığını biliyordu ama müdürlerine de böylesine imkânlar tanıyor olması çok gerçekçi gelmiyordu. Neyse, konuştuklarında anlayacaktı. Kafasını, en azından oğluyla baş başa kalıp konuşacağı saate kadar dinç tutmaya ve günün tadını çıkarmaya karar verdi.

Yemeğe, Okan, Tarık, Nesibe ve Saffet Atay da davetlilerdi. Vecdi Bey, Okan'la el sıkışırken onun gözlerinin içine dikkatle baktı. Duyduklarıyla ilgili onun ne kadar katkısı olduğunu, daha doğrusu onun ne kadar sebeplendiğini bilemiyordu. Genç adam son derece kibardı ama belli ki onun için tek patron Selçuk'tu.

Nesibe Hanım, Selçuk'a verdiği beğeni desteğini bu defa Ziynet'e yönlendirmiş görünüyordu. Yemek masasından kalkıldığında, özellikle herkesin duyacağı şekilde, "Ziynet, seni tebrik ederim kızım" dedi. "Çok güzel yetiştiriyorsun kendini. Böyle bir evi çekip çevirmek, öyle her kadının harcı değildir. Böyle bir hayata doğanlar için bile zordur. Sen çok mükemmel bir şekilde başarmışsın bunu. Her şey kusursuzdu. Ellerine sağlık."

Vardar ailesinin en snop, en mükemmeliyetçi ve sert mizaçlı kadınından duyduğu iltifatlarla Ziynet'in yüreği yağ bağlamıştı. Nesibe Teyzesinin Selçuk üzerinde, bırakacağı miras dolayısıyla biraz da olsa tesiri vardı. Kocasıyla ilişkisi bir gün ters giderse, Nesibe Vardar'ın desteğini kazanmış olmak Ziynet için çok önemliydi. "Sizin gibi öğretmenim olduğu için şanslıyım" dedi, olabildiğince tatlı bir sesle. Nesibe Hanım, kocasına döndü: "Ben dememiş miydim sana Saffet? Bu kızda azim var diye." Saffet Atay, böyle bir konuşma hatırlamadıysa da, gerekli olduğu için gülümseyerek başını salladı. Karısı bir şey diyorsa bir sebebi vardı, onu yalancı çıkaracak değildi. Nesibe Hanım, özellikle hamileliğini öğrendikten sonra Ziynet'e hâmilik konusunda kendisini kaptırmış devam ediyordu:

"Böyle yorucu davetlere falan ara ver artık. Mümkün olduğu kadar dinlenmen lâzım. Bu koca ev zaten kendi başına büyük iş."

Ziynet, kendisi hiç doğurmamış Nesibe Hanım'ı, büyük bir alçakgönüllülükle, onun egosunu okşayacak en uygun yüz ifadesi ve pür dikkatle dinliyordu. "Dediklerinizi yapacağım Nesibe Teyzeciğim, hiç merak etmeyin" dedi.

Kahveler içilirken, Vecdi Vardar, oğluyla konuşmak istedikleri konusunda sabırsızlanmaya başlamıştı. Fincanı elinde ayağa kalktı ve Selçuk'a, "Yalnız konuşabilir miyiz?" dedi.

"Yine neler var aklında baba? Ağız tadıyla bir aile yemeği yiyemeyecek miyiz?"

"Benim ağız tadımı kaçıran şeyler var Selçuk. Senin haberin olduğunu sanmıyorum."

Selçuk, babasının çok bekletilmeye gelmeyeceğini, şayet salondan bir an evvel uzaklaşmazlarsa, her ne söyleyecekse, herkesin içinde rahatlıkla söyleyebileceğini bilirdi. Buna mahal vermek istemedi ve "Gel o zaman, yan tarafa geçelim" dedi.

Tarık, Okan'la sohbette olduğu köşeden, babasının ve ağabeyinin hoşnutsuz ifadelerle konuşmalarını ve salondan ayrılışlarını izledi. Her an bir pantomim yaşanabilecek gibiydi. Onlar gözden kaybolunca, dikkatini tekrar kendisiyle konuşmakta olan Okan'a yönlendirdi. Karşısındaki, aileyle hiçbir kan bağı olmayan, işin kuruluşunda, yükselişinde hiçbir katkısı bulunmayan biri olarak, kendisine hazır sunulmuş koltuğunun verdiği rahatlıkla, şimdi ona holdingin nasıl gelişmekte olduğunu anlatıyordu. Tarık, Okan'ın kendisini gerçekten bir şeyleri yönettiğine inandırmış olduğunu hayretle fark etti. Şayet Tarık holdingden ayrılmamış olsaydı, onun yapmakta olacağı görevi üstlenmiş olan genç adamın, yönetici unvanının ve aldığı maaşın sarhoşluğunda, aslında sadece Selçuk'un piyonu olduğunu ve işleri ancak ve ancak onun istediği gibi yürütebileceğini henüz kavramadığı belliydi. Ama belki de farkındaydı ve bu işine geliyordu. Zira, Selçuk'un dediklerini itirazsız yerine getirerek, görevinde kalması ve avantajlarından istifade etmesi garantiydi. Tarık, Okan'ın kibar ve yumuşak görüntüsünün ardında, zordan kolaya geçmekte avantajlarını çok iyi kullanacak kurnazlıkta bir karakter yattığını hissediyordu. Ama, her nasıl oluyorsa, ablasında çok bariz belli olan yükselme, önemsenme hırsını, yumuşak bakışları, kibar duruşu ile kamufle edebiliyordu. Tarık, bir an için, şirket bünyesinde kalıp şu an onun yerinde olmak isteyip istemeyeceğini düşündü. Yok, hayır, kesinlikle, karşılığında ne verirse versinler, Selçuk'a satılan bir ruh olmak istemi-

yordu. Nasılsa, yerini alacak çok satılık vardı. Uzun zaman önce vermiş olduğu karardan halen daha pişmanlık duymadığını bilmek keyiflendirmişti Tarık'ı. Tatlı bir tebessümle, yeniyetme holding yöneticisini dinlemeye devam etti.

Yan salonda, kapalı kapılar ardında Vecdi Vardar, kaynağının ismini vermeden Selçuk'a fabrikadan mal kaçırıldığını anlatıp cümlesini yeni bitirmişti ve şu anda oğlunun göstereceği reaksiyonu bekliyordu. Selçuk'un, ne hayret, ne kızgınlık, ne de aldatılmışlık hissi duymamış olması babasını şaşırtmıştı. Vecdi Bey'in aklına bir tek şey geliyordu, o da oğlunun, anlattıklarına inanmamış olmasıydı.

"Bu da dedikodu değil" dedi, "Kendim bizzat araştırdım ve başında olanları da biliyorum bu işin."

Selçuk'un babasını kerhen dinlediği ve şu anda burada onunla olmaktan sıkıldığı çok belliydi. "Baba" dedi, "Şu dedektiflik işini bıraksan artık. Çok yaşlandın, sana yanlış şeyler yaptırıyor bu inadın."

"Ben bu inat sayesinde işi sana teslim ettiğimiz güne getirmiştim."

"Çalıştırdığın adamlara güvenmezsen nasıl huzur sağlayacaksın işte?"

"A, bak o başka. Adamının dürüstlüğüne bağlı. Neden bir başkasının ismini vermedim de sana, üç kişininkini verdim?"

"Çünkü onlar benim getirdiğim adamlar, garezin var onlara."

"Saçmalama Selçuk. Sana rakamlarla bilgi veriyorum. İki yeni hempan ve personel müdürün hep beraberler bu işte."

Selçuk, İngiliz çay masasına eğreti dayanıp, kollarını göğsünde kavuşturdu, sağ bacağını solunun üzerinden çaprazladı. Artık, babasına yalan söylerken, eskiden olduğu gibi huzursuzluk duymuyor, onu en azından ikna için uğraşmak gereğini hissetmiyordu. Bu öylesine hür kılıyordu ki onu, neredeyse uçabilirdi. Çocukluğundan beri, direktifleriyle komp-

leks sahibi olduğu babasının, şu anda, karşısında, bir bildiğini ispat etmek için paralandığını görmek öylesine huzur veriyordu ki, konuştukları konunun ciddiyetinden uzak bir sırıtış yayıldı dudaklarına. "Baba" dedi, "Bak, sen istersen polisi oynamaya devam et. Ama benim adamlarım içinde hırsız arama. Tamam mı?"

Vecdi Vardar bu defa işin ucunu bırakacak gibi değildi.

"Ben hırsız aramıyorum. Hırsızların zaten var."

"O zaman kalsaydın yönetim kurulunda, hesap sorsaydın. Bayılıyorum bu aileye. Hem elini taşın altına koymazlar, hem de sorgularlar, suçlarlar."

"Bu aile derken, kendi ailenden bahsediyorsun Selçuk, unutma."

"Vallahi sana bir şey söyleyeyim mi? Bu aileyi ne kadar sahiplenmek istiyorum, artık bilemiyorum."

"Kasaya sahip çıkıyorsun ama."

Selçuk, arsızca güldü: "O benim sorumluluk alanımda ama ailenin fertleri değil. Her koyun kendi bacağından asılır."

Vecdi Bey alaylı, "Mezbaha çalıştırdığını bilmiyordum" dedi.

"Bana sarkazm yapma baba."

"Söylediklerimi sorgulamak, araştırmak için bir gayret göstermeyeceksin, değil mi?"

"Sormama bile gerek yok. Benim adamlarım benden habersiz bir şey yapmazlar."

Vecdi Bey, her şeye rağmen bu kadarını beklemiyordu. "O zaman" dedi, "Olan bitenden sen haberdarsın. Soygunu destekliyorsun."

Bunları söylerken, yine de bir ümit, aldanmış olmak dileğiyle, oğlunun, aksine bir şey söylemesini bekliyordu. Ama öyle olmadı. Selçuk, babasının omuzuna elini koydu ve ders verir edayla konuştu:

"Sana dediğim gibi baba. Artık dedektifliği bırak. Kendine zarar veriyorsun. Çekil evine, yaşlılığının tadını çıkar."

"Yanılmamışım. Senin ibadetinin de göstermelik olduğunu tahmin etmiştim. Allah korkusu olan adam senin yaptığını yapmaz."

"Allah senin gibi düşünmüyor demek ki. O benim yanımda."

Vecdi Vardar, oğlunun megalomanisinin derecesinden hayretle, önce bir şey söylemeden dik dik baktı. Sonra, "Buna nasıl hükmettin?" diye sordu.

"Görmüyor musun, işlerim nasıl yolunda gidiyor. Demek ki, birilerinden hayır dua alıyorum."

"Benden olmadığı kesin."

"Her neyse, bu konu kapanmıştır. Artık çıkalım."

Vecdi Vardar, oğluna karşı son bir koz kullanmaya niyetliydi. Salona açılan kapıya doğru yürürken, "Ben bunu bir de Okan'a soracağım" dedi.

Selçuk âniden durdu. Sinirden yüzü kızarmıştı. Babasını omuzundan tutup dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu:

"Sakın bunu yapmaya kalkma."

Vecdi Bey, kararlılığını gösteren bir bakışla, oğlunun omuzundaki elini alıp indirdi ve kapıyı açtı. Selçuk, onu engelleyemeyeceği telaşıyla seslendi:

"Baba!"

Vecdi Bey salonda, Tarık'la Okan'ın durduğu köşeye doğru hızlı adımlarla ilerledi. Selçuk, onun yanı başında yürürken, kararından vazgeçirmeye çalıştı. Sesi sinirli ve sertti.

"Baba, bunu yapmayacaksın. Benim evimde bunu yapmayacaksın."

Vecdi Vardar durdu ve onun yüzüne sanki kelimelerle vurur gibi konuştu.

"Burası senin evin değil."

"Anlamadım?"

"Burası senin evin değil, dedim. Şirket kasasından yapıldı. Lojmanın farz edebilirsin ama evin değil."

"Ama tapusu bende."

"Tapusu sende olabilir. Ama Hakk'ın gözünde bu seni evin sahibi yapmaz."

Selçuk, babasına bir yabancıya bakar gibi baktı. Hırsını saklayamadığı bir ifadeyle sordu:

"Meğer ne çok hesabın varmış benimle. Nedir alıp veremediğin baba? Devrini tamamladığın için mi, bana gücün artık yetmediği için mi? Şirketi senin istediğin gibi yönetmediğim için mi?"

Vecdi Bey, oğluyla daha fazla konuşmasının hiçbir anlamı olmayacağına inanmıştı. Sorulara cevap vermek zahmetine bile girmedi. Dikkatle onları izlemekte olan Okan'ın yanına doğru yürümeye başladı. Selçuk bir hışım atılarak, onun önünde durdu ve "Derhal bu evden ayrılmanı istiyorum" dedi.

Vecdi Vardar, oğlunun bütün kötü zaaflarını artık kabul etmiş olsa da, duyduğu son cümleye inanamayarak, hayretle baktı.

"Beni kovuyor musun?" diye sordu.

"Nasıl kabul edersen. Şu an, tek bir kelime daha etmeden bu evden çıkmanı istiyorum."

Geniş salonun diğer ucundaki misafirler ve Ziynet, baba oğulun arasında tatsız bir şey yaşandığını anlamakta gecikmemişlerdi. Seslerin yükselmesiyle birlikte hepsinin bakışı onlara döndü. Salondakiler, nefeslerini tutmuş, patlamak üzere olan bir yanardağı seyreder gibi, tartışmayı izlemekteydiler. İnsan ilişkilerinde duygusallığı bir araç olarak kullanmayı hiçbir zaman benimsememiş olan Vecdi Vardar, bu yaşına kadar kâlbinin böylesine kırıldığını hiç hatırlamıyordu. Yüreğine bir bıçağın saplandığını hissetti. O andan itibaren, bu evde kaldığı her saniye onun için biraz daha gurur kırıcı olacaktı.

"Buradan çıkıyorum Selçuk ve bu son çıkışım olacak."

Tarık, o güne kadar babasını hiç bu kadar sarsılmış görmemişti. Hemen yanına gitti. Bir şeyler söylemek istedi ama

Vecdi Bey, sağ elinin işaretparmağını kaldırıp, "Beni sakın durdurmaya kalkma" dedi, "Bu evde işim yok artık."

Genç adam, âdet yerini bulsun diye geldiği davetten ayrılışına böyle tatsız bir hadise sebep olduğu için üzgün, ama fırsatı değerlendirmek üzere, "Ben de seninle geliyorum baba" dedi.

Nesibe Hanım, gördüklerinden, genel anlamda aile adına rahatsız olmuştu. Bu hiç hoş değildi. Üstelik bir gelinin ve onun erkek kardeşinin yanında yaşanan bu aile tartışması, onların gözünde Vardar adının saygınlığını zedeleyeceği için hem Selçuk'a, hem de Vecdi Vardar'a kızgınlık duymadan edemedi. İşin raydan çıktığının farkında olmasına rağmen, durumu toparlayabilmek ümidiyle, "Neler oluyor Allah aşkına?" diye sordu. Selçuk, babasının, Tarık'ın yanında salonun çıkışına doğru ilerleyişini umursamaz görünüyordu. Kanepeye yerleşirken, "Ne olacak!" dedi, "Her zamanki Vecdi Vardar saçmalıkları."

Ziynet de yaşananlardan son derece rahatsız olmuştu. Tam aileyi yeniden bir araya getirip, klânın kraliçeliğini yapmayı plânlarken, şu olup biten hiç hoş olmamıştı. Kocasının yanına yaklaşıp, "Selçuk, babanın gönlünü alıp geri getirmeliyiz bence" diye fısıldadı.

"Bence de" diye araya girdi Nesibe Hanım. "Her ne olursa olsun, o senin baban."

Selçuk'un bakışı üzerine, iki kadın da, söylediklerinin hoş karşılanmadığının farkında, başka bir söz etmekten kaçındılar ve Vecdi Bey'in ardından dışarıya çıktılar.

Vecdi Bey, Tarık'ın yanında, arabasına doğru yürümekteydi. "İyi ki Azra seyahatte de bugün burada değildi" dedi. "Oğullarımdan birinin bu kadar düştüğünü görmesini istemezdim."

Tarık, babasının Selçuk'la küsüşmesinden hoşnut olmasına rağmen kâlbinin kırılmasından dolayı üzülüyordu. "Babacı-

ğım, bence yola çıkmakta acele etmeyin. Eminim, çoktan pişman olmuştur ve şimdi arkanızdan koşup özür dileyecektir."

"Hiç sanmam."

"Bu kadar kabalaşmış olamaz. Gelecektir."

Evin kapısının açıldığını duyan Tarık durup geri döndü. Nesibe Hanım ve Ziynet'in kendilerine doğru gelmekte olduğunu görünce, babasını durdurdu.

"Ben sana demedim mi? Bak, elçilerini göndermiş bile."

Vecdi Bey, durup bekledi. İlk konuşan Nesibe Atay oldu.

"Vecdi, haydi Allah aşkına, her ne ise konunuz, iş buraya gelmemeliydi."

Vecdi Bey, bu cümleden iki kadının Selçuk'un özrünü iletmeye gelmediklerini hemen anlamıştı. "Hiçbir şey bilmiyorsun Nesibe" dedi, "Kovulduğum bir yere geri dönecek değilim. Hele bu ahlâksızlığı yapan kendi oğlumsa."

Ziynet, kayınpederinin gönlünü almanın çok zor olacağını tahmin ediyordu ama onun, oğlunu böyle bir kalemde silebileceğini sanmıyordu. Kendince elinden geleni yapmaya çalıştı.

"Vecdi Bey, lütfen. Selçuk çok stresli bir zamanında. İsteyerek sizi kırmadığından eminim. Haydi, gelin içeriye."

"Selçuk'un özür dilediğine dair bir işaret vermediniz bana."

Kadınlar cevap veremediler.

"Sizi Selçuk göndermedi değil mi?"

"İstersen biraz bekleyelim baba" dedi Tarık.

Vecdi Bey, eve doğru dönerek, salonun pencerelerine ve sokak kapısına baktı. Selçuk'tan ümidini kesmiş olmasına rağmen, onun, yaptığı terbiyesizlikten biraz utanmış, pişmanlık duymuş olabileceğini düşünerek, olduğu yerde oyalanmaya çalıştı. Ama, Selçuk böyle bir yüreklilik gösteremedi. Diğerleri de artık üstelemekten vazgeçmişlerdi. Sessizlikten cevabını almıştı Vecdi Bey. "Haydi eyvallah" dedi ve şoförünün açtığı kapıdan arabasına bindi. Kendisini geçir-

mekte olan Tarık'a, "Bir ara uğra bana. Konuşacaklarım var seninle" dedi.

Araba bahçeden ayrılırken Nesibe Hanım, halen daha baba-oğul arasında hangisinin tarafında olması gerektiğine karar verememişti. Ziynet ise, ne kocası, ne de kayınpederi üzerinde bir gücü veya hatırı olmadığının farkında, üzüntü içindeydi.

Vecdi Bey, bir tek babasının ölümünde gözyaşı dökmüştü. Ölüm dışında ağlamak isteyecek kadar üzüldüğünü, kırıldığını hiç hatırlamıyordu. Selçuk'un, evinden babasını kovacak kadar aşağılaşmasının yanı sıra, onun kendi oğlu olması çok gururuna dokunmuştu. En azından, karısının bu davete bir bahane yaratıp gelmemiş olmasına memnundu. Yol boyu, o kadar özenli bir tahsille ve ümitlerle yetiştirdiği bir evlâdın daha fazla ne kadar hain ve düzenbaz olabileceğini düşündü durdu, Selçuk'tan daha iyi bir örnek aklına gelmedi. Ailede böylesi hiç olmadığı gibi, çevresinde de benzerini bulmak zordu. Bu, bir baba olarak çok ağır geliyordu. Acısına en iyi ilâç, onu hayatından çıkarmak, yok farz etmek olacaktı.

* * *

Selçuk, amcasının vefatının ardından, babasının da hayatından çıkmış olmasından büyük bir huzur duymuştu. Ona her ne kadar doğru dürüst hesap vermese de, ikide bir sorgulanmak ve kontrol edildiğini bilmek hep ağız tadını kaçırmıştı. Şimdi, bir kuş kadar hürdü. Holdingi, yeni eklenen sanayi kollarıyla beraber, sanki sıfırdan yarattığı bir imparatorluk olarak görüyordu ve kendini kimseye hesap vermekle yükümlü hissetmiyordu. Hayâlini kurduğu güce ulaşmıştı. Şimdi, uluslararası yarışlara katıldığı harika bir yelkenlisi, saray yavrusu bir evi vardı. Kendisinin, karısının, evlerinin özel masrafları, satın aldıkları eşyalar, tablolar dahil,

zaten şirket kasasından görülüyordu. Ortak kasada toplanan holding hisse senetlerinin hepsi onun portföyüne girmişti. İstediği zaman istediği hempasına hediye yapıyor, bir taraftan da şahsî hesabı hızla kabarıyordu. Holdingin tüm alım ve satımlarıyla şahsen ilgilenmekte ve fatura değerleri abartılan her işlemden hesabına yüzdeler akmaktaydı. Aldığı yüksek maaş ve primler bir yana, bu yüzdeler için de kendi kendine bir özür bulmuştu. Bu işleri bir başkasına verse, o yüzdeler o başkasının cebine girecekti zaten. Hiç değilse, yine ailede kalmaktaydı. Ama onun için aile, artık, Vardarlar değil, sorgusuz, sualsiz, onun programlarını uygulayanlardı... ve üstelik şimdi bir de veliahdı doğmuştu. Şimdi kendi çekirdek ailesini büyütme ve daha da zenginleştirme zamanıydı. Selçuk kendisini bu fikre öylesine kaptırmıştır ki, alınan kredilerin faizleri, işçi ve memurlar için sosyal sigortalara yatırılması gerekip de borç olarak biriken primler, onların faizleri sanki bir problem değildi. Hilelerine göz yumduğu yardımcılarının şirket bilançosuna verdikleri zarar, yalan dolan, göz boyamalık hesaplar, artık yeni holding yönetiminin ortak politikası olmuştu.

Ziynet, kayınpederinin malikâneyi terk etmesinin ardından, kocasından, onun erkek kardeşiyle ilgili suçlamalarını duyduğu zaman, derhal savunmaya geçmiş, ailesine yapılan hakaretten dolayı gözyaşları dökmüştü. O anda Vardar ailesini bir araya getirmekten falan vazgeçmişti. Kocasının zaafının, kendi öz ailesine ne kadar yarayacağının farkında, hemen Vardar hanedanına karşı Selçuk'un kolunun altında yerini almıştı. Belli ki kendisini, kardeşini, annesini, yeğenlerini, kuzenlerini, kim varsa eski kültüründen, hepsini tek koruyabilecek, rahat ettirecek yine kocasıydı. Ne Vecdi Vardar, ne de diğerleri... O koca ailenin bitmiş olduğunu görmüştü, sokak kurnazı zekâsıyla. Şimdi, aileden kalan ne kadar boşluk varsa, onları dolduracak kendi adamlarını kocasına sun-

ması için harika bir fırsat geçmişti eline. Her şey, Ziynet'in en başta beklediğinden ve tahmin ettiğinden çok daha rahat, çok daha hızla onun lehine işliyordu. Zira, kendi arzularını ve hırslarını hep biliyordu ama Selçuk'un hırsları adına kendi ailesini, hele babasını böyle kolay harcayabileceğini tahmin edemezdi. Allah'a şükrediyordu ki, Selçuk, hâkimiyet ve zenginlik konusunda, beklediğinden çok daha muhteris, çok daha saplantılı çıkmıştı.

Ancak, Ziynet'in yaşamına gelen bu kolaylıkla beraber bir endişesi de kuvvetlenmişti. Kendi öz ailesini, nesillerin Vardar örfünü, öz babasını bu kadar kolay harcayabilen bir adam, hayatına sonradan girmiş olanları haydi haydi, çok daha kolay gözden çıkarabilir, isterse de süründürebilirdi. Bu durumda, kesinlikle çok yakından takip ederek, kocasının megalomanisini beslemeye devam edip, zaaflarının tadını çıkarması gerekiyordu. Kardeşini ve annesini de bu konuda uyarmalıydı. Selçuk'un sahiplendiği zenginliği paylaşmanın, onun hayatında kalmanın tek yolu buydu. Onunla, hayâllerinin, beklentilerinin, sebepleri ayrı bile olsa aynı potada bu kadar güzel karışıyor olmasından memnundu. Şimdi, o kocaman aileyi bir arada tutup, herkesin gönlünü alır gibi yapmaktansa, sadece kocasını mutlu ve huzurlu tutmak çok daha kolaydı.

Ziynet'in dinle ilgili ne bir bilgisi, ne de merakı vardı. Ama, kocasının, kendisine göre yorumladığı "mümin" anlayışını besleyecek bir tarafı yok değildi. Elindeki bu imkânı derhal devreye sokmaya karar vermişti. Öncelikle, kocasının, başarısının ve üstünlüğünün kıskanıldığına inandırılması gerekiyordu ve bu çok kolay oldu. Zaten, etrafındaki herkese göre üstünlüğünü benimsemiş olan Selçuk, başına gelen her tatsız olayla ilgili de başkalarını suçlamakta olduğundan, kendisini onların kıskançlığına karşı korunmak ihtiyacını hissetmesi hiç de zaman almadı. İşin garibi, Allah'a o kadar sı-

ğınmış ve kendisini korunuyor hissederken, bir de nazardan korunmak için yardıma ihtiyaç duymasıydı. Bu Ziynet'e, annesine ve onun falcı arkadaşlarına çok yaraycaktı.

Mehlika Hanım, artık kızının evini daha sık ziyaret etmeye başlamıştı. Başlangıçta, damadına karşı ürkek, çekingen ve onun yanında kendini eksikli ve gergin hisseden kadın, gittikçe rahatlamaya, kızıyla beraber onun üzerinde kurdukları hâkimiyetin güvencesinde daha huzurlu olmaya başlamıştı. Ama, hep alttan almayı, âdeta bir krala servis veren hizmetkâr edasını korumayı beceriyordu. Nasılsa, beraber olmak için sebepleri artmaktaydı. Şimdi bir de torun olunca, anneanne olarak yardıma gelmesi kadar tabii bir şey olamazdı. Her gelişinde, tütsülenmiş, okunmuş bir şeyler getiriyor, evin koridorlarında, merdivenlerinde okuya üfleye dolanıyor, Selçuk'a özellikle şer güçlerden korunması için yazılı muskalar, cebinde, çantasında taşıması için dualı kâğıtlar getiriyordu.

Selçuk, holdingin hesabını daha çok kullandıkça daha çok nazar büyüsüne, daha çok okunup üflenmeye, daha çok dua etmeye ihtiyaç hissediyordu. Duaları, muskaları, tılsımlı padişah gömlekleri, elyazması müzelik Kur'an'larıyla, bambaşka bir âlemde, kendisine göre yeni baştan yarattığı bir din olgusunun içinde, yaptıklarına önce kendisini inandırarak, sonra çevresindekileri inandırmak üzere yaşıyordu. Hayatının iki önceliğinden biri, toparlayabildiği kadar parayı, malvarlığını kendisi adına biriktirebilmek, ikincisi, bütün bu serveti şahsî hesabına devrederken, aslında kimsenin hakkını yemediğini, Allah'ın ona verdiği yetkiyle adaleti kendi elleriyle dağıtmakta olduğunu kendi kendisine kabul ettirmekti. Zaten hastalıklı ruhu ve beyni buna çok hazır olduğu için çok da çabalaması gerekmedi. Dolayısıyla, Ziynet'in annesi ve onun falcı arkadaşlarının devreye girmesi ve sık sık evin içinde dolanmaları hiç de zor olmadı.

Selçuk, artık ailesinin, çevresinin, iş dünyasının, merha-

balaştıklarının hepsinin çok fevkinde ve çok donanımlı, özel biri olduğuna ve Allah'ın onu özel korumasına aldığına, ona özel bir yol açtığına tüm kâlbiyle inanıyordu. Holdingde geldiği, sorgusuz sualsiz, tek başına hâkimiyet mevkii, yaşadığı ev, yarıştığı tekne, yatırım yaptığı antika tablolar, objeler ve sonunda da imparatorluğunun vârisi bir erkek evlât... Hepsi ona, Allah'ın, "Yürü ya kulum" dediğinin bir işaretiydi.

Ne var ki, bütün her şeye sahip ve hâkim olmak, kasaya tek uzanan olabilmek, daha bir başlangıç olmasına rağmen, yavaş yavaş cazibesini kaybetmeye başlıyordu.

Yine, III. Murad'ın tılsımlı gömleği üzerinde, antika seccadesinin başında, namaza durduğu gecelerden biriydi. Her namazında olduğu gibi, kafasında tilkiler dolaşıyor, fikirden fikre atlıyorlardı. Ezberlediği birkaç duayı içinden geçirmeye zaman dahi bulamıyordu, o kadar yoğundu düşünceleri. Sahip olduklarından artık tatmin bulmadığını ilk defa bu kadar net hissediyordu. Zihni, bundan sonra daha ne yapabileceğini düşünmeye başladığından, duaya, namaza geçmesi mümkün değildi. Seccadenin ayakucunda öylece durmaktaydı. Namaza konsantre olamamasının ne anlama geldiğini biliyordu artık. Gözleri odada dolandı... ve şeytanını gördü. Yine, koltuğa gömülmüş, bacak bacak üzerine atmış, kuyruğunu öne doğru dolamış, bir eli çenesinin altında, kor gözlerle ona gülümsemekteydi. Selçuk'un tereddütle baktığını görünce, "Rahatına bak" dedi, "Ben sadece, 'müminlik' taslamakta nasıl bir ilerleme kaydediyorsun, onu izlemek için buradayım. Sen, beni yok farz et."

Selçuk, huzursuz, "Ne zaman beni izleyip izlemediğini bilememek beni rahatsız ediyor" dedi.

"Ah! Onu hiçbir zaman bilemeyeceksin. Bu arada da bütünleşmekteyiz, haberin olsun. Onun için beni daha az görüyorsun artık."

"Yani?"

"Yani, şu demek ki, ruhunun bana aitliği arttıkça, beni daha az göreceksin çünkü bana zamanla ihtiyacın kalmayacak. O kadar ben olacaksın ki, kendi kendine yetmeye başlayacaksın."

Selçuk, bütün gücünü onun verdiğini bilmesine rağmen, birden ürperdi. Onunla bu kadar bütünleşmek isteyeceğini sanmıyordu. Aklından geçenleri şeytan duymuştu çoktan. "Yok öyle" dedi, "Öyle, insanları kullandığın gibi kullanamazsın beni. İsteyince yanına alıp, isteyince gönderemezsin. Bir kez geldim, içine girdim, şimdi beraber büyüyoruz seninle. Tam anlamıyla ben olduğun gün, ben de yeni ruhları teslim almaya yoluma devam edeceğim. Seni de yerime bırakacağım. Çok az kaldı."

Selçuk, şimdilik gücünün yetmediği tek varlığın şeytan olduğunun farkında, bu konudaki çaresizliğine sinirlenerek sordu:

"Benimle niye bu kadar uğraşıyorsun?"

Şeytan, o her zamanki, genizden gelen, sarkazm dolu kahkahalarından birini attı. Selçuk, kendi gülüşlerinden birini duyuyor gibi oldu. "Ben mi seninle uğraşıyorum?" dedi iblis, "Ben mi seninle uğraşıyorum? Unutma, beni çağıran sendin. Sen bana hazır olduğun için geldim ve yaşananları gördükçe ne kadar tamam bir ruha yerleştiğimi daha iyi görüyorum. O babana yaptığını hiç unutmayacağım. Çok az insan bunu yapabilir."

"Öyle gerekiyordu."

"Hayır, öyle gerekmiyordu. Sen böylesin. Arada fark var."

Şeytan, bacaklarının yerini değiştirip, bilmiş bir tavırla devam etti:

"Ama, daha bitmedi."

"Nedir bitmeyen?"

"Babanla işin bitmedi."

"Konuşmuyoruz bile artık. Yüz yüze gelmiyoruz. Daha ne olacak?"

"İnan bana, daha çok çektireceksin babana. Onunla hesabın bitmedi henüz. Çocukluğundan bu yana hissettiğin o korkunç kompleksini tatmin edecek daha birkaç fırsat yakalayacaksın. O konudaki açlığını tamamıyla doyurana kadar daha birkaç kez karşı karşıya geleceksin babanla, inan bana. Ha, o arada bir de Berke var. Ne oldu, hani onu bir aramayı düşünüyordun?"

"Çok şey girdi araya."

"Biliyorum. Ama, bence şimdi tam zamanıdır. Babanı, aileden önemli birini feda ettikten sonra, bir başkasını içeri alırsan, dengelemiş olursun. Senin topyekûn herkes için aynı anda kötü olduğunu düşünmemeliler. Gerçi, ben kimim ki sana akıl veriyorum? Sen bu konuda beni çoktan aştın."

"Berke'yi aramak için daha münasip bir zamanı bekliyordum."

"Daha iyi bir zaman bulamazsın. Onu geri çağırmak için en mükemmel zaman. Bir düşün istersen."

Şeytan, oturduğu koltuktan kalkıp, boy aynasında kendisine bir baktı, bir de Selçuk'un yüz ifadesini inceledi ve ekledi:

"Benzerliğimize gerçekten inanamıyorum. Hiç, insanoğullarından biriyle bu kadar benzeşeceğime ihtimâl vermezdim. Sen gerçekten çok özelsin benim için."

Sonra kendi etrafında döndü ve "Haydi artık seni Allah'la baş başa bırakayım" dedi, "Tabii, ruhun, zihnin benden kurtulup da, Allah'ı bulabilirse... Haydi, hoşça kal..."

* * *

Şeytan âniden yok olmuştu ama kahkahası ekolar yaparak yatak odasının içinde yankılanmaya devam etti. Selçuk, hakkıyla namaz kılmak için kendisini bile inandıramayacağı bir ruh hali içine girmişti. Seccadeyi topladı. Şu an, Berke'yi arayıp onu tekrar görüşmeye ikna etmeye her şeyden fazla ihti-

yacı vardı. Ama iyi bir hazırlık yapması lâzımdı. Ziynet'le konuşmakta fayda vardı. Şu, "aile birliği" hikâyesine pek inanmıştı karısı. Belki, Berke'yi buraya davet etmek için en inandırıcı yolu yine beraber bulurlardı. Bir de Anberin vardı tabii, bu barış davetine inandırılması gereken, ki işin o kısmı hiç kolay olmayacaktı. Bu konuda da Ziynet'e güvenmek gerekecekti herhalde. Gerçi ikisinin hiçbir benzerlikleri yoktu ama yine de kadındı işte, kadının halinden anlar, diye düşündü. Yine de, Berke'nin hayatına tekrar girmek için, en uygun zamanın henüz gelmediğine inanıyordu. Biraz daha bekleyebilirdi. Onunla barışma adına yapabileceği geçerli bir jest bulmak istiyordu.

Selçuk, konuyu karısına açtığında, Ziynet sevinçle karşıladı. Kayınpederinin kovulmasından sonra ortaya çıkan soğukluğu en azından bir başka küsün gönlünü almakla hafifletebilirlerdi. Ama, henüz daha ne Berke'yi, ne Anberin'i tanımış olmasına rağmen, onlardan özür dilemenin kolay olmayacağını o da anlamıştı.

"Müşterek bir dostu aracı koysan" diye kocasına akıl verdi Ziynet.

"Ben düşündüm onu daha önce" diye cevapladı Selçuk, "Ama şayet Berke görüşmeyi kabul etmezse, o aracı her kim olacaksa, refüze edildiğimi bilecek. Bu da benim adıma hoş bir şey değil."

"Doğru, haklısın" diye mırıldandı Ziynet. "Hani, öyle, ağzını aramak falan gibi demiştim."

"Aynı şey. Vereceği cevabı bir tek benim duymamda fayda var."

"O zaman, dediğin gibi, biraz daha bekleyip düşünelim. Eminim bir fırsat çıkacaktır yakında."

Selçuk, çenesini gererek yukarı kaldırdı ve sakalının altından âdemelmasını kaşıdı. Düşünceli bir ifadeyle, "Biliyorum" dedi, "Bir fırsat çıkacak..." Sonra, birden, yüzünde memnun bir tebessüm belirdi ve karısına bakarak devam etti:

"Ya şişkom, sen bana çok iyi geldin. Çok iyi bir takım olduk. Bir de veliaht doğurdun. Kocaman bir ödülü hak ediyorsun."

Ziynet, âniden heyecanlanmıştı. Dudaklarına yayılan kocaman bir gülüşle oturduğu yerden kalkıp, kocasının yanına geldi, eliyle onun saçlarını karıştırırken, tokgözlüyü oynamayı tercih etti:

"Sen beni zaten ödüllendiriyorsun. Başka ne isteyebilirim ki?" diye mırıldandı.

Selçuk genzinde boğulan kısa bir kahkahayla cevapladı:

"İstersin, istersin. Ne ödül düşündüğümü bilsen, istersin."

Ziynet, şımarık bir edayla dudaklarını büzüp baktı.

"Aaa, aşk olsun, Şimdi merak ettim bak."

Selçuk, "Merak et bakalım" dedikten sonra, onun kalçasına bir tokat attı ve yerinden kalktı. "Haydi, şimdi git bir şeyler bul yapacak, ben de aklıma geleni plânlamaya başlayayım."

"Tamam, gidiyorum."

Ziynet, kocasının yanağına ıslak bir öpücük kondurup salondan çıkarken, ödülünün ne olacağını tahmin edemese bile, şimdiden heyecanıyla sarılmıştı. Acaba hediyesini ne zaman verecekti Selçuk? Belli ki, hazır bir şey değildi. Plânlamaktan bahsetmişti. Demek, öyle alelâde, hazır satılan, alınan bir şey değildi. Geniş mermer basamaklardan yukarı kata çıkarken, içinin gıdıklandığını hissetti, kendi kendine kıkırdadı.

* * *

Serhat Arkan'ın ofisindeki meditasyon odasında CD çalardan Mozart'ın "Requiem-Laudate Dominum"u yayılmaktaydı. Anberin, müziğin ve duvardaki tablonun içinde kaybolmuş, onlarla bütünleşmiş gibiydi. İskelenin üzerinde, elindeki beyaz, krem, okr, azur mavisi renklere banılmış fırçalar, Dante'nin cehennem dairelerinin dışında uçuşan meleklerin

kanatlarına tüy hafifliğinde dokunuşlar kondururken, sanki kendisi de kanatlanmış, uçuyor gibiydi. Fırçaları ve paleti iskelenin üzerindeki metal tepsinin içine bırakıp, basamaklardan indi ve odanın karşı tarafındaki Kabala kapısının arkasındaki duvarın dibine kadar gidip durdu. Tüm resmi bakışlarıyla sarmak isteğiyle, gözbebekleri duvarın üzerinde derin, geniş daireler çizdi. Beyaz bulutların oluşturduğu zencerek çerçevenin sınırından başlayan Fransız ultramarini, kobalt, korelyum ve turkuaz tonlarının yanık amber, alizarin kırmızısı, titanyum beyazı ile karışıp oluşturduğu huzur veren maviler sonsuzluk derinliğini oluşturmuştu. Kanatları gibi uçucu ve şeffaf, hayâl gibi hafif, meditasyona davet edecek kadar huzurlu melekler, bu barışçı maviliği korumak için kanat çırpmaktaydılar. Tablonun tam ortasında, yarısından aşağıya doğru cehennemin katları yer almaktaydı. Yanık amber, Mars kahvesi, Venedik kırmızısı, yanık siena, Hint kırmızısı, hiç hafifletilmeden, bütün ateşleriyle, bire bir kullanılmışlardı. Derinlikler, bütün bu yanan renklerin iç içe geçmesiyle verilmiş ve her bir katmanda şeytanın elçisinin, cehennemlik hallerinden biri tasvir edilmişti. En son katmanda alizarin kırmızısı ve Mars violeti, fırça darbeleriyle birbirine dolanmışlardı ve içinden çıkılamayacak sonsuz ilâhî ateşi simgeliyorlardı.

Anberin, seyrettiğinden memnun, derin bir nefes çekerek tebessüm etti. Yarattığından çok mutluydu. Şu anda, eserini seyrederken aldığı doyum ve algıladığı mistik zenginlik, tablosu için alacağı paranın anlamının çok çok ötesine geçmişti. Bu tablo, onun hem huzura, hem mücadeleye inanan tarafını doyuruyor, hem de bugüne dek yüreğini, ruhunu yoran, aldatılmışlıkla, hırpalanmışlıkla ilgili her şeye karşı bir meydan muharebesi kazanmış gibi hissetmesini sağlıyordu. İlâhî adaletin Selçuk'u aynen bu resmettiği gibi cezalandıracağına dair duygusu, teselli ediciydi. Müşterisinin kendisine medi-

tasyon aracı olarak istediği tablo, çalışırken Anberin için aynı görevi yerine getirmişti.

* * *

Aynı dakikalarda Selçuk, holdingdeki odasında, Hasan Sökmen'le hararetli bir konuşmanın ortasındaydı. Karşısındakine duruma hâkim ve gerçek söz sahibi olduğunu özellikle vurgulamak istediği her zamanki gibi, yine masasının arkasında, yüksek arkalıklı döner iskemlesinde oturmuştu. Sökeli tüccar ise, masanın önünde duran alçak iki koltuktan birinde, geniş, kaba cüssesiyle iyice kısalmış ve daha da şişmiş gibi durmaktaydı. Hayat okulundan yetişmiş adam, kendisine az sonra söyleneceğini tahmin ettiği haberi beklerken heyecanı dorukta, kurnaz tüccar gözleri fıldır fıldırdı. Selçuk'un keyfini ve her ne teklif edecekse onunla ilgili hevesini kaçırmamak için, konuşmasına müdahale etmiyor, sadece dinliyordu. Selçuk telefon edip de, onu İstanbul'a çağırdığından beri heyecandan gözüne uyku girmemiş; bugün geldiğinden beri de, verdiği mallar karşılığı alacaklı olduğu paranın lâfını dahi etmemişti. Okumamıştı. Söke'ye en uzak gittiği yer İstanbul'du. Ama, onu duvarları kerpiç, tabanı toprak köy evinden tarlaya, oradan ticarete ve işadamlığına götüren fırsat önsezileri, şimdi de, az sonra çok hoşuna gidecek bir teklif alacağının işaretlerini veriyordu. Hayat ve başarma mücadelesi ona aynı zamanda sabrı, alttan almayı, işleri hallolana kadar "ayıya dayı" demeyi, "dere geçerken eşek değiştirilmez"i öğretmişti. Üstelik eşeğin yük taşımaktan başka işlere yaradığını bilerek büyüdüğü bir kültürden gelmekteydi.

"Bak sana ne diyeceğim Hasan Ağa?" dedi Selçuk. Karşısındakini biraz bekletip, lütfedeceği ikramın tadını çıkarmak ister gibi, söylemeye başladığının devamını getirmedi, iskemlesiyle yarım tur dönüp, sonda yeniden eski yerine geldi. Hasan

Sökmen, sabırla onun dudaklarından çıkacakları bekliyordu.

"Şu alacağın var ya..."

Hasan Sökmen, böyle nazik bir anda, kendisinin alacaklı, Selçuk Vardar'ın borçlu olduğunu telaffuz edecek değildi. Dinlemeye devam etti.

"Baktım da, epeyi birikmiş" diye devam etti Selçuk. Hasan Ağa, politik olmayı seçerek, "Sen öyle diyorsan..." dedi.

"Bak, sana işin gidişatını, nasıl büyüdüğümüzü anlattım. Holdingin ortağı olmak ister miydin?"

Hasan Sökmen, altından artçı deprem yemiş gibi, yerinde hopladı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir şeyler bekliyordu da, bu kadar büyük bir haber beklemiyordu doğrusu. Sabrının mükâfatını görüyordu işte yine.

"Şaka mı?" diye sordu.

"Böyle şaka olur mu?" diye cevapladı diğeri, "Sana para vereceğime hisse senedi vereyim diyorum."

Tüccar hâlâ daha inanamaz bakıyordu. Selçuk, onu şaşkınlık uykusundan uyandırmak için, teklifinden her an vazgeçebileceğini göstermek istedi. "Ama sen bilirsin tabii. İstersen paranı alırsın, istersen hisse senedi. Teklifimi beğenmezsen seçim senin" diye ekledi. Hasan Sökmen, bu noktadan sonra hızlı düşünmesi ve çabuk cevap vermesi gerektiğini anlamıştı. "Hâşâ! Sümme hâşâ! Ne demek! Vallahi patron, şaşkınlığımı mazur gör. Koskoca Vardar Holding'e ortak olacağım bin yıl düşünsem aklımın ucundan geçmezdi de onun için şaştım kaldım."

Selçuk, epeyidir, bundan sonraki adımlarını da plânlamış olduğu programın şu aşamasının bir an önce hallolması konusunda sabırsızlanıyordu. İmparatorluğu için çok derin işleyecek bir yöntem kurgulamıştı. Hasan Sökmen'le gerçekleştirilecek ortaklık bunun ilk ayağıydı.

"Ne diyorsun?" diye sorusunu özetle tekrarladı.

"Böyle bir teklife nasıl hayır denir! Hayır diyenin aklına..."

Selçuk, iskemlesinde arkaya doğru yaylanıp rahatladı. Sağ bacağını solun üzerine atıp sallarken bir de kahkaha bıraktı. "Ha şöyle! Ya, ben zaten senin akıllı adam olduğunu biliyordum. Hisse vermeye aklım ondan yatmıştı zaten."

Cümlesi biterken ayağa kalktı, masasının arkasından öne doğru çıktı. Hasan Ağa, koltuğunda gövdesini onu takiple döndürdü. Selçuk, misafirinin tam karşısında durup, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve bu kez sağ ayağını solun önüne çapraz atıp ayakkabısının burnunu yere vurarak konuşmaya devam etti:

"Bugün el sıkışıyorsak, hisselerini hazırlatacağım. "

Hasan Sökmen, kendisine ayakta, yukarıdan bakan Selçuk Vardar'ın karşısında daha fazla eziliyor olmak istemedi. Yavaşça ayağa kalktı, ona elini uzattı, "Anlaştık" dedi. Selçuk, holdingin yeni ortağının elini sıkarken, "Haydi bakalım, sanayi dünyasına hoş geldin Hasan Ağa" dedi. Sonra, aklından geçenlerle ilgili ufak bir ipucu vermeden geçemedi:

"Hele bir ortaklık tesis etsin, seninle çok daha başka, çok daha özel bir ortaklığa yelken açacağız. Şayet benim yanımdaysan tabii."

Sökeli, hayatının volisini vuracak olduğunun farkında, çoktan, bu ortaklığın nerelere taşınabileceğini ve iş dünyasındaki yerini nerelere götürebileceğini düşünmeye başlamıştı bile.

Karşılıklı birkaç saniyelik sessizliklerinde iki adamın da kafasında tilkiler son sürat, resmî geçit yapmaktaydı.

* * *

O anda, Anberin, Ayazpaşa'daki büroda, tekrar iskeleye tırmanıp, çalışma tezgâhının üzerindeki porselen kâseyi eline almıştı. Oval uçlu bir Sablon fırçayla aldığı arap zamkıyla, meleklerin başları etrafında daireler çizerek içlerini dol-

durdu. Altın varak yapraklarını barındıran defterciği açarken nefesini tuttu. 22 ayar incecik varak sayfalarını birer birer alıp zamkladığı bölümlere itinayla yerleştirdi. Yapışkanın kurumasını beklerken gözü, Dante'nin son cehennem katında sonsuza dek kalacak olan şeytanın elçisine takıldı. Duygularını tam ifade edebilmesi için ona da son bir dokunuş yapmak ihtiyacını duymuştu. İblisin muavininin gözleri, Coeruleum mavisi ve yanık amber renginin titanyum beyazıyla harmanlandığı donuk buz mavisi rengiyle anlatımında eksik kalmıştı. Anberin, temiz bir kontur fırçasının bir tarafını alizarin kırmızısı ve Mars mavisinin karmasına sürdü, diğer yüzüne de Hint kırmızısı ve yanık sienna dokundurdu. Sonra fırçayı ters yüz hareketlerle sol gözün üzerinde halkalar yaparak döndürdü. Renkler birbirine geçerken göz derinleşti ve içeri doğru gittikçe koyulaşan bir yangın mağarasına dönüştü. Şimdi olmuştu. Şeytan olmaya hazırlanan ölümlü, şimdi, bedeninin içinde bulunduğu katmanla aynı renk dokusunda bir göze sahipti. Anberin, diğer gözü yine orijinal renginde bırakmayı tercih etti. Karakter şeytanlaşsa bile, nereden geldiğini ve kim olduğunu unutmamalıydı. Bu, ona ebedî ıstırabı verecek bir hatırlatma olacaktı. Anberin, tarama fırçasıyla şeytanî gözün alevlerini şekillendirmeye devam etti.

* * *

Hasan Sökmen'i ofisinden geçirmiş olan Selçuk, kapıyı kaparken, birden sol gözündeki bir yanmayla irkildi. İniltiyle kapıyı bırakıp ellerini gözüne götürdü. Gözkapağını açarak, içindeki her neyse çıkarmaya çalıştı. Acısı daha da artmıştı. Gözü sulanmış, alev alev yanıyordu. Odasındaki banyoya doğru koştu, musluğu açtı ve gözkapağının içini yıkamaya çalıştı. Hiçbir şey fayda etmiyordu. Başını kaldırıp, canını yakanın ne olduğunu aynadan görmeye çalıştı ve dehşetle geri çekil-

di. Sol gözünün buz mavileri içinde bir alev topu oluşmuştu. Nefesini tuttu, boğazında biriken tükürüğü, yutağından midesine doğru bir alev suyu gibi indi. Bedeninin içinde çok yabancı ve rahatsızlık verici bir şeyler olduğunu hissediyordu. Sanki, tüm hücreleri, molekülleri, acı veren bir enerjiyle patlamalar yaşıyor, şekil değiştiriyorlardı. Lâvabonun kenarlarına tutunup derin nefesler almaya çalıştı. Aynı anda kuyruksokumunda duyduğu dayanılmaz bir acıyla inleyerek arkaya doğru sarsıldı. Elini belinden itibaren omuriliğini yoklayarak aşağıya doğru indirdi. Parmaklarının altında kalan her bir omur parçası cayır cayır yanıyordu. Ne yapacağını bilmez bir halde, korku dolu dar, kısa nefeslerle, kemerini çözdü, fermuarını açıp pantolonunu indirirken sırtını aynaya doğru döndü. Beliyle kuyruksokumu arasındaki omurlar enfeksiyon kapmış gibi kızarıp şişmiş ve dışarıya doğru fırlamışlardı. Sol gözünü kapayıp bir kez daha baktı. Hayır, onu yanıltan gözündeki kor değildi. Gerçekten omurları kıpkırmızıydı.

Selçuk, şu anda, bedeninin acısı dışında hayatındaki hiçbir şeyi umursamaz hale gelmişti. Yardım istemek, doktora görünmek ihtiyacındaydı. Ama, duyacaklarından o kadar korkuyordu ki, banyoda tek başına sakinleşip sonra ne yapacağına karar vermeyi tercih etti. Korkusu ve acısı onu neredeyse hüngür hüngür ağlatmak üzereydi. Kendi kendine, "Sakin ol... sakin ol..." diye mırıldandı. Belki soğuk bir duş iyi gelebilirdi. Üzerindekileri alelacele çıkarıp, saunalı duşakabine girdi. Şu an en son ihtiyacı olan şey sıcaklık veya buhardı. Duşun altında durup soğuk suyu açtı. Buz gibi su sırtına değdiği an, bedeninden buhar yükseldi.

* * *

Serhat Arkan, Anberin çalışmaya başladığı günden beri o odaya hiç girmemişti. "Size güveniyorum. Tamamı bitince,

sürpriz olarak görmeyi tercih ederim. Sizden haber bekliyor olacağım" demişti.

Anberin'in tablonun birinci kat verniğini sürdüğü günün sonuydu. Aslında hiçbir çalışmasını, siparişi verene gösterip duygularını hissetmeden bunu yapmazdı ama bu kez müşterisi kesinlikle kabulcüydü. Onun için son aşamaya da gönül rahatlığıyla başlamıştı. Bugünlük, varak dokusunu kesinlikle vernikle kaplamayı sevmediğinden, sadece meleklerin haleleri üzerinde detay çalışması kalmıştı. Ondan sonra toplanıp çıkabilirdi.

O anki ruh haline uygun olarak, CD çalara CD'lerinden birini yerleştirdi. Bu, çok özel duygu halleri için dinlemeyi seçtiği, arka arkaya defalarla kayda alınmış, sadece bir tek besteden ibaretti: Çaykovski'nin "G Minör Barcarolle"ü. Öncelikle, meleklerin başlarını saran varak hareleri mühreleyerek işe başladı. Duvardaki çalışma alanı, resmedilen varlıkların yüz ifadelerini çok net gösterecek boyuttaydı. Bu da, hem melekleri, hem de şeytanın elçilerini, tüm karakter özellikleriyle yansıtmak imkânını vermişti. Bakışları, fırça darbelerinde hapsedilmiş durağan mimikleri, beden dilleri, iki tezat dünyanın çok bariz ifadesiyle duvardaydı.

Anberin, figürler, çehreler üzerinde detay çalışma yaptıkça, bu koca duvar resmini kendisinin yapmış olduğuna şaşası geliyordu. Bilemiyordu, ya odanın içindeki diğer objelerin yarattığı mistik duygudan, ya çalışmasında bu kadar serbest bırakılmış olmasından ya da zaten dışarı vurmak istediği duyguların anlatımı için kendisine çok geniş bir mekân ve anlatım serbestisi tanındığı için, öyle veya böyle, bir şekilde, bitirdiği tabloyu bir başkası değil de, kendisi için yapmış gibi hissediyordu. Gizliden gizliye huzurunu kaçıran, hayatına gereksiz zamanlarda anlamsızlık yükleyen ve hesaplaşma arzusu yaratan yaşanmışlıkların mücadelesinin sessizce dile getirilmesiydi bitirdiği tablo. Yüzüne söylemek istediği çok

şey olup da, yüzünü görmeye tahammül edemediği Selçuk'un ve onun kıskanç, küstah, megaloman karakterinin karşısında kendisini er meydanına çıkmış ve onu alt etmiş gibi hissediyordu şu anda. Bu duvarda resmettikleri, kötülüğü, şeytanı çağrıştıran her şeye, her duyguya açılmış ve kazanılmış bir savaş gibiydi Anberin için. Çok parası olsa, kendi resmini geriye satın almak isterdi. Birden, gülümseme yayıldı dudaklarına. Kendisini Serhat Arkan'a, duvarını söküp götürmek için fiyat teklif ederken düşündü ve tebessümü iyice genişledi. Kendi düşündüğü saçmalıklara gülümsemek âdetiydi hep zaten. Ama, hiçbiri de bir gün kafası atarsa, uğruna çabalamayacağı saçmalıklar değildi, onu da bilirdi. Belki de, hayâllerini doya doya ve hep bir gün gerçekleşecekmiş gibi yaşamasının sebebi, karakterinin bu özelliğinden kaynaklanıyordu. Kurduğu hiçbir hayâl onun için sadece kuru düşler değildi. Hepsini, bir anda gerçeğe çevirebileceğini hissederek, inanarak kurgulardı. Gerçekten de, bir gün, o veya bu şekilde, bu duvarın üzerindeki tabloyu isterse geri alabileceğinden çok emindi. Onun için, hayâl edip de geride bıraktığı hiçbir şeyde aklı kalmazdı. Herhangi bir şey geride kalıyorsa, muhakkak o öyle istediği içindi.

İskelenin ahşap kalaslarından birinin üzerine oturup bedenini hafifçe geriye doğru attı ve tabloya olabildiğince daha geniş açıdan bakmaya çalıştı. Gülümsedi. Meleklerin başlarındaki halelere verdiği dokuyu özellikle sevmişti. Dümdüz varakla renklendirmek yerine, altın yaprağını eskiterek, içinden, yer yer, zemini dolduran çeşitli mavi tonların çıkmasına izin vermişti. Bu, meleklerin taçlarına derinlik ve bedenlerine içinde bulundukları ortamla bir bütünlük kazandırmıştı. Herhangi bir yerden gelip, o sahnede yer almış gibi değil, o dokunun, o duygunun esas ve en eski sahipleri gibi kaynaşmış duruyorlardı.

Anberin, yarattığından aldığı doyumla o kadar keyiflen-

mişti ki, bu ânı kendi kendisine kutlamak ihtiyacını hissetti. Ahşap platformun üzerinden inip, müzik setinin yanında hazırlanmış olan içki tepsisine doğru gitti. O esnada kapı vurulmuştu. Başını çevirip, "Buyurun" dedi. Hafifçe aralanan kapıdan Dilfuza'nın başı ve ürkek bakışları göründü. Anberin gülümseyerek, "Buyur canım" dedi. Genç kız, sanki gizli bir mabede girmekten ürker gibi, bulunduğu yerden, "Ben çıkıyorum Anberin Hanım. Bir arzunuz var mıydı?" diye sordu.

"Teşekkür ederim canım. Hiçbir arzum yok."

"İyi akşamlar o zaman."

Anberin, genç kızın çekingenliğine rağmen, merakta olduğunun farkındaydı. "Görmek ister misin?" diye sordu.

"Rahatsız etmeyeyim."

"Hiç rahatsızlık vermezsin canım, gel içeri."

Dilfuza, davete rağmen ürkek adımlarla içeri girip, kapıyı kapadı. Anberin elini uzatarak, kolunu onun omuzuna koydu ve bakışlarıyla duvarı işaret ederek, "Ne diyorsun?" dedi.

Dilfuza, âniden iki elini birden ağzına götürdü; dudaklarının arasından çıkan, "Aman Allahım!" sözcükleri avuçlarının içinde boğuldu.

"Beğendin mi?"

"Beğenmek? Beğenmek? Bu muhteşem bir şey olmuş Anberin Hanım. Ne kadar canlı, ne kadar gerçek."

Genç kızın gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesi tutulmuştu.

"Bu..." dedi, "Bu, cennetle cehennem mi?"

Anberin, takdirle baktı ona. "Bakar bakmaz anlaşılıyor demek ki."

Dilfuza, birden, yanlış bir şey söylemiş gibi geri çekilerek, "Affedersiniz" diye mırıldandı. Anberin, onun nahifliğine gülmeden edemedi. Tatlı, sevecen bir gülüşle, "Hayır canım" dedi, "Hiç de af dilemeni gerektiren bir şey söylemedin. Tam aksine, resmettiğimin bakar bakmaz anlaşılması tam da istediğim şey. Çünkü, bu tabloda, gerçekten anlaşılmasını istediğim bir

şeyi anlattım. Senin bu yorumun benim için çok önemliydi."

Dilfuza, utangaç bir mutlulukla tebessüm etti, "Ciddi misiniz?" dedi.

Anberin, onun saçlarını okşayarak, "Hem de çok ciddiyim" dedi.

Dilfuza'nın gözleri yaşarmıştı, "Teşekkür ederim."

"Neden teşekkür ediyorsun canım?"

"Benim söylediğimi önemsediğiniz için."

Anberin'in bakışları ciddileşti, yüzünü genç kıza doğru dönerek iki eliyle onun yanaklarını avuçladı. "Sen önemsenecek bir değersin" dedi, "...ve bunun işaretini bize yıllar evvel verdin. O kadar çocuk içinden seni seçmemiz boşa değildi."

Dilfuza ağlamamak için dudaklarını ısırarak bakıyordu. Kendisini zorlayarak, "Tekrar teşekkür ederim" diye tekrarladı.

"Artık teşekkür etmeyi bırak lütfen. Teşekkür edeceğin biri varsa, o da kendinsin. Biz, senin hayâllerini gerçekleştirmende sadece bir enstrümanız, o kadar."

Sonra, içine girdikleri hüzünlü zaman dilimini bitirmek isteğiyle, gülümseyerek onun omuzunu okşadı ve "Haydi, gecikme daha fazla. Sonra seninle bir yemeğe çıkar uzun uzun konuşuruz."

Dilfuza heyecanlanmıştı. "Harika olur" dedi. Bir anlık tereddütten sonra hızla, onun yanağına bir öpücük kondurdu ve "İyi akşamlar" dedikten sonra kapıdan çıktı.

Anberin, onun arkasından keyifle başını iki yana salladı ve Dilfuza gelmeden evvel başladığı işe, kendisine kutlama içkisi koymaya geri döndü. Tepsideki muhtelif marka viski ve konyak şişeleri oraya konduğu günkü gibi dopdolu duruyordu. Bugüne dek hiçbirinden bir damla içmemişti. Ama şu anda, eserine karşı bir kadeh kaldırmak arzusundaydı ve bu duyguyu kimseyle de paylaşmak istemiyordu. Tabloyla öylesine bütünleşmiş, içinde yarattığı gerek dünyevî, gerek mis-

tik karakterlerin dünyalarına öylesine dalmıştı ki; kendisini de bir bakıma duvarın içinde kalmış hissediyordu. Çantasından bir başka CD, Jeff Wayne'in "War of the Worlds" müzikâlini çıkardı ve "Barcarolle" ile yer değiştirdi. Artık, ofiste çalışan kimse kalmadığından, rahatlıkla, sesini biraz daha açtı. Şişelerin arasından Cutty Sark'ı alıp açtı. Birden, durdu. Tepsideki bir ayrıntı ilk defa böylesine dikkatini çekmişti. Dört adet Bohemya kristâli kadehten ikisi ultramarin, ikisi ise rubi kırmızısıyla renklendirilmişti. Anberin, kadehlerin renklerinin, tablosundaki iki ayrı dünyayı, cennet ve cehennemi temsil eder gibi seçilmiş olmasını garipsedi. Sadece bir tesadüf olmalıydı. Kırmızı onu davet etmesine rağmen, rengi bir müddettir şeytan ve cehennemle bağdaştırdığı için elini ateşe değmiş gibi çekti ve içkisini mavili kadehe doldurdu. Sek viskiyi yudumlarken, kulağı müzikte, gözü karşı duvarda, kurguladığı, canlandırdığı dünyaya geri döndü.

Anberin, bu kez, tablosunu yabancı gibi inceliyordu. Gözünü kapayıp dinlendirdi ve tekrar açtı. Bu, kimilerine garip de gelse, âdetiydi. Kendisini resmin esiri olmaktan kurtarmak üzere gözlerini kapar ve tekrar açıp, sanki tabloyu ilk defa görüyormuş gibi yeniden bakışlarını daldırırdı. Gözlerini her açışında gördüğünden mutluluk duyarsa, bu bitirdiği işin tamam olduğunu işaret ederdi. Şimdi bu duvar çalışmasında da o safhaya gelmişti ve tadını çıkarıyordu. Bu, emeğinin, zamanının karşılığında aldığı bir ödül zamanıydı onun için.

Richard Burton'ın, tok, teatral anlatımıyla hikâyeleşerek başlayan *rock*-operanın teması, Dünya ile Mars yerine, şimdi, şeytanla meleğin mücadelesine eşlik ediyordu. Anberin, sırtını duvara dayayıp, sağ elinde içkisi olduğu halde, kollarını göğsünde kavuşturdu. Hayâlî olarak, kendisini resmin içine bıraktı. Müzikle beraber, cennetin bulutlarıyla sürüklenmeye başladı. Uçarken, meleklerin kanatlarına değiyor, cehennem katlarının sınırlarından teğet geçerken iblisin elçi-

sinin birer birer katmanlardan dibe inişini izleyebiliyordu. Marslıların uzay gemilerinden yayılan sıcaklık şimdi cehennem bölmelerindeki ateşi körüklüyordu. Tablonun içindeki her obje, her karakter, kendilerine ayrılmış alan içinde hareketlenmişti sanki. Müzikle beraber, statik görüntülerinden kurtulmuş, her biri kendileri için kurgulanmış rolü oynamaya başlamışlardı.

Anberin, müzik, hareketlenen resim ve hayâl dünyası ile öylesine konsantre olmuştu ki, arka taraftaki kapının yavaşça aralandığını duymadı.

"Muhteşem!"

Anberin, âniden döndüğünde, kapının hemen önünde durmuş, tabloya bakan Murat Arkan'ı gördü. Birden yüzünün ifadesi değişti. Huzuru kaçmıştı. Bu özel ânını paylaşmış olmaktan duyduğu hoşnutsuzluk çok belliydi. Murat Arkan, bakışlarını ona çevirip, "Özür dilerim" dedi, "Rahatsız etmiyorum umarım." Anberin bir şey dememesine rağmen, cevabının sessiz bir, "Evet, rahatsız ediyorsunuz" olduğu aşikârdı.

"Özür dilerim" dedi avukat, "Çalışmanızı bölmek istemezdim ama ne zamandır ne yaptığınızı merak ediyordum. Şayet istemezseniz, çıkabilirim."

"Artık yapacak bir şey yok, zaten gördünüz" dedi Anberin.

"Serhat gördü mü?"

"Hayır. Özellikle bitene kadar kendisi için sürpriz olarak kalmasını arzu etti."

Erkek, ikiziyle arasında benzeşmeyen çok şey olduğunu ima eden anlamlı ve göz alıcı bir tebessümle, "Tipik Serhat" dedi, "Bu konuda da benzemeyiz hiç. Ben şahsen sürprizleri sevmem. Hayat benim kontrolümde olmalı. Bu da benim seçimim." Kelimelerin üzerine basa basa konuşurken, yakışıklılığı ve karizması ile karşısındakileri, özellikle kadınları etkilemeye alışkın olduğu belli, uzaktan hayranı olduğu bu kadının üzerindeki tesirini anlamaya çalışıyordu. Ama Anberin

için, Murat Arkan'ın bütün bu fizikî özellikleri çekici olmak bir yana ürkütücüydü. Onu, Selçuk'la aynı kefeye koymuştu uzun zaman önce. Gözlerini karşı duvara çevirip, Murat Arkan için, cehennem katlarından hangisinin uygun olacağını düşünürken, ona hiç bakmadan, "Ben de zaten size bir sürpriz hazırlamıyordum" dedi. Sonra içkisinden bir yudum daha aldı. Murat Arkan orada biraz daha durursa, Tarık'ın olayı ile ilgili bir şeyler kusacak olmaktan endişeleniyordu. Bu gizlilik ve işin doğrusunu bildiklerinin ortaya çıkmaması konusunda el sıkışmışlardı genç adamla. Sıkıntılı, derin bir nefes aldı.

Murat Arkan, birkaç adım daha öne atarak Anberin'e daha yakın bir mesafede durdu. "Sizi sıkıyorum sanırım" dedi, aksini söyleyen bir cevap bekleyerek. Anberin, yerinden kıpırdamadan, başını döndürüp ona baktı. İfadesinde, flörte, kelime oyunlarına izin verecek en ufak bir işaret yoktu. Murat Arkan, biraz şaşkın ve inanamaz bir tavırla, sorusunu yinelemek ihtiyacını hissetti:

"Öyle mi? Sizi sıkıyor muyum?"

"İzninizle, yalnız kalmayı tercih ediyorum. Bu da benim seçimim."

"O zaman sizi yalnız bırakıyorum. Özür dilerim tekrar. Ama eserinizle ilgili şunu söylemeliyim: Âdeta, duvar, resmi içine almamış da resim duvarı içine almış."

"Teşekkür ederim."

Murat Arkan duvara iyice yaklaşarak, kırmızı tonlarının içinde cebelleşen şeytan olmak yolundaki karakteri izlemeye başladı. "Çok canlı" dedi, "Neredeyse cehennem sınırını hemen önümde gibi hissettiriyor."

Anberin, dayanamamıştı, "Karakter size yabancı gelmiyor olmalı" dedi.

Erkek, müstehzi bir gülüşle döndü, "Bana bir şey mi ima ediyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır" diye cevapladı Anberin, "Sadece, meslek hayatınızda bu tiplere rastlıyor olmalısınız diye düşündüm."

"Hı hı. Sanırım rastlıyorum. Ama sizin onları nasıl cezalandıracağınızı bilseler tövbekâr olabilirler."

"Kötülük madde gibidir. Hiç tövbe etmez, sadece şekil değiştirir."

Murat Arkan, birden, karşısındaki kadını gerçekten tesiri altına almak ihtiyacını hissetmişti. "Sizinle baş başa bir sohbetten büyük keyif alacağıma inanıyorum. Bir içki içebilir miyiz beraber?"

"Teşekkür ederim. Ben şu anda içkimi içiyorum."

"Bir başka akşamüzeri belki..."

"Hiç sanmıyorum."

Julie Covington'un Phil Lynot ile düeti başlamıştı. Anberin, "Müsaadenizle" diyerek sırtını döndü ve müziğin sesini biraz daha açtı. Beth'in, yaşamdan ümidini kesmiş ve histeriye yakalanmış erkeğe yalvarışı dalga dalga odaya yayıldı, kelimeler duvardaki meleklerin dudaklarında şekillenmeye başladılar:

... Uğruna yaşanacak bir şeyler olmalı / Bir şeyler olmalı, uğruna tekrar denemeye değecek / Hâtta uğruna ölmeye değecek bir şeyler olmalı / Şayet bir adam dik duruyor ise / Bir umut olmalı bizim için de / Topraklarımızda bir yerlerde...

Anberin, Murat Arkan odada kaldıkça, tablonun içindeki şeytan adaylarından birinin dışarı çıkıp, odada solumaya başladığını hisseder gibi oluyordu. Odada yalnız olduğunu farz etmeye çalıştı ve bakışlarını ondan yana çevirmeden, içki kadehi elinde, iskelenin üzerine çıkmaya başladı. Erkek, orada istenmediğinin bilincinde olmasına rağmen, alınganlık veya umursamazlık göstererek çekip gideceği yerde, tam aksine, tavrıyla, duruşuyla, konuşmasıyla çok kendine özgü bir kadınla karşılaştığını düşünerek, onu izlemekten geri duramıyordu. Anberin içkisinden bir yudum daha alarak, kadehi-

ni platformun üzerine bıraktı. Sonra, titanyum beyazına batırdığı kestirme fırçasıyla cehennem sınırının birinci halkasının üzerini ortaladı ve Rönesans devri elyazmalarındaki karakterleri kullanarak, kelimeleri dizmeye başladı:

"Vexilla regis prodeunt inferni."

Murat Arkan, irkilerek yazının tamamlanmasını beklerken, çok iyi tanıdığı dizelerin esas sahibini ve yorumcusunu hatırlamıştı. Kelimeler dudaklarından dökülüverdi.

"Venatius Fortunatus ve Dante..."

Elinde fırça, trans halinde yazmakta olan Anberin'e baktı ve onun ulaşılmazlığını hissetti. Daha fazla bir şey söylemeden odadan çıktı. Kapı kapandı. Anberin, gittiğini görmese de, üzerinde hissettiği negatif enerjinin uzaklaştığını hissedebiliyordu. Derin bir nefes aldı. Az önce engellenen o uçucu ruh halini yine kazanmıştı. Kontur fırçasını, paletindeki renklerde gezdirdi ve harfleri ince bir üslupla süslemeye başladı.

* * *

Murat Arkan dairenin diğer tarafında kendi odasına girerken düşünceliydi. Gotik bir kilise masası ve yüksek arkalıklı koltuğundan oluşan çalışma köşesinde durdu. Sağ elinin parmaklarını, masanın üzerindeki düşey çizgilerin hâkim olduğu dinsel tasvirli yontuların üzerinde boydan boya gezdirirken, halen daha az önce içine daldığı duvar tablosunun etkisindeydi ve Anberin'in yazdığı tümce sanki dile gelmiş, kulağında yankılanmaktaydı. Âni bir hareketle, masasının arka tarafına geçip, koltuğuna oturdu ve çekmecesini açtı. Eline aldığı fotoğrafa bakarken arkasına dayandı. Bir başka zamana dalmıştı. Sırf kendisinin duyacağı kadar alçak bir sesle fısıldayarak sordu:

"Sen nerelerdesin acaba?"

Fotoğrafta, dresaj için özenle süslenmiş atı Pegasus ve üzerinde şık kıyafetiyle Lâl, elinde kupası gülümsemekteydi.

"Nerelerdesin güzel kız?" diye tekrarladı Murat. "Seni kaçırdım, ablanı da yakalayamıyorum."

Aynı anda az ilerideki odada Anberin'in cep telefonu çalıyordu.

Anberin, fırçayı elinden bırakmadan, tezgâhına doğru döndü ve ânında gülümseyerek telefonu cevapladı:

"Lâl'ciğim! Ne güzel sürpriz! Nasılsın?"

Diğer taraftan Lâl'in keyifli, çocuksu sesi duyuldu:

"Çok iyiyim ablacığım. Harikayım!"

Anberin, kardeşini iyi tanır ifadesiyle şaka yollu takıldı:

"Ben bu sesi daha önce de duydum. Âşığız galiba yine."

"Bu defaki gerçek."

"Neredesin kuzum?"

"İnanamazsın."

Anberin tatlı bir kahkaha attı, "İnanırım" dedi, "Sen her yerde olabilirsin. Hindistan'da mısın yoksa?"

Lâl, gülüşüyle ablasına katıldı.

"Bilemedin. Yine harika hayvanlarla yarışılan bir yerdeyim. Ama at değil bu defa."

Anberin, kardeşiyle sohbetinin tadını çıkarmak için iskelenin son platformuna otururken biraz düşündü.

"Beni uğraştırma Lâl. Nasılsa benim düşünebileceğimden daha fantastik bir yer seçmişsindir kendine."

"Evvett! Nunavit'teyim!"

"Nunavit?"

"Evet. Kanada'nın en kuzeyindeyim."

Anberin, yüzünde hayret ifadesiyle oturduğu yerden kalktı tekrar.

"Sen gerçekten çılgınsın" dedi, "Gerçek bir çılgınsın."

"Ablacığım, ilk fırsatta buralara gelmelisiniz enişteml birlikte. İnanılmaz güzel bir doğa var."

"Enişteni bilirsin Lâl. O güneş adamı. Ona Kutup dersem o an üşümeye başlar."

Beraber güldüler.

"O zaman sen gelirsin."

"Ben ne zaman Berke'yi bırakıp bir yere gittim ki?"

"Bir defalık gelirsin işte."

"Unut bunu. Zaten sen orada ne kadar kalacaksın ki daha?"

"Görünüşe göre, daha bir müddet buradayım."

"Ne yapıyorsun kuzum orada? Seninle bir hafta evvel konuştuğumuzda, doktora tezin için Boston'da kütüphanedeydin."

"Evet, bu yolculuk da o projenin parçası zaten. Antropolojinin güzel tarafı bu. İnsanın olduğu her yer çalışma alanı."

"Tezinin konusuna karar verdin mi?"

"Evet, kültürlere göre insan ve hayvan ilişkisi üzerine yazmaya karar verdim."

"Enteresan olmalı."

"Evet. Onun için de şimdi kızak yarışlarına katılıyorum."

"Tek başına?"

Lâl'in eğlenceli gülüşü duyuldu. "Yok canım, mümkün mü?"

Anberin, "Lâl?" derken, sesinde, "Neler oluyor?" ifadesi vardı.

"Şimdilik Arda'nın muavinliğini yapıyorum."

"Arda?"

"Esas ismi Ardarik ama ben Arda diyorum."

"Ardarik?"

"Evet, bir İnuit kendisi."

Anberin artık kendini tutamıyordu. Kahkahalarla gülmeye başladı. "Lâl'ciğim, gerçekten bu defa beni şaşırttın. Ardarik ve İnuit... Nereden buldun kuzum İnuit Ardarik'i?"

Anberin gülmekten konuşamaz olmuştu. Sonra birden durdu, "Bir dakika" dedi, "Attila'nın oğullarından birinin adı da Ardarik'ti. Hun asıllı mı senin Ardarik de?"

"Onu bilemem. Ama bakma adına. Amerika'da doğmuş, büyümüş. Boston'da tanıdım. Üniversitede öğretim üyesi. Büyükannesi burada yaşıyor ve her sene onu ziyarete gelirmiş."

"Peki. Bu bilgi bana en azından geriye döneceğin işaretini verdi."

"Sana buranın güzelliğini anlatamam ablacığım. Sen hayran olurdun. Senin o çok sevdiğin *aurora*'yı izleyebileceğin en güzel yer olmalı."

"*Aurora borealis*" diye mırıldandı Anberin.

"Evet, yerinden kalkmadan günlerce seyredebilirsin. İnanılmaz bir ışık şöleni ve çok da mistik. Tam senlik... ve tabii bir de bayılacağın şey, karides ve deniztarağı ibadullah. Lezzeti de bambaşka. Buzul tundralarında harika renklerde yabanî kuş sürüleri var. Birbirinden güzel köpeklerin çektiği kızaklar, vahşi ırmaklar... kısaca görülesi bir yer."

"Belli ki gerçekten âşık olacağım bir yer. Peki, söyle bakalım, sen şimdi İnuit Ardarik'e mi âşıksın?"

"İlâhî ablacığım. Elbette. Yoksa, bütün sene yerden kar, denizden buz kalkmayan yerde ne yaparım kendi başıma?"

"Ne bileyim, bir sürü şey saydın demin bana."

"Onlar seni etkilemek için geçerli şeyler..."

Lâl, arada sözünü kesip, birine İngilizce bir şeyler söyledi ve sonra ablasına hitaben devam etti:

"Ablacığım, şimdi gitmek zorundayım. Seni birkaç gün sonra yine ararım. Çok öpüyorum."

"Ben de seni canım. Kendine iyi bak lütfen. Ardarik'e de benden selam söyle."

Anberin telefonu kapadı ve isimleri telâffuz ederek kendini alıştırmaya çalıştı:

"Ardarik... Nunavit'li İnuit Ardarik... İlâhî Lâl..."

Başını arkaya atıp kendi kendine keyifli bir kahkaha savurdu. "İlâhi Lâl" diye tekrarladı, "Kültürler arası insan ve hayvan ilişkileriymiş..."

Başını, eğlenceli bir tavırla iki yana sallarken, fırçasını tekrar eline aldı.

* * *

Hasan Sökmen, üçüncü viskisinde rahatlamış, dili çözülmüş, kendi kültürünün detaylarını anlatmaktaydı. Selçuk'un bürosunda, yanlarında Ayhan Coşkun'la beraber son el sıkışmalarını kutlamaya oturmuşlar, iş konusu bitince şimdi de mahreme girmişlerdi. Sökeli ne anlatıyorsa, diğer ikisi kahkahalarla gülüyorlardı.

Hasan Ağa, geniş gövdesini oturduğu koltukta oynatıp, biraz daha rahat yerleşirken devam etti:

"Sakın ha amanın, sakın ağzınızdan kaçırmayasınız. Ya, bu anlattığımı benim çocuklar bile bilmez vallahi."

Selçuk, gevrek bir kahkaha daha savurdu, "Ya, ulan Hasan, bilseydim ilk aşkının eşek olduğunu, çok düşünürdüm seni ortak yapmak için."

Ayhan Coşkun, eğlenmesinin yanı sıra, ayrıca patronuna katılmış olmak için de özellikle gürültülü güldü.

"Ama tebrik ederim seni" diye, kahkahası gırtlağında devam etti Selçuk, "Azmetmişsin, tekniğini iyi öğrenmişsin. Demek, bir ayna, bir tuğla, bir elma... Harika yahu, harika! Demek öylesine bir ilişki değil. Bayağı çaba harcanıyor eşekle ilişki yaşamak için..."

Selçuk'la Ayhan'ın gözlerinden, gülmekten yaş gelmişti. Hasan Ağa, kendisine çok tabii gelen bu anısını onların bu kadar komik bulması karşısında şaşkındı ama en azından büyük sanayici ortağının, anlatılanlardan keyif alması da onu neşelendirmişti. Onları biraz daha eğlendirmek niyetiyle hikâyesini beslemeye devam etti:

"Başka türlü tutamazsın eşeği patron. Önüne bir elma koyacaksın ki dursun, ayna da koyacaksın ki sen ardına geçince, arkasındakini bir başka eşek sansın."

"Peki ya Hasan Ağa, tuğla olmazsa olmaz mı?"

Ayhan, daha az önce anlatılmasına rağmen, takım elbiseli yeni holding ortağının eşek hikâyesini canlı tutmak için bilhassa sormuştu.

"Dedim ya" diye cevapladı Hasan Sökmen, "Çocuktum yahu, boyum yetmiyordu."

Yaşadığı tecrübe onun için o kadar olağandı ki, cevabı da aynı nispette saf bir anlatımla vermişti. Diğerleri gülmeye devam ederken, içkilerinden birer yudum daha aldılar. Hasan Ağa devam ediyordu:

"Ama babam fena yakaladı."

"Nasıl?"

"Eh, adam malını anlamaz mı? Fena dayak yedim ha... Eşek sudan gelene kadar dövdü."

"Sudan gelen senin eşek değildi değil mi?"

Selçuk, içindeki basit ve avam yanı ortaya çıkaran yeni ortağına bayılıyordu. Hangi Vardar ile böyle konuşabilir, bu kadar eğlenebilirdi ki?

"Sonra ne oldu?"

"Ne olacak? O yaz everdiler hemen."

"Ne?"

Ayhan, adamın evlendirilme sebebine inanamamıştı. Hasan Sökmen cevapladı:

"Eh haklılar. Madem kalktı bir tarafın, seni karı paklar, dediler, hemen baş göz ediverdiler."

"Kızı beğenir miydin bari?"

"Yok patron, soran yok ki."

"Karın biliyor muydu bu olayı?"

"Bilse ne olacak, bilmese ne olacak?"

"Yahu, ne bileyim? Hani, eşekten sonra sıraya girmek fena gelmiştir karına herhalde."

"Hiç konuşmadık bunu patron. Vallahi, duyarsa da sizden bilirim ha."

"Hadi ulan, kafayı bulup daha kaç kişiye anlatmışsındır şimdiye kadar, kim bilir?"

"Patron, vallahi anlatmadım kimseye, billahi anlatmadım. İlk size anlatıyorum. Kur'an çarpsın..."

"Hişşşşşt! Şu eşek hikâyene Kur'an'ı karıştırma Hasan, çarpılacaksın."

Hasan Sökmen, Selçuk'un kendisine namazın nasıl sevileceği konusunda sorduğu soruyu hatırladı. Daha onu cevaplamaya bile kendisini hazırlamamıştı, bir de üzerine şimdi bu konu gelmişti. Yerinde doğruldu, genzini temizledi, "Tövbe, tövbe" dedi.

"Tövbe de, bir daha yapmadın değil mi?" diye üsteledi Selçuk.

"Yok patron, ne mümkün! Canım çekse bile yapamazdım. Bu kadar sene sonra bile, babamın kamçısının acısı kıçımda."

Selçuk, bu akşamlık yeteri kadar eğlenmişti. Saatine baktı. "Haydi o zaman, geçmiş olsun" dedi, "Toparlanalım mı artık?"

Bu, sorudan ziyade talimattı. Diğerleri de ayağa kalktılar. Ayhan, "Ben oteline bırakırım Hasan Ağa'yı" dedi. Selçuk, elini onun omuzuna koyup, konuşurken göz kırptı.

"İstersen otele bırakmadan da şöyle bir güzel İstanbul gecesi geçirt ağaya."

Ayhan, misafir ağırlamak bahanesiyle şirket hesabından felekten bir gece yaşayacağı için memnun olmanın yanı sıra, Selçuk Vardar'ın gözde ortağıyla bu derece muhabbette olmak fırsatından da ayrıca keyif alıyordu. Belli olmazdı, bugün Selçuk Vardar, yarın Hasan Sökmen... Patron patrondu... Erkekliğe geçişinde kerhaneye giden de, eşekle olan da onun için aynıydı...

Selçuk, onların ardından odasının kapısını kapadıktan sonra, bir müddet, viski kadehi elinde, odasında düşünerek, ileri geri turladı. Bahçeye bakan camın önüne kadar gitmiş, geri dönmüştü ki, irkilerek durdu. Şeytan, onun masasında

oturmuş, bir bacağı diğerinin üzerinde, döner koltuğu sağa sola oynatırken, sırıtarak ona bakıyordu. "Tebrik ederim" dedi, "Harika yürüyor plânımız."

Selçuk, yaptığı anlaşmadan dolayı kendisinden o kadar memnundu ki, şeytanının bu ânın tadını paylaşmasından rahatsız olmuştu. Daha bu hissi duyduğu an diğeri atıldı, "Aa, yok öyle" dedi, "Ben sana söylemiştim. Bu bizim müşterek projemiz. Beni öyle her ihtiyacın olduğunda yanında bulup, sonra başarıları paylaşmaktan kaçınınan hoş değil."

İblis, ağır ağır yerinden kalktı ve Selçuk'a doğru ilerledi. Üzerindeki pantolon, gömlek, ayağındaki mokasenler Selçuk'un gardırobundandı. "Anlamıyorum seni" dedi, "Hâlâ beni her gördüğünde şaşırarak bakıyorsun. Alışamadın mı? Söyledim sana defalarca. Her şeytanca adımında sen bana ve ben sana biraz daha benzeyeceğiz. Ta ki, bir gün tam bir bütün olana kadar. Ben o günü iple çekiyorum. İnan bana. Yaşadığın hiçbir zevke benzemeyecek. Kendini gerdeğe giriyor gibi hissedeceksin. Ama, bugüne dek yaşamadığın bir hazla..."

Selçuk, karşısında kendisinin kopyası olarak duran şeytana bakarken, aslında onun bu görüntüsünün satıhta olduğunu ve ardında nasıl bir mahlûkun bulunduğunu bildiğinden içi ürperdi ama gülümsemeyi başardı. Şeytanın, onun kafasından geçenleri okumasından endişe ederek hemen kendini beğenmiş bir neşe tavrıyla sordu:

"Nasıl buldun yaptığımı? Beğendin değil mi?"

Şeytan, aynen onun yaptığı gibi, ellerini pantolonunun cebine sokup, ayakları üzerinde yaylandı, "Tebrik ettim ya demin. Zaten onun için buradayım. Harika bir buluştu bu. Ben sağda solda koştururken sen bayağı ilerleme kaydetmişsin, helâl olsun sana. Ne diyorum ben yahu! Helâl kelimesi bana göre bir deyim değil. İşte insanoğluyla çok sıkı ilişki içinde olmak böyle neticeler yaratabiliyor, insan gibi konuşmaya

başlıyorum ara sıra. Ama bu gerçekten inanarak söylediğim anlamına gelmez. Sen de öylesin ya, anlarsın. Yani sanma ki kazayla, sen şeytana dönüşürken ben de pırıl bir insan olacağım. Ben, ancak sen olurum."

"Ben insanım" diye isyanla çıkıştı Selçuk.

"Ah, evet sen öyle sanıyorsun ama değilsin. Eğer seni inandıracaksa, yemin bile edebilirim. Sen insan kılığında yarı şeytan olarak dünyaya geldin. Ve şimdi şeytanlığını tamamlamak üzeresin. Ben de burada sana yardımcıyım. Kendi başına da becerebilirdin, çok yeteneklisin ama ben senin çalışma ve başarma sürecini kolaylaştırıyorum. Göreceksin, beraber harika bir iş çıkarıyor olacağız ve sen kendin bile kendine şaşacaksın. Cümle âlemin şaşacağı gibi."

"Ben kendimi şaşırtmayı da severim, başkalarını da."

"Hiç merak etme. Bu duyguyu herkes gibi sen de bol bol yaşayacaksın. Yalnız, sana ilk günden beri söylediğimi sakın unutma."

"Neydi o? O kadar çok şey söyledin ki?"

"Oooo, beyimiz şimdi de beni çok konuşmakla mı suçluyor yoksa?"

"Katiyen öyle bir şey demedim ben. Sadece ders verdiğin çok konu var. Hangisinden bahsettiğini anlayamadım az önce."

"Demek istediğim, ilk günden beri çok üzerinde durduğum şu konu: hazmederek ilerlemen konusu. Her yaptığını, dur bir nefes al, hazmet, etrafındakileri inandır ve kendin de inan. Dinlen. Yeni fikirlerle tazele beynini ve sonraki adımını at. Yoksa her şey birbirine karışacak. Zira ihtiraslarını görüyorum. Dur durak, sınır tanımıyorlar ve ayakların dolanacak diye endişeleniyorum. Unutma, benim bu uyarılarım seni sevdiğim ve kolladığım için. Senin başarın için yanındayım. Sakın seni yerdiğimi, sana kızdığımı sanma ben bunları söylerken. Sadece ayağını denk alarak ilerle diyorum."

"Bana artık kimse kolay kolay bir şey yapamaz."

"Onu biliyorum. Zaten, ben de sana biri sana bir şey yapabilir demedim. Eğer senin başına bir şeyler gelirse bunun tek sebebi yine kendin olacaksın."

"Benim zekâma pek güvenmiyorsun galiba."

"Karıştırma. Sen zeki değilsin. Sen kurnazsın. Hem de çok kurnaz."

Selçuk alınmıştı. Yüzü fena buruldu. "Zekâmın farkına varmaman çok enteresan" dedi, şikâyetle.

"Sen kurnazlığı zekâ zannediyorsun. Gerçekten zeki olup olmadığını bütün plânların tamamlanınca anlayacağız. Şayet, sen şu an gerçekleştirmekte olduğun gibi, holdingin içini boşalttıktan sonra, hem arzu ettiğin zenginliğe ulaşır, hem de halen daha bu koca imparatorluğu ayakta tutabiliyor olursan, işte bak, o zaman sana şapka çıkarırım. Ama yok, bir taraftan zenginleşirken, diğer taraftan iş hayatında, aile içinde saygınlığını kaybeder, güveni sıfırlarsan, sadece kurnaz olduğunu ispat edersin."

"Zekâmı sana ispat edeceğim. Göreceksin."

"Kaldı ki, benim için hangisi olduğunun hiç önemi yok. Beni şu insanların arasına yerleştir, bana yeter."

Selçuk, bu kadar eleştirilmekten sıkılmıştı. Şeytandan biraz methiye duymak ihtiyacındaydı. Konuyu değiştirdi:

"Yeni ortağımı nasıl buldun?"

Şeytan, aynen Selçuk gibi, genizden şımarık bir kahkaha atıp, "Bayıldım!" dedi, "Çok güldürdü bizi. Sana bir şey söyleyeyim mi? Sen yanlış bir aileye doğmuşsun. O demode değer yargıları, ahlâk anlayışı falan, nedir onlar öyle. Gereksiz kaliteler. İyi oldu onlardan kendini sıyırdığın. Bak şimdi, son karın, son ortağın, son seçtiğin yöneticiler, hepsi harika bir takım oluşturdu senin etrafında. Hepsi aynı hamurdan yapılmış. Gerçi senin hamurun farklıymış ama içine giren ruh halletmiş işini."

"Ruh?"

"Evet, madde ve mânâ arsızı bir ruh. Aile hamurunu çamur haline getirir, yeniden yoğurur böyle ruhlar."

"Bu çok iyi bir şeymiş gibi anlatıyorsun."

Şeytan, şeytanca gülümsedi, "Gayet tabii, benim için çok iyi bir şey" dedi. Sonra, birden ciddi bir işadamı bakışıyla sordu:

"Söyle bakayım, şu fabrikanın makinelerini yeni ortağına göndermek fikri senin miydi, ortağının mı? Kaçırdım o kısmını."

"O kafa onda ne arar? Tabii ki benim fikrimdi."

Takdir eden bir ifadeyle çenesini kısıp, başını salladı şeytan, "Aferin sana" dedi. "Yani demek, bundan sonraki üretimden esas ortakların pay alamayacak."

"Yok canım. Onlara da biraz kırıntı atacağım yine. Öyle birdenbire boşaltamam koca fabrikayı. Ama, onun için de aklıma bir şeyler gelmiyor değil."

Selçuk'un henüz telâffuz etmediği muhteşem fikirleri kafasında gezinirken şeytan onun aklını okumuştu bile. Gözleri hayretle açıldı. Ama neşelendiği ve heyecanlandığı barizdi. "Vay be!" dedi, "İnanılmazsın, gerçekten inanılmaz... Sen, şeytana pabucunu ters giydirirsin..." Sonra kahkahalarla gülmeye başladı, "Neler diyorum ben? Bir an için bana şeytan olduğumu bile unutturdun. Helâl olsun sana!"

* * *

Anberin, tablosuna son kat verniği sürmek üzere evden ayrılmaya hazırlanıyordu. Çalışma odasındaki malzemelerin içinden ihtiyacı olan altın varak defterini ve arapzamkı şişesini aldı. Çantasını açmak üzereydi ki, içeriden Berke'nin inlemesini duydu. Ânında elindekileri bırakıp odadan çıktı ve sesin geldiği banyoya doğru koştu. Berke, duştan çıkmış, bornozu üzerinde lâvabonun kenarlarına tutunmuş, kısa soluk-

larla ağrısıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Anberin kocasının yüzünü avuçlarına alıp, ne olduğunu anlamaya çalışırken telaşla sordu:

"Neyin var canım? Ne oluyor?"

Berke, sancısı sesinde yankılanarak zor cevapladı:

"Belim... sol tarafta, belimin arkasında müthiş bir sancı var. Sanki bıçaklanıyorum."

"Miden bulanıyor mu?"

"Evet."

"İdrar yaparken zorlandın mı?"

"Felâketti..."

Anberin rahatlamış baktı. "Canım, sen ya taş düşürüyorsun ya da kum döküyorsun. Hatırlar mısın benim taş düşürürken yaşadıklarımı. Bütün semptomlar aynı."

"Emin misin?"

"Benim yaşadığım kadarıyla böyle olmalı. Ama hemen gidip bir röntgen çektireceğiz."

"Senin işin..."

"Berke'ciğim, iş bekler. Hemen gidiyoruz."

Az sonra, hastane yolundaydılar. Anberin, bir eli direksiyonda, bir eli cep telefonunda, Dilfuza'ya o gün gelemeyeceğini izah etmiş, kapamak üzereydi ki, aklına bir şey geldi ve ekledi:

"... ve lütfen Serhat Bey'in dışında odanın kapısını kimseye açma, rica edeceğim."

"..."

"Evet, buna Murat Bey dahil. Benim tembih ettiğimi söylersin."

Berke, sancısının arasında, karısının bir şeyden rahatsız olduğunu hissetmişti, sordu:

"Bir terslik mi var Murat Arkan'la aranızda?"

Anberin, kocasına gülümseyerek baktı, "Hayır canım" dedi, "Aramızda hiçbir şey olmadığı için terslik de yok. Sadece

ben tabloyu sahibine teslim edene kadar odaya kimsenin girmesini istemiyorum."

"Hiç geldi mi?"

Berke, merakını giderecek soruyu soramadı. Yüzü yeni bir sancıyla kasıldı, soluk almaya çalışırken elini beline koydu. Dişlerinin arasından, "Namussuz meret" diye mırıldandı.

"Ah canım benim, biliyorum. Sürüngüren bir ağrıdır."

"Sen nasıl dayandın sevgilim? Hem de kaç kez."

"Hatırlar mısın, üçüz doğurmayı tercih ederim bir taş düşürmeye derdim."

"Yani, doğursam daha mı az acıyacaktı canım?"

Anberin, kocasının iki sancı arasındaki şakacılığına gülerken, "Evet canım" dedi, "Doğursan daha az acıyacaktı canın."

* * *

Güneş, az ileride ormanla birleşen bahçenin nemli toprağını ve ağaçlarını öpüyordu. Evin alt katını bahçeye açan ahşap platformda, Murat Arkan, sırtını eve vermiş, Uzakdoğu işi hasır bir bahçe koltuğuna gömülmüş oturmaktaydı. Açık balkon kapısından dışarıya Itzhak Perlman'ın kemanından Bach'ın "G Minör Keman Konçertosu" yayılıyor, notalar ormanın derinliğine doğru yol alıyorlardı.

Murat Arkan bir eliyle kucağında kıvrılmış yatan Siyam kedisini usul ve nazik dokunuşlarla okşarken, diğer elindeki sigarayı ağır fakat şehvetli bir emişle dudakları arasına hapsetti. Sigarasından derin bir nefes alırken başını arkaya yasladı ve gözünü kapayarak müziğin ritmine uyan bir tempoyla, dumanını güneşe doğru bıraktı. Huzurlu, kendinden emin ve romantik bir görüntüsü vardı.

Bu orman evi, kendisini dinlediği, dinlendirdiği özeliydi. İşini, davalarını, müşterilerini, ahlâk sorunlarını, insanlığın kaybolmuş değerlerini, hiçbir şeyi düşünmezdi burada.

Bu ev, onun kendi iç dünyasını dinlemek, içindeki bilinmeyeni keşfetmek ve dışarıdaki kaostan uzak, kendini yenilemek üzere geldiği meditasyon mâbediydi. Gökyüzünün, beton medeniyet uzantılarından korunmuş, uçsuz bucaksız görüntüsü, sonsuz mavinin altında dört bir yanını kuşatan ormanın derinliği ve bütün bunlara tek başına sahip olduğunu hissettiren yalnızlığı, ona tarifi imkânsız bir huzur verirdi. Buraya kimseyi getirmez, bu özelini kimseyle paylaşmazdı. Bir kişi hariç... Unutmayı arzu edip, yokluğuna tam alışmışken, dün, birdenbire hatırladığı genç kadın... Lâl... Bir tek Lâl'i getirmişti buraya. Üç yıl önce, onunla burada paylaştığı gece, sadece mâbedini paylaşması sebebiyle bir ilk değildi. Aynı zamanda, hayatında ilk kez kendisi için korkuya kapıldığı zaman dilimiydi.

Murat, Lâl'le geçirdiği o geceye kadar, hayatında hiçbir kadına bağlanmak arzusu duymamış, kadınları, şık ve gizemli hayatının süsü gibi görmekten öteye bir ilişki yaşamamıştı. Lâl'le karşılaşması, tanışması ve onu davet etmesi hep bir programın parçasıydı ama o harika gecenin sabahında, o kollarının arasında uyandığı için coşku ve mutluluk duymak, sonra tekrar tekrar, özleşerek sevişmek ve geri dönerken hüzünlenmek hiç hesabında olan şeyler değildi. Bunun izahını yapamamıştı ama bir tek şeyi çok iyi fark etmişti ki, âşık olmuştu. İlk kez ve sırılsıklam âşık olmuştu. İşte, o zaman korkmuştu. Zira âşık olmak, bir kadınla birçok özelini paylaşacağı anlamına geliyordu ki, bu hayatında hep korktuğu ve kaçtığı bir yaşam şekliydi. Onun için uzaklaşmıştı hemen. Çıkacağı seyahati öne almış ve bir müddet yok olmuştu. Özenerek seçtiği veda güllerini hatırladı. "Beni affet" notuyla göndermişti. Genç kızdan ise ne bir telefon gelmişti, ne bir mektup. Onunla tekrar karşılaştığı takdirde, önünde diz çöküp af dileyeceğini bildiğinden bir daha Atlı Spor'a da uğramamıştı.

Lâl'i unutması hiç kolay olmamıştı ve kısa bir süre önce

fark etmişti ki, zaten olan unutmak değildi. Sadece seçimini haklı çıkaracak mazeretlerini tekrarlaya tekrarlaya, kendisini unutabildiğine inandırmıştı. Ofiste Anberin'i ilk gördüğü gün yüreğinin ağzına geliyor gibi olduğunu sanmış, Lâl yine hayatına bıraktığı yerden girecek gibi hissetmişti. Selçuk'la bir telefon sohbetinde, kuzeninin karısıyla tanıştığını söylemesi ise, işleri başka mecraya çekmişti. Selçuk, ondan, Lâl ile ilgili talebine benzer başka bir istekte bulunmuştu.

Aslında, ilk başta, Murat Arkan'ın Atlı Spor'da genç kadının karşısına çıkışı ve flört edişi, Selçuk'un, bir koz olarak kullanmak üzere plânladığı ilişkiden başka bir şey değildi. Ancak Murat'ın Lâl'e âşık olması işi değiştirmişti. Aşk yaşamaktan çekinmek bir yana, şayet ilişkileri devam ederse sevdiği kadını Selçuk'a karşı korumakta zorlanacağını hissetmiş ve onun hayatından çıkmıştı. Selçuk'un bu yaşanan özel zaman diliminden hiçbir şekilde haberi de olmamış, Murat ona sadece Lâl'in kendisine karşı ilgisiz olduğunu söylemekle yetinmişti.

Selçuk, Anberin'in, Arkan&Arkan'da bir çalışma yaptığını öğrendiği gün de, özel avukatından, onu tezgâha düşürmek için denemesini istemişti.

Murat, en iyi fırsatı yakaladığını sandığı bir gün evvel, Anberin'le geçirdiği o kısacık zaman diliminde, orada hiç istenmediğini pekâlâ anlamasına rağmen, uzaklaşamamıştı. İki kardeş çok farklılardı. Lâl, yumuşacık, çocuksu, kırılgan, ürkek bir ceylân gibiydi. Anberin ise, ince, zarif yapısına rağmen, bir çelikmiş hissi veriyordu. Gözlerinden biri duygusallığı anlatırken diğerinde ise meydan okuyan bir cesaret okunuyordu. Yaptığı resim, dinlediği müzikler, ses tonu, yaklaşmaya imkân tanımayan müdanasız duruşu ve kadınları bir bakışında esir almaya alışmış erkekten hiç etkilenmeyişi, Murat Arkan'a çok tesir etmişti. Bu, Lâl'e duyduğu, sahiplenme, koruması altına alma ve sevme arzusundan farklı bir duyguydu. Anberin onda, "muhakkak ulaşmalıyım, sahip-

lenmeliyim" hırsı yaratmıştı. İşte, bugün mâbedine kaçmasının sebebi buydu. Artık iş, Selçuk'un bir isteğini yerine getirmek için uğraşmanın dışına çıkmıştı. Bu defa, kendisine yüz verilmemesine tepki olarak, bu geçit vermeyen kadını nasıl, ne şekilde etkileyebileceğini düşünmekteydi. Diğer taraftan, onunla bir merhabası olduktan sonra, Lâl ile yeniden karşılaşma şansını da göz ardı edemiyordu. Gözlerini açıp, kucağındaki kediye hitaben konuştu:

"Ne diyorsun Neron? Anberin'i rahat bırakıp yeniden âşık olduğumuz kadını bulmaya çalışalım mı?"

Neron, başını mağrur bir hareketle yukarıya kaldırdı. Sanki binlerce yıldır bu dünyayı ve insanoğlunu tanımış da artık susmuş bir bilgenin bakışıyla sahibinin gözbebeklerindeki pırıltıya odaklandı. Murat Arkan, hayatında belki de tek temelli bağlantısı olan kedisinin sırtını okşarken onun duyulmayan cevabına karşılık verdi:

"Hemfikirsin anlaşılan. Ben de, Selçuk Vardar'ın arzularını es geçip, kendi isteklerimizin peşine gidelim derim."

Hep uzak durmaya çalıştığı kararsızlığını yendiği için mutlu, sigarasından derin bir nefes daha çekti ve Pinchas Zukerman'ın kemanına kulak verirken, bir kez daha senelerce evvel Lâl ile geçirdiği orman evi gecesine geri döndü.

* * *

Selçuk, iplerin tamamen kendi eline geçtiğinden emin, artık, işten ziyade kendi servetini çoğaltmak için mesai harcamaktaydı. Holdingin varlığı, bünyesindeki sanayi dalları, nesillerden beri iç ve dış piyasada kazanılmış güven, ailenin saygın adı, her şey, onun hırslarını yerine getirmekte araç olmuştu artık. Bunların hepsine tek başına sahipliğinin de kendisine göre hâkkanî bir izahını yapmış, kendisini tatmin etmişti. Zaten başka birine de hesap vermek zorunda hisset-

miyordu kendisini. Her şey, istediği gibi gittiğine göre, Allah ondan yanaydı, bundan emindi. Tabii, bu noktada şeytanını nereye koyacağını bilemiyordu ama demek Selçuk Vardar söz konusu olunca, Allah ayrı, şeytan ayrı sevebiliyordu. Bu da kimseye benzemediğinin, ne kadar özel ve ayrıcalıklı olduğunun ispatı değil de neydi?

Ziynet'in, hayatındaki varlığının, onun annesinden gelen muskaların ve büyülerin de, her şeyin yolunda gitmesine büyük katkısı olduğuna inanıyordu. Karısına hediye etmeyi düşündüğü şey için de kafa patlatmaktaydı. Çok çok özel olmalıydı. Selçuk Vardar'ın vermesine değecek, ona yakışacak kadar özel. Herhangi varlıklı bir erkeğin alacağı cinsten olmamalıydı. İsimleri efsaneleşmiş kuyumculardan getirttiği katalogları gözden geçirip durmaktaydı. Ama içine sinen bir şeye rastlamamıştı henüz. Bir hafta sonra Paris'e gidecekti. Fabergé'nin genel müdürü ile randevulaşmıştı. Katalogda yer almayan daha özel parçaları görecekti. Bir de şu Berke işi vardı ama önce Murat Arkan'dan gelecek haberi bekliyordu. Anberin'i bir kez olsun tongaya düşürebilirse, ondan sonra elinde büyük bir koz olacaktı. Berke'yle barışsalar dahi, onun, eskisi kadar bağlılıkla yanında yer alıp almayacağını bilemiyordu. Dolayısıyla elinde kullanabileceği bir iki bilgi, belki fotoğraf olsa çok işine yarayabilirdi.

Birden, düşündükleri onu heyecanlandırmıştı. Cep telefonunu tuşlayıp beklemeye başladı.

* * *

Murat Arkan, yanı başındaki sehpanın üzerindeki cep telefonunun sesiyle, Lâl'le yaşadığı rüya gecesinden geriye döndü. Rahatı kaçmıştı. Keyifsiz bir ifadeyle telefonunun ekranına baktı. Arayan Selçuk'tu. Murat, sıkıntıyla, "Üfff!"ledi ve önce açmamayı düşündü. Ama az önce verdiği karar doğ-

rultusunda, kendisini Selçuk bağlantısından kurtarması lâzımdı. Ne kadar çabuk, o kadar iyi olacaktı. Uzanıp telefonunu aldı ve açtı.

"Merhaba Selçuk Bey."

"Merhaba Murat. Yanlış zamanda aramadım, değil mi?"

"Daha yanlış bir zaman olamazdı" demek geldi avukatın içinden ama sözlerini kendisine sakladı ve "Buyurun, dinliyorum" dedi. Tanıştıklarından beri Selçuk'a sadece ismiyle hitap etmemekte ısrarcı olmuştu Murat. İşini alma sebepleri ne kadar girift, ne kadar mahreme ait olursa olsun, hiçbir müşterisi veya müvekkili ile ilişkisinde resmî çizginin ötesine geçmez, arkadaşlık yakınlığı kurmazdı. Böyle ilişkilerin ne zaman ve nasıl bozulacağı hiç belli olmadığından, belli bir sınırı aşmazdı. Selçuk, onunla daha yakın bir ahbaplık kurmak için çok uğraşmış, tekne gezilerine, evdeki yemek davetlerine çağırmıştı kaç kez. Ama Murat hepsini kibarca geri çevirmişti. Hayatını, insan zaaflarından faydalanarak kazandığı için, bir gün başına benzer bir şey gelmesini hiç istemezdi. Selçuk'un sorusuna kibarca, "Hayır Selçuk Bey. Yanlış bir zaman değil. Buyurun" diye cevap verdi.

"Bana verecek bir haberin var mı?"

"Ben de sizi aramak üzereydim."

"Umarım, iyi bir gelişme olmuştur."

"Maalesef size bir müjde veremeyeceğim. Aynen kardeşi gibi, onu da etkileyemedim."

Selçuk'un hayâl kırıklığı sesinden belliydi. "İnanamıyorum" dedi, "Yahu, ben erkek halimle neredeyse etkileneceğim senden. Gerektiği kadar çabalamadın mı yoksa?"

"Tam aksine. Onu hoşlandığı her konudan yakalamaya çalıştım ama bırakın etkilenmeyi, benden nefret eder bir bakışı var."

"Belki de etkilenmiştir de kendini korumaya alıyordur."

Murat Arkan, dudakları kapalı, bilmiş bir gülüş attı, "Sel-

çuk Bey, tesirimde kalan kadını anlarım ben."

"Eee, şimdi ne yapmayı plânlıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmayı düşünmüyorum. Bu konu kapanmıştır. Kusura bakmayın."

"Demek seni pes ettiren bir kadın daha çıktı."

Selçuk, onu hassas bir noktasından vurduğunu ve fikrini değiştirebileceğini sanmıştı. Ama öyle olmadı. Murat Arkan, gayet rahat, kararlı bir sesle cevap verdi:

"İnsan ne zaman pes edeceğini de bilmeli. Bu, zorlanacak bir kadın değil. Onun için ancak daha antipatik olabilirim."

"Son sözün mü?"

"Evet. Kusura bakmayın. Bu, benim için bir keyif olduğu takdirde yapabileceğim bir iş. Refüze edilmeyi göze alamam."

"Peki, sen bilirsin."

"Anlayışınız için teşekkür ederim."

"İnan seni anlamış değilim. Ama sağlık olsun. Görüşürüz."

"İyi günler."

Murat Arkan telefonu kapadığında, sırtından kocaman bir yükün kalktığını hissetti. Yürütmeye talip olduğu komplo yüzünden kaçırdığı ihtimâlleri düşündü. Şayet Anberin'e iyi niyetle yaklaşmış olsaydı, belki zaman içerisinde arkadaşlığını da kazanabilir, Lâl'e ulaşabilirdi. Şu anda, onun yanında olmasını ne kadar isterdi. Onu özlüyordu... Evet, hem de çok...

* * *

Larissa ve Geray, binici kıyafetleri üzerinde eve girdiklerinde, Berke ve Anberin, salonda oturmuş, bir konunun ortasındaydılar. "Hoş geldiniz çocuklar!" diye aynı anda seslendiler. Çocuklar, daha onlara yaklaşırken anne ve babalarının, yüzlerindeki sevgi dolu tebessüme rağmen ciddi bir şey konuşmakta olduğunun hemen farkına varmışlardı. Öpüştüler ve hemen ardından Larissa sordu:

"Ne oldu Allah aşkına?"

"Çok önemli bir şey değil" dedi Berke, "Ama hesapta olmayan bir durum. Haydi, yıkanıp gelin, hep beraber konuşalım."

Larissa ısrarcıydı:

"Babacığım, ne olduğunu söylemezseniz, buradan bir adım atmıyoruz."

"Evet, önce konuyu söyleyin lütfen" diye ekledi Geray ve iki kardeş, yan yana kanepeye yerleştiler.

"Meraklanmayın. Çok önemli değil ama çok âni bir şey oldu. Çok acil ameliyat olmam gerekiyor."

Gençlerin ikisi birden, irkilerek, sözleşmiş gibi aynı anda, "Ne ameliyatı?" derken oturdukları yerde öne doğru geldiler.

"Sol böbreğimde bir taş kanalı tıkamış. Düşürmem mümkün görünmüyor. Ancak ameliyatla alınabiliyormuş."

Anberin, gözü kocasında, daha devam edip etmeyeceğini merakla bekledi. Berke, "İşte olay bu" deyince, araya girmek ihtiyacını hissetti:

"Ancak, hassas da bir durum var..."

Çocuklar bakışlarını annelerine çevirdiler. Anberin, söyleyecekleri için Berke'nin onayını bekler gibi ona baktı. Berke, "Söyle canım" dedi, "Çocuklara açık olmalıyız." Karısı devam etti:

"Çocuklar, babanızın bahsettiği taş, bir müddettir takılmış orada ve doktorun söylediğine göre, büyük bir ihtimâlle o bölgede işlev kaybına sebep olmuş olabilirmiş."

Çocukların yüzünü iyiden iyiye endişe ifadesi sarmıştı, "Eeee?" dediler, yine bir ağızdan. "Çok küçük bir ihtimal ama yine de hazırlıklı olmamız için uyardı doktor. Ameliyat esnasında böyle bir durum tespit ederse, o zaman böbreği tamamen alması gerekiyormuş."

"Bu böyle birdenbire nasıl olmuş?" diye sordu Geray, "Yani, bu kadar hasar yaratacak bir şey nasıl hissedilmedi?"

"Aslında birkaç ay evvel bir ağrı hissetmiştim ama ertesi gün

geçince, incinmeden dolayı bir ağrı yaşadığımı zannetmiştim."

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Larissa.

"Canım, önce tahlillerin neticesini bekleyeceğiz. Kan ve karaciğer değerlerinin ameliyata girmesine izin verip vermeyeceği belli olunca gün alacağız."

"Hay Allah!" dedi Larissa, "Ne güzel tam her şey yoluna girerken nereden çıktı şimdi bu?"

Geray, her zaman olduğu gibi, sıkıntılı ânı rahatlatmak için uygun bulduğu cevabı söyledi.

"Böbrekten çıktı."

"Geray..." diye alınganca söylendi Larissa.

Anne ve babası güldüler. "Haklı çocuk" dedi Berke, "Aynen öyle oldu."

Geray'ın, "Peki, bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?" sorusu, işin ciddiyetinin farkında olduğunu belli ediyordu.

"Çok teşekkürler canım. Sanırım bu durumda, siz sadece hayatınıza, okulunuza devam edecek ve bir de problemsiz bir ameliyat olması için dua edeceksiniz."

Larissa yerinden kalkıp, babasına sarıldı.

"Dualarımız seninle babacığım."

Hemen ardından Geray da gelip sarıldı ve yine dayanamayıp, "Bizde istemediğin kadar dua var" dedi. Hep beraber güldüler. Sevgi, her zaman olduğu gibi, organik bir varlık sıcaklığında hepsini sarmıştı.

O geceyarısına doğru çocuklar uykuya çekildiklerinde, Berke, gündüz ameliyatının ne ciddiyette geçeceğinin belirsizliğini öğrendiği andan itibaren düşünmeye başladığı şeyi gerçekleştirmek üzere, yatak odasındaki çalışma masasına oturdu. Antetli mektup kâğıtlarını ve altın Cross dolmakalemini çıkardı. Nasıl başlayacağını düşünürken pencereden dışarıya, ağaçların üzerinden Boğaz'a baktı ama camda gözüne ilk görünen, yatakta sırtını yastıklara dayamış, kitap okuyan karısı oldu. İçi sevgi ve sıcaklıkla doldu. Onu çok ama çok se-

viyordu. Ölüm, onu bir daha görememek, sakat kalıp ona hayat boyu yük olma endişesi ve o güne kadar hiç mi hiç aklına gelmeyen nice kötü ihtimâl, hepsi zihninde resmî geçit yapmaya başladılar.

İlâhi Komedya'yı kim bilir kaçıncı defa okumakta olan Anberin, bir çağrı almış gibi başını kitabından kaldırdı ve "İyi misin kocacığım?" diye sordu.

Berke yerinden kalktı, yatağa yaklaştı, eğilip karısının dudaklarına uzun bir buse kondurdu. "Şimdi daha iyiyim" derken, az önce içinde hissettiği sıcak sevgiyle baktı ve ona söylemeden edemedi:

"İçimi ısıtıyorsun."

Anberin, kitabını bıraktı, kollarını onun boynuna doladı ve "Sen de benim..." dedi, "Sen de benim..."

Berke masasına döndüğünde, yazacaklarıyla ilgili içindeki duygu ona çok yabancıysa da, artık plânladığı şeyi yazıya dökmeye hazırdı. Kâğıdın en başına, sayfayı ortalayarak, büyük harflerle, tek bir kelime yazdı: "VASİYETNAMEM."

* * *

Anberin, geceyarısı, garip bir dürtüyle uyandığında, Berke yanı başında, derin uykudaydı. Kocasının, bedenine sarılmış kolunu yavaşça kımıldatıp, yorganın altından sıyrıldı ve yataktan çıktı. Çalışma masasının üzerindeki opalin gece lâmbası halen açıktı. Oraya doğru ilerlediğinde, ilk gözüne çarpan kocasının el yazısıyla üstteki kâğıda düşülmüş başlık oldu. "Vasiyetnamem" kelimesi Anberin'in içini titretti. Berke'nin, öylece ortada bırakmış olması, yazılanın gizliliği olmadığını gösteriyordu. İskemleye oturdu. İçine dolan üşüme hissiyle, kollarını kendi bedeni etrafında sardı ve gözleriyle satırları takip etmeye başladı.

Berke, aileden kalan gayrimenkullerini, çocukları ve eşi

arasında paylaştırıyor ama hepsinin mutlak idaresini ölene kadar karısına bırakıyordu. Aile yadigârı olan hiçbir şeyin elden çıkarılmaması, sonraki nesillerle yaşayacak şekilde saklanması ve korunması üzerine özel maddeler koymuştu. Anberin, gözünde yaşla, sayfaları çevirdi durdu. Okudukları, şayet bir daktiloda yazılmış dahi olsa, kocasının yazdığını hemen anlardı. Her satır, her kelime o kadar Berke'ydi ki... Bu kadar zorluğu aştıktan sonra, şimdi şu böbrek problemine teslim olabilecekleri fikri içini daraltıyordu. Bir an için nefes alma kabiliyetinin engellendiğini sandı. Oksijen ihtiyacı vardı. Lâmbayı kapayıp, ses yapmadan, parmak ucunda odadan çıktı ve kendisini her sıkıntılı hissettiği an olduğu gibi, çalışma odasına doğru yönlendi.

Kayınvalidesinden ona kalan en büyük miras, resim atölyesi olan bu odaydı. Orada, resim yapsın yapmasın, bir nevi meditasyon ortamına giriyordu. Çok büyük bir oda olmamakla beraber, Anberin'e huzur veren, onu acele ve yanlış kararlardan koruyan, sakin düşünmeye ve iç sesini dinlemeye yönlendiren garip bir büyüsü vardı. Bütün bu duyguları veren ana sebep ise, o odanın bir zamanlar Seher Vardar'ın aynı sebeplerle kullandığı bir kaçış alanı olmasıydı.

Anberin odaya girdiğinde ışığı yakmadı. Bahçenin lâmbalarından yayılan puslu ışık, perdeleri açık camlardan içeri girmiş, odanın içindeki objeler üzerinde gölge oyunları yapmaktaydı. Karşı köşede, uzun zamandır dokunmadığı şeytan tablosu, şövalenin üzerinde örtülü olarak durmaktaydı. Artık onu bitirmek ihtiyacını hissetmiyordu Anberin. Serhat Arkan'ın bürosunda yaptığı duvar resmi, şeytanla ilgili tüm hırsını, onunla hesaplaşma isteğini doyurmuştu. Bundan sonra ne yapsa, daha iyisini yapamazdı. Odaya geliş sebebi bambaşka olmasına rağmen, birden, bitirilmeyen "Son Şeytan"ı tamamen ortadan kaldırmak ihtiyacını hissetti. Üzerine sarılı olan bezle beraber tuvali kavradı ve şövale-

den aldı. Tablo bir an için avuçlarının arasında sıcak bir temas yarattı, sonra buz kesti. Emin olduğu bir şey vardı ki, o da bu resmi artık bu evin içinde istemediğiydi. Evet, kesinlikle bu yarım kalmış şeytan portresinden kurtulması gerekiyordu. Elindekini masaya bırakıp giyinme odasına kadar gitti. Sırtına bir sabahlık geçirip geri geldi.

Az sonra, salona inip, mutfağın arka bahçeye açılan kapısından çıkmıştı bile. Çöp bidonlarının durduğu küçük kulübeye geldiğinde, elindekinden bir an evvel kurtulmak arzusuyla, bidonlardan birinin kapağını kaldırdı, tuvali içine attı ve sanki beklerse, geri çıkabilirmiş gibi bir telaşla kapağını hızla kapayıp koşarak geri döndü.

Salonun merdivenlerine vardığında, üst koridorun hemen başındaki çalışma odasından dışarıya yayılan ışığı fark etti. Berke kalkmış, onu merak etmiş olmalıydı. Geri kalan basamakları hızla çıkıp, odanın kapısına vardığında, içeride kimse yoktu ama sedirin yanındaki gece lâmbası yanmaktaydı. Berke'nin merakını gidermek üzere yatak odasına gittiğinde, kocasının uzun nefeslerle derin bir uykuda olduğunu gördü. Aynen, az önce yanından kalktığında nasıl yatıyorsa, öyle yatmaktaydı. Hâtta, Anberin yataktan kalkarken, kendi bedeninden çözüp yana doğru bıraktığı kolu bile, örtünün üzerinde aynı yerde durmaktaydı. Anberin, merakını gidermek için kocasını uyandırmanın anlamsız olacağını düşünerek, gerisingeriye çalışma odasına döndü.

Odaya girdiğinde, az önce üzerinden şeytanın resmini aldığı şövalede sarı bir zarf duruyordu. Anberin, daha önce defalarla hissettiği ve geldiği zaman nelerle karşılaşabileceğini bildiği o mistik duyguyla sarıldığını hissetti. Ense kökünden omuriliğine doğru yayılan garip ürperti içini titretti. Ama diğer taraftan, bedeni sıcacık bir bulutla sarılmıştı sanki. Duyduğu bir etek hışırtısıyla başını döndürdüğünde nefesini tuttu. İçine dolan huzurla dudaklarına bir tebessüm yayıldı.

"Seher Anne" diye mırıldandı, "Sizsiniz."

Gelinine gülümseyerek bakan Seher Vardar, siyah tafta eteğinin üzerine beyaz dantel, şömiziye bir bluz giymişti. Siyah rugan, topuklu ayakkabılarının kenarından beyaz ince bir deri şerit geçiyordu. Eteğiyle aynı kumaştan bir şalı sol kolunun üzerine atmış, sedirin kenarında ayakta duruyordu. Kızıl-kahve saçları her zamanki gibi, boynu hizasında kesilmiş, gayet muntazam taranmıştı.

Anberin'e doğru yaklaşırken, "Canım, neler oluyor? Yine telaşlardasınız" dedi.

"Berke'nin sürpriz bir ameliyatı çıktı Seher Anneciğim" diye cevapladı Anberin. "Çok hazırlıksız yakalandık."

"Biliyorum canım, biliyorum. Duydum konuşmalarınızı."

"Neden katılmadınız o zaman bize?"

"Biliyorsun canım. Ben bir tek seninle konuşmaya geliyorum. Ortaya çıkmak istemiyorum."

"Ama Berke sizi çok özledi, çocuklar da öyle."

"Gelip gittiğimi söylemiyorsun onlara, değil mi?"

"Hayır, hayır, hiçbirine söylemedim. Ama, ne kadar mutlu olurlardı sizi bir kere görseler."

"Onu da biliyorum canım benim. Ama olmaz. Beni bir kez öldü bildiler. O fikre alıştılar. Şimdi ortaya çıkıp hayatlarını altüst etmek istemem."

"Sizin varlığınız sizi sevenlerin hayatını nasıl altüst edebilir ki?"

Seher Vardar, elini uzatıp, gelininin açık saçlarını okşarken konuştu:

"Bir kere beni öldü bildiler, acı çektiler, çektiniz... Ama şimdi yine görünürsem, bir sonra yokluğumda acıları tekrarlanacak. Onun için, bırak böyle kalsın. Bu da seninle benim ufak sırrımız olsun."

Anberin gülen gözlerle, "Ufak? Buna ufak sır mı diyorsunuz?" dedi.

"Eh tabii, her şey göreceli. Ben, şimdi olduğum yerden öyle sırlar izliyorum ki, bu bizimki çok masum, çok ufak kalır canım benim."

"Sizi çok iyi gördüm. Her zamanki gibi ışıldıyorsunuz."

"Işıldayan sensin benim güzel gelinim. Ne kadar güzel idare ediyorsun her olanı biteni. Seni takdirle izliyorum uzaktan da olsa."

"Bütün yaşadıklarımızın farkındasınız değil mi?"

"Farkında olmaz mıyım? Allahtan o imkânım var hiç değilse. Zaten gördüklerim beni arada sırada sana gelmeye niyetlendiriyor."

Seher Vardar cümlesini bitirdiğinde bakışlarını şövalenin üzerindeki zarfa çevirdi. Anberin de aynı anda oraya baktı.

"Gördün mü sana getirdiğimi?" diye sordu kayınvalidesi.

"Gördüm ama henüz bakamadım. Nedir?"

"Aç bakalım, kendin gör."

Anberin, eline aldığında, burnunu arka arkaya çekerek zarftan yayılan kokuyu anlamaya çalıştı.

"Rutubet" dedi Seher Vardar, "Çok senedir kapalıydı. Bu da zaten içeriğini otantik ve anlamlı kılacaktır. Haydi açsana."

Anberin, masasının üzerindeki kalemliğin içinden zarf açacağını aldı ve zarfın rutubet kokan dokusunu itinayla kesti. İçindeki kâğıdı dışarıya çekti ve yine kayınvalidesine baktı. Bu defa hangi gizem ona kendisini açıyor olacaktı, bilemiyordu. İçini adamakıllı ürperti sarmıştı. Bu, korku değil, bilinmezin, bilinmezliğin öğrenmeye açılmadan önce yarattığı garip, tarifsiz duyguydu. Heyecan içinde kâğıdın katını açtı ve gördüğü karşısında nefesi kesildi. Tanımadığı bir el yazısıyla, büyük harflerle "VASİYETNAMEM" yazıyordu. Sayfanın en dibindeki tarih 1952 idi. Anberin, soru işareti yüklü bakışlarla kayınvalidesine döndü.

"Babamın vasiyeti" dedi Seher Vardar.

"Peki, bu neredeydi şimdiye kadar? Hiç açılmamış."

"Hiç açılmadı ama içeriğini biliyorum. Berke'nin babası da, ben de biliyorduk, babamın isteklerinin ne olduğunu. Ama, hiçbir zaman kullanmadık."

"Neden?"

"Canım, detaylarını okuyunca anlayacaksın. Şayet bunu ortaya çıkarsaydık, ailede çok büyük bir tatsızlık yaşanacaktı. Saklamayı tercih ettik. Ama, sanırım artık sizin bunu bilmenizde fayda var. Yakın bir zamanda ihtiyacınız olabilir. Gerçi, kanunen pek bir şey yapılamaz ama en azından düşmanlarınızı manen rahatsız edebilirsiniz."

"Nasıl emniyette sakladınız bunca zaman?"

"Siz şimdi pasaportlarınızı, nüfus kâğıtlarınızı falan koyuyorsunuz, küçük, ahşap bir kasa var ya, işte onun en dibindeydi."

"Size ait evrakları o kasadan hiç çıkarmamıştık. Halen orada duruyorlar."

"İşte, o zaman bu da orada onların içinde. Bir ihtimâl, ilişkisiz bambaşka bir defterin, zarfın içinde falandır."

"Ama şu an burada zaten."

"Burada ama aldanma, aslında halen yerinde."

Anberin, kayınvalidesinin söylediklerinin anlamını çıkarmaya çalışırken gözünü elindeki kâğıda doğru çevirdi. Az önce gördüğü Türkçe kelimelerden iz kalmamış, sayfa eski Türkçe satırlarla dolmuştu. Şaşkınlık içinde tekrar kayınvalidesine döndü. Ama odada kendisinden başka kimse kalmamıştı. Sırtından aşağıya bir ter boşandı.

* * *

Anberin, bedenini saran terin serin ıslaklığıyla gözlerini açtı. Her şeye rağmen kendisini çevreleyen sıcaklığı hissediyordu. Yerinde doğruldu. Berke, uykusu arasında kıpırdanarak kolunu ona doğru uzattı. Anberin, yataktan çıkmaktan vazgeçti. Kocasının, vasiyetname yazacak kadar endişeli ol-

duğunu ve sıkıntılı uyuduğunu tahmin ediyordu. Şu an uyanırsa, kafasında bir düşünceyle sabahlayacağını biliyordu. Yavaşça, yeniden yatağın içine doğru kaydı. Ama uyuması mümkün değildi. Bir an önce sabah olsun, ahşap kasayı açsın beklentisiyle, gözlerini karanlığa alıştırıp, kayınvalidesinin kendisine verdiği mesajın anlamını çözmeye çalıştı. "Gerçi kanunen pek bir şey yapılamaz ama en azından düşmanlarınızı manen rahatsız edebilirsiniz" demişti. Demek ki, o da başlarına yeniden bir şeyler geleceğinin farkındaydı. Yoksa, neden bunca zaman durup şimdi bu mesajı vermiş olabilirdi ki? Anberin'in bir zaman önce zihninin arka loblarına attığı "tehlike" beklentisi yine ortaya çıkmıştı. Üstelik şimdi bir de Berke'nin, nasıl geçeceğini, neyle karşılaşacaklarını bilmedikleri ameliyatı söz konusuydu. Birden, kocasını bir bebek gibi kucaklamak, kolları arasında dünyanın tüm kötülüklerinden korumak ihtiyacını hissetti. Sol kolunu onun boynunun altından geçirdi. Berke, uykusunun arasında başını onun göğsüne dayadı. Anberin diğer koluyla onun bedenini sımsıkı sardı ve dualarını sıralamaya başladı:

"Tanrım, bize verdiğin güzellikleri esirgeme. Beklentilerimizi, ümitlerimizi boşa çıkarma. Bizi birbirimize olan sevgiden, şefkatten ırak tutma. Şeytanları yolumuzdan uzak tut, koruyucu meleklerimizi bizimle bırak Tanrım..."

* * *

Selçuk'un gecesi yine kafasındaki tilkileri koşturmakla geçiyordu. Berke'nin hayatına yeniden girmek üzerine ne zamandır plânlar yapmakla beraber, şimdi bunu bir an evvel gerçekleştirmek üzere iki sebebi oluşmuştu. Birincisi, Anberin'i tezgâha düşürmek konusunda bir ümit olmadığı görülmüştü. Bunu Murat Arkan gibi, işini bilen, karizmatik, yakışıklı, hinoğluhin bir erkek beceremediyse, başkası hiç

beceremezdi. Bir kadının, bir erkeği hiçbir menfaat gözetmeden, maddî, manevî tüm sıkıntılarda nasıl böylesine sevebildiğini anlayamıyordu. Berke'yi her türlü yıkabilirdi ama belli ki karısıyla olan ilişkisine bir zarar vermesi mümkün olamayacaktı. Belki... belki tekrar görüşmeye başladıklarında, o zaman onları daha yakından izlemek fırsatını yakalar ve başka bir yol bulabilirdi.

Berke'ye yaklaşmak için esas güzel sebep ise, Allah'ın hikmeti, bugün öğleden sonra kucağına düşüvermişti. Aralarındaki tatsızlığı bilmeyen bir müşterek arkadaşları, tesadüfî bir telefon görüşmesinde, hastanede rastladığı Berke ile ilgili haberi vermişti. Selçuk, kuzeninin normal şartlarda belki de hiçbir zaman öğrenemeyeceği sıhhat durumunu, hastalığıyla ilgili belirsizliği öğrenmişti. Bu, çoğu insan için hassas bir dönem olmalıydı. Özellikle Berke gibi sevecen, insaflı ve kin tutmayan biri için. Bu konuyu pekâlâ kullanabilirdi. Yarın sabah ilk iş onu arayacaktı. Kuru kuru bir barış çağrısı da olmayacaktı bu. Özür dileyecek, gerekirse defalarla dileyecekti.

Yan taraftaki odada televizyonda bir dizinin tekrarını seyretmekte olan Ziynet ise, ekranda olup bitenden ziyade, uzun zamandır aklında olan bir şeyi Selçuk'tan nasıl isteyeceği üzerine düşüncelerdeydi. Onun, şirket kasasından ne kadar rahat harcama yapıyorsa, özel hesabını kullanmakta da bir o kadar cimri olduğunu biliyordu. Ama bu arzusu da, öyle holding kasasından falan çıkacak bir şey değildi. Annesi çoğu zamanını onlarda geçirse de, ona da lâyık olduğu rahatı sağlayacak bir apartman dairesi hediye etmek istiyordu. Kocasını ikna edebileceği, tartışma götürmeyecek bir de sebep bulmak ihtiyacındaydı. Bunun yolunu açmak için bir müddettir başka alanlarda ağırlığını koymuştu zaten. Öncelikle, Selçuk'u, ilk karısına güzel bir maaş vermeye ikna etmişti. Erkekler söz konusu olunca en büyük düşmanın bir di-

ğer kadın olduğunu çok iyi bilirdi ve bu düşmanlık duygusunu, özellikle şimdi kendisi bu evde oturup, bu hayatı yaşarken hiç körüklememekte fayda vardı. Fazıla'yı maddi anlamda olabildiğince rahatlatmak ve bu rahatlığın arkasında kendisinin önemli rol oynadığını bilmesini sağlamak, düşmanlığı hemen dostluğa çevirivermişti bile. Üstelik, Selçuk'un Fazıla'dan olan kızının da güvenini, dostluğunu kazanmıştı. Bu, sahip olunması çok önemli bir güçtü. "Kadınlar paktı", dahil olan her kadını, müşterek erkeklerine karşı her daim kuvvetli kılan bir birlikti.

Ziynet, birden kafasında çakan şimşekle heyecanlandı. Annesine nasıl ev aldıracağının yolunu bulmuştu. Selçuk Vardar gibi güçlü ve önemli bir adamın kayınvalidesinin de, eşinin dostunun gözünde saygın bir yaşamı olması lâzımdı. Demezler miydi, "Koskoca Selçuk Vardar'ın kayınvalidesine bak. Adam nasıl, nerelerde yaşıyor, kadıncağız halen daha şu taşra şehrinde, mahalle arasında cebelleşip durmakta" diye. İşte bu, Selçuk'un megalomanisini tetikleyecek bir çözüm olabilirdi. Ama, "Dur bir dakika" dedi Ziynet, kendi kendine. Bu biçim söylerse, Selçuk bunu duygu sömürüsü veya bir suçlama gibi kabul edebilir, işler daha yoluna girmeden ters dönebilirdi. Evet, bunu çevirip, sanki annesinin durumundan sorumlu olan kendisiymiş ve bundan dolayı vicdan azabı çekiyormuş gibi söyleyebilirdi. Yarın akşam içki saatinde, birkaç kadehten sonra kocasına söyleyeceği repliği zihninden bir kez daha geçirdi. Neticeden memnundu: "Kendisi böylesine şatafat içinde, kocası tarafından şımartılıp kraliçeler gibi yaşarken, annesinin halen daha eski hayatını sürdürmesinden azap duyuyordu. Keşke, kendi imkânları olsaydı da, bir şeyler yapabilseydi. Annesinin oturduğu mahallede lâf dolaşıyordu bile. Diyorlarmış ki, kızına bak İstanbul'a saltanata gitti ama annesi için kılı kıpırdamıyor." Harika olmuştu! Söyleyeceği buydu işte... Artık diziyi hakkıyla izleye-

bilirdi. Kanepede gerinerek yaylandı. Her şey yolunda gidecekti, emindi.

* * *

Gün, bahçedeki kuşların sesleriyle başlamıştı. Çok güneşli bir gün olacağa benzemiyordu ama yaşama, telaşa, koşuşmaya davet gelmişti tabiattan. Berke, en son, başı karısının göğsünde, sarmaş dolaş yattığı şekilde gözünü açtı. Anberin'in gerdanına bir öpücük kondurdu ve onun zaten bütün gece kapanmamış uykusuz gözlerine bakarak, "Günaydın sevgilim benim" dedi." Anberin tatlı tebessümüyle, onun saçlarını okşayarak cevapladı:

"Günaydın kocacığım. İyi misin? Nasıl uyudun?"

Berke, bir gün önce yaşadığı sıkıntılı anları atlatmış görünüyordu.

"Garip bir şekilde çok iyi uyudum."

"Ben, korkulacak hiçbir şey olmayacağına inanıyorum canım. Doktorumuz bize sadece yüzdesi az da olsa, ihtimâlleri bildirdi, o kadar. Bu, ille de başımıza gelecek demek değil."

"Ama ihtimâl..."

"Kahveni getireyim mi canım?"

"Sen de benimle beraber içeceksen evet."

Anberin onun başını öpüp yerinden kalkarken, "Anlaştık" dedi, "Çocuklar başlarının çaresine bakabilirler bugün."

"Aslında hep bakabilirler de, sen rahat bırakmıyorsun."

Anberin gülerek, sabahlığını üstüne geçirdi ve odadan çıktı. Bir an önce kahveleri getirip, kasayı açmak için sabırsızlanıyordu. Acaba rüyasını kocasına anlatsa mıydı önce. Seher Anne'nin söyledikleri şayet gerçek çıkarsa, rüyasının inandırıcılığını kocasına ispatlamak istiyordu. Aynen, daha önce kayıp altın çakmağı buluşu gibi...

Koridordan geçerken, her okul sabahı olduğu gibi, çocukların odalarının kapılarını vurup seslendi: "Çocuklar, bu sa-

bah kahvaltınızı kendiniz hazırlar mısınız lütfen. Babacığınızla kahve keyfinde olacağız."

"Kahve keyfi?"

Geray'ın muzip sorusuna cevap olarak Larissa'nın odasından keyifli bir kıkırtı duyuldu. Anberin, başını iki yana sallayıp keyifle gülümsedi ve aşağı kata indi.

Az sonra, içinde iki fincan filtre kahve, taze sıkılmış portakal suyu kadehleri ile yatak odasına geri döndüğünde, Berke'yi masasının başında, bazı zarflara isimler yazarken buldu. "Nedir bunlar canım?" diye sordu.

"Vasiyetnamemin birkaç fotokopisini çekip, sizlere ayrı ayrı vereceğim."

Anberin tepsiyi sehpaya bırakırken, başını hafif bir serzeniş ifadesiyle yana doğru eğdi.

"Biraz abartmıyor musun kocacığım?"

"Abartmıyorum canım. Hepinize birer zarf vereceğim. Her birinize hitaben ayrı bir mektup da hazırladım çünkü."

Anberin, onun çok hassasiyetle üzerinde durduğu bu konuda daha fazla karışmak istemedi, "Sen nasıl istersen canım" dedi. Sehpanın önünde durduğu balkonun perdelerini ve kapısını açtı. Tam, yan yana yerleşip oturmak üzerelerdi ki, ev telefonu çaldı. Anberin, "Bu saatte!" dedi. Berke tekrar çalışma masasına döndü ve telefonu açtı:

"Alo?"

"..."

Anberin, Berke'nin yüzünde donan şaşkın ve konuşup konuşmamakta kararsız ifadeyi gördü. Yolunda gitmeyen bir şey olmuştu, belli ki. Yerinden kalktı ve kocasının gözlerine bakarak onu izlemeye başladı. Onun dudakları arasından, "Merhaba Selçuk" sözlerini duyduğu an, kendisini yeniden koltuğa bıraktı ve hayâl kırıklığı içinde Berke'yi izlemeye başladı. Nasıl konuşurdu bu şeytan adamla? Bunca olandan, bunca yaşanan acıdan, yokluktan, sıkıntıdan sonra, na-

sıl cevap verirdi telefonuna? Ya Selçuk? Hangi yüzle arayabiliyordu? Nasıl cesaret edebilmişti?

Selçuk uzun uzun bir şeyler anlatıyor olmalıydı. Berke, sadece dinliyordu, "Teşekkür ederim Selçuk" dedi, "Ameliyat için tahlillerin neticesini bekliyoruz."

"..."

"Bilemiyorum. Zaten şu anda perhizdeyim. Pek eğlenceli olacağımı sanmıyorum."

"..."

"Çok naziksin ama bilemiyorum. Anberin'le konuşmam lâzım. Sosyal programlarımızla o meşgul oluyor."

Anberin, oturduğu yerden, kaşlarını çatıp, "Yok artık, bir de davet mi ediyor?" bakışıyla, daha baştan, kabullenmeyeceğinin işaretini verdi. Tablosunu bitirdiğinden beri, artık dinlenceye çekildiğini sandığı hırsı yeniden su yüzüne çıkmıştı işte. Berke, telefonu kapamak üzere vedalaşıyordu.

"Tamam, geri dönerim sana. Haydi hoşça kal. Tekrar teşekkürler."

Kocası telefonu masaya bırakır bırakmaz, Anberin patladı; "Yok artık!" dedi, "Bu adam rahat bırakmayacak mı bizi?"

Berke, düşünceli ama sanki biraz da rahatlamış bir ifadeyle gelip yerine oturdu. Anberin merakla onun söyleyeceklerini bekledi.

"Ameliyat olayını duymuş. Geçmiş olsun demek için aramış."

Anberin, sinirine hâkim olmaya çalışırken, sarkastik bir ifadeyle, "Çok hassastır" dedi.

"Ölümlü dünya, küs kalmayalım diyor. Yeni evine akşam yemeğine davet ediyor."

Anberin, kocasının bakışından, ses tonundan, Selçuk'un telefonundan memnun olduğunu anlayabiliyordu.

"Onun ne dediğinden ziyade senin ne diyeceğin beni ilgilendiriyor."

"Benim dediklerimi duydun. Anberin'e sormam lâzım, dedim."

"Bana gerçekten soracak mısın Berke'ciğim? Gerçekten benim ne hissettiğim senin cevabını değiştirecek mi?"

Berke elini uzatıp onun elini tuttu. "Senin cevabın elbette benim için çok önemli. Şu ameliyat durumu olmasaydı ben de inan aynen senin gibi düşünecektim. Ama, şu belirsizlik var ya, bana vasiyetname hazırlatan, işte o, her şeye farklı bir açıdan baktırıyor insana."

"Canım, Selçuk'un başımıza açtıkları belli. Üzerinden zaman geçmesi, hadiseyi yaşanmamış kılmıyor ki. Benim hayata bakış açım, halen daha Selçuk'tan uzak durmamız, kendimizi ondan korumamız yönünde."

Birden bir bedbinlik hissiyle arkasına yaslandı, "Ama ben niye boşuna konuşuyorum ki? Daha önce defalarla konuştuğumuz ve benim direndiğim konu."

"Selçuk'un bize daha fazla zarar vereceği bir şey ancak kendisine de zarar getirecek bir şeydir. Bize yaşattıklarından dolayı da pişmanlık duyduğunu söyledi, özür diledi."

Anberin, sıkıntılı bir gülüşle, "Selçuk ve pişmanlık! Selçuk ve özür dilemek! İnan bana, bu da o namaz niyaz gösterişleri gibi aynen palavradır. Vardır bir hesabı. Yoksa, katiyen aramazdı seni."

"Sanırım yaşlandıkça, bazı konularda daha duygusal oluyor insanlar. Bu belki de Selçuk için bile geçerli olabilir."

"Biliyorum, sen de inanmıyorsun ama yine de aranmak hoşuna gitti değil mi?"

"Gayet tabii. Sanmıyorum ki artık eskiden olduğum gibi yakın ve içten yaklaşayım ona, ama yine de küs olmamak fikri rahatlatıyor beni. Bilirsin, kimseyle küs kalmayı sevmem. Bir yerlerde karşılaşıp bakışlarını kaçırmak, selamlaşamamak beni huzursuz ediyor."

"Selçuk söz konusuysa, beni rahatlatıyor selamlaşmamak."

"Hiç ona göre bir iş değil özür dilemek. Şayet samimiyetle bana bunu telâffuz ettiyse, gerçekten üzgün demektir. Sanmıyorum onun için de kolay olmuş olsun beni aramak. O bu kadar zorlanmışken benim onu geri çevirmem yakışık almaz."

"Peki, bu durumda, ne cevap vereceksin kendisine? Karıma sordum, bütün akşamlarımızı size ayırmış, ne zaman isterseniz geliriz mi diyeceksin?"

"Canım, sarkazmı bırak lütfen. Seni zor ikna ettiğimi bilmesinde fayda var."

"İkna?"

"Lâfın gelişi."

Berke koltuğunda dönüp karısının ellerini ellerine aldı ve "Anberin'ciğim" dedi, "Biliyorsun, Selçuk herhangi biri değil benim için. Çocukluğumdan bir parça, bir zamanlar en sevdiğim, üzerine titrediğim, ağabeylik, arkadaşlık ettiğim kuzenim. Her ne yaşandıysa, hepimiz biliyoruz. Kimse kimseyi o konuda uykuya yatıramaz. Ama, özür dileyip, kendini affettirmek istediği zaman da, ona sırtımı çeviremem. Böyle bir şey, onun kadar kendimi de kırmama neden olur."

Anberin, derin bir nefes alarak, "Peki" dedi, "Peki, gidiyoruz o zaman. Ama inan, ayaklarım geri geri gidecek. Sadece senden bu defa ne isteyeceğini anlamak için gideceğim."

"Sadece bir özür için şans istiyor. Astaş konusundaki zaaflarımı anladım ve ikinizden de özür dilemek istiyorum" dedi.

"Peki o zaman, ama lütfen hemen geri arama. Bu çok âni oldu. Biraz üzerine düşünelim."

"Tamam canım. Teşekkür ederim."

"Seni bir daha üzmeyeceğini ümit edelim."

Kahvelerini yudumlamaya başlamışlardı ki, Anberin, geceyi uykusuz ve heyecanlı geçirmesinin sebebi olan konuyu hatırladı; fincanını tepsiye bırakıp, "Pardon canım" dedi, "Geliyorum şimdi."

"Ne oldu?"

"Bir dakika, önce sana rüyamı anlatayım, ondan sonra kasayı açacağım. Doğruysa şahidim olmanı isteyeceğim."

"Rüya, kasa, şahit? Sen iyi misin canım?"

"Ah evet, çok iyiyim. Önce rüyamdan başlayayım."

Anberin, kayınvalidesinin ona yeni bir uyarı ve haber getirdiği rüyasını anlattığında Berke, annesine olan dinmeyen özlemini bir kez daha yaşamaya başlamıştı. "Açalım bakalım kasayı" dedi, "Gerçi, bunca senedir kaç defa açıldı, düzenlendi o kasa. Gözden kaçırmış olmamız zor."

"Ama, bu eski, sarı bir zarf ve eski Türkçe yazılı. Anlamadığımız için es geçmiş olabiliriz. Annenin diğer evraklarının arasında bir yerde duruyor olabilir."

Berke de yerinden kalkmıştı, "Heyecanlandım şimdi" dedi, "Haydi gel, bakalım."

Az sonra, gardırobun içindeki bir göze raptedilmiş küçük kasayı açmışlardı. Anberin bütün evrakları avuçlayıp yatağın üzerine bıraktı. En altta, muhtelif zarflardan, Seher Vardar'dan kalan pasaport, evlilik cüzdanı, kanser ameliyatı sonrası yazılmış bir rapor, muhtelif yıllarda çekilmiş vesikalık fotoğraflar çıktı. Ama, Anberin'in rüyasına giren sarı zarf orada değildi.

"Rüya işte" dedi Berke.

Anberin ısrarcı bir tavırla, evrakları tekrar tekrar karıştırmaya devam ediyordu. "Burada olmalı" dedi, "Annen çok net söyledi ve gösterdi."

Berke, endişeli bir ifadeyle karısının omuzunu tuttu, "Canım, bir rüyadan bahsediyoruz burada. Her şey görebilir insan ama ille gerçek olacağı anlamına gelmez. Bunu benim kadar sen de biliyorsun."

Ama, Anberin'i durdurmadı bu sözler. Kasadaki her şeyi yeni baştan elden geçirmeye başladı. Bir taraftan da kendi kendisini motive ediyordu:

"Biliyorum. Burada... burada olmalı."

Berke, annesinin fotoğraflarına dalmıştı.

Birden, Anberin'in dikkatini, rahmetli kayınpederinin el yazısıyla elli yıl öncesinin tarihi işaretlenmiş, eskilikten sararmış bir gazete kupürü çekti. Bu, büyükbabanın, o günkü *Hürriyet* gazetesinde yer alan vefat ilânıydı. Sadece ilân kısmı değil, tüm sayfa kesilip katlanmıştı. Anberin gazete sayfasını açarken içinden halıya düşen zarf gözünü aldı. Nefesini tuttu ve çömeldi. Gözüne yaş gelmişti. Bu, rüyasında gördüğü zarfın aynısıydı. Hiç sesini çıkarmadan, ağzı açık zarfın içindeki kâğıdı dışarıya çekti. Üzerinde sandık lekeleri oluşmuş kâğıtta eski Türkçe yazı ve yüzdeyle belirtilmiş rakamlar vardı. En dipte sağ başta Ali Sermed Vardar ismini ve onun ölümünden birkaç sene evvelki bir tarihi okuyabiliyordu. Rüyasından gerçeğe, Seher Vardar'ın elinden bir aile sırrına daha uzanmış olmanın duygu yoğunluğuyla, sesi titreyerek çıktı.

"Berke'ciğim..."

Berke, başını annesinin fotoğraflarından kaldırdı ve karısına baktı. Anberin, daha fazla bir şey söyleyemedi. Gözlerinde yaşlar titrerken, elindeki kâğıdı ona uzattı. İkisi de bunun Seher'in işaret ettiği vasiyetname olduğunu biliyorlardı. Yıllardır, arşiv çalışmaları için aldıkları Osmanlıca dersleri şimdi onlara bambaşka bir bilinmezin kapılarını açıyordu. Berke'nin heyecanı karısınınkinden az değildi. Yan yana durup, Ali Sermed'in, kendi el yazısıyla, ölümünden sonra, karısına ve çocuklarına verilmesini istediği hisse yüzdelerini şaşkınlıkla okudular.

"Bu durumda, şirketin yarısından daha fazlası şahsen senin olacaktı."

"Öyle görünüyor."

"Ve bunca zamandır saklamış annenle baban."

"Aile birbirine düşmesin diye olmalı."

"Ne kadar büyük bir özveri."

Berke, ikisini de ayrı ayrı özlediği anne ve babasının, bunca sene, ölümlerinden nice zaman sonra, çok özel bir yönünü daha keşfetmiş olmanın şaşkınlığı içindeydi.

"Şövalyelik..." dedi, "Bu yaptıkları şövalyelik..."

"Peki, sen ne yapacaksın şimdi?"

"Annemle babam nasıl istedilerse öyle yapacağım."

Berke, büyükbabasının vasiyetini tekrar katladı, zarfına koydu ve gazete kupürünün içine yerleştirdi, karısına teslim etti. "Teşekkür ederim sevgilim" dedi, "Aynı yere koyabilirsin."

* * *

Berke'nin ameliyat tarihi bir hafta sonraya verilmişti. Anberin bu hassas süreci de kocasının yanında geçirmeye karar vermiş ve son kat vernikleme işini eşinin nekahet döneminden sonra yapmak üzere müşterisinden bir süreliğine özür dilemek üzere telefon açmıştı.

"Lütfen rahat olun" dedi Serhat Arkan. "Sadece bir kat vernikten bahsediyorsunuz Anberin Hanım. Ne zaman fırsat bulursanız o zaman gelir, sürersiniz. Benim için önemli olan duvarın hikâyesinin bitmiş olması. Ellerinize sağlık."

"Gördünüz mü tabloyu?"

"Hayır, henüz değil. Siz olmadan tek başına izlemek bana aynı keyfi vermeyecek. Sizin gelip, 'Tamam, bakabilirsiniz' demenizi bekleyeceğim."

"Dememe gerek yok. Bakabilirsiniz."

"Aynı şey değil. Resminizi noktalayana kadar duvar sizindi. Bana şahsen teslim etmenizi beklemeyi tercih ederim. Bu, benim için çok daha anlamlı olacak."

Anberin, gülümsemeden edemedi. "Peki, madem öyle istiyorsunuz, öyle olsun. Ama, biraz zaman alacak onu söyleyeyim."

"Sabırlıyımdır. Tekrar çok geçmiş olsun eşinize. Acil şifa dileklerimi iletin lütfen."

"Çok teşekkür ederim."

"Bu arada, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen beni aramaktan çekinmeyin. Her ne olursa..."

"Çok teşekkür ederim. Hoşça kalın."

"İyi haberlerle dönüşünüzü bekliyorum."

Telefonu kapadıklarında, Anberin, ânında duvar resminden uzaklaşmış, ameliyat için hastaneye götürülmesi gerekenler, Berke'nin tahlillerini bir araya getirme işine odaklanmıştı bile.

Selçuk, nasılsa artık "merhaba"laşmayı sağladığından içi rahat, Berke'yi bir kez daha, ameliyat gününü sormak üzere aradığında, Berke buluşma tarihlerini ertelemeye çalıştı. Ama, Selçuk ısrarcıydı. "Gel, şu buzları bir kıralım, ameliyattan sonra daha çok görüşürüz nasılsa. İçim rahat etmiyor. Karım da zaten ne zamandır söyleyip duruyordu. Artık, daha fazla geciktirmeyelim. Haydi, ya bu akşama ya da yarın gelin. İstersen, aldırayım sizi. Ne yemek istersiniz? Balık? Et?.."

Selçuk'un Berke'yi ne kadar büyük bir heyecanla beklediği belliydi. Ne ikram edeceğini, nasıl sıcak bir duygu yakalayacağını bilemiyordu. Burada yine Ziynet'e çok iş düşecekti. Şimdi bir araya gelecek dörtlü içinde, geçmişte yaşananları hatırlatmayacak, yepyeni bir nefesti onun varlığı. Üstelik rahat ve fütursuzdu, ağzı lâf yapıyordu ve böylesine soğuk bir uzaklıktan sonra bir araya gelindiğinde onun bu vasıfları muhakkak işe yarayacaktı.

Ve nihayet, Selçuk'un çok beklediği, Ziynet'in çok hevesli olduğu, Berke'yi, Selçuk'un sebep olduğu her şeye rağmen nostaljiyle besleyen, Anberin'in özellikle uzak durmaya çalıştığı akşam gerçekleşti.

Selçuk, kulağı kapı zilinde, özel misafirlerini beklerken, arka arkaya iki kadeh viski içerek, rahatlamaya çalıştı. Anberin ise yola çıkmadan önce iki tane Alka-Seltzer almıştı. Bu akşam, geçmişe tamamen sünger çekip, Selçuk'un sami-

miyetine inanamayacağını çok iyi biliyordu ve midesi, sanki bozuk bir şey yemiş de atmak ister gibi rahatsızdı.

Ziynet, Selçuk'un talimatıyla, salondaki devasa orta sehpasının üzerini, satın alınabilecek en lüks ve nadide şarküteri tabaklarıyla donatmıştı. Füme yılanbalığı, balık yumurtası, tarama, antrkot pastırma, lâkerda, evde çiğden marine edilmiş hamsi ve levrek soğuk ikramı oluşturacaktı. Ardından sıcak mezelerle akşam devam edecekti. Ziynet, ilk defa, kocasının birinden özür dileyecek olduğunu bildiğinden, Berke'nin nasıl biri olduğunu merak ediyordu ve tabii Anberin'i de. Bu kadar zorluk ve yokluk içinde kocasına hâlâ bağlı ve âşık kalan, onunla beraber mücadele eden kadının gerçekliğine o da inanamıyordu.

Anberin ve Berke, kendilerine verilen adrese gelip arabadan indiklerinde, aralarında hiçbir konuşma geçmedi. Anberin, içindeki tatsız hisleri ve yeni bir kötülük beklentisiyle beslenen duygularını bastırmaya ve kendisini pozitif olmak üzere medite etmeye çalışırken, Berke, kuzeninin, kendisine ve ailesine yaşattıklarından sonra, nasıl bir ifadeyle kapıyı açacağını merakla beklemekteydi. Selçuk ise, hiç alışık olmadığı özür dileme işini, inandırıcı bir tavırla ne kadar uzatabileceğini, onları nasıl ikna edebileceğini düşünmekteydi. İçlerinde en rahat olan Ziynet'ti. Zira, onun şahsen, bu ilişkinin ne geçmişinden bir ziyanı olmuştu, ne de bundan sonra olabileceklerde kaybedeceği bir şey vardı.

Selçuk, hiçbir misafirine yapmadığı şeyi yapıp, kapıyı kendisi bizzat açtı. Yüzüne kocaman, olabildiğince samimi olmasına özen gösterdiği tebessümü yerleşmişti. Sanki Astaş yaşanmamış, aradan seneler geçmemişti. Berke'ye kollarını açarken, "Vay be amigo! Hoş geldin!" derken, gerçekten de içtendi. Bu, Berke'yi özlediğinden falan değildi, sadece onu tekrar ikna etmenin, evine getirtebilmenin memnuniyet veren galibiyet hissini yaşadığındandı. Ardından Anberin'e eli-

ni uzattı, "Hoş geldin" derken yanağından öpmek üzere eğildi. Anberin onun elini resmî bir tavırla sıkarken kendisini sert bir duruşla geriye çekti. Selçuk, buna aldırmamış göründü. O esnada, Ziynet, mutfaktan çıkmış, koşarak geldi. Üzerinde, olabilecek en sade kıyafet vardı. Kalın, adaleli bacaklarını ve iri kalçasını sıkı sıkı saran siyah bir spor taytı ve üzerinde kemik rengi pamuklu bir süveter, ayaklarında soket çorap ve Nike ayakkabılar vardı. Kat kat kesimli saçları, başının üstünde gelişigüzel döndürülüp, metal bir tokayla tutturulmaya çalışılmıştı.

Anberin, evlerine ilk defa yemeğe çağırdıkları birilerinin karşısına spor salonuna veya Belgrad Ormanı'na yürüyüşe gider gibi çıkan Ziynet'i daha o an yadırgamıştı. Açıkça, "Bu gördüğünüz şatafata, duyduklarınıza inanmayın. Bakın, ben ne kadar sade, ne kadar alçakgönüllü bir kadınım" diye bağırmak ister gibiydi. Ama bunun gerçek bir alçakgönüllülük olmadığını Anberin hissediyordu. En azından misafire saygısından biraz daha itina gösteriyor olabilirdi, diye düşündü. Akşam yemeğinde, davetli gelen misafire çıkan bu kılık biraz da, "Ben kimseyi iplemiyorum" kılığıydı. Anberin, zihninden bunlar bir göz açıp kapamalık zaman diliminde geçerken, elini uzattı Ziynet'e ve "Tebrik ederim" dedi, "Her iki mutluluğunuzu da."

Ziynet, onun iyi dileklerine, "Çok teşekkür ederim. Maalesef sizinle paylaşmayı kaçırdık o zamanları" dedi. İtiraflar ve özürler konusunda, karı-koca daha önceden anlaşmış olmalılardı. Zira, Ziynet'in, kocasının kuzeniyle olan ilişkisi konusunda özel yorumlar getirmeye cesareti olacağını sanmıyordu Anberin. En azından şimdilik...

Selçuk, eli Berke'nin omuzunda salona doğru yol gösterirken, "Özledim ya seni amigo" dedi, "Gelebildiğinize çok sevindim. Sana söyleyecek çok lâfım var."

Berke, bir zamanlar en sevdiği kuzeni için hissettikleri-

ni, şu anda tekrar duyup duymadığını tahlil etmeye çalıştı. Karışık duygular içindeydi. Selçuk'la yabancılaşmıştı bu kadar zamandır. Gerçi, Astaş olayında tanıdığı Selçuk da, o güne kadar tanıdığını zannettiği adam değildi. Dolayısıyla, bir ihtimâl, kuzenini zaten hiçbir zaman tanımamış, sadece olmasını hayâl ettiği haliyle zihninde yaşatmıştı. Şimdilik daha fazla bir sıcaklık gösteremedi ve "Söyleyeceklerini dinlemeye geldik" diye cevapladı. Selçuk, sehpanın üzerini gösterdi: "Bak, senin en sevdiklerin... Otursana Anberin."

Anberin, kendisini hiç rahat hissetmeyeceğini bildiği derin, uzun kanepenin ucunda, sırtı dik, bacak bacak üzerine atarak oturdu. Her an buradan kaçması gerekebilecek gibi bir his vardı içinde. Bu korku değildi, tahammülsüzlüktü. Karşısındaki adamın ne olduğunu bile bile, onun kim bilir ne zamandır hazırladığından emin olduğu palavraları, sahte itirafları, sahte kahkahaları duymak istemiyor, düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

İçkileri geldiğinde, Selçuk, kadehini Berke'ye kaldırdı.

"Amigo, hoş geldin ve tekrar geçmiş olsun."

"Hoş bulduk kuzen" dedi Berke, her zamanki sevecen tebessümüyle. Anberin, kocasının, kâlbi ne kadar kırık olursa olsun, kötü bakamayacağını bir kez daha görüyordu. Biraz daha rahatlamaya ve nasılsa yaşanacak olan bir akşamı en azından olabildiğince stressiz yaşamaya karar verdi. Selçuk, Berke'yle onun sağlık problemi üzerine konuşmaya başlamıştı. Her türlü yardıma hazırdı. En iyi üroloğu, en iyi cerrahı bulabilirdi. Masraf gerektiren hiçbir bakımdan kaçınmaya gerek yoktu. Anberin, hayatlarından birkaç senenin ve koca bir servetin haybeye uçmasına sebep olmuş olan adamın şimdi, sanki lütuf yapıyor gibi yardım ikramını daha fazla dinleyemedi ve en azından bugüne dek zararını görmemiş olduğu Ziynet'le konuşmayı tercih etti.

Kısa bir süre sonra içkiler tazelenmiş, garson sıcak meze-

leri getirmişti. Pastırmalı börek, içi dilpeyniri ile beslenmiş mantar, peynir kroket, kızarmış susamlı köfte ve tava hamsi tabaklarını Ziynet masaya kendi elleriyle serpiştirdi.

"Benim yeni keyfim bu" dedi Selçuk, sanki merak eden biri olmuş gibi. "Bu sehpada, böyle çilingir sofrası tadında yemeyi seviyorum."

Anberin, Selçuk'u tanımış olduğu kadarıyla, kendisi konuşmak istediği konuyu nasıl empoze edip, uzun uzun abartıyla anlattığını bilirdi. Görünen oydu ki, değişen bir şey yoktu. Selçuk devam ediyordu:

"Her şey gözünün önünde amigo. İstediğini, istediğin kadar alıyorsun. Birinden bıkıyorsun, öbüründen alıyorsun. Misafirin de gözü doyuyor."

Anberin dayanamayıp araya girdi:

"Bizim için gerek yoktu böyle bir masaya."

Selçuk, gırtlaktan bir kahkaha atarken, iki elini dizine vurdu, "Yahu amigo" dedi, "Amma alıngan bu senin karın. Unutmuşum."

Berke, karısının bacağına elini koyup gülümsedi, "Haklı ama" dedi.

"Ne biçim lâf ettin öyle Selçuk?"

Ziynet, uğruna bu kadar uğraştığı bir aile yemeğinin daha, kayınpederinin son ziyaretinde olduğu gibi, tatsızlıkla bitmesinden endişe ederek kendini tutamamıştı.

"Canım, benim lâfım meclisten dışarıya. Neden herkes bu kadar alındı, anlamadım."

"Belki de misafirlerin zaten kırdığın insanlar olduğu için, özellikle alınganlar" dedi Anberin. Ses tonu hiç de eğlenceli değildi. Berke, karısının tavrının daha da sertleşmesini engellemek için, işaret olarak, elinin altındaki bacağını hafifçe sıktı. Ama, bu cümle, konuya nasıl, nereden gireceğini bilemeyen ve fırsat kollayan Selçuk için iyi bir fırsat olmuştu. Oturduğu yerde, öne doğru eğilerek, söylemek istediklerinin ciddi-

yetini baştan ilân eden bir bakışla, "Tam üstüne bastın" dedi, Anberin'e bakarak. "Bu akşam sizi çağırmamın sebebi zaten bu. Berke'ye telefonda söylemiştim. Size bir özür borçluyum."

Anberin, bilhassa onun gözlerinin içine bakarak, yalan dinlemeye tahammülü olmadığı işaretini verdi. Selçuk, gözlerini ondan kaçırıp Berke'ye odaklandı. "Bak Berke'ciğim" dedi, "Çok uzun zamandır düşünüyorum. Ben sana büyük haksızlık yaptım. Astaş olayında seni olmadık şeylerle suçladım. Ama, gerçekten öyle olduğuna inandığım için yaptım yaptıklarımı."

"O zaman konuşuyorduk Selçuk. Her soracağını soruyordun ve cevabını açıklıkla alıyordun. Seni yönetim kuruluna bile almıştım, hatırlarsın."

"Evet, hem de daha amcamla babam beni holdingin yönetimine almadan sen önermiştin ilk yönetim kurulu üyeliğimi. Bunu unutamam."

Ziynet, bildiği kadarıyla hikâyede yeri olsun isteğiyle, "Vallahi daha geçen gün söylüyordu Selçuk, Berke'nin hakkını ödeyemem ama ben ona çok haksızlık ettim, diye" dedi.

Anberin, karı-kocanın arada bir paslaşmalarını, ne kadarı doğaçlama, ne kadarı evvelden plânlı merakıyla izlemekteydi. Selçuk, başını sallayarak, karısının dediklerini memnuniyetle onayladı ve devam etti:

"Size çok zor zamanlar yaşattım, biliyorum. Olanlardan çok pişmanım ve özür dilemek istiyorum. Beni affedebilecek misin Berke?"

Berke, kuzeninden duymayı beklemediği kadar içten ve barışmaya ısrarcı bir itiraf duymanın şaşkınlığı içindeydi. Anberin, dönüp kocasına baktı. Onun şu anda yeniden büyükbabanın evinin bahçesinde en sevdiği kuzeni ile oynadıkları yaşlara, gençlik yıllarının heyecanlarına döndüğünü ve hayatından çıktığına inandığı bir duyguyu yeniden yakaladığı için ne kadar mutlu olduğunu hissedebiliyordu. Ağzın-

dan çıkacak cevabı da biliyordu. Zaten buraya kadar geldikten sonra o cevap çoktan verilmişti. Bir tek, yüzlerine karşı Selçuk'un itirafını dinlemek kalmıştı. Şimdi o da gerçekleşmişti. Nitekim Berke, karısının tahmin ettiği cevabı verdi:

"Gayet tabii, seni affediyorum kuzen."

Selçuk, heyecanla yerinden kalkarken sordu:

"Emin misin?"

"Madem ne yaptığının farkındasın ve özür diliyorsun, bana başka türlü bir şey demek düşmez."

Selçuk, kollarını açarak ona doğru geldi. Berke de ayağa kalktı ve kucaklaştılar. Ziynet, gözünde yaşlar, coşkusunu belirtti:

"Ne kadar sevindim, anlatamam. Neydi o öyle? O kadar sevişen iki kuzen küs. Haydi, buna kadeh kaldıralım."

Kadehler kalktı. Selçuk, Berke'yi, söylediklerinin samimiyetine inandırmak için daha fazla bir şeyler yapmak ihtiyacını hissediyordu. İçkisinden bir yudum aldıktan sonra, hem kuzeninin, hem Anberin'in gözlerine bakarak konuştu:

"Çok zor zamanlar geçirmenize sebep oldum. Sonra da o günlerde elinizden tutmadım. Şimdi, kendimi affettireceğim size. Bundan sonrası için artık kendinizi rahat hissedin. Berke, ameliyat masrafların için, az önce dediğim gibi, hiçbir şey düşünme. Ne gerekiyorsa yapılacak. Çocuklarınız tahsilleri için de en iyi imkânları değerlendirsinler, asla ihtiyaçta kalmayacaksınız bilin."

"Bunlara gerek yok Selçuk."

"Benim için var. Ben, kendimi ancak böyle affedebilirim."

"Benim için, senin yaşanan olaydaki yerini belirlemiş olman ve özür dilemen kâfi."

Selçuk ısrarcıydı, "Lütfen" dedi, "Kendimi iyi hissetmem için bana bu şansı ver. Sizi rahat ettirmek istiyorum."

Berke, zaten hakkının üzerine oturmuş olan kuzeninin, şimdi neyi geriye vererek kendisini affettirebileceğini bile-

miyordu. Yenen hakkını ondan hediye alır gibi almak gurur kırıcıydı. Para ve imkânlar söz konusu olunca üzerinde konuşulacak çok şey vardı. Akşamın iyi niyetle başlayan tadını kaçırmamak için, konuyu kapamak istedi.

"Bunları sonra, gerekirse konuşuruz."

Anberin ise, kocasının aklından geçenleri aynen hissedebiliyordu fakat Berke'nin hatırına, bu gece oyunbozan olmak istemiyordu. Yine de, kendisine ait düşünceleri söylemeden edemeyecekti. Bunu duymanın Selçuk'a çok iyi gelmeyeceğini bilse de söylemek zorundaydı:

"Selçuk, bu davranışın gerçekten çok hoş. Teşekkür ederiz. Ayrıca, bir kez daha her ikinizi de tebrik ederim. Evliliğiniz, bebeğiniz için. Evinizde de güle güle, huzurla oturun. Ama, diğer taraftan, şayet bundan sonra bize bir huzursuzluk verecek olursan, benim iki elim yakanda olur, haberin olsun."

"Anberin, anlamadın galiba. Özür diledim, yaptığım eşekliğin farkındayım. Ben de değiştim."

Anberin, onun, Berke'ye yaklaşırken olduğu kadar rahat ve yumuşak olmadığını ve duyduklarıyla gerildiğini hemen fark etmişti. O da bildiği gibi konuşmaktan çekinmedi:

"İnsanların temel huyları değişmez Selçuk. Senden bize yine bir belâ geleceğini hissediyorum."

Ziynet, huzursuz, kıpırdandı. Selçuk, bu sözü alaya alıp gülmeye çalışarak, "Yapma yahu Anberin" dedi, "Bak, burada, karımın yanında af diledim. Eşekliğimi kabul ettiğimi söyledim. Daha ne istiyorsun?"

"Selçuk, anlamadığın şu. Senden hiçbir şey istemiyoruz. Yeter ki kötülüğünü görmeyelim."

Anberin bir nefes ânı durdu. Ondan, şimdiye kadar ne dediğini değil, bundan sonra neleri yapmayacağına dair bir şeyler duymak istiyordu. Son cümlesini eklemekten kaçamadı:

"Selçuk, bu duyarlılığın için teşekkür ettim zaten. Ama yaşadıklarımızı unutmadım. Ne yaşadığımızı sen tahminle bi-

lemezsin. Bundan sonra bir kez daha Berke'nin kâlbini kıracak, hayatımızı altüst edecek olursan, inan, ölümün benim elimden olacaktır."

Anberin çok ciddiydi. Selçuk bunun farkındaydı ve söylenenleri hafife almadığını şaka yollu imadan başka çaresi yoktu.

"Yahu amigo" dedi, "Senin bu karın âlem. Bakar mısın, senin için elini kana bulayacak."

Sonra Anberin'e dönerek sordu:

"Sırf merakımdan... Nasıl öldürürdün beni?"

Anberin, Selçuk'un sorusundan, şartlarının hiç mi hiç eşit olmamasına rağmen, ona karşı elinde bir koz olduğundan şimdi çok emindi. Özgüvenini bariz belli eden bir duruşla, onun gözlerinin içine doğrulttuğu eğlenceli bir bakışla cevapladı:

"Yavaş yavaş" dedi, kelimelerinin üzerine basarak.

"Hah! Hah! Neyle öldüreceksin peki?"

Anberin, onun merakının gerçek olduğunu ve şakaya da vursa kendisini ciddiye aldığını biliyordu. Ânın tadını çıkararak cevap verdi:

"Şimdilik merakın olsun."

* * *

Ameliyat, korkulandan uzak, gayet iyi neticeyle bitmişti. Ama her halükârda ağır bir operasyondu ve Berke'nin en azından bir hafta hastanede kalması gerekiyordu. Berke, daha henüz ayılmış olmasına rağmen, odanın kapısında sevdikleri, dostları birikmişti bile. Anberin, kocasının moralini mümkün olduğunca yüksek tutmak için, o ameliyatta iken, odayı bir kutlama alanına çevirmişti. Aslında, doktorlarından aldıkları haber gerçekten kutlama gerektiriyordu. Ameliyat uzun ve zor geçmişti ama böbreğin alınmasına gerek kalmamıştı.

Anberin, buzdolabının üzerine evden getirdiği tepsi içinde, arzu eden ziyaretçilere ikram etmek üzere, muhtelif içkiler ve kadehler, minik tabaklarda çerezler hazırlamıştı. Çocuklarla çekilmiş fotoğraflarının olduğu bir çerçeve ve bir demet fulya ile süslediği minik bir opalin vazo yatağın kenarındaki konsolun üzerindeydi. Berke'nin, evden gelen objelerle, kendisini mümkün olduğu kadar rahat hissetmesini istiyordu. Bir de, Berke'nin günlük sağlık durumunu not etmek ve misafirlerin iyi dileklerini yazabilmesi için bir defter açmıştı. Gelenler, birer birer "Geçmiş olsun" dileyip dışarı çıkıyorlardı. Ama herkesin beklentisi birkaç gün sonra, Berke eski keyfine kavuştuktan sonra gelip, ona kadeh kaldırmaktı.

Saat yedi sularında ziyaretçi akını durmuş, odada Anberin ve çocuklar kalmışlardı. Berke, ağrı kesicilerin tesirinde gevşemiş, yorgun ama hayatından memnundu. Ayılır ayılmaz kendisine verilen iyi haber onu neşelendirmeye yetmişti.

"Gördün mü, vasiyetini boşuna yazmışsın" dedi Geray.

"Ziyan yok, bundan sonra da söyleyeceklerim yine aynı şey olacak nasılsa. Bu bahaneyle, yazılmış oldu."

Kapının vurulmasıyla döndüler. Gelen Selçuk'tu. Kapıdan başını uzatıp, "Giriliyor mu?" diye sordu. Berke, yattığı yerden, hafif bir sesle cevapladı:

"Gel Selçuk'cuğum."

Anberin, "Selçuk'cuğum" hitabından, kocasının kötülükleri çoktan silmiş olduğunu anlamıştı. Belki de ameliyatın verdiği duygu haliyle kendisini her zamankinden fazla affedici hissediyordu.

Çocuklar, Selçuk Amcalarını senelerdir ilk defa görmekteydiler. Ona kırgın ve kızgındılar. El sıkışırken, babalarının barışmış olmasından dolayı nazik ama soğuktular. Selçuk, onların gönüllerini almak için birer metih konusu yarattı. Larissa ve Geray, sadece teşekkür ederek, söylenenin üzerinde durmadılar. Anberin de medeniyet ölçüleri için-

de gereken bir misafirperverlikle ona ne ikram edebileceğini sordu.

"Yok, şimdi içmeyeyim, sağ ol" dedi, Selçuk. "Amigo iyileşsin, beraber içeriz."

Anberin'in aklından buna cevap olacak çok lâf geçti ama hiçbirini söylemeye enerjisini, zamanını harcamak istemiyordu.

Selçuk yatağın başında durup, kuzeninin elini kavradı, "Ameliyat yaramış sana amigo" dedi, "Çok iyi gördüm seni."

"Bilinmezlik yoruyor insanı."

"Netice nasıl?"

"Böbreği kurtardık."

"Tebrikler! O zaman ıslatırız bu haberi, çıktığında."

"O ne zaman olacak, bilemem."

"Ne zamansa o zaman. Bu arada, ameliyat ve hastane masrafların benden, sakın sıkıntıya girmeyin."

"Teşekkür ederim ama gerek yok Selçuk."

"Hiç itiraz kabul etmiyorum. Bunu bizim evde de konuşmuştuk. Her ne gerekiyorsa ben üstleneceğim. Seni bu kadar zaman ihmâl ettim, şimdi el vermek istiyorum."

Anberin bir şey söylemek üzereydi ki, Berke'nin cevabıyla sustu.

"Peki, tamam. Seni rahatlatacaksa faturayı göndeririz."

"Harika! Şimdi oldu."

Anberin, Selçuk'un, koskoca bir işi batırdıktan sonra, bir hastane faturası ödemekle kendisini rahat hissetmesine alayla bakıyordu. Vicdanı bu kadar kolay rahatlatmak mümkün müydü? Selçuk, onun ifadesinden sessiz imasını sezmiş olmalıydı. Bakışlarını Anberin'den tekrar Berke'ye çevirdi, "Bir iyileş, daha çok güzel sürprizlerim var sana" dedi.

Larissa ve Geray anneleriyle, "Aman, aman!" der gibi bakıştılar. Selçuk, söyleyebileceği en güzel sözü söylemiş, vedalaşmıştı. Kapı kapandığı an Anberin bir "Oh!" çekti, "Zaman durdu sanki" dedi.

"Babacığım" dedi Larissa, "Hiç dövesin gelmiyor mu bu adamı Allah aşkına?"

"Çektiği vicdan azabı ve af dilemesi yeterli bir ceza zaten."

"İnanıyor musun vicdan azabı çektiğine?" diye sordu Geray, "Bence adam kendisini tatmin ediyor, yardım falan diye."

"O yardım değil" diye itiraz etti Anberin, "Hayatımızdan maddî, manevî götürdüklerinden sonra bir kırıntıyla geri dönmeye çalışıyor."

"Tabii, olan bu" diye ona katıldı Berke, "Ama, Selçuk bitirdiğinin, batırdığının hesabını geride bırakmış olabilir. Şimdi kendisini gerçekten hayır yapıyor zannettiğine eminim."

Anberin, kocasının yanağını okşarken güldü. "Aman Tanrım! Sen kuzenini tanırmışsın meğer" dedi.

Berke ve çocuklar, onun gülüşüne katıldılar.

* * *

Serhat Arkan tabloyu hayranlıkla izliyordu. Gördüğünden heyecanlandığı belli oluyordu. Neden sonra, mırıldanarak konuşmaya başladı. Sanki sesini yükseltirse seyrettiğinin sihrini kaybedecekti.

"Muhteşem" dedi, "Tek kelimeyle muhteşem. Nefesim kesildi. Konuşuyor bu tablo. Ne çok anlatacak şeyiniz varmış, iki başlık altında."

Sonra, arkasındaki duvara yaslanıp, kollarını göğsünde kavuşturdu ve izlenimlerini aktarmaya devam etti:

"İnsan maviliklere bakarken kendisini uçuyor gibi hissediyor. Ama diğer taraftan, kırmızılara odaklanınca da cehennem ateşindeki yangını hissediyor. Nasıl böylesine verebildiniz bu duyguları? Nasıl, desende, renklerde bu gerçek yaşanırlık duygusunu yaratabildiniz?"

Anberin, onun sözünü kesip bunlara bir cevap vermeyi dü-

şünmüyordu ama Serhat Arkan durup bakışlarını ona çevirdi. Bir an için, müşterek bir yolculuğu paylaşan insanların ortak hislerini taşıyarak göz göze geldiler. Anberin, garip bir şekilde, kendisini korumaya almak ihtiyacını hissetti. Bakışlarını duvara doğru döndürürken soruyu soruyla cevapladı:

"Bu projeyi bunun için vermediniz mi bana?"

"Biliyordum harika bir iş çıkaracağınızı ama inanın, bu, tahminlerimin, hayâl ettiklerimin çok ötesine geçmiş."

Serhat Arkan, odanın tümünde, diğer objelerin üzerinde gözlerini gezdirdi. "Sanki yepyeni bir yer oldu. Diğer her şeye ruh verdi tablonuz" dedi.

"Onlar zaten ruhları olan objelerdi."

"Evet ama ölü ruhlardı. Şimdi hepsi canlandı sanki."

Anberin duyduklarından memnun, gülümsedi, "Teşekkür ederim" diye gülümsedi.

"Bunu kutlamalıyız."

"Şu an kutluyoruz zaten."

"Böyle değil. Sizi..."

Anberin, konunun nereye gideceğini sezmişti. Onun, cümlesinin devamını beklemeden, "Özür dilerim" diye araya girdi, "Kutlamalarımı ailemle yaparım."

Erkek, nazik bir tebessümle, "Ne diyeceğimi anladınız... Tabii, kim bilir kaç kez böyle teklifler almışsınızdır. Ama biliyor musunuz, ben de sizden bu cevabı duyacağımı tahmin ediyordum. Sadece, şansımı bir denemek istemiştim."

"Yine de davetiniz için teşekkür ederim. Bunu tamamen nezâketten yaptığınızdan eminim. Ama, dediğim gibi, bütün kutlamalarımı ailemle yapmayı seviyorum."

Anberin vedalaşmak üzere elini uzattı.

"Müsaadenizle, sizi mâbedinizde, meditasyonunuzla baş başa bırakayım. Bana bu harika mekânda çalışma şansı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Serhat Arkan, onun elini iki eli arasında tutarak, "Ne za-

man seyretmek isterseniz, burası sizindir" dedi.

"Ben uzun bir süredir seyretmekteyim. Artık sıra sizde" derken elini yavaşça onun avuçları arasından çekti Anberin.

"Sizi bir daha görebilmeyi isterdim."

Anberin antreye doğru ilerlerken, duyduğunun anlamının farkına varmamış gibi, rahat bir tavırla cevapladı:

"Bir sonraki sergime beklerim."

Erkek, kibarca reddedildiği fikrine teslim olduğunu gösteren bir ifadeyle, "Anlıyorum" dedi.

Anberin, ofisin kapısından çıkarken, bir kez daha vedalaştı:

"Hoşça kalın."

Asansörün düğmesine basarken, gözlerini ondan ayırmadan konuştu Serhat Arkan:

"Sizi özleyeceğim. Sadece tablonuz değil buraya ruh veren. Eminim, sizsiz aynı olmayacak burası."

"Abartmayın lütfen."

"Çok ciddiyim. Işığınızı özleyeceğim."

Asansör gelmişti. Anberin sadece bir kez daha, "Hoşça kalın" dedi ve asansöre bindi. Asansör aşağıya doğru ağır ağır inmeye başladığında, kristâl camlı maun kabin ve ferforje süslemelerin ardından erkeğin kendisini seyretmekte olduğunu hissetti ve özellikle başını kaldırmadan katı geride bıraktı.

* * *

Vecdi Bey, malikânede yaşanan hadiseden sonra büyük oğluyla halen küstü ve o günden sonra aylardır fabrikaya gitmesine rağmen, onunla yüz yüze gelmemekteydi. Yine de onun kontrol dışı davranışlarına tamamen sessiz kalamıyor, duyduğu tepkiyi iletmenin yollarını arıyordu. Ne var ki, mesaj vermeye çalıştığı her yönetici, Selçuk'un kadrosunda, onun zaten kaçamaklarına göz yumduğu adamlardı ve bütün çabaları nafile kalıyordu.

Vecdi Vardar, Selçuk'un yönetici kadrosunun yaşamlarının, sadece aldıkları maaşlarla yürütülmediğinin farkındaydı. Gün olmuyordu ki, piyasadan birilerinden bir haber gelmesin. Bu haberlerle, şirketin, oğlu tarafından soyulduğunu bilse de bunun piyasada da konuşuluyor olduğunu anlıyor, büyük ıstırap duyuyordu. Ama bilmediği, bilemediği daha birçok konu vardı ki, bunlardan en önemlisi, Selçuk'un ve yardakçılarının lüksleri artmasına rağmen, holding bünyesinde çalışan memurların ve işçilerin, işveren sorumluluğundaki kanunî ödemelerinin aksamaya başladığıydı. Bankalardan alınan kredilerin geri ödemeleri için de aynı durum söz konusuydu.

Ama bütün bu malî sıkıntı, Selçuk'un ve Ziynet'in harcama tempolarını engellemiyordu. Selçuk, kendi özel hesabından çıkmadığı müddetçe, şirketin kasasından çekeceği paranın ekonomisi ile ilgili değildi. Şahsi masrafları için holding bünyesinden oluk gibi boşalttığı para konusunda ekonomi yapacağına, holdingin malî durumunda gerçek bir problem olmadığını ispat etmek için, kreditör bankaların patronlarına pahalı davetler verip, onları aslında her şeyin yolunda gittiğine, sadece kısa bir süre için tıkanıklık yaşadığına ikna etmeye çalışıyordu. Ayrıca, bu davetler, onlardan kaçmadığına, kaçacak bir şey olmadığına dair de ispat sunuyordu.

Diğer taraftan, bankacılar arasında rahatsızlık son safhadaydı ama ailenin ismi ve piyasada nesillerdir bilinen dürüstlüğü, sadakâti konusu, onları kendilerine sunulandan daha farklı bir şey düşünmekten alıkoyuyordu. Kaldı ki Vardar Holding'in malvarlığı, makine parkı, gayrimenkulleri verilen borçları kat be kat ödeyecek güçteydi.

Hâlbuki, holdingin bünyesindeki makineler, parti parti, Hasan Sökmen'in Ege'deki fabrikasının envanterine girmekteydi... Hasan Ağa'nın, verdiği malzeme karşılığında holdingden alacağı bir türlü bitmiyor gözüküyordu. Ama bu ara-

da, Sökmen Şirketi'nin yeni adı "Hasbez" olmuştu. İsme hakkını veren ortaklar ise, sürpriz! Hasan Sökmen ve Selçuk Vardar'dı. Dolayısıyla, Vardar Holding bünyesinde her kuruş zarar, Hasbez Şirketi'nin kârına bir o kadar eklemekteydi ve bu kuruşlar sayılacak gibi değildi.

Aynı tarihlerde Selçuk, karısı için düşündüğü muazzam hediyeyi nihayet hazırlamıştı. Vakit harcamıştı, bir Arap şeyhi kadar da para harcamıştı ama değmişti. Selçuk Vardar adına ve onun kadınına yakışacak, tek kelimeyle muhteşem bir hediye olmuştu. Ama şimdilik banka kasasında saklıyordu. Baharda Monako kraliyet ailesinin ev sahipliği yaptığı "Kırmızı Gül Balosu"na bilet almıştı Ziynet. Oraya gittiklerinde, balodan önce verecekti hediyesini. Dünya jet seti ve paralı aristokrasisinin katılacağı bir kraliyet balosundan daha mükemmel ne olabilirdi, böylesine bir hediyeyi karısına sunmak için? Ziynet'in, Monako'daki otel odasında, armağanını kendisi de mücevher kadar kıymetli olan kutusundan çıkardığı zaman nasıl kendisini kaybedeceğini, nasıl coşup, gece nasıl sevişeceğini düşündükçe heyecanlanıyordu.

Selçuk, çalışma masasının arkasında bunları düşünürken, personel müdürünün telefonuyla düşüncelerinden sıyrıldı. Ayhan, Vecdi Vardar'ın fabrika içinde ustabaşılara ve personele devamlı sorular sorarak, notlar alarak dolaşmakta olduğunu haber veriyordu. Selçuk, onu dinlerken hiddetinden yerinden kalkmıştı bile. Sağ elini pantolonunun cebine sokarak masasının etrafında dönmeye başladı. "Durduramadın mı?" diye sordu.

"Ben cevaplayayım dedim ama beni kaale almadı. Daha fazla bir şey yapamam ki ben Selçuk."

Selçuk, kısa bir an, babasına duyduğu hiddetle mücadele etmeye çalıştı. Ama zaten aklına gelen fikre yabancı değildi. Daha önce evinden kovmuştu babasını, fabrikadan da uzaklaştırabilirdi pekâlâ. Kararını vermişti. "Sen bugünlük oya-

lamaya bak. Yarından itibaren de bir daha bu binaya ayak basmamasını sağla."

Ayhan Coşkun, yıllardır beraber çalışmış; hırslarını, küstahlığını çok yakından tanımış olmasına rağmen, patronunun bu söylediğinden irkilmişti. Hayretini dile getirmeden edemedi:

"Koskoca Vecdi Vardar'ın fabrikaya girişini mi yasaklayacağım?"

"Evet, aynen öyle."

"Selçuk..."

"Duymadın mı beni? Yarından itibaren babamı burada görmeyeceğim."

Ayhan Coşkun halen daha tereddütteydi. Zira, kapıda bir problem olduğu takdirde, Vecdi Bey'in oradan aratacağı ilk isim kendisi olacaktı.

"Bence sinirin geçtikten sonra bir daha düşünsen, başka bir çare bulunamaz mı?"

Selçuk, talimatı karşısında müdürünün gösterdiği tereddüde sinirlenmişti. "Sen personel müdürü değil misin? Hallet, nasıl halledersen. Yeter ki ben babamı bir daha buralarda dolaşırken görmeyeyim. Yok, yapamam diyorsan o zaman..."

Ayhan, işin nereye gittiğini fark etmişti. Başka nerelerde Selçuk'un hizmetine yarıyor olursa olsun, şayet bu dediğini yerine getirmezse, bir ertesi gün de kapının dışında kalan kendisi olurdu, bunu çok iyi biliyordu. Patronunun sözünü bitirmesine gerek bırakmadan atıldı:

"Tamam, tamam Selçuk. İstediğin buysa halledeceğim."

"Akıllılık edersin."

Ayhan Coşkun odasına giderken koridor boyu, babasına bunu yapabilen bir adamın bir başkasına neler yapabileceğini düşünmeden edemedi. Evet, kesinlikle Selçuk Vardar'ın işine yarayan, her dediğine baş sallayan adam olmakta fayda vardı.

Ertesi sabah, Vecdi Vardar, fabrikanın kapısında arabadan

indiğinde, kapıda görevli emektar her zamanki gibi onu saygıyla karşıladı. Ama kapıyı açıp kenara çekilmedi. Tam aksine, kapının dışına çıkıp yolunun üzerinde durdu. Söyleyeceği bir şey olmalıydı. Sıkkın, endişeli ve mahcup bakıyordu.

"Bir şey mi var?" diye sordu Vecdi Bey. Adamın yüzü kızarmıştı. Yutkundu, öksürdü, neyi, nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Beni affedin Vecdi Bey" diye mırıldandı.

"Ne oldu ki?"

Vecdi Vardar sorusunu sorarken içeriye girmek için davranmıştı. Ama, görevli önüne geçiverdi. Vecdi Bey, "Neler oluyor?" diye sinirle sordu bu defa.

"Şey... sizin içeriye girmeniz yasaklandı Vecdi Bey."

Yılların sanayicisi, kendi ilmek ilmek işlediği fabrikaya girmesinin yasaklanmış olabileceğine inanamayarak, gözleri fal taşı gibi açılmış bakakaldı. Sonra, "Ne diyorsun sen?" diye sordu.

Emektar adamın gözlerinde yaşlar titriyordu. Babasından sonra kendisinin de yıllar boyu patronu bildiği yaşlı adama bunları söyleyecek en son kişi o olmalıydı. Eğilip, onun elini yakaladı ve saygıyla öptü. Vecdi Vardar, onu kaldırıp, elini çekti. Neler olduğunu tahmin edebiliyordu. Diğeri, bir an evvel söyleyip ağırlığından kurtulmak ister gibi, bir nefeste konuştu:

"Selçuk Bey'in talimatı efendim."

Vecdi Vardar yutkundu. Bu binada, fabrikada, babasının, ağabeyiyle kendisinin, yılların emeği, alın teri vardı. Şu anda, burada olmayı ondan daha çok hak eden yoktu. Görevliyi itip içeri girebilirdi. Ama sonra? Küstah, yalancı, kendini beğenmiş bir oğul ve onun adamlarıyla ne işi olacaktı ki? Zaten bugüne kadar yalanlarla oyalanmaya çalışılmıştı, bundan sonra artık hiçbir şeye cevap alamayacağı çok belliydi. Kalabalığın içinde yapayalnız, kendi fabrikasının içinde sürgün gibi kalacaktı. Buna dayanabileceğini sanmıyordu.

Görevli, ellerini ovuşturarak özür dilemeye devam etti:

"Affedin beni Vecdi Bey. Lütfen affedin. Benim için ne kadar zordu bunu söylemek..."

Vecdi Vardar sağ elini kaldırıp işaretle onu susturdu. "Senin bir kabahatin yok" dedi. Birkaç saniye daha olduğu yerde, verdiği karar konusunda iç sesini dinledi ve "Haydi, hoşça kal. Kendine iyi bak" dedi ve arabanın yanında durmuş, olanları anlamaya çalışan şoförünü eliyle çağırdı.

Araba bahçe kapısından yola çıkarken, Vecdi Vardar'ın kulağında, yetmiş yıldır duyduğu dokuma makinelerinin o tatlı ritmi, gözlerinde akmayan yaşlar vardı.

* * *

Berke ve Anberin çocukların bir sonraki okul taksitlerini o sene baharda holdingden gelecek temettüye bağlamışlardı. Ama genel kurulda, Selçuk, yönetim masasında, sağında solunda medarı iftiharı yönetici kadrosuyla muhteşem bir sunum yapmış ve holding bünyesine katılan nice muazzam sanayi dalının nasıl bir gelecek vaat ettiğini anlattıktan sonra, şimdi ortakların biraz fedakârlık yapmasını beklediklerini söylemişti. Anberin, bir işadamının, sorumlu bir yöneticinin bunları söylerken nasıl olup da sırıtabildiğine hayretle, Selçuk'un gözlerindeki pırıltıyı fark etmişti. Bu kadar sıkıntılı bir durumda, holdingin hem ortağı, hem de mutlak yöneticisi olan bir adam nasıl bu kadar heyecanlı ve mutlu olabilirdi ki? Ancak, anlatılan tablonun bilinmeyen bir mutlu yüzü olması gerekiyordu... Sadece Selçuk ve ekibi için geçerli bir mutluluk.

* * *

Genel kuruldan birkaç gün sonra Selçuk ve karısı, Kırmızı Gül Balosu'na katılmak üzere İstanbul'dan ayrıldılar. Paris'te birkaç günlük durakta, Ziynet mevsimlik gardırobu-

nu yeniledi ve kendisini kraliyet sarayı için hazır hissettiğinde Monako'ya geçtiler.

Akşam otel odasında geceye hazırlanmakta olan Ziynet'in heyecanı doruktaydı. Askıya astığı elbiselere, sıra sıra ayakkabılarına, aynanın önünde takılmayı bekleyen mücevherlerine bakarken, uyanmak istemeyeceği bir rüya görüyor gibiydi. Ne var ki bu, rüya değil, onun gerçeğiydi. Sevinçten içi içine sığmıyordu. Beauté Pansiyon'dan çıkıp geldiği bu hayata ne kadar çabuk adapte olduğuna kendisi de şaşıyordu. Demek ki, aslında bu hayat tarzı için yaratılmıştı. Tadını çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Baloya Vardar ailesinden bugüne dek onlardan başka gelen olmamıştı. Çok şık bir âdet başlatmışlardı. Bundan sonra her sene geleceklerdi.

"Ya Selçuk!" diye süitin yan odasındaki kocasına seslendi.

"Ne var şişkom?"

"Ya, nasıl oluyor da, senin ailenden şimdiye kadar kimse akıl etmemiş bu baloya gelmeyi? Koskoca Vardarlar, o kadar para falan..."

Smokin gömleğini iliklemekte olan Selçuk, kapıda belirdiğinde, alaylı gülüşüyle cevapladı:

"Vardarların cebinde akrep vardır da ondan."

Ziynet birden telaşlandı, "Yoksa biz kendi hesabımızdan mı ödedik biletleri falan?"

"Yok canım, ne münasebet. Şirket ödedi tabii ki."

Ziynet ellerini göğsünde birleştirirken, rahatlamış bir nefes aldı, "Ohh!" dedi, "Ben de, Vardarların cebinde akrep var deyince, biz kendi cebimizden geldik sandım."

"Şişkom, bu holdingin prestiji. Düşünsene koskoca Türkiye'den buraya gelen tek sanayici biziz. Bunun getireceği reklâmı düşünsene. Cebimden mi ödeyecektim?"

"İyi ki akıl etmişim değil mi, gidelim mi derken?"

"Çok iyi akıl etmişsin. Bak, şimdi, benim akıllı karım olduğun için sana ne vereceğim."

Ziynet sırıtarak, heyecanla dudaklarını ısırdı, "Ne?" diye sordu.

"Bekle biraz, geliyorum."

Selçuk tekrar yan odaya geçti ve az sonra elinde çok şık, büyük bir paketle geri döndü. Ziynet daha görür görmez, paket kâğıdındaki Fabergé damgalarını fark etmişti. Gözlerini dört açıp, sevinçten haykırmamak için sağ elini ağzına götürdü. Hediyesinin ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ama bildiği bir şey vardı ki, o da Fabergé kutusundan öyle lâf ola bir şey çıkmasının mümkün olmadığıydı.

Selçuk'a yaklaşırken, "Nedir bu Allah aşkına?" diye sordu.

"Al bakalım, sana ne zaman önce bahsettiğim hediyen. Hayatıma şans getirdiğin, benimle mükemmel bir takım oluşturduğun için."

Ziynet kutuyu kocasının elinden aldı ve açması çok uzun sürmedi. Derin kadife kutunun kapağını kaldırdığı zaman, gırtlaktan gelen bir "Ahhhhhhh!" sesi yayıldı. "Aman Allahım! Aman Allahım! Selçuk! Bu ne? Aman Allahım... Teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim... Aman Allahım..."

Selçuk, bunca zaman üzerinde uğraştığı hediyenin yaratmasını beklediği efekti şimdi canlı olarak karşısında izlemekteydi. Evet, tastamam bir iş yapmıştı. "Bu gece bunu takmanı istiyorum" dedi, "Kraliçelerin arasında bir de benim kraliçem olsun."

Ziynet, göz alıcı pırlanta, zümrüt ve rubilerle süslü tiarayı eline alırken parmakları titriyordu. Gözlerini avuçlarındaki kıymetli parçadan ayırmadan, "Karılar kıskançlıktan sıçacaklar" dedi, "Bu çok pahalı olmalı Selçuk."

Selçuk, tiarayı onun elinden alıp başının üzerine oturttu, "Benim bir imparatorluğum varsa, karımın da tâcı olmalı, değil mi?" diye cevapladı, "Üstelik hak ettin sen. Bana bir de veliaht verdin. Benim ana kraliçemsin sen."

Ziynet, aynada başında Fabergé tiarası kendini izlerken,

yıllar önce Selçuk'un koynunda geçirdiği gecelerden birinde rüyasında gördüğü muhteşem mücevherleri hatırladı. O zaman rüyalarında elleri arasından akan kıymetli taşlar, şimdi parmaklarında, kulaklarında, boynunda ve nihayet başındaydı işte. Evet, bunların hepsini hak etmişti, kocası haklıydı. Kendini seyre o kadar dalmıştı ki, ancak Selçuk'un sesiyle kendine geldi.

"Eee, bir teşekkür etmeyecek misin?"

Ziynet, aynadan kocasına doğru dönüp, onun göğsüne yaslandı, elleriyle onun kalçasını sardı, gözlerinin içinde zenginlik hissinin verdiği heyecanlı pırıltılarla ona baktı ve genizden gelen bir sesle konuştu:

"Bu kraliçe, imparatorunu nasıl tatmin edebilir acaba?"

* * *

İmparator ve kraliçe birbirlerini tatminde bir sorun yaşamıyorlardı ama onların yaşamını, krediler aksadığı için artık sorun etmeye başlayanlar vardı: Kreditör bankacıların yöneticileri ve patronları... Onların harekete geçmek için düşündükleri sırada, Ziynet'in magazin sayfalarında boy boy çıkan tiaralı fotoğrafları, Kırmızı Gül Balosu dedikoduları, karıları marifetiyle gözlerine sokulan bankacılar için artık zaman gelmişti.

O gün, sanki sözleşmişler gibi, bankacı dostlarından birkaçı arka arkaya aramışlardı Selçuk'u. Yönetim kurulları bastırmaya başlamıştı. İcra takibine başvurmadan önce son kez uyarıyorlardı.

Selçuk eve döndüğünde yüzünden düşen bin parçaydı. Garsondan kendisine hemen bir kadeh viski istedi. Ardından bir tane, sonra bir tane daha. Anlayamıyordu. Her şey ne kadar iyi gidiyordu. Yağdan kıl çeker gibi, fabrikanın içini boşaltmaktaydı. Biraz daha zaman olsaydı, işler tam iste-

diği gibi ilerleyecekti hâlbuki. Ya Allah ondan elini çekmişti, ya da şeytan. Olabileceklere karşı bir şeyler düşünmeli, kendisini garantiye almalıydı. Bankacılar yönetim kurulunda şu an olduğundan daha farklı, özellikle aileden isimler görmek istediklerini söylemişlerdi. Bu, ağırına gitmişti Selçuk'un. Kendi gölgesinde bıraktığını sandığı aile ismi halen daha piyasadaki gücünü koruyordu belli ki. Ama, kimi çağıracaktı ki yönetim kuruluna. Zaten orada olan bütün aile bireylerini dışlamış, kaçırmış veya kovmuştu. Şimdi, hiçbirini tekrar geriye çağıramazdı. Hırsından gözüne yaş gelmişti. Kendisini çok kötü hissediyordu. Ziynet bir yardım balosunun kokteylindeydi. O dönene kadar kafasını toparlayıp, ne yapacağına karar verip ona öyle anlatmalıydı. Nasıl anlatacaktı onun gözündeki yüceliğini kaybetmeden, bilemiyordu. Birden, kulağına gelen ağlama sesiyle kendisine inanamadı. Elini gözüne götürdü. Ağlıyordu. Ama bu, pişmanlık değil, kaybedecek olma hırsının gözyaşlarıydı. Hırsı, aniden ona yönetim kurulu için gerekli ismi çağrıştırdı. Berke, davet edebileceği tek aile ferdiydi. Birkaç dakika bekleyip, kendine çekidüzen verdikten sonra telefonu çevirdi.

* * *

Anberin, bir müzayede evinin tertiplediği "Sanat ve Mistisizm" konulu konferanstan döndüğünde, kocasını telefonda buldu. Onun Selçuk'la konuştuğunu anlamıştı, yanı başında durmak istemedi. Yanağından öpüp, doğru mutfağa gitti ve akşam yemeği hazırlıklarına başladı. Az sonra Berke telefonu kapamış, mutfağa gelmişti. "Hoş geldin karıcığım" dedi, "Nasıl geçti?"

"Çok güzel bir konferanstı. Epeyi not aldım. İleride bir şeyler yazarsam, hepsi çok işime yarayacak. Peki senin? Senin nasıl geçti günün?"

"Şu daire satışı için yine konuştum komisyoncuyla."

"Berke'ciğim, lütfen, sonra üzüleceksin."

"Şu anda, evimizin düzeninin, çocuklarımızın tahsilinin önemi daha fazla."

"Ama canım benim, ihtiyacımız olan rakamın yanında o dairenin değeri kat kat fazla. Boşu boşuna indirmiş olacaksın değerini."

"Senin de artık biraz rahat etmen lâzım Anberin'ciğim. Helâk oluyorsun bana destek olmak için. O daire satılırsa, uzun bir müddet, böyle kumru gibi düşünmek zorunda kalmayız."

"Tablodan aldığım paranın çoğu halen duruyor, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama, o da bir hastalık, ameliyat falan gerekirse diye dursun bir kenarda. Günler, yıllar ne gösterecek, bilmiyoruz. Bu arada, Selçuk bir teklifte bulundu."

"O uğursuzdan bir haber alacağımızı tahmin etmiştim."

"Beni yönetim kuruluna çağırıyor."

Anberin, elindeki tabakları rafa bıraktı, kocasına döndü, "Yönetim kuruluna?"

"Evet."

"Ne cevap verdin?"

"Henüz bir cevap vermedim ama sanırım kabul edeceğim."

"Ne oldu da şimdi birdenbire bu teklif geldi dersin?"

"Sanırım, barışmamızla beraber, eskiden olan ilişki yakınlığını kurmak istiyor olmalı."

Anberin, düşünceli bir tavırla kollarını kavuşturdu, "Umarım düşündüğünde yanılmazsın canım. Senin bir kere daha üzülmene tahammül edemem."

"Biliyorum canım. Her şeyi, sen de, çocuklar da benimle beraber yaşadınız. Tekrar yakınlaşmamız konusunda Selçuk'a bir şans daha vermek istiyorum. Hatasını fark eden insandan bir daha zarar gelmez."

"Berke'ciğim, benim gönlümün bu adamdan uzak durma-

mız yönünde olduğunu biliyorsun. Ama, sonunda senin de hissedarı olduğun, aile şirketin. Yönetim kurulunda olman kadar tabii bir şey olamaz."

Berke, karısına sarılıp, kucakladı, "Desteğin için teşekkür ederim sevgilim" dedi.

* * *

Aynı anda Selçuk'un malikânesinde kıyamet kopuyordu. Ziynet, daha henüz kokteyl kıyafeti üzerinde, Selçuk'un karşısında ellerini beline koymuş, ayağını yere vurarak, avaz avaz bağırmaktaydı:

"Ne demek son çare iflâs istemek? Ne deeeeemeeeek?"

Selçuk, oturduğu koltukta, beş kadeh viskiden sonra, gevşemiş, yayılmıştı. "İflâs istemek demedim. Konkordato ilânı dedim."

"O her neyse işte... Sonunda her şey elimizden gitmeyecek mi? Sen... sen neler diyorsun?"

Gözlerini salonun eşyaları üzerinde dolaştırıp devam etti:

"Bütün bunlar yalan mıydı yani?"

"Konkordato ilân edilirse, her şey yerli yerinde kalır, borçlar ödenene kadar beklenir, o arada malın mülkün değeri artar. Eskisinden daha zengin bile çıkılabilir."

"Senin zenginlik anlayışın buysa, bir gün var, ertesi gün yok... İnanamıyorum."

Olduğu yerde bir dönüp tekrar devam etti:

"Bak Selçuk, sana şu kadarını söyleyeyim. Ben zayıf erkekten nefret ederim. Ben senin gücünü sevdim, o kadar insanın tepesinde oluşunu, kuvvetini sevdim. Şimdi, iflâs etmiş, işini yürütememiş bir erkeği sevmemi nasıl bekleyeceksin?"

"Yahu Ziynet, anlamıyorsun ki, son çare dedim ben de zaten. Öbür türlü, ya holdingin yönetimini bankacıların önerdiği birilerine devredeceğim, ya da icraya verileceğiz."

"Ben onu bunu anlamam. Sen, banka hesabımızı doldurup, malımızı mülkümüzü korumaya almadan hiçbir halt yapamazsın."

Ziynet'in, hırsından, boynundaki damarlar şişmişti. Şimdi, uzun zamandır sakladığı, giysilerle, takılarla örttüğü aslına rücu etmişti. Daha fazla ne diyeceğini bilemez halde, "Öyle iki parayla kalırsak öldürürüm seni, inan öldürürüm" diye bağırdı.

Sinirden midesi bulanıyordu. Salondan çıktı ve koşar adımlarla üst kata çıkan merdivenlere doğru ilerledi.

Selçuk, basit, iş hayatından habersiz karısının ağzından duyduklarıyla afallamıştı. Kendisini hırslı zannederken, az önce Ziynet'in şirretliğine sebep olan servet arzusunun ne derece olduğunu ilk defa fark ediyordu. Bu kadar bağırtıyla Ziynet, aslında hiç aklında olmayan bir şey hatırlatmıştı. Özel hesabına ne kadar toparlamış ve Hasan Ağa'yla ne kadar büyük bir ittifak yapmış olursa olsun, ismine kayıtlı her banka hesabı, her menkul, her gayrimenkul elden gidebilirdi. Bu konuda kesinlikle hemen bir çare düşünmeliydi.

Selçuk'un beyni, bankalarla yaşamaya başlayacağı kavgalar, şimdiye kadar kenara attığı servetinin nasıl korunacağı, bundan sonra batış yaşanırsa, holdingin bünyesinden daha neleri kaçırıp sahiplenebileceği, icralar başlarsa neler yapabileceği ve tabii ki karısını nasıl tatmin edip, onun gözünde nasıl hâlâ kıymetli kalabileceği konuları arasında tilkilerin çektiği bir kızakla seyahat ediyordu sanki. Aslında, düşündükçe, konkordatonun pek işine gelmeyeceğini fark ediyordu. Resmen başarısızlığını ilân etmiş olmak demekti bu. Hele hele bankaların, kendisinin yerine veya yönetim kuruluna kontrolör olarak yerleştireceği adamlar hiç işine gelmiyordu. O zaman bütün çarpık faturalar, alırken abartılmış, satarken çarpıtılmış rakamlar, Hasan Ağa'ya giden makineler, diğer fatura yolsuzlukları ve tabii aynı zamanda uzun

zamandır olağan yönetim kurulu toplantılarının yapılmadığı, holdingi tek elden tek kararla yönettiği, kısacası rahatını sağlayan ne varsa hepsi ortaya çıkacaktı. İcrayı beklemek, en doğru seçim olacaktı. O arada özel hayatındaki malvarlıkları ile ilgili de bir düzenleme yapmak için vakit yaratmalıydı. Bu, karısını da mutlu edecekti. Müflis bir işadamı olacaktı ama nasılsa kendisini temize çıkaracak bir şeyler bulurdu. Ülkenin zor şartları, sanayi alanında yaşanan zorluklar, bankaların sabırsızca, alacakları üzerine haksız olarak gelmeleri gibi, düşünürse bulabileceği ve röportajlarda mazlumu oynayarak anlatabileceği çok hikâye yaratabilirdi. Ayrıca bu iflâstan zaten ona bir zarar gelmeyecekti. O, dünyalığını yapmıştı. Hem İsviçre'de, hem Caymanlar'da harika bir servet yatıyordu. Şayet şu zor an gelmeseydi, hem kendisi şirketin kasasından aynı lüksle yaşamaya devam edecekti, hem de oralardaki hesaplar yığılmaya devam edecekti, içinden tek kuruş çekmeye gerek kalmadan. Ama kısmet bu kadardı, demek ki...

Şimdi, numaradan da olsa, Berke'nin de katıldığı bir yönetim kurulu toplantısı ayarlasa iyi olacaktı. Madem o da bir Vardar'dı, o zaman o da elini taşın altına sokmalıydı.

Selçuk, içinde olduğu durum için kendi kendine bulduğu sebepler, şahsı adına yarattığı özürler ve çıkış çarelerinden memnun, gülümsedi. Ama bu biraz da zoraki bir gülüştü. Holdingi daha istediği gibi boşaltamamıştı. Temettüsüz geçen birkaç seneden sonra ortaklarından bedavaya toplayabileceği hisseler ve kazancın tamamına tek başına sahip olmak hayâlleri gerçekleşemeyecekti. Bundan dolayı buruktu. Bir şeyler yanlış gitmişti. Tabii kendisinin dışında bir şeyler. Aksi olamazdı zaten!

Ertesi gün, Selçuk'un ilk icraatı, malikâneyi karısının üzerine geçirmek oldu. Ziynet, beraberliklerinde ilk kez Selçuk'u alttan alarak değil, şirretlik yaparak yendiğini görmenin

mutluluğu içindeydi. Ayrıca tabii, böylesine saray yavrusu bir evin sahibi olmanın tadı da hiçbir şeyle ölçülemezdi. Ama, üzerinde fotoğrafı olan tapuyu eline aldıktan hemen sonra kocasından bir başka sürpriz daha duydu:

"Boşanmamız lâzım" diyordu Selçuk.

Ziynet, elinde tapu olmasına rağmen, az önce düşündüklerinde hatalı olduğunu sandı. Selçuk'u alt etmiş, kazanmış falan değildi belli ki. Onun isyanlarına bir sus payı evi vermişti ama şimdi de boşanmak istiyordu. Ziynet, bu ev gibi daha alabileceği neler olduğu aklına gelince, yaptıklarına pişman, gözleri yaşlı bakarken, Selçuk'tan af dilemek üzereydi. Ama, kocasının söylediklerleriyle birden rahatladı, huzur buldu. Bu gerçek bir boşanma olmayacaktı, kimseye ilân etmeyeceklerdi. Sırf, haciz ihtimâline karşı bir korunmaydı.

"Hâtta, bence sen oğlanı alıp Amerika'ya falan gitmelisin. Bu tatsızlıklar yaşanırken buralarda olmasan iyi olur diyorum."

"Orada nasıl yaşayacağız?"

"Aynen burada yaşadığınız gibi. Sana New York'ta bir hesap açtırıp, para aktaracağım. Oturmak istediğin gibi bir yer bulur, alır, yerleşirsin."

"Sonra?"

"Sonrasını göreceğiz. Daha her şeyin çok başındayız. Nasıl bir mücadeleye gireceğiz, şu anda ben de göremiyorum."

Ziynet, aslında buralardan ayrılıp suyun başını bırakmak istemiyordu ama birdenbire, hayatında hiç hazırlıklı olmamasına rağmen son derece cazip gelen bir New York macerası yüreğini hoplatmıştı. Hem de kendi başına buyruk kuracağı yepyeni bir hayat, son derece cazipti. New York'un gözde restoranlarında, barlarında, alışveriş merkezlerinde dilediği kadar dolaşacak, alışveriş yapacak, yeni arkadaşlar edinecekti. Hem de yaşamına yabancı olduğu bir ülkede, onu tanıyacak olanlar, burada olduğu gibi, geçmişini, nereden geldiğini falan da bilmeyeceklerdi. New York'ta, zengin, tanın-

mış, muvaffak bir işadamının, güzel para harcayan, zengin ikramlarla misafir ağırlayan karısı olarak tanınacak ve kendisine bambaşka bir muhit edinebilecekti. Zihninden bunlar yıldırım hızıyla geçerken Ziynet çoktan oraya varmadan önce kimleri arayıp, gider gitmez kimlerle yakınlaşması gerektiği üzerine listesini yapmaya başlamıştı bile. Ama Amerikan vizesi almak, istedikleri kadar hızlı gerçekleşmeyebilirdi.

"Berke konsoloslarla falan görüşürdü bir zamanlar. Yardımcı olabilir" dedi Selçuk.

Karısı hemen atıldı, "Ben ararım onu" dedi.

Daha kısa bir süre önce sadece Selçuk Vardar'ın sevgilisi kalabilmek hayatının projesi olan Ziynet'in, her arzusuna sahiplenmekle projelerinin bir yenisi çok kolay devreye giriyordu. Bu gece de uyuyana kadar kurguladığı ve sonra da rüyalarını süsleyen şey, New York'ta kuracağı yaşam oldu. Biraz daha gayretle, şahsî imkânları Selçuk'tan daha iyi olabilirdi. Bunun için de sabredecekti.

Ertesi sabah, Ziynet, Berke'ye telefon ettiğinde detayları vermedi. Sadece bir yardıma ve onun bilgisine ihtiyacı olduğunu söyledi. Yüz yüze konuşursa, geri çevrilmesinin daha zor olacağını düşünmüştü. Öğleden sonrası için randevulaştılar.

Anberin, kapıyı açtığında Selçuk'un kraliçesi ve veliahdı karşısındaydı. Küçük oğlan, aynen babasının bakışlarına sahipti. Gözleri, dağıtacak, altından girip üstünden çıkacak bir şeyler arar gibi bakıyordu. Nitekim daha antreye ayak basar basmaz, Anberin'le öpüşen annesinin elinden kurtulmasıyla birlikte, kaşla göz arasında antredeki vazoya bir tekme attı, sonra konsolun üzerindeki antika kitapları bir el hareketiyle domino taşları gibi yere indirdi. Anberin, eşyaları korumak üzere atıldı ama Ziynet'te en ufak bir reaksiyon yoktu. "Tutamıyoruz yerinde valla" dedi, "Çok hiper. Çok zekâdan olurmuş."

Anberin, "Zekâ falan değil, düpedüz arsızlıktan olur" diye-

cekti, demedi. Sadece, anlayana mânalı bir tebessümle, vazo ve kitapları yerine yerleştirdi. "Haydi gelin içeriye" dedi, "Berke salonda bekliyor."

Ziynet konuyu açana kadar, önce biraz, aralarında artık küslük olmadığından duyduğu mutluluğu ve aile birliğinin onun için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu falan anlattı. O kahvesini içerken Anberin, kırılabilecek ve kıymetli eşyalarını küçük oğlanın hışmından korumak üzere onun ardında dolaşıyordu. Ziynet lâfını kesip oğluna baktı, "Sizinkiler de bu kadar hiper miydi?" diye sordu. Elbette, kapıdan girdiği zaman söylediğinden sonra bu soru aslında, "Sizinkiler de bizimki kadar zeki miydi?" anlamına geliyordu. Anberin bunun farkında, Berke'ye bakarak gülümsedi ve "Bizimkiler farklıydı" dedi ve büyük fujer saksısının dibindeki çakıl taşlarını toplayıp yere fırlatan oğlana bakarak ekledi:

"Kardeşleri de böyle olursa işin zor."

Ziynet, oğluna bir şeyler söylemek ihtiyacı hissetmiş olmalıydı. Yerinden kalkıp onun attığı çakıl taşlarını tekrar saksıya koymaya çalışırken Anberin'i cevapladı:

"O kardeşler pek kolay gelmeyecek valla."

Nedenini soran olmadı ama Ziynet, büyük bir rahatlıkla, yüzünde de durumdan çok eğlendiğini belli eden bir ifadeyle devam etti:

"Yahu, benimkinin problemi var. Kolay tutmuyor. Bana kalsa çoktan doğurmuştum ikinciyi."

Anberin, kocasıyla olan bu kadar özel bir konuyu bu kadar rahat konuşan kadına hayretle bakarken, Berke'yle göz göze geldiler. İkisi de gülmemek için gayret gösterdi.

Az sonra konu değişmiş ve konsolosluktan vize işine gelmişti. Berke, kibarca, konsolosluklarda hatır işiyle vize alınmadığını, sadece formalitelerin hazırlanmasına yön gösterebileceğini söyledi. Ama yine de elinden geleni yapacaktı. Ziynet, bu kadarından da memnundu.

"Çok makbule geçer. Valla, senden başka kimse aklımıza gelmedi Berke'ciğim" dedi. Ancak Berke, bir uyarıyı yapmadan geçemedi:

"Yalnız, formları doldururken, gerçekdışı bir bilgi yazma sakın."

"Nasıl yani?"

"Yani, ne bileyim, sorulan her şeye, gerçekten Amerika'ya gidiş sebebiniz, ne kadar kalacağınız gibi, tastamam cevap verin."

Ziynet, Selçuk'la birlikte plânladıklarının farkına varılmış olmasından duyduğu endişeyi hemen, alınganlık görüntüsüyle kamufle etmeyi becerdi ve gözlerini açarak, "Aaaa! Aşk olsun! Yapar mıyım öyle bir şey?" dedi.

"Gayet tabii, bile bile yapmazsın. Ama bazen, sırf çok ciddiye alınmadığı için öylesine verilen cevaplar sonradan üzüntü oluyor insanlara."

Ziynet gitmek üzere ayağa kalkmıştı. "Hiç merak etme. Çok dikkat ederim" dedi. Dudaklarında keyifli bir gülümseme vardı. Amerika macerasıyla programlı yaşıyor olmak onu heyecanlandırıyor ve çok mutlu ediyordu.

Az sonra Ziynet, yepyeni SUV'sinde oğluyla beraber bahçeden çıkıyordu. Araba kapıdan yola döndüğü an Anberin gülmeye başladı. "Berke'ciğim, sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi, "Bu kadın, şayet bilhassa yalan söylemek istemiyorsa, ağzında bakla ıslanmaz. 'Kolay tutmuyor' diye bize anlattı, inanamadım." Sonra ekledi:

"Tam kendisine göre bir kadın bulmuş kuzenin" dedi Anberin, "Eminim çok eğleniyorlardır beraber."

* * *

Ertesi hafta, yıllar sonra ilk defa, Berke, Vardar Holding'in binasından içeri giriyordu. Çocukluğundan beri, büyükbaba-

sının yanında gelip gittiği, sonra yıllarca yaz tatillerinde çalışmak için, ardından yönetim kurulu üyesi olarak geldiği, ona sanayi dünyasını, işçiyi, üretime yatırım yapmayı sevdiren mekâna geri dönmek onu duygulandırmıştı. Kapıda ve binanın koridorlarında rastladığı eski yıllardan kalmış birkaç emektar çalışan onu hararetle karşıladılar. Yıllardır, bazılarının iki nesildir tanıyıp sevdikleri aile fertlerinin birer birer, o veya bu şekilde ortadan yok olmasından sonra, Berke Vardar'ın orada bulunması hepsini yeniden geçmiş günlere götürmüştü. Berke, özlediği bu mekânın, içindeki ruhu halen kaybetmemiş olduğunu görmekten son derece mutlu oldu. Ta ki, Selçuk'un odasında, müdürleriyle yapılan toplantı gerçekleşene kadar.

Selçuk, Berke'yi koridora kadar çıkarak karşıladı. Sarılıp öpüştüler. Sonra odasında yeni yönetim kadrosu ile tanıştırdı. Berke, içlerinden bir tek Ayhan'ı tanıyordu. Toplantının gidişatından, Berke, bütün yeni, tıfıl yönetim kadrosunun, Selçuk'a kayıtsız şartsız biat etmiş olduğunu fark etti. Tam istediği gibi bir idare şekline ve kadroya ulaşmışken şimdi kendisini niye çağırdığını bir kez daha merak ediyordu. Ama bu sorusunu şimdi soracak değildi. Berke, bu ilk toplantıda mümkün olduğu kadar şirketin gidişatı hakkında aydınlanmaya çalıştı. Ama, konusu geçen zorluklar hakkında, özellikle kreditörlerin sıkıştırmaları konusunda kuzeninin ve ekibinin gösterdiği lâkayıtlıktan rahatsız olmuştu. Her şey nasılsa hallolur, holding çok kuvvetli, ihracatı çok iyi, her şeyin altından kalkar gözüyle bakıyorlardı. Soracağı çok şey vardı ama, kuzeniyle baş başa kalacağı ânı tercih etti. Diğerleri dağıldığında, "Selçuk" dedi, "Bu çocuklar işlerine hâkimler mi?"

Selçuk, soru kendi şahsına yönlendirilmiş kadar korumacı bir tavırla, "Gayet tabii" diye cevapladı, "Onları ben yetiştirdim."

"Anlıyorum. Ama, holdingin sadece tekstil işinde olduğu zamanki kadrosuna kıyasla, şirket bu kadar dalı daha içine almışken, sanki bu çocuklar kifâyetsiz gibi geldi bana."

Selçuk, Berke'yi niye iş hayatından, aileden, yönetim kadrolarından, gücünü engelleyebileceği her yerden elemek, yok etmek istediğini bir kez daha hatırlamıştı. Kendisinin yerinde olmak konusunda en ufak bir arzusu olmamasına rağmen ondan niye bu kadar rahatsızlık duyduğunu anımsıyordu. Çünkü Berke'nin düşündüğünü söylemekte müdanası yoktu. Daha ilk "merhaba"dan sonra kadrosunu eleştirmekle başlamıştı zaten. Berke devam ediyordu:

"Okan da, Şükrü de, bana sorarsan tecrübelerinin yetmeyeceği kadar büyük sorumlulukların başındalar. Ben, şu kadrodan hiçbirinin bir banka genel müdürü ile oturup konuşabileceğini sanmıyorum."

"O işi ben bizzat yapıyorum zaten. Onlar benim çizdiğim stratejiyi takip ediyorlar."

"Kendine çok yük almışsın o zaman. Böyle bir kadronun kendi tecrübe ve inisiyatifiyle departmanlarının sorumluluğunu alabilmesi gerek. Senin enerjini ve vizyonunu günlük işlerin değil, geleceğin programına harcaman daha makbul olanı değil mi?"

Selçuk, sırf, Berke'den özür dileyip geri çağıran kendisi olduğu için, gerilmeye başlayan sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. Değişen bir şey yoktu. Kuzen dersini almamıştı, kaldığı yerden devam ediyordu. Koltukta gerilerek, alaylı bir gülümsemeyle sordu:

"Senin Astaş'ta yaptığın gibi mi?"

Berke, bir an sessizce onun gözlerinin içine, "Bana hatırlatma o günleri" der gibilerinden baktı. Sonra, yavaşça, "Evet, benim yapmak istediğim de buydu. Tam da o noktaya gelmiştim. Hatırlar mısın, Güneydoğu'daki fabrika projemi? Neredeyse gerçekleşmek üzereydi. O fabrika bahanesiy-

le o çorak, fakir alanda medeni bir şehir doğacaktı. Binlerce işsize iş, çocuklarına okul, ailelerine hastane, insanlara gelecek yaratılacaktı."

Selçuk, şimdi düşününce, hayâl meyâl hatırlamaya başlıyordu. Zira toplantılarına gittiği andan itibaren Astaş'ı ve Berke'yi aile zincirinden nasıl çıkaracağını düşünmekten, üyelere sunulan detaylarla pek ilgilenmemişti.

"Yahu sahi amigo" dedi, "Amma büyük düşünmüşsün o zaman."

Berke, anlattıklarını kendisine bir methiye olarak hatırlatmadığı için, iltifatı sahiplenmedi.

"Eğer o tarihte o yatırımlar gerçekleşseydi, bugün o bölge refah içindeydi Selçuk. Hem bölge kalkınacak, hem Arap ülkelerine ve Türkî Cumhuriyetlere çok daha avantajlı ihracat yapılabilecekti. Astaş, değil sadece bölgenin, Avrupa'nın bir numaralı ambalâj şirketi olacaktı."

"Yahu, demek bütün bunlar sıradaydı..."

Selçuk, sanki kendi dışında bir dünyadan bahsediliyormuş ve Astaş'ın projelerinden, batışından hiç haberdar değilmiş gibi dinliyordu. Daha doğrusu öyle gibi dinlemeyi beceriyordu. Yoksa çoktan midesi kaynamaya başlamıştı. Berke daha fazla uzatmadı.

"Ne alâka geldik şimdi bu konuya?" dedi. Bu, Selçuk'u rahatlatmıştı. Ama, cümlenin devamı, "Konumuz holding şimdi" diye gelince, daha fena buruldu. Hiç de iyi etmemişti kuzenini tekrar buraya sokmakla. Zaten ondan gerçek anlamda isteyeceği bir şey de yoktu. Sadece dışarıya karşı bir Vardar'ın yanında olduğunu göstermekten başka işe kullanmayacaktı onu. Bir yönetim kuruluna girsin, ondan sonrası zaten gerekli değildi.

"İçeride, ekibini sorguluyor gibi olmak istemedim ama bazı sorularım var Selçuk."

"Sor amigo."

"Borçlar, faizler konuşulurken, hiç SSK primlerinden söz edilmedi. Umarım onlar zamanında yatırılıyordur."

"Onu Ayhan'a sorsana."

"Sana sormayı tercih ettim."

"Orada bir problemimiz olduğunu sanmıyorum."

"Sanmıyorsun?"

"Ödeniyordur."

Berke'nin içine toplantının daha ilk anlarında çöken endişe çoğalmıştı. "Eminim çok iyi biliyorsun Selçuk. Çalışanların primlerini ödemek, en az kredi borçlarını ödemek kadar önemli, hâtta daha önemli. Çalıştırdığımız adamın kanunî primlerini yatırmamız şart."

Selçuk, onun, daha ilk günden "biz" diye konuşmasından rahatsızlık duymuştu. Ne bu fabrikada, ne holdingde var olan hiçbir şeyde Berke'nin hakkını görmüyordu. Ne Berke'nin, ne de başka birinin. Bir tek kendisi ve sorgusuz onun yanında olan, onun da pay vermek istediklerinin yeri vardı bu servetin içinde. Berke'nin sorgulamalarını engellemek üzere onu biraz sindirebilecek bir şeyler düşünüyordu şu anda. Nitekim hemen aklına gelmişti bir şey.

Koltuğunda iyice arkasına yaslanıp, bacak bacak üzerine attı. "Yahu Berke" dedi, "Korkuyor musun yoksa?"

Berke, soruya anlam veremeyerek baktı, "Korkmak mı? Neden?"

"Ne bileyim ben? Hani iş biraz zora giriyor diye, yönetim kurulu sorumluluğunu istemeyebilirsin."

"Selçuk, bahsettiğimiz bizim aile işimiz. Aramızda her ne olduysa oldu. Şimdi, önümüze bakalım. Şayet bana ihtiyacın var da, zor bir günde sana bir el verebileceksem, burada yanında olurum. Ama cevabımı almam gereken sorular olacaktır ve bunları çekinmeden soracağım."

Selçuk, şimdilik bugünü geçiştirmeyi tercih ederek, rahatlamış bir tavırla güldü, "Sevindim amigo" dedi, "Yanımda ol-

duğuna sevindim. Çünkü aile diye kimse kalmadı artık. Sen bakma, bu aile öyle matah bir aile değil. Bak, kimse kaldı mı burada?"

Berke içinden, "Neden acaba?"yı, cevabını bilerek, kendi kendine yönlendirdi ama yüksek sesle telâffuz etmedi. Yine de sorusu dudaklarına bir tebessüm getirdi. Selçuk'u bunca zaman sonra yeniden bu kadar yakından izlerken, Anberin'in onunla ilgili yorumları aklından geçiyor ve gittikçe daha çok karısına hak veriyordu. Az önce kendisine yöneltilen sorunun arkasında, Selçuk'un kaçışı olduğunu biliyordu. Konuyu unutmamıştı, kaldığı noktaya geri döndü, aynı tebessümle devam etti:

"Neticede, benim SSK primlerinin muntazam ödenip ödenmediğini sormamın sebebi korkaklık falan değil."

Berke saatine baktı. Beşiktaş'taki ofisinde toplantısı vardı ve kalkması gerekiyordu.

"Özür dilerim Selçuk, şimdi gitmem gerekiyor."

Beraber ayağa kalktılar. Selçuk, "Senin içini rahatlatırız merak etme" dedi, onu geçirirken. Kapıyı kapadığında, huzursuz olmasına rağmen, Berke'yi bir kez daha elinin altında hissetmenin ona tatmin verdiğini fark etti. Bu, enteresan bir duyguydu. Bu kadar uzak durmak isteyip de aynı zamanda bu kadar yakınında kontrolde tutmak istediği hiç kimse olmamıştı hayatında. Bu defa da yine fiyaskoyla bitecekti, bunu biliyordu ama en azından o an gelene kadar Berke'yi bir gıdım daha zorlayabilirdi.

* * *

Anberin D&R'ın kafesinde oturmuş, bir taraftan espressosunu yudumlarken, raflardan seçip masanın üzerine yığdığı kitapların sayfaları arasında dolaşıyordu. Terapi kabul ettiği zaman dilimlerinden biriydi kitapçılarda geçirdiği sa-

atler. Şu an, gözleri süratle sayfalarda gezinirken, seçtikleriyle eve gidince başlayacak olan okuma günleri, geceleri için şimdiden heyecanlanıyordu. Şayet salt ansiklopedik bilgi olsun diye edindiği bir yayın değilse, okuduğu kitabın kalın olmasını ve onu içine alıp uzun süre farklı bir dünyada yolculuk yaptırmasını isterdi. Bu seçmeler de, hangileriyle yolculuk yapmak isteyeceğinin işaretini veren keyif zamanları olduğundan tadını çıkarırdı. İşte, tam kahvenin ve kelimelerin lezzetine teslim olmuşken birden arka tarafta bir yerlerden çok tanıdık bir ses duydu. Önce umursamadı ama hiç yorulmadan, nefes almadan, oyuncu bir tonla konuşan kadın sesi yaklaşmaya başlayınca, dikkati okuduğu kitaptan uzaklaştı. Yine de arkasına dönüp bakmadı ama onu görmesine gerek yoktu, kim olduğunu anlamıştı.

Gloria, yabancı mecmuaların teşhir edildiği rafların önünde durmuş, rastladığı bir hanım arkadaşına yanlarına yaklaşan erkeği göstererek konuşmaya devam etti:

"İşte kocam, Erhan."

Anberin, oturduğu yerde bir anda iğne yutmuş gibi oldu. Hayretler içinde, arkasına dayanıp kulak kabarttı. Gloria tanıştırma merasimini tamamlamış, devam ediyordu:

"Evde, küçük bir partiyle hallettik canım. Fazla gürültü olsun istemedik."

"Çok sevindim Gloria'cığım" dedi, arkadaşı. "İkinizi de tebrik ederim. Umarım çok mutlu olursunuz. Bir kere daha taze gelinsin, desene."

"Çok taze sayılmaz canım. Altı ay oldu bile."

Anberin, dudaklarını ısırırken, gülmekle kızmak, dönüp Gloria'ya kendini göstermek arasında kararsızlık yaşadı. Ama, yüz yüze gelmeleri Gloria'yı ancak mutlu ederdi. Gizlice evlenip, hâlâ daha her şeyden habersiz Berke'den yüklüce bir aylık almakta olmasından gurur duyacağı ve Anberin'in yüzüne alayla bakacağı muhakkaktı. Ona bu fırsatı ver-

mek istemedi. Ama en azından akşama kocasına vereceği bir sürpriz haberi olacaktı.

Gloria ve yeni kocasının kitapçıda işleri bitmiş olmalıydı, sesleri uzaklaştı. Anberin, az önce göz gezdirmekte olduğu kitabın konusundan uzaklaşmıştı. Bir erkeğin üzerinden hayatı yaşamayı hedef edinen kadın; terk edildiği takdirde, hayatının tek obsesyonu kendisini bırakan erkeğe hayatı zorlaştırmak ve biraz daha fazla ödetmek olan kadın; önce erkeği bezdiren, sonra da hayatında kalamadığı için onun hayatını mahvetmek adına kendi yaşamının keyiflerinden vazgeçen kadın ve daha nice marazî kadın tipi gelmiş, masasına oturmuştu sanki. "Tanrım" dedi, "Erkeklere acıyorum."

Anberin, satın alacağı kitapları seçmiş D&R'dan ayrılırken saat beş buçuk olmuştu. Tam kasanın önüne geldiğinde, günün ikinci bir tesadüfü, Tarık'la karşılaştı. Tarık, onun yüklendiği paketleri görünce, "Dükkânı almışsın galiba" dedi.

"Keşke. Alamadıklarımda aklım kalıyor inan. Alsam, okuyacak vaktim olmayacak. Onun için iki saat oturup seçiyorum."

"Berke yok mu? Ayrılmazdı senden."

Anberin güldü. "Eski bir hayranıyla."

Beraberce, mağazanın kuytu köşesine doğru geçip durdular. Tarık, onun gülüşüne rağmen, gözlerindeki gizli endişeyi fark etmişti.

"Selçuk'la deme sakın."

Sonra Anberin'i dirseğinden hafifçe tutarak, "Vaktin var mı, bir yerde oturup konuşalım" diye sordu.

Anberin saatine baktı.

"Bir kahvelik zamanım var."

Tarık, "Müsaadenle" deyip, onun elindeki kitap torbalarını aldı ve alışveriş merkezinin alt katındaki restoranlardan birinde oturup, birer kahve ısmarladılar. Anberin az önce kaldıkları yerden devam etti:

"Yeniden yönetim kuruluna çağırdı Selçuk onu."

Tarık, elini alnına vurup, "Aman Allahım!" dedi, "Umarım kabul etmez. Holding fena halde tepetaklak gidiyor. Daha doğrusu Selçuk fena işi götürüyor. Uzak kalsın Berke."

"Berke'yi tanıyorsun. Yine bir şövalyelik istenirse kendisinden, gidecektir. Bugünkü sadece, yönetim ekibiyle tanışması için tertiplenmiş bir toplantıydı. Benim de umudum, kabul etmemesi."

"Benim konuşmamı ister misin?"

Anberin, başını ümitsizce iki yana salladı. "Bir faydası olacağını sanmam Tarık'cığım. Zaten özellikle holdingin bir zorluğu varsa, Berke orada olmak isteyecektir. Selçuk'la yaşadığı problem onu aile geçmişinden ve bağlarından uzaklaştırmadı hiçbir zaman. Selçuk'a tahammül ve affetme gücü de bu duygulardan geliyor zaten."

Tarık bir an düşünceli bir tavırla, gözleri masanın üzerinde ama uzaklarda bir yerlere dalmış gibi, parmaklarını kahve fincanının üzerinde sinirli hareketlerle tıklatarak sessiz durdu. Sonra, kararını vermiş olmalıydı ki, Anberin'in gözlerinin içine bakarak, "Sana bir şey söyleyeceğim" dedi, "Ama bunu bir tek sana söyleyeceğim. Hâtta sana teslim edeceğim."

Anberin, onun bakışından, söyleyeceğinin çok ciddi olduğunun farkındaydı. Bekledi. Tarık, dirseklerini masaya dayayıp, hafifçe öne doğru eğildi ve alçak sesle konuştu:

"Sana güvenebileceğimi biliyorum Anberin. Sana teslim edeceğim şeyden de sadece ve sadece senin haberin olmalı. Bunu Berke'ye dahi söylememeni rica edeceğim. Mümkün olur mu?"

"Berke'den bile saklamam gereken bir şey?"

"Biliyorum. Onunla aranızda gizlilik bırakacak bir şeyi seninle paylaşmam bana da hoş gelmiyor. Sana vereceğimi, sen bir gün kullanabilirsin. Gerek olabilir. Ama Berke'nin katiyen ortaya çıkarmayacağından çok eminim. O, zarfın içindekileri, kendisini bir belâdan kurtarmak uğruna dahi kullanmayacak bir tip."

"Neden bahsediyoruz?"

"Bir zarf var."

"Bir zarf?"

"Evet, Selçuk'a ait bir zarf. Kendisi mi saklamış, yoksa biri şantaj olarak mı göndermiş, onu bilemiyorum. Tek bildiğim içeriğinin ne olduğu."

"Evet?"

"Ve aslında bu içeriği benim de bilmiyor olmam gerek."

"Nasıl öğrendin?"

"Selçuk kendisi zarfı bana emanet etti... Bir süreliğine... İçerdeyken. Hayatta elime geçmeyecek bir fırsatı, kendi bana teslim etti."

"Emaneti açmak senin de tarzın değil Tarık. O yönden Berke'ye benzersin sen de."

"Değil biliyorum. Çok düşündüm. Kendimle çok mücadele ettim ama onun bana yaptığından sonra, elimde koz olabilecek bir şey bulduğumdan emin, değerlendirmeye karar verdim."

"Peki sonra?"

"Selçuk'a zarfı teslim ettiğimde, bende de içindekilerin birer kopyası kalmıştı."

Anberin heyecanla, onun devam etmesini bekledi.

"Az önce senden son haberi alınca, birden kafamda bir şimşek çaktı ve bu bilgiye senin de sahip olman gerektiğini düşündüm. Bir gün Selçuk sizi yine sıkıştırırsa, kullanmaktan zevk alacağını biliyorum. Zira, ben alacağım."

Anberin düşünceliydi. "Bilemiyorum Tarık" dedi, "Yani, Berke'den gizli tutacağım bir şeyi saklamak ve sonra yine ona haber vermeden kullanmak..."

Sonra birden, evde kayınvalidesinin resim dolabında bulduğu Muzaffer'in çantasındaki özel evraklar aklına geldi. Onları da kocasına söylemeden, bir gün Muzaffer'in bir ahlâksızlığına karşı kullanmak üzere saklamamış mıydı?

"Gerçi hiç niyetlenmedim ve bir başka düşmana karşı ha-

zırlık yapmadım değil. Sadece değerlendirmem gerekmedi" diye ekledi.

"O zaman alacaksın zarfı. Öyle mi anlıyorum?"

"İçinde ne var?"

Tarık, keyifle gülümsedi.

"Fotoğraflar..."

"Nasıl fotoğraflar?"

"Nasılsa göreceksin. Sana şimdi de söyleyebilirim. Ama o şaşkınlığın keyfini, zarfı açınca yaşamanı isterim doğrusu."

"Peki, anlaştık o zaman."

"Tamam, sana yarın hemen getireceğim."

"Umarım, bir gün kullanmak gerekmez."

"Ben de umarım. Ama Selçuk'u, sen de, ben de tanıyoruz."

Anberin, imalı bir gülüş attı, "Ah, evet. Tanı tanı da bitmiyor" dedi. "Derya gibi adam vesselâm..."

O akşam Anberin, yemekte, Gloria ile ilgili olayı anlattığında, Berke, eski karısının düzenbazlığına sinirlenirken, haber çocuklar için büyük eğlence oldu. Gloria ve yeni eşiyle ilgili öyle hikâyeler yarattılar ki, sonunda Berke de siniri bir kenara bırakıp gülmeye başladı. Hiç gecikmeden ertesi gün avukatına bildirecekti.

* * *

Ertesi gece, çocukların ve Berke'nin derin uykuda olduğu saatlerde, Anberin, çalışma odasında elindeki fotoğraflara bakarken gözlerinde hayret, dudaklarında alaylı bir tebessümle mırıldandı:

"Evet, Selçuk Vardar, gerçekten de seni tanı tanı bitmiyor. Yeryüzünde ve cehennemde tanınabilecek her yönünü tanıdık. Daha başka neler var?"

* * *

Aynı saatlerde Selçuk, yatağında, derin uykudaydı. Birden, bedenine batan sivri bir şeylerin acısıyla haykırarak uyandı. Işığını açmak için uzanmaya çalıştı ama tenine batan şeyler her ne ise, hareket ettikçe daha çok acıtıyordu. Yatağa mıhlanmış gibiydi. Sağ baldırında tatlı bir ılıklıkla akan kanı hissetmeye başlamıştı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Çaresizce, bütün bağırmasına rağmen yanı başında uyumakta olan karısına seslendi:

"Ziynet! Ziynet!"

Ziynet, sırtı dönük, başında tiarası, hiçbir şey duymadan uyumaya devam ediyordu. Selçuk, yerinden kıpırdayamadan, kolunu uzatıp onu omuzundan silkeledi. Ama o, bir homurtuyla, omuzu silkeledi ve kendini yatağın diğer ucuna doğru çekerek, yüzükoyun, uykusunu sürdürdü. Selçuk, ondan umudunu kesmişti. Acıyı göze alarak, başucundaki lâmbanın tijine uzandı ve bastı. O anda, gördükleri karşısında, nefesi kesildi. Gırtlağında düğümlenen iki kelimeyle, "Aman Allahım!" dedi. Allah'ı hatırlamış olması enteresandı, zira karşısında duranlar iki cehennem zebanisiydi. Ateşten, isten, sıcaklıktan renk değiştirip, yer yer kızarmış, yer yer kömürleşmiş bedenleri Selçuk'a bedenindeki acıları unutturacak kadar korkunçtu. Ellerinde tuttukları, içe kıvrık, sivri uçlu kargıları, Selçuk'un bedenine bastırmış duruyorlardı.

"Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" diye sordu Selçuk.

Ama cevap alamadı. Onun yerine zebaniler onu kollarından çekip kaldırdılar, sürükleyerek odadan çıkardılar. Selçuk, yaşadıklarına rağmen, karısının halen daha uykuda olmasına hayretle, kapının eşiğine geldiklerinde başını geriye çevirip ona baktı. Zannettiği gibi Ziynet uykuda falan değildi. Yattığı yerde, dudaklarında aldırmaz bir tebessüm, gözleri açık olanları izlemekteydi. Selçuk, "Hain" diye mırıldandı. Şu an, iki zebaninin kargılarla sürüklemesi mi daha çok acı veriyordu, yoksa Ziynet'in ihaneti mi, bilemiyordu. Gözlerin-

den yaş indi. Zebanilerden biri, başını çevirmek için ensesine vurdu. Selçuk'un nefesi kesildi.

* * *

Selçuk, ciğerlerine nefes doldurmak ihtiyacıyla gözlerini açtığında, can havliyle, kendisini suyun üzerine doğru çekti. Küvetin kenarlarına sıkı sıkı tutundu ve ağzını açıp, arka arkaya derin nefesler aldı. Uzanıp tıpanın zincirini çekti. İçinde kim bilir ne zamandır yattığı ve uyuyakaldığı su, homurtularla giderden boşalmaya başladı. Duvara gömülü mermer raftaki içki kadehine baktı. Tamamı bitmişti. Bu kaçıncı kadehiydi, hatırlamıyordu. Ne zaman banyoya girmiş, ne zamandır uyumaktaydı, onu da hatırlamıyordu. Kâbusu, ona zaman mevhumunu kaybettirmişti. Uzun soluklar almaya devam ederek, tutuna tutuna küvetten dışarı çıktı. Bedeni rüyasında gördüklerini bire bir yaşamış gibi yorgundu ve ıstırap içindeydi.

Bornozunu giyip, yatak odasına gittiğinde, Ziynet gerçekten uykudaydı. Ama ortada ne zebani, ne kargı vardı. Yatağın Selçuk'un yattığı tarafı henüz açılmamıştı bile. Sessizce ilerleyip, örtüyü kaldırdı. Rüyasında kan içinde bıraktığı çarşafa baktı. Pırıl pırıldı. Uzun bir solukla yatağın kenarına oturdu ve dirseklerini dizlerine koydu, başını avuçlarının arasına aldı. İçkiyi bırakmalıydı. Bu ağlama nöbetleri ve kâbuslar işine yarayan şeyler değildi, onu zayıf düşürüyorlardı.

* * *

Birkaç ay sonra

Ziynet, oğlunu almış, turist vizesiyle Amerika'ya gitmişti. Ardında, ismine kaydolmuş güzel bir malvarlığı, New York'ta ise elinin altında hakkıyla doldurulmuş bir banka hesabıy-

la, Manhattan'ın göbeğinde, bu defa Amerikan lüksünü yaşamak üzere hayatına başlamıştı.

Berke'ye holdingin yönetim kuruluna katılmak üzere bir kez davet gelmiş, o toplantı da yine aklını kurcalayan sorular ve hakkıyla alamadığı cevaplarla geçmiş ve bir daha da haber gelmemişti. Arada telefonlaşıyorlar, Selçuk'un anlattığı kadar bilgiyi dinliyor, sonra piyasadan duydukları arasında ikilemde, yine sorular yönlendiriyordu. Yönetim kadrosunun büyük bir soygun içinde olduğu her gittiği yerde konuşulan bir konuydu artık. Bunları Selçuk'a söylediğinde, şiddetli bir itiraz ve aşırı bir korumacılıkla karşılaşıyordu. Berke, onun, Astaş'ın kıyımında seçip getirdiği adamları nasıl savunduğunu hatırlıyordu. Aklına koyduğuna ulaşmak yolunda neye inanması gerekiyorsa ona kendini inandırıyordu Selçuk. Gerçeklerle, onun gördükleri, görmek istedikleri arasında fark vardı. Yaşananların arkasında, Selçuk'un bir plânı olduğuna inanmak istemiyordu Berke ama neye inanacağını da bilemiyordu. Zira, böyle bir imparatorluğu bu hale getirmek için ya gerçekten iş bilmiyor olmak lâzımdı ya da deli... bir de geriye artık çok kişinin söylediği şey kalıyordu... hırsızlık... Onu da, bütün işaretlere rağmen kabullenmek hâlâ daha zor geliyordu.

Anberin, Selçuk'un, kocasını tekrar kurula davet etmemesinden son derece memnun olduğundan, hiç konunun üzerine varmıyordu bile. İç huzuruyla yeni sergisinin hazırlığına konsantre olmuştu. Berke, babasından kalan daireyi sonunda satmış olduğundan, kenarda hayatlarını bir müddet, lüks yapmamak kaydıyla, idame ettirecek bir güvenceleri vardı. En azından bu defa, sergi parçalarını tamamlamak için bir seneyi geceleri uykusuz geçirmeyecekti.

Selçuk, zaten uzun müddet önce alışkanlığından çıkardığı yönetim kurulunu toplama niyetini o bir defadan sonra bozmuştu. Sözde kurul toplantıları, onun verdiği karar-

lar doğrultusunda yapılıyor, Vardar Holding çöküşün eşiğindeyken, Ege'deki Hasbez fabrikası günden güne güçleniyordu. Holdingin acıklı durumuna rağmen, öyle görünüyordu ki, Selçuk'un müdürlerinin maaşları ve özel yaşantıları da birçok önemli kuruluşta eşdeğer görev yapanlarınkinden daha çok meyve veriyordu. Bu arada, hiçbir ortağa dağıtılmayan temettüler, Selçuk ve ekibine dağıtılmıştı.

Vardar Holding'in kasası tek taraflı işlemekten yorgundu ve nihayet o gün geldi: haciz günü... ve ilk olmayacaktı.

Hırs, açgözlülük, megalomani, kıskançlık, küstahlık, yalan, iftira, hırsızlık, ruh ve vicdan fukaralığı, sahtekârlık ve Dante'nin cehennem dairelerinde ne kadar başlık varsa hepsini içine alacak ve üstüne yeni daireler yaratacak daha ne kadar düşkünlük varsa, hepsi bir insanın varlığında, holdingi ve aileyi dağıtmaya, cehennemden yeryüzüne çıkmıştı.

Vecdi Vardar, evinde, senelerdir korktuğu şeyin başlarına gelmiş olmasıyla yıkılmıştı. Gözlerinin önünde, ağabeyiyle birlikte babasından teslim aldıkları, duayeni oldukları, başını çektikleri koca bir sanayi varlığını bir yeteneksiz muhteris bitirmişti. Hem bu, kendi öz oğluydu. İçi yanıyordu.

Holdingin malvarlıkları birer birer el değiştirmeye başladığında, Selçuk, pişmanlık, sıkıntı, üzüntü, utanç duymak bir yana, bütün yaşananlar için birilerini suçlamaya devam ediyordu. İmparatorluğunu kaybediyor olmak tabii ki acı veriyordu. İçkiyi bıraktığı için artık çok ağlama nöbeti gelmiyordu ama içinde bir sıkıntı vardı. Buralarda yaşaması zorlaşacaktı. Ne de olsa, müflis işadamı olmak, ne servet biriktirmiş olursa olsun, hoşa gidecek bir şey değildi. Her an bir tanıdık, bir gazeteci sorusuyla karşı karşıya yaşamak zordu. Tabii bir de, kaale almasa da aile faktörü vardı. Onlar direkt bir şey sormasalar bile, gazeteciler onlar adına ne sorular yaratacaklardı kim bilir?

Selçuk'un aslında aklında yatan, icraya çıkan fabrikala-

rın satışlarına gizli ortağı kanalıyla girip yine Hasbez'e mal toparlamaktı. Ama rakamlar gerçek değerine o kadar yakındı ki, bu iş çok zor olacaktı. Biriktirdiği her şeyden vazgeçmek zorunda kalacaktı. Bu da işine gelmiyordu. Niyeti, malı icradan Hasan Sökmen'e aldırmak, kendisi de bu işi hazırladığı ve sonra bilgi birikimini içine getirdiği için ortaklığını pekiştirmekti. Cebinden, çalıntı para bile olsa, kuruş harcamak hoşuna gitmiyordu. Bunu tezgâhlamak için, akıl almaz bir yöntemi bile denemişti, icra satışından önce. Bu, hiçbir işadamının başında olduğu bir şirket için yapmayacağı, hırsızlık plânı olanın bile gerçekleştirmekten utanacağı bir şeydi. Fabrikaya satış bedeli olarak bildirilen rakama dilekçeyle itirazda bulunmuş ve fiyatın çok yüksek olduğunu ve indirilmesi gerektiğini yazarak, kendisinin ve ortağının satın alabilecekleri bir rakamı değer olarak bildirmişti. Ama, bu konuda talih yüzüne gülmemiş, dilekçesi kabul edilmemişti. Bundan sonra denetim altında olan holdinge bağlı şirketlerin muhasebe kayıtları ortaya döküldükçe, içinden sıyrılamayacağı durumlar ortaya çıkacaktı. Bir an evvel buradan ayrılması gerekiyordu. Bunu, çok âni, hiç beklenmedik bir anda gerçekleştirmeliydi.

Selçuk, şirket hesabından aldığı kıymetli ev eşyalarını, koleksiyon parçalarını korumaya almak kaygısıyla uğraşırken, bankaların, şirketin malvarlıklarına birer birer el koyma işlemleri devam ediyordu. Bazıları, Selçuk boşaltamadan, içindeki antikalarla beraber bir günde el değiştiriveriyordu.

Vardar Holding şayet efsanevi bir dağ ise, yaşanan da bir tufandı.

* * *

Selçuk, gece arkasında garip bir acıyla uyandı. Elini ıstırap veren noktaya götürdüğünde çığlık atarak fırladı ve ışığı-

nı yaktı. Eline gelenin ne olduğunu anlamak için aynaya sırtını döndü. Boy aynasında beliren çıplak bedenine bakarken inledi:

"Ahh! Ah, Aman Allahım... Aman Allahım..."

"Allah seni çoktan terk etti" dedi, kulağının içinden alev gibi çıkan ses. Bakındı, kimseler yoktu etrafında. Ses devam etti:

"Artık beni görmene gerek yok. Çünkü sen, ben oldun. Hakkıyla benim yeryüzündeki suretimsin artık."

Selçuk, konuşmaları duyarken, dudaklarının kıpırdadığını fark etmişti. Evet, konuşan bir başkası değil, ta kendisiydi. Kuyruksokumunu tutan avucunun arasından çıkan kuyruk, yavaş yavaş uzamaya devam ediyordu. Selçuk'un korkuyla gözlerine yaş geldi, titremeye başladı. Kuyruk, ağaçtan sinsice inen bir yılan gibi, arkadan öne doğru, *adductor longus* kasının üzerine uzandı. Selçuk, bir an için gözlerini aynadan ayırıp kendi bedenine, belden aşağısına çevirdi.

Ucunda tüyler çıkmaya başlayan kuyruk, korkudan ter basmış teni üzerinde önce *gracalis* kasını kavradı. Arkaya doğru dönerken "dört başlı femoris"i sardı ve dolanıp dizkapağı üzerinden "aşil tendonu"na doğru kaydı. Son bir sarılış ve ayak bileğinden öne, parmaklarının arasına uzanıp durdu. Gelişmesini tamamlamıştı.

Selçuk'un nefesi kesilmiş, ağzı kurumuştu. Yine o korkunç kâbuslarından birini görüyor olmalıydı. Gözlerini ovuşturdu. Ama hayır, işte kanlı canlı ve kuyruklu bir gerçekti yaşadığı. Kuyruğu, durumu onaylamak ister gibi, ayağının üzerinde kıpırdandı. Selçuk, dudaklarının yine kıpırdanmaya başlamasıyla birlikte, kulağının içini yakarak çıkan sesi tekrar duydu:

"Seni gönülden tebrik ederim."

Hemen ardından bir kahkaha geldi, "Ne diyorum ben?" dedi, "Gönül mü dedim ben? Lâf ola işte. Sende, bende ne arar

gönül gibi, kâlp gibi fazlalıklar? Her neyse, gerçekten kutluyorum seni. Hani insan kısmının bir lâfı var ya; 'Şeytana pabucunu ters giydirtir' diye, işte sen öyle birisin. Benim hasletlerimi öyle hevesle, o kadar benimseyerek kaptın ki, bende bana bir şey kalmadı. İflâs ettim. Ama içim rahat. Çünkü ben şimdi sendeyim. Var olduğumdan beri arzuladığım şey gerçekleşti. Senin sayende artık insanlar arasında yaşayabileceğim."

Selçuk, aynada, gözlerinin altında derinleşen ve yayılan mor gölgeye bakarken, alnının iki yanında, saçlarının altında duyduğu derin acıyla inledi, gözlerinden yaş gelmişti. İki elini, aynı anda, sebebini göremediği, sadece hissettiği acı noktalarına doğru uzattı... Ânında, parmaklarını, ateş değmiş gibi geriye çekti. Nefes alamıyor, konuşamıyor, düşünemiyordu. Aynaya doğru iyice yaklaştı, yüzünü neredeyse yapıştırdı. Parmakları titreyerek, saç tellerini araladı ve gözleri yuvalarından fırlamak üzere, öylece kalakaldı. Baş vermeye hazırlanan boynuzlar, deriyi yukarıya doğru germiş, şimdilik gelişmelerini durdurmuşlardı.

Selçuk, mide bulantısıyla, bedenini saran ateş dokusuyla şimdiye dek hiç tatmadığı bir acı içindeydi. Bir tesellisi, bunun bir kâbus olduğuydu. Bir an evvel uyanması lâzımdı. Ama, uyanmak için önce uyuması lâzımdı. Aynadaki korkunç aksine bakarak mırıldandı:

"Sen gerçek değilsin... gerçek değilsin. Bir rüyasın. Yok olmanı istiyorum. Uyanman lâzım. Uyanmalısın..."

Ama değişen hiçbir şey olmadı. Eliyle baldırını çimdikledi ve canı yandı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Hayır" dedi, "Hayır!"

Birden, olduğu yerde bir anafora kapılıyor gibi hissetti kendisini. Hiç kıpırdamamasına rağmen, aynadaki aksinde, kendisini açılan yerin dibine doğru inen girdabın içinde düşerken gördü. Etrafını saran ateş bedenini yalıyor, tenini kavuruyor, dağlıyor, organları büzüşüyor, alevler gözlerinden

dışarı çıkıyordu. Acıya daha fazla tahammül edemedi ve boy aynasının önünde yere yığıldı.

Halının üzerinde uyandığında, dışarıda hava aydınlanmak üzereydi. Diğer kâbuslarında olduğu gibi yine bedeni acı içindeydi. Bu defa yüzünde ve tüm bedeninde yanık acısı hissediyordu. Yerinde doğrulurken vücudu öylesine hassaslaşmıştı ki inledi. Ama görünürde en ufak bir yara bere izi yoktu. Tam içi rahatlamış, ayağa kalkmak üzereydi, odaya sızan ışıkla bacaklarının arasından ayaklarına kadar uzanan kuyruğu gördü. Dehşetle, elini kuyruksokumuna götürdü, sonra alnında dolaştırdı ve ağlamaya başladı. Bu defa gördüğü kâbus değildi, gerçeğin ta kendisiydi.

Gözyaşları çok uzun sürmedi. İçindeki gerçek kimliği, görüntüden rahatsız olmamasını, şimdi aslını bulduğunu fısıldadı ona. Selçuk, duyduğu acıya rağmen bundan ölmeyeceğini, hâtta gittikçe bu ısıya, bu yangınlara alışacağını hissediyordu. Şeytan olmak, buydu demek ki. Yıllardır ruhunda sessizce yatan iblislik hevesi nihayet bedeninde şekil bulmuş, ruhuyla bütünleşmişti. Yaşadığı sıkıntıyı unutmuştu bile. Kimliğinden memnun, yerden kalktı.

* * *

Vardar Holding'e gelen banka hacizlerinin ardından devlete ödenmeyen SSK primleri patlak verdiğinde, Selçuk yurtdışına kaçmıştı bile. Bu kadar büyük ve önemli bir ismin böylesine çöküşünün ardından medya bir kez daha neredeyse sadece Vardar haberiyle yaşamaya başlamıştı. Yazılı, görsel basın, magazin medyası, hepsi, muhakkak kendisine yem olacak bir şey yaratıyordu Vardar olayından. İşin acı tarafı, Selçuk Vardar'dan ziyade Vardarlar ibaresiyle veriliyordu haberler.

Bu arada Berke ve Anberin'in de muhtelif tarihlerde çekilmiş fotoğraflarıyla beraber verilen, tamamen onların özeli-

ne ait haberler, Anberin'in son sergisi, gittikleri bir konser, ne olursa, ailenin ismiyle bağlantılı olarak Selçuk'un haberlerinin arasında geçiyordu. Sanki suçlamalarda onların da ismi varmış gibi, isimleri ve akrabalık dereceleriyle konu ediliyorlardı.

Bu magazinsel haberler maliyecileri farklı fikirlerle beslemiş olmalıydı ki, kısa bir müddet sonra Vecdi Bey'e ve Berke'ye, Vardar Holding'in SSK prim borçlarına istinaden haciz ihbarı geldi.

Anberin sinirden çıldırmak üzereydi. "Ne alâka bu? Sana neden haciz gelsin, anlayamıyorum. Senin zerre kadar dahlin, üstelik en ufak bir kazancın olmadığı halde, bir de tam tersine zaten zarardîde olanlardan biriyken, nasıl haciz gelir?"

Anberin iki eliyle başını tutmuş, salonun ortasında dönüyordu. Berke, elinde ihbarname, "Sanırım, Selçuk ortalarda olmayınca, geride kalan aile isimlerinden seçtiler. Belki onun üzerinde bir baskı unsuru oluşturacağını düşünmüş olabilirler."

"Berke'ciğim, böyle adalet olur mu Allah aşkına? Hangi devirde, hangi memleketteyiz? Suçluyu yakalamak için suçsuza mı ceza verilir?"

"Yönetim kurulu üyeliğim de ismimi öne çıkarmış olabilir. Ama benim imzaladığım bir tane karar yok bu konuda. Kaldı ki zaten topu topu bir toplantıya katıldım. Ama, diğer taraftan Selçuk'a hiç söylemediysem elli kere bu SSK olayının hassasiyetini anlatmaya çalıştım."

Anberin gözyaşlarını zor zapt ediyordu. Ağlayacaktı, hem de hüngür hüngür ağlayacaktı ama şimdi değil, kocasının yanında değil, çocukları eve dönmeden az önce değil. Şimdi kendisine hâkim olmalıydı. Berke'ye doğru ilerledi ve tane tane konuştu:

"Hatırlıyor musun, uğursuz şeytan bizden af dilemeye çağırdığında ona, 'Bir kez daha bize zarar verecek olursan ölümün benim elimden olur' demiştim."

"Hatırlıyorum."

Anberin, Selçuk'a duyduğu nefreti avuçluyormuş gibi ellerini birleştirdi, dişlerini sıktı ve "Umarım o unutmuştur" dedi, "Çünkü ona bir sürpriz olmasını istiyorum."

* * *

Selçuk, kayınbiraderi kanalıyla ânı ânına gelişmelerden haberdar edilmekteydi. Bankalar holdingin üzerine gelmeye başladığında, onları yatıştıracak, anlaşmaya varılacak imkânları nasıl vâr olduğu halde kullanmadıysa, bu gün de, SSK ile anlaşmaya varması mümkünken, kendi parası saydığı zuladaki paralardan bir damla eksilmesine kıyamadığı için parmağını kıpırdatmıyordu. Kendisi, karısı, çocuğu, yurtdışında, emniyetteydi ve hesapları doluydu, telaşa gerek yoktu. Bu arada aileyi yatıştırmak ve ümitlendirmek için bir mesaj göndermişti:

"Aslında kaçmadım. Orada kalsaydım kurtarma operasyonu yapamazdım. Şimdi, dışarıdan kaynak bulup, her şeyi halledeceğim" diyordu. İnanan pek kimse olmadı bu sözlere. Zaten Selçuk da, dediklerinin hakikâtle ilgisi olmadığını, hiçbir gayret sarf etmeyerek, çaldıklarından biraz olsun fedakârlık yapmayarak gösterdi.

Bir müddet sonra Berke'ye ağır ceza mahkemesinden bir celp geldi. Bu defakinin gerçekten büyük bir hata olduğuna inanan Berke, durumu derhal avukatıyla paylaştığında, kesinlikle bu mahkemeye çıkması gerektiğini anladı.

Mahkemeden bir akşam evvel, evde kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Berke, hayatında herhangi bir suçla mahkemeye çıkmamış, trafik cezası dahi almamış, gençlik yıllarında karakolda biten gece kulübü tartışmalarının dışında hâkim karşısına çıkması gerekmemişti. Üstelik, şimdi çağrıldığı, devletten vergi kaçırmanın, yani hırsızlığın yargılanacağı bir mahkemeydi.

Koltukta sessizce içkisini yudumlamakta olan kocasını izleyen Anberin onun durumunun çok iyi olmadığını görüyordu. Onun için Selçuk'la ilgili ne bir serzenişte bulunuyor, ne de ona bir düşmanlık veya kızgınlıkla ilgili tek lâf ediyordu. Yerinden kalkıp Berke'nin yanına gitti ve onun koltuğunun kenarına oturdu. Berke ona belinden sarıldı. "Ben de geliyorum yarın seninle" dedi Anberin.

"Emin misin?"

"Evet, hem de çok eminim. Senin yanında olmak istiyorum."

"Teşekkür ederim sevgilim."

Daha fazla konuşmadan, sarılıp sessizce oturdular. Konuşacak bir şey kalmamış, kelimeler, iyi niyetler, ümitler, her şey tükenmiş gibiydi... Ancak, yatağa gittiklerinde, Berke karısına sımsıkı sarıldı, dudaklarından ona hasret kalmış gibi öptü ve gözlerinin içine bakarak, "Biliyor musun sevgilim?" dedi, "Şayet sen hayatımda olmasaydın ben şimdi çoktan birkaç kez ölmüştüm."

Anberin, üzüntülü gözleri sevgi dolu, kocasına gülümsedi. Onun kolları arasına iyice sokulurken, "Daha beraber yaşayacağımız çok güzel şey var canım" diye mırıldandı.

* * *

Vecdi Vardar, karısıyla beraber, o gün haciz memurları tarafından boşaltılmış evinin mutfağında, lütfen bırakılmış yemek masasında oturmaktaydı. Mutfağın kapısından, ışıksız, eşyasız salon, bir hayâlet mekân gibi görünmekteydi. Vecdi Bey'in artık söyleyecek lâfı kalmamıştı. Böylesine bir yıkımın, kendi çocuklarından birinin gayretiyle yaşanması, onu öylesize ezmişti ki, kelimeleri âciz kalıyordu. Kahve fincanını tabağında döndürürken mırıldandı:

"Ruhu satılmış adam..."

* * *

On sene sonra

Selçuk'un geride bıraktığı pisliğin temizlenmesi tam tamına on sene sürmüştü. Selçuk, karısı ve oğluyla beraber New York'un içinde ve dışında kurdukları düzende mükemmel bir hayat yaşarken, İstanbul'da ağır ceza mahkemesi holdingin tüm şirketleri için ayrı ayrı sürüp gitmişti.

Bütün davalardan sırasıyla, ilgisi bulunmadığından aklanan Berke en son kalan davada da temize çıktığında, geride bir ağır kanser ameliyatı ve terapisi, ardından beyin enfarktüsü ve toplam üç ameliyat bırakmıştı. Anberin ve çocuklarla beraber hayatı her şeye rağmen dolu dolu yaşamışlar, en yok günlerinde bile kenetlenerek, birbirini üzmeden zamanı aşmışlardı. Ama Anberin çok iyi biliyordu ki, Selçuk'un onlara yaşattıkları olmasa, Berke bugün çok daha zinde, sıhhatli biri olacaktı. Kocasının, yüksek sesle kabullenmediği ama içten içe canını acıtan kırgınlıklarını çok yakından hissedebiliyordu. Onun, en sevdiğim dediği kuzeni tarafından aldatılmayı, dolandırılmayı bir türlü hazmedemediğini de biliyordu. Yıllarla emek verdiği Astaş'ın, büyükbabasından kalan Vardar Holding'in ve aile adının fütursuzca yok edilmesinin canını yaktığını görebiliyordu. Berke bunu kendi usulüyle, konuyu hiç konuşmamakla halletmeye çalışıyordu. Bu içe atışların onun sıhhatinde büyük izler bıraktığını senelerdir izleyen Anberin, bu üzüntünün onda daha büyük bir harabiyet yapacağından korkmaktaydı.

Son davanın düşüp de avukatlarıyla beraber kutlamak üzere toplandıkları geceydi. Kadehleri, biten kötü; gelecek güzel ve aydınlık günlere kaldırdılar. Berke şampanyasından bir yudum almıştı ki; senelerdir, fasılalarla ve yegân yegân aklına takılan Selçuk'la bağlantılı olaylar, hepsi birden resmî geçit yapmaya başlamışlardı. Ta çocukluklarından, Selçuk'un onun kafasını dişlediği leğendeki su oyunundan başlayarak hayatının muhtelif yaşlarındaki kuzenler ilişkisini san-

ki film gösterilir gibi anımsıyordu. Birden, aslında bu sevginin her zaman tek taraflı olduğunu çok iyi fark etti. İlk kez, Selçuk'u bu kadar net görüyordu. Hayatlarından kaç seneyi çalmıştı, "en sevdiği" kuzeni. Hiç sorgusuz, güvenerek, gönülden el uzattığı, destek verdiği, rahat yükselsin diye yolundan çekildiği Selçuk'un tamamen hesapla yaşamış olduğunu şimdi tüm şeffaflığıyla biliyordu. Bütün bunlar öylesine hızlı geçiyordu ki hafızasından, onun dalgınlığını henüz kimse fark etmemişti.

Berke, garip bir şekilde, bugüne dek hiç olmadığınca, aklından geçenleri, berrak, sanki kristâl bir aynada görüyor gibiydi. Çocuklarına baktı. Göğsü gururla kabardı. Karısına baktı, içi ısındı. Onları ne kadar çok seviyordu. Selçuk yüzünden yaşadıklarının ceremesini her zaman onlar da çekmişlerdi ve ne kadar olgun, ne kadar sevecen aşmışlardı onca zor zamanı.

O anda avukatla konuşmakta olan karısının bakışları bir an için Berke'nin üzerinde takıldı. Onun dalgınlığından merakla, sözünü kesip, ona hitaben, "İyi misin kocacığım?" diye sordu. Berke, gülümseyerek, "İyiyim canım, iyiyim" dedi, "Sanırım hâlâ daha bu pisliğin bittiğine inanamıyorum."

Anberin gülerken Selçuk'a göndeme yapmadan duramadı:

"Şeytanla bir kez daha görüşürsek yine başlar mahkemeler canım, merak etme."

Çocuklar avukatın eşiyle konuşmaktayken, kulak misafiri olmuşlardı, arka arkaya, "Allah korusun!" diye seslerini yükselttiler. Berke, onların başlarını okşayarak konuşmalarına katıldı. Ama bedeninde bir gariplik hissetmeye başlamıştı. Yaşadığı aşırı heyecana verdi ama bu hiç daha evvel yaşadığı bir şeye benzemiyordu. Başının içinde, yan tarafında başlayan ılık, akışkan bir duyguyla beraber sağ omuz başı, kolu uyuşmaya başlamıştı. Gözkapaklarının ağırlaştığını hissetti. Bir şeyler söylemek istedi. Başının içinde akarak yayı-

lan ılıklık gittikçe ısınıyordu. Elindeki kadeh parmaklarının arasından kayıp yere düşerken, Berke, hayatının aynı şekilde kaymaya başladığını hissediyordu. Etrafındakilerin şaşkınlığını, ona seslendiklerini, onu tutmaya, sonra koltuğa oturtmaya çalıştıklarını hayâl gibi izliyordu. Kendisine doğru kucak açan karısına, dili döndüğünce, "Beni bırakma" diye fısıldadı.

"Bırakmıyorum canım, bırakmıyorum. Lütfen gözünü kapama. Yalvarırım gözünü kapama. Çocuklar arabayı getiriyor. Hastaneye gidiyoruz hemen. Lütfen dayan canım. Yalvarırım dayan..."

Berke, bedenini, kucaklanmış, arabaya bindirilirken izliyordu. Yolculuğuna sevgiyle çıkıyordu. Bundan emindi. Onu hiç sevememiş, hep kıskanmış, hep yolunu kesmek istemiş biri olmuş olsa da, o dolu dolu sevgiyle gidiyordu.

* * *

Yıllar sonra - New York

Beşinci Cadde, New York'un tarihinde belki de en güzel beyazıyla örtülmüştü. Sakin, ağır ağır yağan kar, Central Park'ı bir masal manzarası gibi kaplamış, şehri örtmeye devam ediyordu.

Gecenin epeyi ilerlemiş saatleriydi. Plaza Otel'in önünde duran taksiden, bir çift indi. Yaşları belli olmayanlardandı. Şık, hoş, dinç, yaşadıkları geceden dolayı keyifli ve âşık oldukları çok belli bir çift...

Kol kola ve öpüşerek otele girmek üzereydiler ki, kadın birden vazgeçti ve döner kapıdan geri çıktı. Erkek, önce biraz tereddüt geçirdikten sonra onu takip etti.

Kadın, içinde birikmiş acıyı ve geçmiş bir zaman dilimini son defa solur gibi, derin bir nefes aldı. Geçmişiyle ilgili yalnızlığını kotarmak için bu nefesi alması gerekiyordu. So-

luğunu buz gibi havanın içine sıcak bir duman gibi bıraktı. Evet, artık New Yok'un bugünü, ona geçmiş bir zamanı hatırlatıp ağlatmayacaktı bundan sonra. Çünkü yepyeni bir duyguyla buradaydı bu defa. Bedenini saran kolları hissettiği an, onların sıcaklığına gömüldü. Fark ediyordu ki, ne geçmişinden, ne ânından, ne de yaşanabileceklerden kaçmak istiyordu. Kendisini saran kollara teslim oldu, başını arkaya bırakıp onun omuzuna yerleştirdi, kollarını geriye doğru uzatıp, erkeğin bedenini sardı. Bir sonsuzluk ânında sessiz durdular.

"Biraz yürüyelim mi?" dedi erkek.

Cevap vermedi Anberin. Sadece kolunu, onun beline sarıp, takip etti adımlarını...

Noel süslemelerinin sessiz saatlerinde Beşinci Cadde'de yürümeye başladılar. Her yer kapalı, her yer sessizdi. Noel ruhu sadece dekorlu vitrinlerde yaşamaya devam ediyordu geceyarısı.

Anberin, onca acıdan, hüzünden, özlemden sonra, ona yeniden aşkı sunan, yüreğine yeniden tutkuyla nefes aldıran erkeğin kollarında, kar tanelerini yüzünde hissederek yürürken, ne yılın, ne ayın, ne günün farkındaydı, farkında olmak istemiyordu... Sadece, sevmek, sevilmek istiyordu... Caddede yığılmış karların ayakları altındaki seslerini dinlemek üzere gözlerini kapadı. Erkeğin mırıldanmaya başladığı "Ma femme" şarkısı, ezilen karların, tok, tatlı bir hışırtıyla yayılan sesine eşlik etmeye başladığında, Anberin'in gözlerinde mutluluk yaşları pırıldadı.

Kendi melodileri içinde kaybolarak, iki blok yürüdükten sonra ağır ağır geri döndüler. Plaza'ya yaklaştıklarında, otelin hemen önündeki havuzun dibinde yerde iki büklüm olmuş, paçavralar içindeki adamı fark ettiler.

"Help me!" dedi, karların içindeki adam, "Help me..."

Çok yaklaşmaktan çekinerek biraz açığından geçmeye ça-

lıştılar. Ama, adam elini uzatmış, yalvarmaya devam ediyordu. Başını onlara doğru kaldırdığı esnada, tam üzerine vuran Beşinci Cadde'nin lâmbaları perişan yüzünü aydınlatıvermişti. Anberin, birden, bir hayalet görmüş gibi oldu. Adamın, buz mavisi gözlerinin içinde küçülmüş gözbebekleri delilik anlatan bilyeler gibi duruyordu. O kadar tanıdıktı ki gözler. Ama bu, o olamazdı, mümkün değildi.

Anberin bir an için duraksadı. Dünyada ne çok yardım edilecek insan olduğunu düşünürken, New York'un bu özel, güzel ve pahalı caddesinde karlı bir gecede bu saatte dilenen adamın hikâyesinin ne olabileceğini kafasında yaratmaya çalıştı. Bir romanında çok güzel işleyebileceği bir karakter olabilirdi böyle bir adam. Çantasını açtı ve içinde verebileceği miktarı ararken, sevgilisi çoktan beş dolar çıkarmış ve adamın eline vermişti bile. Caddeden geçen taksinin ışığı, sefilin yüzünü bir an için tamamen ortaya çıkarmıştı. O anda Anberin onun gözbebeklerindeki kor rengini gördü. İçi titreyerek, sevdiğinin koluna sıkı sıkı sarıldı. Otele doğru yürümeye devam ettiler.

"Bir an karşımda Selçuk'u gördüğümü sandım" dedi Anberin. "Selçuk?"

"Sana hikâyesini anlattığım şeytan."

"Unutma bir tanem. Şeytan da en başında bir melekti."

"Ama Selçuk hiçbir zaman melek olmadı. En başından beri şeytandı o."

"Demek bir benzeri de burada var."

"Aynı, donuk buz mavisi, deli bakan gözler... Eğer o olduğundan emin olsaydım, karşısında biraz daha durur, gözbebeklerinin içine bakardım inatla."

"İçindeki tortuyu hâlâ atamamışsın bunca senedir."

"Hayır, atamadım. Bu kindarlık değil. Bu, hâkkanîyeti bulana kadar sabırsız hırs. Onu hep böyle göreceğim bir günü yaşayacağımı hayâl etmiştim."

"Bence, bu adamın yaptıkları seni o kadar yormuş ki, hayâl gücün yaralarını tedavi edecek yönde çalışıyor olabilir mi?"

Anberin, onun, omuzunu saran elini tutup dudaklarına götürdü. Sıcak bir öpüş kondurdu, "Belki de" diye mırıldandı.

"O zarftaki bilgiyi kullanmayı hiç düşünmedin mi peki?"

"Berke son nefesinden önce öyle bir ricada bulundu ki, kullanamadım."

Bir an sustu, sonra ekledi:

"Ama, bundan sonra kullanmayacağım anlamına gelmiyor. O fotoğrafları da, büyükbabanın vasiyetnamesini de... İkisini de kullanabilirim. Sanırım zamanı geldi, geçti."

Otelin basamaklarına birkaç adım kalmıştı, Anberin, "Teşekkür ederim aşkım" dedi.

"Bana niye teşekkür ediyorsun ki bir tanem?" diye sordu sevdiği.

Anberin onun ellerini tuttu, tam karşında durdu ve gözlerinin içine bakarak, kelimeleri sevgi dolu cevapladı:

"Acımı teselli ettiğin, hayatımda olduğun için."

"Sen de benim tesellimsim... ve muhteşem sürprizim" dedi erkek ve onu sımsıkı kucaklayıp dudaklarından öptü. İddiasız, acelesiz, ama kendisine kucak açmış bekleyen bir sevgiliye ulaşır gibi tutkulu yere inen kar taneleri, âşıkların saçlarında, yüzlerinde duraksadılar. Bazıları tenlerinde eridi.

Havuzun dibindeki adam, sarmalandığı paçavraların arasından elindeki beş dolara ve otelin önündeki kucaklaşmış çifte baktı. Az önce karşısında onu tanımadan duran kadının seneler önce yazmış olduğu kitabının satırlarını hatırlamıştı:

"Vexilla regis prodeunt..." "Gözlerini ileriye çevir, bakalım görebilecek misin?" ve Dante'nin bir kelime ilâvesiyle değişen her şey: "Vexilla regis prodeunt inferni..." "Cehennem hükümdarının sancakları ilerliyor."

Anberin ve yanındaki erkek, karların içinde, sarmaş dolaş, otelin merdivenlerinden çıkmaya başlamışlardı.

Sefil adam, bu kadar yakınına gelmiş bir geçmişi yakalamışken, artık görünmeyen bir şeye sarılır gibi elini uzattı, bir şeyler de söylemek isteyerek... Ama yaşanmış zamanın ağırlığı elini aşağıya çekti ve sesini hançeresinde esir aldı.

Fotoğraf: Pamira Bezmen

İblis, olduğu yerde doğruldu ve yataktan çıktı.
Kollarını göğsünde çapraz yapıp hâkim bir tavırla Selçuk'un gözlerine bakarak devam etti:
"Bir kez daha söylüyorum: Seninle ilgili ümidim yüksek. Senin karakter yelpazende, kıskançlıktan kibre, doyumsuzluktan küstahlığa, yalancılıktan iftiraya, hırsızlıktan megalomaniye; bütün istediğim renkler mevcut. Ve... en önemlisi, aralarında sevgi yok. Yani mükemmelsin. Yeter ki, yelpazeyi açıp kaparken hesaplarını çok dikkatli yap. Yoksa daha önce de söylediğim gibi, kendi rüzgârınla savrulup kalırsın. O zaman ben hiçbir şey yapamam."

Yıllardır sanayicilik yapan isim sahibi, saygın bir aile...
Ailenin dağılmasına neden olan bir adam... Ve onun bir sanayi imparatorluğunu çökerten "şeytanî" planı...
Nermin Bezmen *Şeytanın İflası*'nda *Sırça Tuzak*'la başlayan hikâyenin ikinci perdesini açıyor, âdeta sinematografik bir kurguyla Vardar İmparatorluğu'nu üçüncü nesle teslim ediyor. Meraklı bir okursanız bu kitapta anlatılan ailenin ne kadar kurgu ne kadar gerçek olduğuna dair tahminlerde bulunmaya çalışacaksınız belki. Ya da romandaki hangi kadın karakterin yazarından izler taşıdığına dair bir dedektiflik uğraşı içine gireceksiniz. Ama kesin olan bir şey var: *Şeytanın İflası*'nı bi[illegible] başladığınızda elinizden bırakamayacaksınız.

BARKER
21.00

ISBN 978-605-09-0215-0
9 786050 902150
Sertifika No: 11940

21 TL